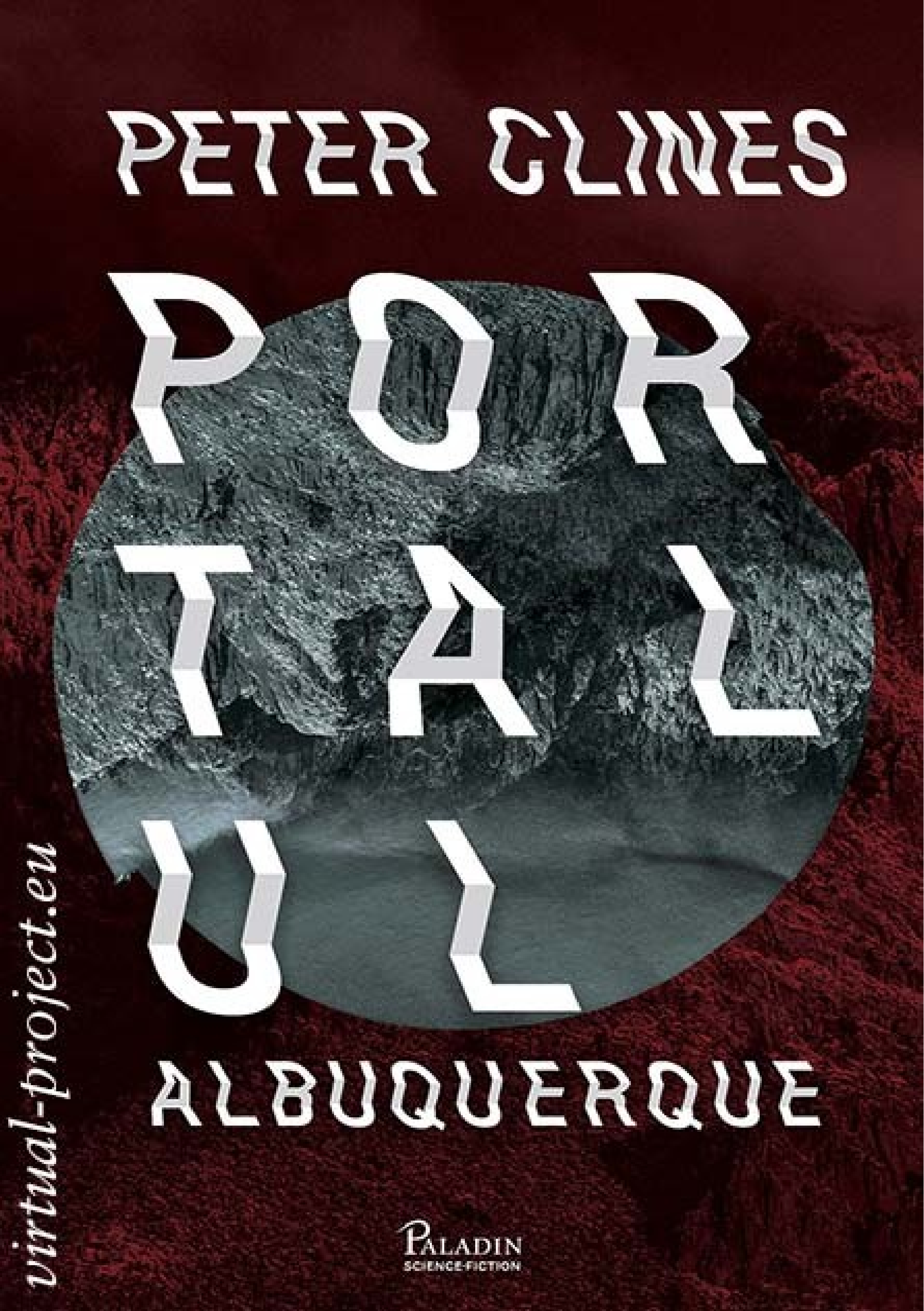

PETER CLINES
PORTAL
ALBUQUERQUE
PALADIN
SCIENCE-FICTION

„O lectură obligatorie pentru cei cărora le plac thrillerele SF. O poveste inteligentă, captivantă, cu un protagonist strălucit şi o enigmă care m-a surprins cu adevărat.”

Andy Weir, autorul romanelor *Marţianul* şi *Artemis*

„Cartea mea preferată de până acum: o combinaţie perfectă de mister, suspans, umor, groază, SF şi paranormal.”

bibliosanctum.com

„Un roman science-fiction remarcabil, cu o poveste solidă şi captivantă, bazată pe teorii ştiinţifice şi idei foarte interesante.”

quick-book-review.blogspot.com

„Combinaţi SF-ul cu misterul şi veţi obţine *Portalul Albuquerque.* Personajul principal este o combinaţie interesantă între Sherlock Holmes şi *Bărbaţi în negru.”*

inkdrinkersociety.wordpress.com

„Mister, horror, SF şi un protagonist aparte şi interesant.”

scottwhitmorewriter.wordpress.com

„Recomandat fără ezitare fanilor science-fiction interesaţi de universuri paralele.

shaunesay.blogspot.com

„Un protagonist neobişnuit, multă tensiune, mister şi o neaşteptată schimbare de direcţie.”

sfsignal.com

„Un erou demn de Sherlock Holmes şi un deznodământ terifiant.”

fantasticfiction.com

PETER CLINES

PORTALUL ALBUQUERQUE

— (Threshold #2) —

Original: *The Fold* (2015)

Traducere din limba engleză:
CEZAR PETRILĂ

virtual-project.eu

— 2021 —

Mamei mele, Sally, care citea toate prostiile până găsea finalmente ceva bun.

Oamenii de ştiinţă de astăzi au înlocuit experimentele cu matematica şi rătăcesc din ecuaţie în ecuaţie, construind în cele din urmă o structură care nu are nicio legătură cu realitatea.

Nikola Tesla

PORTALUL ALBUQUERQUE

1

— Nu cred că-i aşa bine, spuse Denise. Pe mine nu m-ajută cu nimic.

Becky îşi reprimă un zâmbet, chiar dacă Denise nu putea să-l vadă prin telefon. Trecuseră deja două luni de când purtau conversaţia asta la fiecare două săptămâni. La urma urmei, încă oferea distragerea necesară şi mai trecea timpul până când Ben avea să se întoarcă acasă.

Deşi în mică măsură, se îngrijora întotdeauna când el pleca departe. Ben conducea proiecte de înaltă securitate. În cea mai mare parte era vorba despre arme. Adeseori în zone cu risc ridicat.

Totuşi, aceasta fusese una dintre călătoriile în interes de serviciu cu cel mai scăzut risc pe care le făcuse vreodată. Doar patru zile în San Diego. Şi pentru un proiect care nu implica arme.

— Adică lui Marty chiar îi place, continuă Denise, dar se pare că nu-i altceva decât ţâţe, zăpadă şi sânge. Şi chestiile de groază cu zombi. Pur şi simplu nu-nţeleg. Se pare că nu se-ntâmplă prea multe, ştii? Au trecut cinci ani şi vorbesc tot despre iarnă.

Becky strânse câteva şosete, ceva lenjerie de corp, două tricouri, o fustă şi un sutien împrăştiate pe podeaua dormitorului. Era îngrozitor de leneşă ori de câte ori rămânea singură acasă. Era mai rău decât fusese în facultate, însă nu-şi dădea seama de ce.

— Şi de ce te mai uiţi?

— Ei, lui Marty îi place foarte mult. N-ar recunoaşte, dar cred că-i plac ţâţele alea. Voi vă mai uitaţi?

Se duse la baie şi îndesă braţul de haine în coşul cu rufe. Şi în baie era dezastru. Echipamentul ei de yoga şi mai multă lenjerie. Cum de folosise atâta lenjerie în patru zile?

— Suntem în urmă cu câteva episoade, dar ne uităm, răspunse ea. Cred că şi lui îi plac ţâţele. Şi dragonii.

Becky băgă piciorul în coşul de gunoi de la baie şi îndesă micul morman dinăuntru, cât să nu pară că se revarsă.

— Ne gândeam ca weekendul ăsta să facem un videomaraton. Ceva care să-l mai relaxeze după călătorie.

— Când se-ntoarce?

— Avionul a aterizat cu puţin timp în urmă. Mi-a trimis un SMS că trebuie să se oprească la birou pentru a-i da raportul şefului. Trebuie s-ajungă dintr-o clipă într-alta.

— Faci ordine?

— Doar mă cunoşti, zise Becky izbucnind în râs.

— Atunci te las să-ţi faci treaba.

— Da, mai bine.

— Sună-mă săptămâna viitoare, spuse Denise. Poate cinăm împreună la noul local japonez.

— OK.

Închise telefonul şi-l aruncă pe pat. Se uită în jur, încercând să depisteze orice altceva care l-ar fi putut face pe Ben să o tachineze în privinţa dezordinii. Văzu pe noptiera ei un pahar de vin şi o farfurie cu câteva resturi de prăjitură cu brânză. Şi încă un pahar de vin pe măsuţa de toaletă. Doamne, că tâmpită mai era! Şi beţivancă pe deasupra.

Când şi când îi mai trecuse prin minte că ar trebui să încerce să fie o soţie bună. Dintre cele care ţineau casa curată şi îşi aşteptau soţul cu masa pusă când venea acasă. De fapt, când se cunoscuseră, la o petrecere de Halloween, Becky se îmbrăcase ca o gospodină din anii 1950, recuzită din care nu lipsiseră paharul cu martini, şorţul şi o copie dintr-o listă veche cu diverse îndatoriri de îndeplinit publicată de revista *Good Housekeeping.* El râsese şi-i spusese că nu părea a fi genul de femeie care să-şi aştepte bărbatul, apoi îi făcuse cinste cu un pahar. Încheiaseră noaptea de Halloween cu câteva chestii pe care articolul din *Good Housekeeping* le omisese. Paisprezece luni mai târziu erau căsătoriţi.

Strânse paharele şi farfuria. Putea să treacă pe lângă studioul ei, din spatele casei, ca să ia şi farfuriile de acolo. În mod sigur găsea una lângă computer, de la prânzul de azi, probabil şi un pahar de vin din seara trecută. Le-ar fi putut spăla în chiuvetă.

Când ajunse la uşa studioului, se auzi un zgomot slab, metalic. O cheie într-o broască. Un clinchet, urmat de scârţâitul balamalelor. Trecuseră ani de când încercau să remedieze problema aia nenorocită.

Uşa din faţă.

— Hei, iubitule! strigă Becky punând pe birou toate farfuriile. Cum a fost zborul?

Ei, lasă, că n-o să le observe imediat în studio. Şi oricum o ştia ca pe un cal breaz. Făcu câţiva paşi spre hol, apoi se hotărî să o ia pe scara din spate. Era mai aproape şi probabil că s-ar fi întâlnit cu el în bucătărie.

Ceva îi zgândări mintea de îndată ce păşi pe prima treaptă. Lipsea ceva. Înlănţuirea obişnuită de sunete pe care le auzea când Ben se întorcea acasă se întrerupsese. Nu auzise balamaua scârţâind din nou sau uşa închizându-se. Ori cheile lui aruncate pe masa din holul din faţă.

— Iubitule?

Ridică piciorul de pe treaptă şi se întoarse în hol. Din capul scării putea vedea uşa din faţă. Rămăsese deschisă aproape treizeci de centimetri. Putea să simtă mirosul gazonului de afară şi să audă zgomotul maşinilor ce se îndreptau spre centură.

Ben nu era acolo. Nu-i văzu cheile pe masă. Iar servieta nu se afla sub masă, unde o arunca întotdeauna.

Becky coborî câteva trepte. Se aplecă peste balustradă, încercând să vadă dacă nu se ascundea pe hol. Nu ar fi fost prima dată când ar fi sărit să o sperie.

Însă nu îl zări nici acolo.

Coborî scara până la uşa din faţă. Era deschisă într-un mod perfect obişnuit. La fel cum rămânea când Becky ieşea să ridice corespondenţa ori să o bombăne pe Pat din josul străzii fiindcă îşi lăsase câinele să-şi facă mendrele pe peluza lor.

Să o fi lăsat deschisă chiar ea, când ieşise mai devreme să verifice cutia poştală? Poate suficient cât s-o împingă vântul? Să fi fost sunetul cheii doar o închipuire? Ben trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Probabil că distinsese doar scârţâitul balamalei, iar imaginaţia ei

adăugase restul.

Scoase capul pe uşă. Se răcorise. La sfârşitul după-amiezii, partea din faţă a casei era cuprinsă de umbră.

Maşina lui Ben se afla pe alee. Exact acolo unde o lăsa întotdeauna, în faţa uşii de garaj mai apropiate. Deasupra capotei, aerul tremura uşor de căldură.

Becky împinse uşa, care se închise. Balamalele scârţâiră. Clanţa ţăcăni.

— Eşti în casă, iubitule?

Parchetul trosni pe undeva. Aerul se mişcă prin casă. Cineva intrase în bucătărie. Femeia recunoscu scârţâitul plăcilor de gresie din apropierea maşinii de spălat vase.

— Ben?

Numele lui răsună în toată casa. Becky făcu câţiva paşi spre partea din spate a locuinţei.

— Unde eşti?

Liniştea îi încetini mersul, apoi o opri complet.

— Dacă ai impresia că-i amuzant, să ştii că nu-i aşa.

Nimic.

Îşi cântări opţiunile. Încă exista şansa să fie o şmecherie. O glumă proastă. Ben ar fi fost în stare să sară de undeva, făcând-o să ţipe, sfârşind prin a-l pocni şi a-l întâmpina bucuroasă.

Totuşi, nu părea să fie o şmecherie. Simţea că ceva nu e în regulă. Maşina lui Ben era parcată pe alee, însă ceva străin se deplasa prin casa lor.

Aveau o armă. Un Glock 17 sau 19, ceva de genul ăsta. Luase patru lecţii de tir şi fusese la poligon de trei ori. Era o armă şmecheră, de agent secret. Aşa spusese Ben. Probabil că ei nu aveau să o folosească niciodată, dar mai bine să o aibă şi să nu fie nevoie de ea decât să aibă nevoie şi să nu…

Arma se afla la etaj. În dormitor. În noptieră. Dacă se întorcea, din şase paşi ar fi putut ajunge la scara principală.

Sau ar mai fi putut înainta trei paşi şi să aibă vizibilitate spre bucătărie.

Făcu doi paşi în faţă.

Servieta lui Ben şi geanta lui de voiaj erau în hol. O

geantă sport ponosită, pe care o utilizase ani la rând. Încă o folosea, pentru că-i încăpeau în ea haine pentru trei-patru zile, dar şi fiindcă se potrivea în compartimentul de deasupra capului din avioane. Economisea astfel o jumătate de oră din timpul călătoriei prin faptul că nu aştepta la bagaje.

— Iubitule, îţi jur pe Dumnezeu că-n două minute chem poliţia.

Casa îi răspunse cu un ecou.

— Să ştii că nu-i deloc amuzant.

Un vaiet îndelung răsună deasupra ei. Zgomot de lemn solicitat. Locul de lângă studio, aproape de uşă. Niciunul dintre ei nu călcase pe el mai bine de un an, fiindcă trosnea al naibii de tare.

Oricine urcase la etaj păşise pe locul ăla.

Era *sus!*

Se uită spre tavan. Trecură trei secunde şi auzi altă scândură scârţâind. Aproape că vedea paşii prin tencuială. Cineva se învârtea prin casă. Străbătuse bucătăria, apoi suise scara din spate pe care ea coborâse cu doar cinci minute în urmă şi se afla pe coridorul de la etaj. Ajunsese în apropierea dormitorului.

În apropierea pistolului.

Doamne, de ce nu luase arma de îndată ce situaţia începuse s-o ia razna?

Şi totuşi de ce bagajul lui Ben era în casă? De ce maşina lui era pe alee? Să-l fi luat cineva de la aeroport? Să-i fi furat cineva maşina?

Exista un număr de urgenţă la care ar fi trebuit să sune. În caz că se întâmpla ceva cu Ben, dacă cineva ar fi încercat să ajungă la el prin intermediul ei. I-l dăduse şi nici măcar nu-l introdusese în agenda telefonului.

Era în biroul din studioul ei. Fireşte.

Becky intră în bucătărie şi luă mobilul de pe masă, apoi înşfăcă un cuţit din suport. Un cadou de nuntă de la un vechi prieten de facultate al lui Ben. Un set grozav. Lama cuţitului de măcelărie avea aproape treizeci şi cinci de centimetri lungime şi era al naibii de ascuţită. Iar mânerul

se aşeza bine în palmă.

Toţi fuseseră amuzaţi de ideea că nu era de bun augur să dai cuţite drept cadou de nuntă.

Îşi trecu degetele peste ecranul telefonului mobil şi tastă 911. Dar nu apăsă butonul de apelare. Mai exista o şansă să fie o glumă proastă. Un plan idiot pentru a obţine un ţipăt, un hohot de râs, o excitare sexuală sau ceva de genul ăsta – dar, la naiba, cu siguranţă nu se va alege el cu aşa ceva!

Şi nici nu era genul lui.

Becky se învârti prin living. Aveau un covor gros, care aproape atenua paşii. Să mai facă o tură prin casă, să-i mai dea lui Ben o ultimă şansă să recunoască că-i idiot, după aceea să iasă pe uşă. Urma să sune la 911 din curtea din faţă.

Ajunsese pe la jumătatea livingului când desluşi sunetul de metal culisând pe metal. O mişcare alternativă rapidă, încheiată printr-un pocnet puternic. Un zgomot pe care-l auzise deseori la poligon. Ea îl produsese pe atunci.

Înghiţi un nod.

Becky îşi privi mobilul. Putea să-şi ridice vocea suficient de mult pentru a vorbi? Oare persoana de la etaj ştia unde se afla ea în casă? Oare ce fac cei de la 911 când primesc un apel mut? Identifică sursa şi trimit o maşină? Sau închid?

Trebuia să iasă imediat din casă.

Uşa din faţă era mai apropiată, deşi Becky devenea o ţintă clară – o alegere nu tocmai potrivită a cuvintelor –, fiind pe *direcţia vizuală* a oricui se afla în holul de sus. Din uşa dormitorului lor se vedea aproape direct până la uşa din faţă.

Uşa din spate era mai îndepărtată, aşadar ar fi trebuit să facă mai mult slalom până acolo, astfel că cineva ar fi trebuit să se apropie mai mult ca să ţintească… ca s-o *vadă.* Ea ar fi avut o şansă să telefoneze. Numai că în curtea din spate exista un gărduleţ din lemn ce înconjura piscina pe care încă n-o umpluseră pentru vară. Ar fi trebuit să-l ocolească până la poarta laterală. Şi nimeni n-ar fi putut s-o vadă. Poate nici măcar s-o audă, cu tot zgomotul

dinspre casa aflată în construcţie pe o stradă din apropiere.

Suficient timp şi destule oportunităţi ca să fie înşfăcată şi trasă înapoi în casă. Trebuia să ajungă la uşa din faţă.

Becky strânse bine cuţitul în palmă, se asigură că degetul se afla în continuare în apropierea butonului de apelare al telefonului şi, din trei paşi mari, străbătu livingul. Covorul îi absorbi paşii, însă auzea foşnetele produse de ţesătura blugilor şi simţea aerul mişcându-se în jurul ei.

Păşi în hol şi ascultă scârţâitul celei de-a doua trepte din capul scării. Înlemni. Necunoscutul era pe scări. O văzuse îndreptându-se spre uşa din faţă.

Ar fi trebuit să iasă prin spate. Încă putea face asta. Dar trebuia să se mişte repede şi avea să-şi trădeze prezenţa.

Alergă spre uşă. Auzi tălpi coborând grăbite pe scară în spatele ei. Se întinse spre clanţă.

— Stai aşa!

Se întoarse ridicând cuţitul.

— Tu eşti, idiotule!

Ben stătea pe scară, pe a patra treaptă de jos. Un picior rămăsese pe a cincea treaptă. Purta costumul gri-închis şi cămaşa roşiatică ce-i stătea foarte bine. Ţinea Glockul în mână, cu ţeava îndreptată spre ea. În cealaltă mână îşi ţinea strâns telefonul.

— Lasă cuţitul jos.

Becky răsuflă uşurată şi aruncă cuţitul pe masă. Se opri chiar în locul unde aterizau de obicei cheile lui.

— Am făcut pe mine de frică, nesimţitule. Credeam că-i cineva în casă.

Bărbatul coborî pe treapta următoare. Ridică pistolul. Becky vedea suficient de bine gura ţevii încât să remarce că era îndreptată spre ea.

— Am chemat poliţia, şuieră el. Sunt chiar acum cu ea la telefon.

Becky îşi îndreptă privirea dincolo de el, în susul scării, apoi ochii îi reveniră asupra pistolului. Oare jucaseră *amândoi* leapşa cu un intrus?

— Bine, zise ea. Calmează-te şi nu mai ţine ăla îndreptat spre mine.

Privind-o fix, Ben mai coborî două trepte, continuând totuşi s-o ameninţe cu arma. Ochii lui larg deschişi se îndreptară repede spre cuţit, pe urmă dincolo de femeie, spre uşa din faţă, pentru ca în cele din urmă să scruteze livingul.

— Unde-i ea?

— Iubitule, făcu Becky cu ochii aţintiţi la pistol, mă sperii cu…

— Unde-i? strigă Ben din nou.

Vocea răsună în tot holul. Geamul uşii din spatele femeii se cutremură.

— Ea? Care ea? urlă Becky descumpănită pentru o clipă.

Ben coborî ultima treaptă şi o măsură cu privirea. Ridică pistolul. Ţeava era un pătrăţel negru cu o gaură la mijloc. O ţintea drept între ochi.

— Ce-ai făcut cu ea? Ce vrei de la noi?

Iarăşi un pas în faţă, acum încă unul.

Becky nu reuşea să-şi dea seama dacă soţul ei era supărat sau trist. Gaura neagră îi atrăgea atenţia, îndepărtând-o de chipul lui. Se afla la doar la un metru distanţă. Putea să vadă tremurul şi micile lui mişcări inconştiente în timp ce strângea plăselele.

— Iubitule, insistă ea, ce vrei să spui cu…

— Cine eşti tu? strigă Ben. *Unde-i soţia mea?*

2

— Haideţi, vă rog, zise Leland „Mike” Erikson.

Privirea lui se plimbă prin clasă, oprindu-se asupra fiecărui chip şi prinzând, preţ de o clipă, fiecare pereche de ochi.

— Poate reuşiţi să vă controlaţi hormonii încă cinci minute. Aveţi la dispoziţie toată vara pentru a fi adolescenţi.

Existau numeroase modalităţi de a le atrage atenţia, dar nu atât de multe încât să le-o reţină odată cu apropierea vacanţei. Le aruncase Privirea. Învăţase că unul dintre trucurile unui bun profesor era să nu folosească Privirea în mod excesiv. O dată la două săptămâni, cel mult.

Hotărât lucru, el avea aspectul potrivit pentru Privire. Păr negru, ochi negri, slab la faţă şi bărbie ascuţită – totul pe un corp care, în cel mai bun caz, putea fi descris ca fiind sârmos, însă de obicei era doar osos. În primul său an ca profesor de liceu, un elev îi spusese că semăna cu Severus Snape, în anii de facultate.

Privirea îi liniştea pe cei mai mulţi copii. Tyler continua să-i şuşotească lui Emily, eleva eminentă cu ochi verzi pe care, în felul său ciudat, o curta de la Paşti. Mike îi lăsă să vorbească. Puştiul mai avea la dispoziţie trei minute şi jumătate din anul şcolar pentru a-şi atinge scopul.

— Anul acesta aţi învăţat un lucru, zise el aruncându-şi privirea peste feţele tinere. Olivia?

Fata bătu în manual cu degetele ei subţiri:

— *Prăbuşirea Casei Usher* este despre un tip care înnebuneşte din cauza morţii surorii lui gemene.

— Morţii?

— Mă rog, el crede c-a murit, dar de fapt a îngropat-o de vie.

— Bine. În general vorbind. Asta nu înseamnă că toţi ar trebui să vă îngropaţi fraţii.

Jumătate din clasă chicoti. Un băiat îşi drese glasul.

— Acum putem pleca, domnule Erikson?

— Încercăm ceva diferit în ultima zi, Zack. La sfârşitul orelor va suna pentru ultima dată clopoţelul. Tu ce ai învăţat?

— Că urăsc cursul de engleză.

— Foarte bine. O să-i spun doamnei DeNay ca la anul să te aştepte la cursul de franceză. Ethan?

Ethan era un copil înalt. Chiar mai înalt decât Mike, care avea cam 1,82 metri. Fusese un *geek* pasionat de computere, până când, ca boboc, doborâse trei recorduri la atletism al şcolii. Acum se discuta în cancelarie despre posibilitatea de a-l face să se înscrie la anul în echipa de baschet.

— Thoreau nu era singur în pădure.

— Fii mai clar, zise Mike. Vorbeşti despre câinele lui?

— Nu, vreau să spun că nu era în mijlocul pustietăţii, ci cam la un kilometru şi jumătate de oraş.

— Bine. Mai avem timp pentru încă doi. Hannah?

Majoreta brunetă ridică privirea de pe SMS-urile ei.

— Ăăăăă… *Casa Usher* este despre un tip care…

— Ai aflat asta acum un minut. Zi-mi ce altceva ai mai învăţat.

— Ăăăăă… făcu ea şi se uită la colegi şi în jos spre pupitru. Ah, staţi puţin, să fii uns cu catran şi acoperit cu fulgi este cu adevărat dureros şi te poate ucide.

— De unde ai aflat asta?

— Povestirea lui Hawthorne. Maiorul Molly-şi-nu-mai-ştiu-cum.

— *My Kinsman, Major Molineux,* spuse profesorul înclinându-şi capul spre fată. Bravo, Hannah! N-am crezut că ai fost atentă în ziua aceea. Încă unul. Justin?

Justin îşi dădu pe spate părul zburlit.

— Se dovedeşte încă o dată că domnul Erikson are o memorie fotografică.

— Drăguţ. Ai învăţat ceva legat de începuturile literaturii americane?

Văzu cu coada ochiului uşa deschizându-se şi lăsând să se strecoare în clasă o siluetă pleşuvă în costum cenuşiu. Mike îşi repezi privirea spre stânga suficient cât să-l vadă

pe Reggie Magnus. Reggie zâmbi şi se rezemă de perete, în apropierea tablei. Mike îşi îndreptă din nou atenţia asupra elevului.

— Eu... ăăăăă...

— Nu te grăbi, Justin, zise Mike, însă nimeni nu părăseşte această încăpere până nu răspunzi.

Din clasă se ridică un oftat, în timp ce băiatul se trase de păr cu ambele mâini.

Mike luă un pix pe care îl ţinea după ureche. Întinse mâna în spate fără să se uite şi-l lăsă să cadă, de la vreo douăzeci de centimetri, într-o cană de cafea Nerd Herd supradimensionată aflată pe marginea biroului. Pixul zăngăni, lovindu-se de interiorul cănii.

— Haide, continuă profesorul. Treizeci de secunde şi plecăm toţi acasă, să ne bucurăm de vară. Un lucru doar. Spune-mi un lucru pe care l-ai învăţat anul ăsta.

Justin ridică privirea.

— Ichabod Crane nu este cu adevărat eroul povestirii *Legenda călăreţului fără cap.*

— Explică.

— El e ca... ca britanicii. Ne-aţi zis asta când spuneaţi că nu putem să ne uităm pur şi simplu la serialul TV ca să aflăm povestea şi că uneori ticălosul se află chiar în faţa noastră.

Mike zâmbi, clopoţelul răsună, iar elevii ţâşniră cu genţile în bandulieră şi cu rucsacurile aproape goale.

— Să vă bucuraţi de o vară frumoasă! le ură el. Ne vedem peste trei luni. Cu unii dintre voi peste doar două săptămâni, la şcoala de vară. Justin, ai două puncte, adăugă îndreptând un deget spre elev.

Faţa adolescentului încercă să găsească o expresie intermediară între îmbujorate şi un zâmbet afectat.

— Vă mulţumesc, domnule Erikson.

— Eu îţi mulţumesc, Justin. A fost o plăcere să-ţi fiu profesor. Acum plecaţi naibii de aici!

După ce ieşiră şi ultimii elevi, Mike îşi îndreptă atenţia spre prietenul său. Reggie se dusese către spatele încăperii. Se afla în perioada jalnică de după cea mai

recentă tentativă de dietă, aşa încât purta o curea veche şi o cămaşă mai largă pentru a ascunde kilogramele pe care le adăugase în ultimele luni. Peste cămaşă avea un blazer închis la culoare, ceea ce însemna că vizita era de afaceri. Reggie nu putea discuta afaceri dacă nu purta ceva similar unui sacou.

Mike îşi drese glasul.

— Cum îţi mai merge?

— Bine, chiar foarte bine.

Lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră făcea să strălucească scalpul negru al lui Reggie. Şi-l rădea încă din liceu, când părul începuse să i se rărească, cu mult înainte ca asta să devină o modă.

— Tu ce mai faci?

— Bine.

— Nu-i prea multă presiune aici?

— Mă descurc.

— Bravo ţie!

— Ştii că-i interzis să vii la şcoală, nu?

— Îmi tot repeţi asta, zise Reggie plimbând un deget de-a lungul unui teanc de antologii Norton. După ce am donat două laboratoare de informatică, presupun că aş putea fi considerat ca făcând parte din staff.

— Din corpul profesoral, vrei să zici. Şi nu, lucrurile nu stau aşa.

— Serios?

— La noi există o regulă fermă: „Trei laboratoare de informatică", spuse Mike închizându-şi laptopul. În plus, sunt destul de convins că DARPA[1] a donat laboratoarele, nu tu.

— Din câte ştiu cei mai mulţi dintre aceşti oameni, DARPA sunt *eu.*

— Pari foarte cool când o spui în felul ăsta…

Reggie clătină din cap, apoi înaintă şi-l strânse pe Mike în braţe.

[1] Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA), agenţie a Departamentului Apărării SUA care dezvoltă tehnologii pentru forţele armate (n. red.).

— Ticălosule.

— Ratatule, i-o întoarse Mike îmbrăţişându-l la rândul său.

— Ce-i cu tine?

Mike luă un burete şi, cu mişcări ample dintr-o parte în alta, şterse tabla. ULTIMUL TEST NEANUNŢAT DIN ACEST AN dispăru treptat, lăsând în urmă doar praf.

— Ei bine, zise el, cred că am convins trei copii să mai facă un an de liceu înainte să abandoneze. Am vorbit cu alţi cinci să susţină testele AP[2]. Iar eu mă ocup de regizarea musicalului din toamnă al cercului de teatru.

— Ce ai în program?

— Speram să fie *Eu şi regele,* dar ne vom limita probabil la *Little Mary Sunshine.*

— Ăla cu fata care pleacă în călătorie cu familia ei?

— Cu totul altul.

— Doamne, ce pierdere! oftă Reggie scuturând din cap.

— Hei, doar asta ne puteam permite.

— Nu mă refeream la piesă.

— Dar la ce? întrebă Mike aruncând buretele înapoi pe suport.

— Ştii tu.

Profesorul îşi puse laptopul în servietă.

— Dacă te face să te simţi mai bine, ne putem preface că n-am mai purtat discuţia asta de zeci de ori, aşa încât poţi să-mi repeţi.

Două manuale didactice pe care nu le deschisese deloc în opt ani urmară laptopul în servietă.

— Ştii ce fac în clipa asta trei dintre cei mai inteligenţi oameni din America?

— Exact în acest moment?

— Unul dintre ei a început să lucreze la NASA de la şaisprezece ani. Altul este un autodidact care îşi petrece timpul liber lucrând la clasele de complexitate P şi NP. Iar ultimul se ascunde de potenţialul său predând engleză de

---

[2] Advanced Placement (AP), repartizarea elevilor la un curs de liceu care oferă credite pentru facultate dacă este finalizat cu succes (n. red.).

liceu într-un orăşel prăpădit din Maine, zise Reggie şi luă de pe birou capsatorul Swingline roşu-strălucitor, pe care începu să-l plimbe dintr-o mână în alta. Amândoi ştim că nu eşti de fapt aşa cum pretinzi. Eşti mai bun decât atât. Ai putea face mult mai mult.

— Afirmaţia ta conţine trei probleme esenţiale.

— Lămureşte-mă, te rog.

Mike ridică un deget.

— Ar putea exista o mulţime de oameni mai inteligenţi care nu au susţinut un test de inteligenţă sau care nu şi-au anunţat rezultatele testului. De asemenea, există foarte mulţi care şi-au exagerat ori şi-au bagatelizat rezultatele testului. Tu faci o presupunere bazată pe o cantitate de date foarte limitată şi oarecum distorsionată.

— Destul de corect. Următoarea problemă.

Al doilea deget.

— În cazul testelor de inteligenţă, există o gamă imensă de rezultate posibile în funcţie de test şi de subiect. Presupui că am un IQ ridicat, deoarece m-am descurcat bine la un test acum nouăsprezece ani. Aş putea fi cel mai mare idiot de pe Pământ care s-a întâmplat să facă bine un test.

— Te cunosc de prea mult timp.

Al treilea deget. Mike făcu un gest spre sala de clasă.

— Nu cred că a fi profesor de liceu înseamnă o pierdere a timpului sau a potenţialului meu.

— Să fim sinceri, spuse Reggie clătinând din cap, tu te ascunzi aici.

— Să te fut, replică Mike şi cele două degete de pe margini dispărură.

— Nu eşti genul meu.

— Cred că facultatea a demonstrat că nu ai un trecut tipic „feminin”, deşi subiectul a fost pus la îndoială în câteva rânduri.

— Să te fut.

— Vezi?

— Tâmpitule. Cinezi cu mine?

— Nu-i nici măcar ora patru.

— N-am mâncat nimic de la micul dejun.

— Ultima zi de şcoală tocmai s-a încheiat. Este un fel de vacanţă. În cancelarie se bea. Apoi se continuă cu băutul în Ogunquit.

— Te vizitează un vechi prieten. Vor înţelege. Mai ales dacă-i un vechi prieten care a donat sistemului de învăţământ două laboratoare de informatică. Probabil vor insista să ieşi cu mine.

— Eşti un ticălos.

— Da. Face parte din descrierea postului meu. Paragraful şase, subsecţiunea doi.

Mike oftă şi îşi puse în birou ultimele lucruri. Acum părea destul de aranjat.

— Cine plăteşte?

— Eu, zise Reggie. Este o călătorie de afaceri.

— Aha, pe seama contribuabililor. Hai, pe bune, plătesc eu.

— Tacă-ţi gura.

Mike îşi luă servieta.

— Lasă-mă să mă duc să-mi iau rămas-bun de la câţiva oameni, să beau o bere, poate, după care plec.

— Există prin apropiere vreun local unde putem mânca o friptură bună?

— „Bună” e un termen relativ. Probabil că banii de la Departamentul Apărării te-au cam răsfăţat.

— Ţi-am mai zis până acum că eşti tâmpit?

— Nu, spuse Mike clătinând din cap.

— Tâmpitule.

— E prea târziu să începi cu linguşelile.

3

Pereţii din *Captain Turner's Steak and Lobster Hut* erau decoraţi cu homari din plastic, balize prăfuite, capcane vechi şi bucăţi de parâme care, cu timpul, deveniseră sfărâmicioase. Toate mesele erau acoperite cu pânze ecosez roşu cu alb, peste care fuseseră aşezate un set de condimente şi o lumânare mare într-un borcan roşu. Pe suporturile pentru farfurii erau trecute instrucţiuni detaliate despre cum se mănâncă un homar.

Plasatoarea îl salută pe Mike spunându-i pe nume şi oferindu-i un zâmbet sincer. În restaurant se aflau doar câteva persoane, însă Reggie insistă să stea departe de bar, undeva lângă perete. Comandară de băut unei chelneriţe tinere care-l salută pe „domnul Erikson" în timp ce-i oferea lui Reggie un meniu. Fata le aduse băuturile şi răspunse întrebărilor lui Reggie cu privire la specialitatea *surf & turf* din meniu. Îi zâmbi din nou lui Mike, apoi se îndepărtă.

— Fostă elevă? întrebă Reggie.

— Aşa cred.

— Aşa crezi? făcu bărbatul chel stăpânindu-se să nu izbucnească în râs.

Mike sorbi din paharul său de Cuba Libre.

— Hai, dă-i drumul, zise el. Despre ce-i vorba?

Reggie îşi lăsă paharul pe masă.

— Scoate bateria din telefon.

— Pe bune? făcu Mike uitându-se prin restaurant.

— Ăsta-i protocolul. Aştepţi vreun telefon important?

— Nu.

— Atunci nu fi enervant. Scoate bateria ca să putem vorbi.

Mike îşi scoase smartphone-ul din husă şi desprinse capacul bateriei.

— Dar cu al tău ce faci?

— Al meu e mai bun. Are şase sisteme de securitate diferite.

— Pun pariu că l-aş putea sparge, spuse Mike stivuind în mijlocul mesei piesele telefonului dezasamblat.

— Sunt convins că ai putea. De asta mă aflu aici. Am o treabă pentru tine.

— Încă una?

— Da. Câte sunt până acum?

Mike ridică paharul.

— Treisprezece de când te-ai dus la DARPA, în total nouăsprezece de când ne cunoaştem.

— Atunci a treisprezecea e cu noroc.

— Mi se pare cool că vii mereu aici cu avionul, ca să te pot refuza personal. Încă o problemă de criptografie?

— Nu.

Ciocniră paharele.

— Robotică? Aveai patru-cinci chestii de robotică, nu?

— Cu siguranţă abia aştepţi să afli ce refuzi. Crezi că am putea lua nişte chifle sau altceva până vine mâncarea? continuă Reggie privind în jur.

— De obicei au un coş cu pâine. Deci e o chestie de robotică?

Reggie clătină din cap în timp ce chelneriţa apăru cu coşul de pâine promis şi cu un bol mic cu unt. El zâmbi, dar nu scoase un sunet până ce tânăra nu plecă. Luă un colţ şi-i rupse coaja cu dinţii.

— De data asta eşti foarte secretos.

— De data asta-i o chestie importantă, zise Reggie şi întinse unt pe a doua felie de pâine. Uite ce-ţi propun. Vino să lucrezi vara asta pentru agenţie, ca liber-profesionist. Trei luni. Te bag pe post de consultant special, dar putem creşte veniturile în funcţie de cum merg lucrurile. După impozitare, rămâi cu cel puţin patruzeci de mii.

— Mă recrutezi?

— Cam aşa ceva, în caz că te crezi pregătit pentru asta.

Mike izbucni în râs şi rupse o bucată de pâine.

— Vorbesc serios, făcu Reggie. E o chestie importantă – şi am nevoie de tine.

— Aşa spui mereu.

— Acum e altceva.

— De ce?
— Pentru că de data asta o să accepţi.
Mike vârî cuţitul în unt. Cocoloşul se învârti în bol sub lama ascuţită.
— Acum două ore eram unul dintre cei mai inteligenţi oameni din America. Acum nu ştiu nici măcar ce se-ntâmplă în propria mea minte.
Reggie luă o înghiţitură din băutura lui. Aruncă o privire prin restaurant, după care se uită din nou la telefonul dezasamblat de pe masă. Se aplecă în faţă şi spuse cu voce joasă:
— Există un proiect pe care noi l-am finanţat în San Diego. Ai auzit de Arthur Cross?
— Fizicianul? întrebă Mike. Mi-ai dat anul trecut, de Crăciun, un exemplar din *The History of What We Know,* îţi aminteşti? Participă şi el la chestia asta?
— Da. Altfel cum crezi că ţi-am făcut rost de un exemplar cu autograf?
— Are autograf? Nici măcar n-am deschis cartea.
— Fireşte că n-ai deschis-o.
— De ce ai face rost de o carte pentru cineva care nu prea citeşte? zise Mike ridicând din umeri.
— Fiindcă era un bestseller *New York Times* pe care îl citea toată lumea şi mi s-a ivit ocazia să-ţi fac rost de un exemplar cu autograf.
— Mă rog…
— Cross este coordonatorul Proiectului Portalul Albuquerque, care, din mai multe motive, se află în pericol de a fi anulat. Vreau să-l evaluezi şi să dovedeşti că este sigur şi viabil, pentru a putea obţine încă un an de finanţare.
— Portalul Albuquerque?
— Da.
— Ei bine, mi-ai stârnit curiozitatea.
— Mă bucur.
— Ce fel de proiect este?
— Nu-ţi pot spune aici.
— Ei, haide, făcu Mike, mi-am desfăcut telefonul, alea-

alea…

— Îmi pare rău. Vino la Washington săptămâna viitoare.

— Nu pot.

— O să faci parte dintr-o comisie împreună cu mine. Fără stres, fără obligaţii. Vei avea ocazia să te întâlneşti cu Arthur şi cu echipa lui, să afli direct de la ei care-i treaba.

— De ce nu-mi povesteşti tu?

— Pentru că ei îţi pot explica mai bine.

— Nu pot pleca pur şi simplu. Am un job.

— A fost ultima zi de şcoală.

— Am şcoală de vară. Tu ştii ce fac profesorii vara?

— Da. Mai ştiu, de asemenea, că aranjezi plimbări prin parcul de distracţii pe timpul verii. Şi mai ştiu că oferta mea este cam de cinci ori mai mare pentru o treime din timpul respectiv.

— În caz că o accept.

— O să accepţi.

— Şi dacă aflu că-i vorba doar despre alt costum de luptă sau despre o mantie care te face invizibil?

— Se numeşte camuflaj optic. Şi nu, nu-i vorba despre asta. Vii la Washington sau nu?

Degetul lui Mike lovi încetişor paharul.

— Poate. Dar de ce tocmai eu?

Reggie deschise gura, însă o închise când o văzu pe chelneriţă oprindu-se în dreptul lor pentru a-i întreba dacă mai doreau să bea ceva. Îi asigură că mâncarea va fi gata în câteva minute şi se întoarse la bar.

— Cum o cheamă? întrebă Reggie.

— Pe cine?

— Pe chelneriţă.

— Siobhan. S-a prezentat când ne-a luat comanda pentru băuturi.

— Şi?

— Şi ce?

Reggie întinse un deget, pe care îl răsuci apoi după chelneriţă.

— Altceva?

— Ce importanţă are?

— Îţi răspund la întrebare şi te conving să accepţi. Ce mai ştii despre ea?

Mike oftă. Furnicile din mintea lui deja începeau să se agite, purtând în mandibule frânturi de amintiri, imagini şi sunete, ca nişte bucăţi de frunze colorate.

— Siobhan Emily Richmond. Născută pe 29 decembrie, a absolvit în 2011. Am avut-o elevă din 2009 până în 2010 şi a luat B+ pentru că s-a încurcat la un test despre scriitorii de la începutul secolului XX. Nu-i plăcea deloc *De veghe în lanul de secară.* În liceu a avut trei prieteni, iar în ultimul an s-a întors la primul. S-a dus la Universitatea din New Hampshire, dar după un an şi jumătate a fost nevoită să renunţe, deoarece tatăl ei, James, a murit într-un accident de maşină. Îi place Katy Perry, preferă culoarea verde, era obsedată de *Supernatural* şi conduce o Honda Civic din 2007 – verde, fireşte – cumpărată de la o femeie din Kittery. Sora ei mai mică, Saorise, ar trebui să ajungă în clasa mea peste doi ani. E suficient?

— M-aş fi îngrozit să aud de la altcineva atât de multe informaţii.

— E un oraş mic.

— De aceea am nevoie de tine acolo, zise Reggie bătând de două ori cu palma în masă.

— Fiindcă locuiesc într-un oraş mic?

— Nu, fiindcă faci lucruri de genul ăsta mult mai uşor decât alţii, răspunse Reggie lovind cu degetul în tăblia mesei. Pe bune, e ca şi cum ai construi cel mai tare supercomputer din lume şi l-ai folosi să joci *Angry Birds.* Te iroseşti aici.

— Sunt fericit aici.

— Minunat. Dacă te hotărăşti să lucrezi pentru mine pe timpul verii, vei face o grămadă de bani şi o să fii şi mai fericit aici.

Mike se uită la componentele telefonului său.

— Doar o excursie la Washington?

— Da. Pe banii mei. Îţi dau din start un miar din onorariul de consultanţă doar ca să vii. Te instalez într-un hotel adevărat, deşi amândoi ştim cât de mult îţi place

canapeaua mea. Va fi o vacanţă plătită.

— Şi dacă nu mă interesează, punem capăt, nu?

— Te va interesa.

— Dar dacă nu, punem capăt, insistă Mike ca şi cum ar fi pus o condiţie, nu o întrebare. Vreau să mă întorc acasă fără să-mi induci sentimente de vinovăţie, să mă trezesc cu controale fiscale sau cu mai ştiu eu ce probleme.

Bărbia lui Reggie se mişcă în sus şi în jos.

— Dacă după întrunirea comisiei o să te poţi uita în ochii mei şi să-mi spui că nu te interesează, îţi fac vânt spre casă cu clasa întâi. Şi o să-ţi dau şi o sută de dolari pentru băutură în aeroport.

Siobhan Emily Richmond apăru ţinând într-o mână, în echilibru, o tavă. Mike mătură componentele telefonului său spre capătul mesei, iar fata aşeză farfuriile, verifică din nou nivelul din pahare, iar după ce întrebă dacă mai voiau pâine se îndepărtă.

Reggie luă o bucată de friptură. Închise ochii, mestecă de patru ori şi o privire fericită îi inundă chipul. Înghiţi şi se uită la Mike.

— Deci ne-am înţeles?

Mike despică o scoică cu marginea furculiţei şi oftă.

— Poate.

— Când poţi pleca? zâmbi Reggie.

— Nu ştiu. În vreo două zile, până-mi pun la punct problemele cu şcoala. Pe 17 e bine?

— Perfect. Ne întâlnim la Washington să participi la întrunirile comisiei, după care te expediez la San Diego.

— Dacă mă decid să accept.

— O să accepţi.

— Vom vedea.

4

După opt zile, trei verificări de securitate şi o plimbare cu avionul, Mike ajunse la Washington, DC, purtând cel mai bun costum al său. Dar tot era cel mai ieftin din sală; Reggie îi împrumutase o cravată de mătase, după ce le văzuse pe cele două din poliester pe care le adusese de acasă. Îşi aranjă nodul, bucuros că se hotărâse pentru un nod Windsor, în locul celui pe care-l folosea în mod obişnuit.

Încăperea era aproape de două ori mai mare decât sala de clasă a lui Mike din South Berwick. Nu existau ferestre. Cinci oameni se foiau şi mormăiau, căutându-şi loc la mesele din faţă, evitând steagurile din spatele lor. La trei metri de ei se afla alt şir de mese dispus în oglindă, dar cu douăzeci şi patru de scaune aliniate pe patru rânduri de câte şase. Alte două mese erau aşezate în lungul peretelui lateral, orientate spre uşă. Deşi pereţii erau vopsiţi în culori calde, interiorul avea un aer dezolant.

Profesorul constată cu surprindere că modul de dispunere a mobilierului făcea ca încăperea să semene foarte mult cu o sală de tribunal. Judecătorii în faţă. Apărarea şi acuzarea, vizavi de ei. Juriul, pe una dintre laturi. Era convins că totul fusese aranjat aşa în mod deliberat.

Cele cinci persoane din faţă – trei bărbaţi şi două femei – se aşezară pe scaunele lor. Mike se uită la fiecare în parte. Un bărbat într-o uniformă a Forţelor Aeriene cu vulturi argintii pe umeri şi cu şapte rânduri colorate pe piept. Un bărbat mai tânăr cu păr negru şi cu ochelari. O femeie mai în vârstă, cu o insignă cu steguleţ la guler, pe care furnicile o recunoscură ca fiind senatoare. Un asiatic cu o dungă albă pe degetul pe care în mod normal purta un inel. O femeie cu ochi negri, păr lung şi corp atletic. Şapte persoane se aşezară vizavi de ei, scriind cu pixuri identice pe blocnotesuri identice.

Reggie îi conduse la mesele juriului, pe care se aflau câte două blocnotesuri noi-nouţe, cu antetul filigranat al

Departamentului Apărării în partea superioară a fiecărei foi. Un logo asemănător se vedea pe pixul aşezat de-a curmezişul în partea de sus a blocnotesului. Lângă fiecare blocnotes se afla câte un dosar albastru.

— Ce-i asta? întrebă Mike aranjându-şi haina în aşa fel încât să scoată în evidenţă cravata împrumutată.

— Consiliul de revizuire a bugetului, murmură Reggie deschizându-şi servieta, din care scoase un carneţel subţire. Chestii obişnuite. Încă este domeniul DARPA, dar în Portalul Albuquerque au investit mai multe departamente. Toţi oamenii ăştia au un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce se va întâmpla în continuare. Unii dintre ei depind de agenţie, câţiva sunt chiar din Departamentul Apărării. Îl vezi pe colonelul din Forţele Aeriene? Îi plac chestiile astea.

— Pe bune? făcu Mike uitându-se dincolo de cei şase membri ai consiliului, spre bărbatul vânjos cu maxilare puternice, tuns periuţă.

— Oh, da. Poţi să dai uitării tot ce ai citit prin ziare despre puşcaşi marini sau despre armată. Forţele Aeriene iubesc tehnologia avansată mai mult decât oricare dintre celelalte arme.

— Întâlnirea are ca temă tehnologia de vârf, dar toată lumea foloseşte blocnotesuri şi pixuri?

— Îţi aminteşti cum a trebuit să-ţi faci bucăţi telefonul pe masă?

— Da…

— La astfel de întâlniri nu sunt permise laptopuri şi tablete. Chestie de securitate.

— Teribil. Pot să păstrez pixul?

— Da, poţi păstra pixul, oftă Reggie. I-a costat doar şaptesprezece dolari pe contribuabili. Ţine, poţi să-l iei şi pe-al meu.

— Dar blocnotesul?

— Nu te lăcomi! Bine, fii atent, continuă el arătând cu o mişcare a capului spre partea din faţă a sălii. Ăştia sunt noii tăi cei mai buni prieteni.

Doi bărbaţi şi o femeie intrau pe uşă. Primul dintre ei, un negru mai în vârstă, cu barbişon aranjat şi o coroană de păr

grizonant ce-i înconjura scalpul, îşi roti privirea prin sală şi spre membrii consiliului. Mergea ţinând în mâna dreaptă un baston negru, cu mâner derby argintat. Purta ochelari cu ramă din argint care atrăgeau atenţia asupra ochilor. Nu se schimbase prea mult faţă de fotografia de pe supracoperta cărţii sale.

— Arthur Cross, zise Reggie urmărind privirea lui Mike. Probabil şi-a format deja o idee despre cum funcţionează treaba asta, deşi toţi îţi vor spune că depăşeşte cu mult puterea de înţelegere a cuiva. Ăsta-i motivul pentru care te afli aici.

— Încă nu ştiu ce-i… chestia asta.

— Ai răbdare.

Cross se uită spre Reggie şi-l salută politicos cu o înclinare a capului. Femeia care-l însoţea le aruncă lui Mike şi lui Reggie o privire aproape cruntă. Ea, Cross şi celălalt bărbat se aşezară vizavi de consiliu.

— Blonda este Jamie Parker, zise Reggie. Programator-şef. A venit astăzi aici pentru că celălalt fizician al lor are gripă.

Avea ochi căprui, la fel ca Mike, dar mult mai înguşti decât ai lui. Părul îi trecea de umeri, însă îl purta strâns în coadă de cal. Purta o helancă neagră cu guler înalt, strânsă pe trupul bine făcut, ascuns oarecum privirilor de un blazer cenuşiu.

Mike îşi dădu seama că o privea fix, deoarece şi ea se uita ţintă la el. Îşi frecă tâmpla şi sili câteva furnici să treacă din nou în spatele zidului.

— Spuneai că nu-i vorba de criptografie.

— Nu, nu este.

— Sau de roboţi.

— Suntem în secolul XXI. Nu cred să am în sarcina mea vreun proiect care să nu includă cel puţin doi programatori. Parker, continuă el arătând cu bărbia în direcţia femeii, era hacker la MIT, a avut probleme cu FBI-ul, dar nu s-a putut dovedi nimic. După ce-a absolvit, au încercat s-o angajeze, însă doar că nu i-a scuipat în faţă. A dispărut vreo doi ani, după care Arthur a găsit-o la o conferinţă a hackerilor şi a

recrutat-o. Îşi iese foarte repede din pepeni.

Mike îşi lăsă privirea să alunece spre celălalt bărbat. Avea faţa lungă, cu pielea arsă de soare şi bătută de vânt, şi ochi mici. Părul cănit şi gelat îi era pieptănat pe spate, iar chipul îi părea lipsit de energie, o înfăţişare ce lăsa impresia că era mai mult exersată decât genetică. Avea membre subţiri şi o postură perfectă. Părea înalt, chiar dacă avea doar vreo doi centimetri mai mult decât Parker. Costumul nu-i venea prea bine şi aproape sigur era de-a gata – ceea ce-l făcu pe Mike să se simtă încântat de garderoba lui.

Făcu semn din cap în direcţia bărbatului.

— Olaf Johansson.

— Olaf?

— N-ai decât să-i întrebi pe părinţii lui. E partenerul lui Arthur. Două doctorate în fizică şi matematică. Specialist în date numerice. Foarte puţină imaginaţie şi simţ al umorului. Probabil că voi doi n-o să vă înţelegeţi.

— Are legătură cu Scarlett?

— Din câte ştiu, nu.

— I-a zis cineva că seamănă foarte bine cu Humphrey Bogart?

— Am încercat. Nu ştia despre cine vorbeam.

— Cum să nu-l ştie pe Bogart?

— Nu cred că a văzut *Casablanca.*

— Mă minţi.

— Ţine-ţi gura şi joacă-te cu pixul. Sunt gata să înceapă.

Femeia cu ochi negri şi corp atletic începu discuţiile. Avea o voce plăcută.

— Aşadar, domnule Cross, puteţi face o analiză a proiectului dumneavoastră şi să ne spuneţi în ce stadiu se află acum?

— După cum aţi văzut din rapoartele noastre, răspunse Arthur, Portalul Albuquerque a început ca Proiectul SETH. A fost o încercare de a crea o metodă viabilă pentru transfer de materie energetică, obiectivul pe termen lung fiind crearea unui sistem TIM practic.

— Domnule Cross, interveni bărbatul cu trăsături asiatice ridicând mâna, mai pe înţelesul nostru, vă rog…

Olaf oftă şi se încruntă o clipă.

— TIM, adică transfer instantaneu de materie, explică Arthur. Încercăm să punem la punct un sistem de proiectare a materiei care să nu…

— Teleportare? îl întrerupse din nou asiaticul. Încercaţi să faceţi un fel de sistem de teleportare, ca în *Star Trek?*

— De fapt, i se zice transportor, preciză Jamie Parker.

Un chicotit străbătu mesele consiliului.

Mike simţi că-i venea să-şi dea ochii peste cap.

— Credeam că m-ai adus aici pentru ceva serios, şopti el întorcându-se spre Reggie.

— Aşa am şi făcut, murmură prietenul lui.

— Teleportarea fizică e imposibilă.

Consiliul continuă.

— Şi ce reuşite aţi avut cu acest… sistem de proiectare a materiei? întrebă asiaticul.

— Ei bine, continuă Arthur, în cele din urmă am avut rezultate destul de bune. Folosind tehnologia existentă, există mai multe modalităţi de a descompune ceva până la nivelul atomic. Fireşte, provocarea a fost întotdeauna reintegrarea. Făcu o pauză pentru a-şi potrivi ochelarii. Chiar şi o formă de viaţă de dimensiunile unui şoarece conţine miliarde de celule, fiecare în parte alcătuită din sute de milioane de molecule, formate la rândul lor, fiecare, probabil din milioane de atomi. Descompunerea este relativ uşoară, în vreme ce reasamblarea…

— Cred că bugetele dumneavoastră anterioare au justificat asta, nu? întrebă colonelul din Forţele Aeriene şi vocea lui limpede răsună în sală. Aici scrie că aţi construit un supercomputer.

— În general, ar fi imposibilă construirea unui computer care să identifice şi să urmărească toate particulele în timp real, interveni Jamie. Ar depăşi cu mult cele mai moderne teorii. Cel mai bun computer de acest gen este Tianhe-2, din China, însă oferă doar un procent scăzut din puterea de calcul de care am avea nevoie pentru un singur salt. Noi am încercat să dezvoltăm un program care să exploateze o idee similară cu inseparabilitatea cuantică, ceea ce Einstein

numea „acţiune fantomatică la distanţă”. Nu ar fi necesar să ştim unde se află fiecare particulă în parte, câtă vreme ştim unde se află *cele mai multe* dintre ele.

Membrii consiliului se uitau unii la alţii şi prin dosare.

— Şi a funcţionat? întrebă femeia atletică.

Mike se aplecă, apropiindu-se din nou de Reggie.

— Nici măcar nu urmăresc chestiile astea, dar îţi pot spune deja şase motive pentru care n-ar funcţiona.

— Sunt convins că poţi.

— Cel puţin doisprezece fizicieni s-au jucat cu astea şi au trecut la chestii mai uşoare, ca antigravitaţia sau Teoria Marii Unificări.

— Ţi-am mai zis să ai răbdare, nu?

— Domnule Magnus, întrebă femeia atletică, aveţi de făcut vreun comentariu?

— Nu, doamnă. Doar îi lămuream un aspect colegului meu.

Privirea femeii alunecă spre Mike, apoi din nou spre Arthur.

— Domnule Cross?

— Am avut unele reuşite, continuă Arthur, dar şi câteva eşecuri. Primele cazuri de HD nu ne-au relevat nimic până când am…

— Mă scuzaţi, îl întrerupse senatoarea. HD?

— Ah, este… ăăă… se bâlbâi Arthur cercetând masa. Ei bine, este un termen neoficial, inventat pentru a desemna obiectele testate care erau mai degrabă dispersate decât reintegrate.

— Şi de la ce vine prescurtarea? interveni bărbatul cu ochelari.

— Păi…

Arthur îi aruncă o privire lui Jamie.

— De la Humpty Dumpty, murmură Olaf Johansson.

— Poftim?

Mintea lui Mike făcu un salt înainte şi descoperi textul unor versuri pentru copii. Se uită dintr-odată la toate cele şase pagini ale cărţii cu poze şi le confruntă cu subiectul în discuţie. Se înfioră.

— Humpty Dumpty, repetă cel care semăna cu Bogart. Vocea cu un uşor accent părea nefirească pentru acel chip. Ştiţi, „Soldaţii veniră şi toţi caii...”[3].

— Aaa, făcu asiaticul care pusese întrebarea.

— Puţin cam... macabru, spuse bărbatul cu ochelari lăsându-şi bărbia în jos.

— Dar potrivit, preciză Olaf cu o expresie aproape dispreţuitoare.

— Prin urmare, zise colonelul din Forţele Aeriene, câte succese aţi avut?

— În primii trei ani ai proiectului am reuşit să teleportăm două cuburi de testare şi un animal, menţionă Arthur. Ambele cuburi s-au făcut praf la câteva clipe după reintegrare. Analiza microscopică a relevat schimbări fundamentale în structura lor şi la nivel molecular.

— Şi... animalul? interveni senatoarea înghiţind un nod.

Arthur îi aruncă o privire lui Jamie. Blonda îşi cercetă blocnotesul neatins.

Olaf se îndreptă în scaun.

— Suntem destul de siguri că era mort în momentul reintegrării.

— Destul de siguri?

— Autopsia nu a fost concludentă, strânse el din umeri. Dacă a fost în viaţă, n-a fost vorba decât despre o secundă sau două.

— Sunteţi siguri?

— Suntem siguri, murmură Jamie.

Mike luă pixul şi, după ce scrise pe blocnotes *Ţi-am spus eu!* i-l întinse lui Reggie, care însă nu-l băgă în seamă.

Asiaticul lovi uşor cu palma raportul din faţa lui.

— Testarea pe animal a fost un experiment neautorizat, nu-i aşa?

— Da, domnule, recunoscu Arthur. Iar rapoartele de la

---

[3] Vers dintr-un cunoscut cântec de leagăn în limba engleză: „Grăsun Grăsan (Humpty Dumpty) sta pe un zid/Grăsun Grăsan s-a prăbuşit./Soldaţii veniră şi toţi caii, dar/N-a fost cu putinţă să-l urc sus iar”; traducere de Nora Galin, *Alice în Ţara Oglinzilor,* Editura Regis, 2001 (n. red.).

audierea respectivă, din partea comisiei de etică şi a Societăţii pentru Protecţia Animalelor, ar trebui să fie incluse în dosarele ce v-au fost puse la dispoziţie. Suntem… tuturor celor de la Proiectul Portalul Albuquerque ne este ruşine de ceea ce am permis să se întâmple. De ceea ce am făcut atunci. Vă asigur că nu se va mai întâmpla.

— Vă rog, continuaţi, îl încurajă asiaticul dând din cap.

— Aşa cum spuneam, reluă Arthur, experimentele noastre din etapa a doua ne-au forţat să fim de acord cu teoriile predominante. Pur şi simplu, teleportarea fizică nu va fi posibilă la nivelul actual al tehnologiei. Poate nu va fi niciodată posibilă, după cum au declarat numeroşi teoreticieni ai mecanicii cuantice.

Un mormăit uşor se ridică dintr-un capăt al mesei consiliului, revărsându-se până în capătul opus.

— Nu-mi vine să cred că finanţezi pe cineva care ţi-a zis că ar putea construi un sistem de teleportare, şopti Mike.

— De fapt, spuse Reggie, îl finanţez pe Cross pentru că l-a realizat.

— Cu toate acestea, continuă Arthur, în perioada dintre experimente, domnul Johansson şi cu mine am avut ideea că secretul deplasării instantanee ar putea fi manipularea distanţei ce trebuie străbătute, nu a călătorului.

Pentru o clipă, furnicile lui Mike îşi întrerupseră mişcarea lor neîncetată.

5

— Şi cum ai manipula distanţele, domnule Cross? întrebă femeia atletică dând impresia că frunzăreşte raportul şi se referă la ceva anume.

— Distanţa este un termen relativ, zise Arthur. Când începi să aplici ideea unor dimensiuni suplimentare, poate fi influenţată foarte uşor.

Reggie îşi drese glasul încercând să atragă atenţia. Mike, oamenii de ştiinţă şi membrii consiliului se întoarseră spre el.

— Ăăă... Doar pentru a fi clar, spuse el, şi, din nou, în folosul acelora dintre noi care nu au legătură cu ştiinţa, aţi putea fi ceva mai explicit?

— Desigur, răspunse Arthur.

Ignoră pixul din faţa lui şi scoase unul din interiorul hainei. Făcu apoi două puncte exagerat de mari în colţurile opuse ale unei foi din blocnotesul oficial şi se ridică – fără să-şi folosească bastonul, observă Mike.

— Pentru ceea ce ne interesează, să presupunem că aceste puncte există într-un univers bidimensional, foaia de hârtie, spuse el adoptând tonul profesorilor din toată lumea. Destul de simplu, nu? continuă arătând coala celor din sală.

Câţiva dintre membrii consiliului încuviinţară din cap.

— Domnule Magnus, dacă tot aţi sugerat această explicaţie, cât de departe credeţi că sunt aceste două puncte unul de celălalt?

Reggie se uită la hârtie.

— Să tot fie vreo treizeci şi cinci de centimetri, nu-i aşa?

— Cam aşa, răspunse Arthur, după care rupse foaia din blocnotes cu un gest larg şi o împături în două. Cât de departe sunt acum?

— Cam douăzeci de centimetri.

— Dar acum? întrebă fizicianul după ce împături coala încă o dată.

— Ceva mai mult de un centimetru, cred.

— Şi totuşi, zise Arthur, pentru orice creatură din lumea bidimensională a hârtiei nu s-a schimbat nimic. Universul ei nu s-a modificat, iar punctele se află în continuare la treizeci şi cinci de centimetri unul de celălalt. Însă dacă ar dispune de mijloacele necesare pentru a percepe spaţiul nostru tridimensional, trecând prin el şi revenind în spaţiul său, ar putea ajunge din punctul *A* în punctul *B* făcând doar un pas. Într-un mod asemănător, noi manipulăm distanţa acoperită de Portalul Albuquerque creând o cale prin altă dimensiune, o stare cuantică alternativă dacă doriţi. Una în care propria noastră dimensiune apare împăturită. Unde *A* şi *B* sunt la un pas distanţă.

— Chestia cu foaia de hârtie a fost ideea ta? şopti Mike.

Reggie aprobă din cap abia perceptibil şi coborî vocea.

— Aşa mi-a explicat el prima dată când l-am întrebat. Este o imagine elocventă pentru noi, oamenii de rând.

Colonelul tuns periuţă lovi uşor pixul de marginea dosarului din faţa lui şi zise:

— Deci aţi găsit o altă dimensiune care să permită asta?

— Aceasta este esenţa proiectului nostru, încuviinţă Olaf şi Mike constată uimit câtă condescendenţă putea proiecta acesta în voce. Nu trebuie să o găsim, ci numai să transmitem echipamentului nostru că o avem şi totul va funcţiona corespunzător.

— Şi funcţionează?

— Până în prezent, zise Arthur tuşind, a funcţionat de mai bine de patru sute de ori fără efecte secundare sau alte consecinţe. De o sută şaizeci şi şapte de ori cu subiecţi umani. Nu a existat nici măcar o singură eroare de sistem.

— Niciodată?

— Niciodată.

Şi în timp ce repetă cuvântul, bărbatul mai în vârstă se aşeză. Olaf şi Jamie îşi încrucişară amândoi braţele la piept.

Mike se încruntă şi-i aruncă o privire lui Reggie. Acesta îi răspunse cu o mişcare rapidă a capului. Mike luă din nou pixul şi mâzgăli pe blocnotes: *Dacă NICIODATĂ, ce treabă mai am eu?*

— Cât de sigură este? întrebă colonelul.

— Foarte sigură, răspunse Arthur.

Bărbatul cu trăsături asiatice lovi uşor cu pixul în masă.

— Ce s-a întâmplat atunci cu Benjamin Miles?

Un roi micuţ de furnici aduse imagini şi sunete. Mike fusese la Washington în urmă cu treizeci şi două de luni. Reggie i-l prezentase pe proaspăt promovatul director adjunct, cu care se întâlniseră pe hol. Mic de statură, dar lat în umeri, cu maxilare puternice şi păr blond ca soarele. Avea ca ac de cravată un scut de Captain America argintiu şi roşu. Biroul său era la trei uşi de cel al lui Reggie, pe stânga.

Un murmur uşor străbătu sala. Câteva priviri se îndreptară spre Reggie. Olaf şi Jamie se foiră pe scaunele lor. Colonelul şi senatoarea se aplecară în faţă. Arthur le întâlni privirile.

Ben? mâzgăli Mike.

Reggie clătină din nou din cap.

— Problemele domnului Miles simt, desigur, regretabile, spuse Arthur. Tuturor ne-a plăcut de el în timpul scurtei sale vizite la San Diego, dar n-au nicio legătură cu Portalul Albuquerque.

— El a trecut prin portal, zise asiaticul şi nu fusese deloc o întrebare. Acum şapte săptămâni. Iar primul lui episod a avut loc imediat după aceea.

— Primul lui episod s-a întâmplat imediat după ce a revenit cu avionul la Washington, cu Virgin America, preciză Arthur. Aţi vorbit cu Richard Branson?

Mike se uită din nou la Reggie, însă chipul prietenului său era impenetrabil.

— Ăsta nu-i un răspuns, replică cel cu trăsături asiatice.

— Nu aţi pus o întrebare, ripostă Arthur. Aţi stabilit în mod fals o legătură cauzală între portal şi starea domnului Miles. Vă pot spune cu toată certitudinea că portalul nu are nimic de-a face cu asta.

— Cum aşa?

— Pentru că portalul nu-l afectează în niciun fel pe călător. Este posibil să fi fost afectat de folosirea greşită a echipamentului, însă asta nu are nicio legătură cu călătoria

în sine.

— Aşadar, este oarecum periculos, interveni colonelul.

— E ca şi cum aţi întreba dacă o autostradă reprezintă un pericol, spuse Olaf. O autostradă nu-i decât o fâşie lungă de asfalt. În sine, e inofensivă, totuşi te poţi răni dacă cineva face o prostie.

Colonelul căzu pe gânduri şi îşi notă ceva.

Femeia atletică ce deschisese discuţiile răsfoi din nou documentele.

— Domnule Cross, nu găsesc specificaţii concrete legate de proiectul dumneavoastră.

— Nu veţi găsi aşa ceva, doamnă, zise Arthur.

— Există vreun alt dosar?

— Nu. O parte din acordul nostru stabileşte să nu partajăm cu nimeni nimic din cercetările, descoperirile sau tehnologia noastră înainte ca proiectul să fie făcut public.

Femeia făcu ochii mari.

— Acum însă este o analiză de consiliu.

Pentru o clipă, oamenii de ştiinţă şi membrii consiliului se uitară unul la altul.

— Ăsta-i motivul pentru care te afli aici, murmură Reggie aplecându-se spre Mike.

— Domnule Cross, spuse bărbatul cu ochelari, va trebui să vedem rezultatele cercetării dumneavoastră dacă doriţi să discutăm despre extinderea bugetului pentru încă un an.

— După cum tocmai v-am explicat, nimeni nu va vedea nimic din rezultatele activităţii noastre până când Portalul Albuquerque nu va fi făcut public. Nicio ecuaţie, nicio linie de cod, nicio schiţă. Aceasta a fost înţelegerea pe care am stabilit-o cu domnul Magnus când am transferat cercetarea noastră de la SETH.

Câteva capete se întoarseră spre Reggie, care nici nu clipi.

Colonelul de la Forţele Aeriene lovi uşor cu palma dosarul său închis.

— De ce auzim abia acum despre asta?

— Pentru că nu vă citiţi mesajele e-mail, îi reproşă Olaf. Acesta a fost acordul stabilit acum aproape doi ani.

— Atunci se pare că am încheiat, interveni senatoarea aruncându-i lui Reggie o privire obosită. Dacă nu ne prezentaţi rezultate concrete, cu greu ne-am putea aştepta la o continuare a finanţării.

— Dimpotrivă, zise Arthur. Vă putem arăta singurul rezultat care contează cu adevărat. După cum am menţionat, Portalul Albuquerque funcţionează.

— Aveţi vreo înregistrare video? întrebă asiaticul.

Arthur clătină din cap.

— Avem la faţa locului, dar nu vom permite să iasă ceva din laboratoarele noastre.

Un acut sentiment de frustrare îi cuprinse pe membrii consiliului.

Mike ridică pixul, însă Reggie îi puse o mână pe încheietură, apăsând-o uşor.

— Îmi pare rău, se scuză Arthur, dar s-a stabilit chiar de la început că orice informare legată de lucrările acestui proiect se va face exclusiv pentru satisfacerea nevoii de cunoaştere.

— Ei bine, pentru fondurile care ne-au fost solicitate, spuse bărbatul cu ochelari, cred că trebuie să ştim.

— De ce? întrebă Jamie. Niciunul dintre dumneavoastră nu este fizician. Nu sunteţi ingineri. Nu sunteţi programatori. Oricum nu aţi înţelege nimic din ce v-am putea arăta.

— Dar avem oameni care ar înţelege, replică femeia atletică.

— Ăsta-i motivul pentru care nu împărtăşim oricui informaţiile noastre, zise Arthur.

Toţi se concentrară asupra lui. De o parte şi de alta a şefului lor, Jamie şi Olaf îşi îndreptară ţinuta. El aruncă o privire spre Reggie în căutarea unui sprijin şi primi o încuviinţare uşoară din cap.

Lui Arthur îi trebui un scurt moment ca să-şi adune gândurile.

— Portalul Albuquerque este cea mai mare realizare a omenirii de la aselenizare. Poate de la inventarea motorului cu aburi. Nu este o exagerare să spunem că va schimba

totul. Transporturile, comunicaţiile, comerţul, industria energetică, explorarea spaţială, absolut totul. Odată ce va fi lansată, această tehnologie va transforma viaţa tuturor oamenilor de pe planetă. Până atunci însă nu putem risca scurgerea de informaţii. Dacă asistenţii şi consultanţii dumneavoastră vor afla amănunte, le vor împărtăşi ştaifurilor, iar membrii acestora le vor comunica asistenţilor şi departamentelor din care fac parte. Unii dintre ei ar putea chiar să le discute cu prietenii şi familiile lor. Ceea ce înseamnă o sută de oameni, imediat după încheierea acestei întâlniri. Cu cât există mai mulţi oameni cu acces la informaţii, cu atât există mai multe şanse ca ele să fie cunoscute public. Sincer vorbind – şi Arthur arătă spre Olaf şi spre Jamie –, aceasta este munca noastră de o viaţă şi nu vom risca să fie distrusă şi acaparată de hiene înainte de a face o declaraţie oficială.

— Aşadar, este vorba de recunoaşterea meritelor, spuse colonelul.

— Fireşte, făcu Olaf. Aţi fost atent? Noi vom câştiga Premiul Nobel în fiecare din următorii zece ani. Chiar şi pentru economie, medicină şi literatură. Le vom lua doar din principiu.

— Vă înţeleg îngrijorarea, zise bărbatul cu trăsături asiatice, dar nu este ca şi cum v-aţi preda teza de licenţă unui profesor în vârstă care nu se descurcă cu e-mailul. Vorbim despre Guvernul federal.

— Da, încuviinţă Jamie, tocmai.

— Nu sunteţi în stare să vă păstraţi propriile secrete, spuse Olaf, dar vreţi să ne faceţi să credem că vă veţi descurca mai bine în cazul nostru?

Colonelul strânse din maxilare.

Reggie îşi drese glasul, iar femeia atletică îşi îndreptă privirea spre el.

— Domnule Magnus?

— Îmi dau seama că pare foarte neobişnuit, dar nu diferă câtuşi de puţin de numeroasele programe de înaltă securitate pe care DARPA le-a desfăşurat în trecut pentru sucursalele şi departamentele dumneavoastră. Oficial sau

mai puţin oficial.

Senatoarea murmură ceva cu privirea aţintită spre dosarul din faţa ei, pe urmă îşi îndreptă atenţia spre Reggie.

— În concluzie, DARPA se aşteaptă să pompăm încă trei sute de milioane în acest proiect pe baza a… ce? Fără explicaţii, fără rapoarte, fără nimic.

— Pe baza faptului că funcţionează, zise Olaf.

Arthur îi făcu semn să tacă, iar Johansson se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept.

Reggie îndreptă un deget în direcţia lui.

— Are dreptate. De fapt, este singurul lucru care contează. Portalul Albuquerque funcţionează. Am văzut asta cu ochii mei. Nu vorbim de încă un an ca să vedem dacă se pot obţine rezultate, ci de încă un an pentru finalizarea testelor şi punerea la punct a unei documentaţii solide pe care nimeni să nu o poată pune la îndoială.

— Dar fără să ştim ce fac…

— Ştim ce fac, o întrerupse Reggie pe senatoare. Au construit un sistem care vă permite să ajungeţi într-o clipă de la New York la Londra. Exact asta au spus că au de gând să facă.

Bărbatul cu ochelari lovea uşor cu pixul în dosar.

— Chiar dacă niciunul dintre noi nu ştie cum funcţionează.

— Niciunul dintre *voi* nu ştie cum funcţionează, preciză Arthur.

Reggie ridică două degete şi femeia atletică îi pronunţă din nou numele.

— Când angajăm cel mai bun bucătar din lume pentru a pregăti cina, nu ne aşteptăm să-şi împărtăşească reţetele. Trebuie doar să livreze mâncarea pe care am comandat-o şi să ne asigurăm că este exact ceea ce vrem. Asta au făcut domnul Cross şi echipa lui. Ne oferă gustul unei mâncări grozave, dând de înţeles că vom obţine mai mult – inclusiv reţeta – într-un târziu, când totul va fi perfect.

Femeia atletică se aplecă şi îi şopti ceva celui cu trăsături asiatice. El încuviinţă din cap şi privi spre senatoare.

Colonelul din Forţele Aeriene încă se uita la Olaf.

— În plus, continuă Reggie, îl trimit pe unul dintre cei mai buni specialişti ai mei să facă o evaluare completă la faţa locului, după care va întocmi un raport detaliat al proiectului pentru examinare.

Şi făcu un semn în direcţia lui Mike.

Toţi cei din sală îi urmăriră gestul. Membrii consiliului. Oamenii de ştiinţă. Cei şapte care îşi notau în blocnotesuri. Profesorul le putea simţi privirile pe piele. Arthur Cross îşi îndreptă poziţia. Ochii lui Jamie se îngustară. Olaf se încruntă.

— N-am acceptat nimic, şopti Mike.

— E prea târziu acum, murmură Reggie.

— Ei bine, în aceste condiţii, se pare că sesiunea de întrebări şi răspunsuri programată pentru după-amiază nu mai are niciun rost, spuse femeia atletică, apoi închise dosarul şi schimbă câteva priviri cu ceilalţi membri ai consiliului. Cred că asta-i tot. Domnule Cross, vă mulţumesc dumneavoastră şi echipei pe care o conduceţi pentru că aţi venit aici. Ne-aţi dat un subiect de gândire.

Bărbatul plecă uşor capul.

— Domnule Magnus, continuă femeia, cred totuşi că vom mai avea câte ceva de discutat după prânz.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Atunci ne vedem aici la unu şi jumătate.

Membrii consiliului se ridicară şi, însoţiţi de asistenţi, se risipiră care încotro, câte doi sau trei. Vorbind în şoaptă, savanţii se uitau de la Reggie la Mike.

— Nu se face aşa ceva, zise Mike.

— Ai stat prea mult printre adolescenţi.

6

— M-ai păcălit, spuse Mike.

— Nu te-am păcălit, zise Reggie aşezându-se în spatele biroului, dar te cunosc.

Mike se uită prin încăpere. Furnicile scoteau la suprafaţă imagini de la ultima lui vizită. Pe birou se afla un nou monitor de computer. Încă două fise negre de poker, fiecare cu sigla altui cazinou din Las Vegas, se alăturaseră celor trei de la baza monitorului. Pereţii aveau acum culoarea cojii de ou, în locul albului strălucitor pe care şi-l amintea. Pe rafturi erau nouăsprezece cărţi noi, iar cincisprezece dintre cele vechi dispăruseră. Exista şi un exemplar cartonat din *The History of What We Know* a lui Arthur Cross. Cotorul său era neted şi curat.

— Ştiam că, odată ce vei ajunge aici şi vei afla în ce constă proiectul, te va interesa, continuă Reggie.

Mike îşi plimbă privirea peste celelalte obiecte de pe rafturi. O diplomă înrămată. Un roboţel cu arc. Două plachete, una de alamă, una de argint. O fotografie a lui Reggie în haine simple, zâmbind alături de o asiatică mai tânără. O carte poştală de la Disney World cu Tomorrowland. Furnicile catalogau fiecare element într-o mulţime de categorii diferite.

— Mi-ai fi putut spune dinainte.

— Nu erai lămurit.

— Tocmai ai spus că mă cunoşti.

— Vrei să-mi cer scuze?

Mike se trânti pe un scaun aflat de cealaltă parte a biroului.

— Aveam nevoie de tine. Nu-mi puteam permite să mă refuzi, aşa că… Probabil că am exagerat adevărul şi te-am pus într-o situaţie în care să-ţi vină greu să refuzi. Îmi pare rău, se scuză Reggie lovind uşor biroul cu palmele.

— Ştii că aşa ceva mă va afecta. Îmi va afecta viaţa.

— Da, ştiu, însă am neapărată nevoie de tine.

Mike forţă câteva furnici să se adăpostească din nou în

spatele zidurilor.

— Eşti un ticălos.

— Am mai auzit asta. Vrei să iei avionul spre casă?

— Şi cei o mie de dolari.

— Fireşte. Dacă într-adevăr nu te interesează sau crezi că nu eşti pregătit pentru asta… înţeleg.

Mike numără până la cinci. Era un obicei pe care şi-l formase de timpuriu. Dacă răspunzi prea repede, toţi presupun că nu ai gândit înainte să deschizi gura.

Reggie lovi din nou masa.

— Asta vrei?

— Nu.

— Iar eu sunt ticălos.

— Câtă vreme suntem de acord în privinţa asta.

— Putem acum să nu mai pierdem timpul?

— Desigur.

— În mai puţin de o oră, trebuie să mă întorc şi să mă confrunt cu consiliul. Ar trebui să vii cu mine. Ce părere ai despre ce s-a întâmplat dimineaţă?

Furnicile se agitau haotic, purtând fragmente sonore şi imagini, prime impresii şi reacţii instinctive.

— Chestia e serioasă? Cross a realizat într-adevăr un sistem de teleportare? Un dispozitiv care mişcă materie dintr-un loc în altul?

— Da, i-ai auzit. Mai mult un portal.

— Ca în *Stargate* sau ceva de genul ăla?

Reggie clătină din cap.

— Să nu foloseşti comparaţia asta în prezenţa lui Arthur sau a lui Olaf. Ei detestă comparaţia.

— Am înţeles. De când lucrează la proiect?

— La Portalul Albuquerque lucrează de trei ani. Înainte au lucrat doi ani la SETH.

— Credeam că DARPA acordă doar subvenţii de un an.

— Aşa se întâmplă de obicei, însă nu vom renunţa la ceva cu adevărat promiţător doar pentru că au trecut douăsprezece luni.

— Şi este o realitate mai presus de orice îndoială? Nu-i vreo scamatorie sau altceva?

— Am văzut cu ochii mei. De trei ori. Ultima dată mi-au propus mie şi lui Kelli s-o facem.

Furnicile afişară scurt o imagine a micuţei asistente a lui Reggie. Avea părul roşcat, însă la rădăcini, pe o lungime de vreo trei milimetri, firele erau maronii.

— Şi aţi făcut-o?

— Da. Am făcut-o amândoi.

Mike se îndreptă în scaun.

— Deci a făcut-o ea, ai făcut-o tu, iar a treia oară aţi făcut-o amândoi? Sau ai asistat de două ori, după care a treia oară aţi făcut-o împreună?

— Îmi cauţi nod în papură?

— La naiba, da.

Reggie zâmbi.

— Prima dată am văzut un cobai. Şi o minge de baseball.

— O minge de baseball? (Furnicile creară o imagine înainte ca Reggie să tragă aer în piept pentru a răspunde.) E o uşă deschisă prin care, ca testare, aruncă mingea de baseball încoace şi încolo.

— Corect. A doua oară a fost un cimpanzeu. Ultima dată a fost acum nouă săptămâni. Kelli şi cu mine, unul după altul. Mai întâi eu, apoi ea.

— Ce-ai simţit?

— Nimic. E ca şi cum ai păşi dintr-o cameră în alta.

— Portalul Albuquerque a fost inspirat de Bugs Bunny?

— Da. Lui Arthur îi plac vechile desene animate. Tu eşti prima persoană căreia n-a trebuit să-i explicăm numele.

Mike dădu aprobator din cap.

— Bine, nu mă înţelege greşit, dar dacă Cross a reuşit, de ce mai ai nevoie de mine? Nu înţeleg de ce ai o problemă cu finanţarea. La naiba, nu înţeleg de ce n-ai anunţat-o public.

— Există câteva motive, zise Reggie ridicându-şi palmele de pe birou şi împreunându-şi degetele. Mai întâi, după cum probabil ai observat, simt foarte secretoşi. Arthur şi Olaf au făcut aproape o obsesie din a ţine totul secret şi au dezvoltat un serios cult al personalităţii în rândul echipei lor.

— Cât de mare este echipa?

— Şase persoane.

— Nu-i cine ştie ce cult.

Reggie nu-l băgă în seamă.

— Celor din Washington nu le place când li se ascund chestii. Ţine de condiţia socială. Doar ai văzut cât de tensionaţi erau senatoarea şi colonelul la comentariul că „trebuie să ştie”.

— Da.

— În oraşul ăsta, aşa ceva nu-i doar o insultă, ci şi o palmă peste faţă. Din orgoliu, câţiva dintre oamenii ăia vor pur şi simplu să-i închidă gura.

— E o prostie, dar cred că aş putea înţelege asta.

— În al doilea rând, după standardele DARPA a fost un proiect foarte lung. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Arthur Cross, probabil s-ar fi încheiat cu ani în urmă. Dar este probabil al treilea sau al patrulea cel mai cunoscut om de ştiinţă în viaţă, după Stephen Hawking şi Neil deGrasse Tyson.

— Să fie oare Bill Nye celălalt al treilea posibil?

— Exact. I-am acordat lui Arthur două suplimentări, a obţinut câteva rezultate impresionante, aşa încât i-am acordat-o şi pe a treia.

— Iar asta-i a patra?

— Să sperăm.

— Tot nu înţeleg de ce ai nevoie de mine.

Reggie îşi desfăcu degetele şi luă una dintre fisele negre de poker, pe care, cu graţia unui iluzionist, o roti peste şi pe sub articulaţiile degetelor.

— Cred că ceva nu-i în regulă.

— Tocmai ai spus că a funcţionat.

— Funcţionează.

— S-a întors cineva prin portal cu un cap de muscă uriaş sau ceva asemănător?

— Nu, nici pe departe. Iar problema nu-i de ordin tehnologic. Reggie plimbă fisa pe dosul palmei şi ridică din umeri. Mă rog, poate că are legătură cu tehnologia. Nu ştiu. Totul arată fantastic pe hârtie, ca să zic aşa, dar ceva nu-i

în regulă.

— Ceva… cum ar fi?

— Acolo e o atmosferă proastă. Toţi sunt cu nervii la pământ. E o situaţie tensionată, după cum declară angajaţii. Oamenii îşi iau multe zile de concediu medical.

— Ca fizicianul care trebuia să fie azi aici?

— Poate. E greu de stabilit cu exactitate. Vreau să spun că sunt o grămadă de cercetători izolaţi, aşa că, da, cred că m-aş simţi ca un nepoftit. Sunt obişnuit în cazul unora cu care am de-a face. Dar în ultimele şase-şapte luni lucrurile par cam… aiurea.

— Cât de aiurea?

— Asta ar fi problema numărul patru.

— De ce am senzaţia că este cea cu care ar fi trebuit să începi?

— Probabil. Acum două luni, imediat după ultima mea vizită, l-am trimis acolo pe Ben Miles. Era unul dintre…

— L-am cunoscut ultima oară când am fost aici, zise Mike ridicând un deget. Foloseşti timpul trecut. Ce s-a întâmplat cu el?

Fisa îşi opri călătoria în spirală în jurul degetelor lui Reggie.

— S-a dus la San Diego pentru o evaluare mai formală. Am vorbit puţin când s-a întors – în general părea în regulă. Era încântat de proiect, de oameni… Îmi spunea întruna „prietene” – cuvânt care la momentul respectiv părea ciudat să-l aud de la el, dar m-am gândit că probabil îl culesese de acolo. Urma ca în câteva zile să întocmească un raport complet. Apoi s-a dus acasă şi a sunat la 911. Zicea că cineva îi răpise soţia şi o înlocuise cu o impostoare.

Furnicile transmiteau o imagine cu Ben care se întindea să dea mâna cu Mike. Pe cealaltă mână avea o verighetă din aur.

— Se ocupă de câteva proiecte sensibile, ceea ce a atras implicarea FBI-ului. Becky, soţia lui, era puţin isterică, dar a trecut toate verificările. Ben însă nu vrea să renunţe. M-a acuzat că m-am implicat.

Fisa de poker se răsuci din nou printre degetele lui Reggie. Făcu un tur complet. Încă unul. Apoi al treilea.

— Acum e internat la Spitalul Belmont din Philadelphia. Sunt aproape şase săptămâni de când stă acolo. S-a crezut că-i vorba despre sindromul Capgras[4], un fel de eroare a creierului în procesarea informaţiei, însă în urma unor teste diagnosticul nu a fost confirmat. Acum îl suspectează de schizofrenie paranoidă.

— N-a existat niciun semn de boală mintală? Vreo teorie a conspiraţiei sau ceva de genul ăsta?

— Nimic. Omul era tare ca stânca.

— Consuma droguri?

— Abia dacă bea câte un păhărel. O dată pe an îşi făcea un control medical complet. Totul era în regulă.

— Şi atunci?

— Arthur spune că nu s-a întâmplat nimic. Ben părea să se simtă bine de fiecare dată când mergea acolo. Era poate un pic prea agresiv când îşi întocmea raportul, dar au înţeles asta, chiar dacă nu le-a plăcut.

— Odată întors acasă, a luat-o razna.

— Cam aşa ceva.

— Şi acum vrei să mă duc acolo în locul lui.

— Da.

— Credeam că suntem prieteni.

— Nu te duci nepregătit. Ştim amândoi că eşti cu mult mai atent la detalii decât Ben.

— Termină cu linguşeala!

— Faptele nu sunt linguşeli. Du-te acolo, ei te vor primi în gaşcă, află ce poţi despre ce se întâmplă, după care te aştept cu un raport favorabil. Asta-i tot. Te întorci la reparat maşinuţe electrice înainte de weekendul din 4 iulie. Cu un cont în bancă mult mai grăsun.

Mike numără din nou până la cinci.

— Îmi mai poţi spune altceva? întrebă el. Ceva ce ai

---

[4] Tulburare psihiatrică în care o persoană are iluzia că un membru apropiat al familiei (sau chiar animalul de companie) a fost înlocuit de un impostor identic. Clasificat ca sindrom de identificare greşită, a fost numit după psihiatrul francez Joseph Capgras (1873 -1950) (n. red.).

văzut? Sau ai auzit?

Reggie clătină din cap.

— Ştii cum e când te grăbeşti şi-ţi pui tricoul invers? Chiar dacă nu există nicio etichetă, nu trebuie să te uiţi în oglindă ca să-ţi dai seama că ţi l-ai tras greşit. Pur şi simplu simţi asta.

— Asta-i tot ce-mi poţi spune?

— Ceva nu-i în regulă, răspunse Reggie ridicând din umeri. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Există acolo ceva atât de aiurea, încât aproape că se simte în aer. Şi ştii ce-i cel mai ciudat?

— Ce?

— Cred că toţi simt la fel.

SCHIMBARE NEAŞTEPTATĂ

7

Mike trecu maşina pe lângă complexul din San Diego, deşi utiliza sistemul de navigaţie OnStar. Gardul împrejmuitor din plasă de sârmă era vechi şi fără niciun semn. Ghereta de pază trebuia vopsită. Când se întoarse, paznicul singuratic îl întrebă cine este şi îi făcu semn să intre. Mike văzu multe urme recente de paşi pe o cărare bine bătătorită din lungul gardului şi trase concluzia că perimetrul se afla sub supravegherea a cel puţin încă unuia sau doi agenţi.

De pe stradă era vizibilă doar o clădire. Structura cenuşie din beton avea câteva ferestre în capătul îndepărtat; un antrepozit care suferise câteva leziuni arhitecturale. Clădirea era flancată într-o parte de un lot întins şi plin cu buruieni ce crescuseră atât de mult, încât ai fi putut crede că sunt copăcei.

Locurile de parcare erau despărţite între ele prin patru copăcei amplasaţi în ghivece mari de lemn. Opt locuri erau ocupate. Patru aveau semn de rezervare, iar unul era marcat pentru oaspeţi. Mike parcă în locul cel mai îndepărtat de intrare.

Urcă treptele din beton şi intră. Holul mic era decorat cu un amestec ciudat de imagini scoase la imprimantă, de dimensiunea unor afişe şi înrămate. Einstein. Tesla. Goddard. O istorie a automobilului. Aselenizarea. Mike nu reuşea să scape de sentimentul că cineva le furase din librăria unei facultăţi.

Femeia de la recepţie îl privea cu ochi mari şi negri, deasupra pomeţilor înalţi. Părul negru i se revărsa drept peste umeri, dispărând apoi pe spinare. Buzele i se deschiseră într-un zâmbet politicos şi inexpresiv, pe care Mike îl cunoştea prea bine de la numeroasele şedinţe cu părinţii.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Mă numesc Leland Erikson, se prezentă profesorul, şi am o întâlnire cu Arthur Cross.

Tânăra se uită o clipă la el şi începu să tasteze ceva, apoi privirea i se mută pe ecran.

— Aţi venit devreme, spuse ea.

— N-am ştiut că trebuia să ajung la o anumită oră.

Ea zâmbi din nou, de data asta sincer.

— Nu credeam că veţi ajunge până la sfârşitul zilei.

— Asta e o problemă?

— Câtuşi de puţin. Domnule Cross, zise recepţionera fără a se adresa cuiva anume, sunteţi căutat de domnul Erikson de la DARPA. Desigur. Zâmbetul politicos reapăru. Vine imediat.

— Mulţumesc.

— Veţi sta mult la noi?

— Câteva săptămâni, probabil. Poate chiar o lună.

— Sunt Anne, se prezentă ea şi întinse o mână. Mă bucur să vă cunosc.

Îşi strânseră mâinile.

— Şi eu. Poţi să-mi spui Mike.

Tânăra se schimbă pentru o clipă la faţă, iar zâmbetul sincer apăru din nou fulgerător.

— Mike să fie.

Mike auzi zgomotul surd al unui baston şi Arthur Cross apăru din hol înaintând cu paşi mari. Era doar în cămaşă, însă purta cravată, iar la gât avea un ecuson de identitate prins pe un şnur.

— Văd că ne-ai găsit uşor.

— Da, făcu Mike întinzând mâna.

Celălalt încuviinţă scurt din cap şi-i scutură mâna o dată.

— Vrei mai întâi să te acomodezi, sau…

— Dacă aveţi timp de mine, sunt gata să mă apuc de treabă.

Arthur strânse din buze. Doar o clipă.

— Foarte bine, zise el şi făcu un gest spre recepţie. De aici încolo sunt interzise telefoanele mobile.

Mike scoase din buzunar telefonul primit de la Reggie şi îl predă în palma întinsă a Annei, care deschise un sertar căptuşit cu folie şi-l puse înăuntru.

— La ieşire să treceţi pe aici, îi spuse ea.

— Chiar pe aici, răspunse Mike, după care îl urmă pe Arthur pe coridorul de unde acesta îşi făcuse apariţia.

Trecură pe lângă o scară şi străbătură un hol de legătură spre o uşă mare. Era aproape pătrată. Mike se uită în sus la lumina roşie montată în perete, în timp ce Arthur îşi trecu ecusonul prin faţa cititorului.

— Dispozitiv de avertizare, preciză el. Permite oricui vine să ştie dacă suntem aici şi lucrăm sau nu.

— Fluxul magnetic?

Arthur deschise uşa, trăgând-o.

— Te-ai informat, după câte îmi dau seama.

— Reggie... Domnul Magnus mi-a pus la dispoziţie toate rapoartele pe care i le-aţi trimis până acum.

— Şi le-ai citit pe toate?

— Da. Citesc repede.

Arthur îl conduse pe lângă un grup de echipamente, în timp ce uşa se închise cu o bufnitură în urma lor.

— Sunt convins.

La câţiva metri în faţa lui Mike, o pereche de inele alb-gălbui, cu diametrul de trei metri şi jumătate, se înălţau dintr-o bază solidă, semănând mai curând cu o instalaţie de artă futuristă decât cu o tehnologie experimentală. Inelele dominau încăperea de dimensiunile unei săli de sport.

Se uită la Arthur, care încuviinţă din cap.

— Acesta este Portalul Albuquerque.

Barele din care erau construite inelele erau rotunde şi Mike aproximă că aveau şaizeci de centimetri grosime. Inelele erau paralele, cu o distanţă de jumătate de metru între ele potrivit măsurătorilor mentale făcute de furnici. Stratul ivoriu ce le acoperea era din plastic. O rampă din oţel expandat se înălţa din faţa unui şir de birouri cu role şi computere, transformându-se apoi într-o platformă ce trecea prin inele şi se întrerupea brusc în aer, la treizeci de centimetri după al doilea inel. Patru mănunchiuri de cabluri groase ieşeau din fiecare inel, dispărând în masa de echipamente tehnologice.

Dungi albe, late de aproape treizeci de centimetri, înconjurau structura imensă şi trasau o cale spre rampă.

Mike văzu că aproape tot echipamentul se afla în afara dungilor. Birourile se aflau la vreo trei metri mai departe.

Celelalte două persoane pe care le văzuse la audiere, blonda Jamie şi Olaf-Bogart, aşteptau lângă un birou. În spatele lor era un ecran mare plat, iar un bărbat mai tânăr stătea imediat în spatele lui Olaf. Ochii lui Mike, antrenaţi în condiţiile şcolii, apreciară că bărbatul nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi şase de ani. Părul roşcat strălucitor îi era atât de dezordonat, încât lăsa impresia unei persoane care se străduia mult încercând să demonstreze că nu se îngrijeşte câtuşi de puţin de aspectul său.

Pe perete se afla un şir de şase cilindri, fiecare de dimensiunea unui boiler şi învelit în manta izolatoare. Un bărbat şi o femeie cu mănuşi industriale comutau un furtun izolat de la un rezervor la următorul. Furtunul intra în unul dintre mănunchiurile de cabluri, dispărând pe sub suporturile inelelor.

Bărbatul avea o barbă blondă şi rară, ce părea chiar mai rară din cauza culorii. Purta o pereche de blugi uzaţi, iar mânecile cămăşii ecosez erau suflecate mai sus de coate. Într-un orăşel ar fi putut trece neobservat.

Femeia era brunetă cu ochi negri, ca Mike, deşi la faţă şi la trup nu era nici pe departe la fel de slabă. Pe tricoul roşu avea o siglă elaborată cu „Scotty's Starship Repair Shop" şi cu lista serviciilor furnizate. Mike bănui că era cu vreo doi ani mai în vârstă decât el. Se uita la Mike din celălalt capăt al sălii, în timp ce ţinea furtunul pentru ca bărbatul să fixeze conectorul. Era genul de privire care spunea: „Tu eşti profesorul care i-a dat nota şase îngeraşului meu".

Arthur se îndreptă spre cei trei aflaţi lângă staţia de lucru şi făcu un semn cu mâna spre Mike.

— Atenţie toată lumea, el este Leland Erikson. Lucrează pentru domnul Magnus. Va rămâne aici şi va urmări o vreme cum merg lucrurile.

— Îmi puteţi spune Mike, zise profesorul.

— Ce înseamnă „o vreme"? se încruntă Olaf.

— Credeam că Magnus e mulţumit, zise bărbatul roşcat.

Arthur nu le dădu atenţie.

— Îi ştii deja pe Jamie şi pe Olaf. El este Bob Hitchcock, tânărul nostru fizician.

— O să verific încă o dată toate calculele, zâmbi el.

Arthur îl arătă pe bărbos.

— Domnul de acolo este Neil Warry, inginer-şef şi manager de operaţiuni. Lângă el este Sasha Prestich, inginer mecanic secund şi fânul *Star Trek* local.

Se auziră câteva mormăituri când Mike îi privi în ochi pe rând. Bob îi strânse mâna. Neil, care continua să lucreze, flutură distras o mână în direcţia lui. Sasha îl mai privi o clipă cu superioritate, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre furtun.

— Ei bine, continuă Arthur, mă gândeam să începem cu o demonstraţie.

— Nu am programat nimic, spuse Olaf. Neil trebuie să dea nişte telefoane.

— Bine. Cine vrea să treacă azi?

Neil încuviinţă din cap.

— Doar să termin ce am de făcut, zise el bătând furtunul cu palma.

— Mă duc eu, interveni roşcatul.

— Doamne, Bob, făcu Jamie clătinând din cap, câte ai până acum?

— Exact optzeci şi patru. Sunt cel mai umblat om de pe Pământ.

— Dintre cei nouă care au umblat, îl luă Johansson peste picior.

— Nouă oameni, două sute şaisprezece cobai, şase pisici şi un cimpanzeu, preciză Bob. Sunt încă în vârful unui grup care creşte întruna.

Arthur se uită la ei.

— În afară de Bob, mai vrea cineva să meargă?

— Mă duc şi eu, interveni Olaf. Hai să-i dăm drumul. La ora trei am teleconferinţă.

Le întoarse spatele şi începu să tasteze la o consolă. Jamie trecu pe lângă Mike, îndreptându-se spre hol, urmată îndeaproape de Sasha.

Un şuierat slab se auzi dinspre buteliile de gaz, când se

deschiseră valvele. Podeaua începu să vibreze şi câte două lumini roşii se aprinseră în fiecare capăt al sălii. Arthur arătă o fereastră înclinată aflată la patru metri deasupra podelei.

— Să mergem în camera de comandă, propuse el.

— Sunteţi foarte prietenoşi, comentă Mike în timp ce treceau din nou prin uşa pătrată.

— Nu o lua personal, făcu Arthur, însă toţi te consideră duşman.

— Cum aş putea s-o iau personal?

— Tu reprezinţi guvernul, eşti cel care decide dacă ne vom continua sau nu activitatea, în ciuda progreselor pe care le-am făcut, zise Arthur şi-i făcu semn să-l urmeze pe scara îngustă. Nimănui nu-i place asta. Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi place.

— Ştiţi bine că nu eu decid. Trebuie doar să-i spun lui Reggie ce cred despre munca voastră.

— Probabil ţine foarte mult la opinia ta.

— Ne cunoaştem de multă vreme. Ştie de ce sunt în stare.

Arthur se opri în capătul scării şi se întoarse spre el.

— N-am reuşit să aflăm asta în Washington. Ce faci pentru domnul Magnus? Ce funcţie ai?

— Aaa… Păi, să fiu sincer, nu cred că am o funcţie în sine.

— Cam greu de crezut asta.

— Sunt un fel de consultant extern.

— Şi în mod obişnuit cu ce te ocupi?

Mike răpăi cu degetele pe balustradă.

— Suntem aşteptaţi în camera de comandă, nu crezi?

— Da, aşa-i, zise celălalt punându-şi palmele pe mânerul bastonului. Este unul dintre micile avantaje pe care ţi le oferă şefia. Îi pot face pe oameni să mă aştepte.

Mike oftă.

— Ei bine, predau engleza la anii mici.

— Eşti profesor la facultate?

— Anii mici de liceu, clarifică Mike. La Liceul South Berwick din Maine.

Arthur îl privi o clipă, apoi încrucişă braţele pe piept.

— Glumeşti?

— Nu tocmai.

— Magnus a ajuns la concluzia că un profesor de liceu este persoana ideală să ne evalueze activitatea?

Mike trase adânc aer în piept şi continuă discuţia, cântărindu-şi bine cuvintele.

— Am unele abilităţi care fac din mine un observator şi un teoretician de valoare. Reggie încearcă de vreo zece ani să mă aducă pe statul lui de plată. Din câte mi-a înşirat, proiectul tău a fost singurul care mi-a trezit interesul.

— Spunea ceva de genul ăsta la şedinţa de buget. Ai putea fi mai clar?

— Ar trebui?

— Da.

Mike oftă din nou.

— Am obţinut scorul maxim la singurul test de inteligenţă la care am participat vreodată. Mi s-au dat câteva probleme suplimentare, iar examinatoarea mi-a evaluat IQ-ul la peste 180. Aveam totuşi sub vârsta recomandată, era vechiul Stanford-Binet[5], nu Testul Titan sau Mega, care nu-i extraordinar de precis la scala aceea, dar am fost remarcat. În plus, am o memorie eidetică, fotografică. Îmi amintesc pe loc, în cele mai mici detalii, tot ce am văzut sau auzit vreodată.

— Glumeşti.

— Nu.

— Credeam că memoria eidetică este o invenţie science-fiction.

— Există câteva cazuri confirmate, deşi este greu să dovedeşti că cineva îşi aminteşte totul dacă nu reuşeşti tu să ţii minte totul.

Pentru o clipă, Arthur îl fixă cu privirea.

— Fă-mi o demonstraţie. Impresionează-mă.

Mike se concentră şi eliberă câteva furnici.

— Când am intrat în parcare, erau patru maşini în spaţiile

---

[5] Scala de inteligenţă Stanford-Binet este destinată măsurării inteligenţei persoanelor cu vârste între 2 şi 85 de ani (n. red.).

cele mai apropiate de biroul din faţă. Un Volkswagen Beetle galben cu număr de California, 2GKD627. Un Hyundai albastru cu număr de Oregon, CK96668, cu un autocolant cu un peşte cu picioare pe portbagaj, în partea pasagerului. Un Dodge Durango negru cu număr de California, 4OCE815.

— Asta-i a mea.

— Eşti fan *Lost?*

— Nu, dar mi s-a spus de multe ori care-i semnificaţia.

— Ultima maşină era un Mini Cooper albastru care trebuia neapărat dus la spălătorie, cu număr de California, 3FKM864. Avea o plăcuţă de înmatriculare cu două steluţe în opt colţuri şi cuvintele KHARN NEVER MISSES. Se referă la un personaj din jocul *Warhammer 40.000,* din armata World Eaters. Pe geamul lateral era un abţibild reprezentând un personaj de desene animate de pe internet numit „the Cheat”.

— Impresionant, dar de unde ştiu că nu ai…

— În ziua în care ne-am întâlnit la Washington, purtai o cravată de mătase cu un model geometric, un soi de fractal. Setul Liapunov. A fost disponibilă în catalogul de Crăciun din 2009 de la BBC America. Domnul Johansson avea în buzunarul de la piept al cămăşii un stilou de argint de bună calitate. Cravata era din cele cu elastic, deoarece acesta se zărea pe sub gulerul stâng. Doamna Parker avea o poşetă Louis Vuitton contrafăcută; o trăda faptul că modelul imprimeului nu era aliniat la cusătură. O colegă de la liceu are una autentică pe care a primit-o cadou de Crăciun în urmă cu trei ani. Apropo, toţi trei sunteţi dreptaci. După cum sunt toţi cei cu care m-am întâlnit aici, cu excepţia domnului Hitchcock şi a Annei, secretara.

Arthur îl privi prelung o clipă, apoi închise încetişor gura.

— Îmi pare rău, zise Mike, dar pot continua aşa ore întregi. Dar încerc să mă abţin. De fapt, odată ce o iau la vale devine cam periculos.

— Nu-i nevoie, clătină din cap directorul de proiect. Cred că înţeleg de ce domnul Magnus este atât de nerăbdător să te atragă în echipa lui.

— Grozav. Crezi că i-ai putea explica de ce vreau să fiu

profesor de liceu?

— O să văd ce pot face, spuse Arthur şi un zâmbet sincer se strecură pe chipul său. Ei bine, domnule Erikson, mi-ai arătat ce poţi să faci. Acum dă-mi voie să-ţi arăt ce pot face eu.

8

Camera de comandă se găsea aproape la acelaşi nivel cu vârful inelelor. Un şir de ferestre surplomba laboratorul uriaş, oferind o vedere perfectă. Şase staţii erau împrăştiate prin încăpere, cu baterii de computere, ecrane plate şi monitoare. Jamie îşi rula scaunul de la o staţie la alta, verificând şi oprindu-se să apese câteva taste.

Mike îi urmări pe Neil, Olaf şi Bob agitându-se în jurul dispozitivului de la nivelul principal. De aici de sus putea vedea dungile albe şi late care delimitau clar calea de acces la inele.

— Este nevoie de aşa mulţi oameni pentru a-l pune în funcţiune?

Arthur clătină din cap.

— Este nevoie de mulţi oameni pentru a monitoriza totul. Olaf şi Jamie sunt singurii care operează sistemul, însă chiar şi ea mai degrabă monitorizează decât dirijează ceva.

— Zici tu! pufni femeia. Ia-ncearcă să te descurci aici fără mine.

— Este conceput şi ca sistem de siguranţă, spuse Cross. Pentru ca Portalul Albuquerque să funcţioneze, trebuie să fie prezenţi minimum doi oameni. Unul aici sus şi unul de o parte sau de cealaltă. Este valabilă orice combinaţie de doi.

— De ce?

— Pentru că aşa l-am proiectat, zise Jamie. *Gata în patru minute,* anunţă ea aplecându-se spre microfon.

— Nu, vreau să spun de ce ar fi nevoie de un sistem de siguranţă. De ce aveţi nevoie de el?

Buzele lui Arthur se contorsionară într-un chip nefamiliar. Mike îşi dădu seama că aproape zâmbea.

— Împiedică accesul neautorizat, explică celălalt, apoi îşi sprijini bastonul de corp, îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele cu cravata. Odată ce ne-am asigurat că portalul funcţionează fără probleme, destui dintre membrii echipei au hotărât să-l încerce.

Se uită cu subînţeles la Jamie.

— O singură dată, zise ea. Nu te mai da aşa mare. Şi tu ai făcut-o.

Mike zâmbi.

În sala de jos, lumini roşii de avertizare pâlpâiau deasupra fiecărei uşi. Una dintre ele se afla chiar sub fereastră. Bărbaţii se retraseră, eliberând spaţiul din jurul inelelor. O serie de relee se cuplară clicăind prin încăpere, apoi se auzi un zumzet când activară dispozitivul.

Jos, Olaf puse un deget pe monitorul său. Vocea îi răsună în difuzoare.

— Sasha este în partea cealaltă. Nivelul energetic bun. Densitatea fluxului stabilă.

Scaunul trecu uşor pe lângă el, purtând-o pe blondă spre alt monitor.

— Gata în trei minute, anunţă ea.

Luă de pe consolă un pix şi-l răsuci de două ori în jurul degetului mare, după care îl împinse după ureche. Îşi plimbă degetele pe tastatură şi duse microfonul ceva mai aproape de gură.

— Sunt Jamie Parker, este 22 iunie, ora 20.15, iar aceasta este proba 168. De data asta călătorul este Olaf Johansson.

Îşi scoase pixul de după ureche şi notă repede ceva pe un clipboard.

Un şuierat ca de aburi răsună de la nivelul principal şi furtunurile mari se acoperiră cu o peliculă de chiciură. Zumzetul se transformă într-un bâzâit continuu, ce făcea aerul să vibreze. Mike urmărea inelele duble şi aştepta să se aprindă, să se rotească, să facă ceva impresionant.

— Uneori mai avem variaţii de energie, îi spuse Jamie abătându-şi pentru o clipă atenţia. Dar odată deschis nu afectează portalul, însă forţează îngrozitor de tare componentele, mai ales aici. Fiecare vârf energetic ne costă cam patru zile de muncă şi vreo cincizeci de mii pentru piesele de schimb. Gata în două minute.

— De fapt, aproape o sută de mii, murmură Arthur.

Mike se uită în jos la inele. Spaţiul dintre cercurile gemene părea să se modifice şi să se onduleze, ca aerul de la suprafaţa pavajului încins. Făcu un pas la stânga şi îşi

dădu seama că efectul se manifesta doar în interiorul inelelor.

— Şi unilateral, zise Arthur. Poţi vedea cum se formează portalul aici, dar dacă te-ai afla de partea cealaltă a inelelor nu ai vedea nimic. Foarte clar.

— Serios?

Celălalt confirmă cu o mişcare uşoară a capului.

Furnicile adunară rapid toate informaţiile şi primele impresii.

Pe monitorul computerului din faţa lui Jamie, datele îşi încetară derularea, oprindu-se la un şir de numere ce licăreau.

— Avem o soluţie. Gata într-un minut.

— Nivelul energetic e bun, spuse Olaf de jos. *Densitatea fluxului este bună. Deschidem portalul.*

Un arc electric slab se rostogoli în jurul inelelor, o descărcare coronală ca focul sclipitor al Sfântului Elmo. Un şuierat clar îi aminti lui Mike de umplerea unui pahar cu sifon, apoi sunetul se fixă la barbotarea constantă a carbonatării. Scânteierea luminoasă dispăru şi stratul de aer unduitor dintre cele două inele alburii se mări şi mai mult.

— Câmpul are coeziune, zise Jamie. *Portalul e deschis.*

Pe un ecran din apropierea lui Jamie apărură două cronometre. Fiecare măsura până la sutimi de secundă, iar numerele zburau cât ai clipi. Unul număra pornind de la zero. Celălalt număra invers, de la nouăzeci şi trei de secunde.

Nu se întâmplă nimic. Mike se uită în jos spre laborator, aşteptând o fulgerare, o descărcare luminoasă sau un bubuit. Inelele păreau la fel de inerte şi de lipsite de viaţă ca atunci când le văzuse prima oară.

Olaf se îndepărtă de staţia lui de lucru, iar Bob se strecură în locul său. Se îndreptă către calea de oţel extinsă, se opri între cele două dungi vopsite în alb şi înclină scurt din cap spre cabina de control. Urcă apoi rampa şi trecu prin inele.

Şi dispăru.

— Nu se poate, făcu Mike abia şoptit.

Arthur zâmbi.

— Au trecut deja trei ani şi încă îmi place să urmăresc asta.

Luă telefonul şi tastă numărul unei staţii de lucru, pe urmă apăsă butonul pentru difuzor.

— Sasha, îl vezi?

— Bineînţeles, se auzi din difuzor tonul sarcastic al lui Olaf.

— Da, răspunse Sasha. Fără probleme.

Arthur arătă un set de monitoare.

— A ajuns în Zona B, în partea cealaltă a domeniului, îl poţi vedea acolo.

Mike se apropie de ecran. Sasha apărea în prim-plan la o altă staţie de lucru, în timp ce Olaf se afla lângă un set identic de…

Pe ecran nu erau două inele, ci trei. În spatele lui Olaf, prin portalul cu trei inele, Mike îi putea vedea pe Neil şi pe Bob lucrând la staţiile lor.

Se uită în jos, prin fereastră, la cei doi bărbaţi. Vedea clar două inele la nivelul principal, dar dacă s-ar fi aplecat să privească prin ele, ar fi observat baza unui al treilea inel.

Îl privi pe Arthur.

— De unde vine al treilea inel?

— De nicăieri. Există câte două inele în fiecare loc. Ceea ce vezi este punctul de conexiune a părţilor portalului.

— Cât de departe este Zona B?

— Cam la patru sute de metri. Inelele sunt la o distanţă de aproximativ 490 de metri.

— Contează?

— Nu. Vreau doar să-ţi spun unde au ajuns.

Mike arătă spre monitor.

— Este timpul real?

Bărbatul mai vârstnic aprobă din cap.

— Dacă vrei, poţi să vorbeşti cu ei prin intermediul microfonului. Te vor auzi din ambele laboratoare.

Mike se aplecă spre microfon.

— Olaf, vrei, te rog, să ridici mâna dreaptă?

Pe ecran, Olaf mormăi ceva ce difuzorul nu putu să recepţioneze şi duse mâna dreaptă la înălţimea umărului cu un gest de salut plictisit. Sasha chicoti, iar râsul ei strident umplu camera de comandă.

Mike se uită jos, la nivelul principal.

— Bob, vrei să te ridici, te rog?

Roşcatul aruncă o privire spre cabină şi îşi împinse scaunul, îndepărtându-l de birou. Pe monitor, prin inele, Mike îl văzu ridicându-se de pe scaun înainte ca trupul lui Olaf să-i blocheze privirea.

— Olaf, poţi să te apleci puţin spre stânga?

— Nu, mormăi cercetătorul. Tot n-ai terminat?

Jos, la nivelul laboratorului, Bob îşi întinse braţele şi ţopăi puţin, rotindu-şi umerii în timp ce arăta spre cabină prin portal şi înapoi. Pe ecran, Bob cel din depărtare, care se zărea prin inele, făcu la fel, însă Olaf aproape că-l ascundea cu totul privirii.

— Mai sunt patruzeci şi cinci de secunde, zise Jamie.

Arthur se apropie de microfon.

— Vrei să te întorci?

— Dacă încheiem cu asta, n-am nimic împotrivă.

În spaţiul dintre inele, aerul undui uşor şi Olaf reapăru pe pasarelă. Coborî apoi rampa de oţel şi se întoarse spre staţia lui de lucru.

— Stai puţin, spuse Mike. Se mai poate o dată? Poate să se întoarcă?

Arthur rânji şi încuviinţă din cap.

— Înapoi în Zona B, Olaf.

— Poftim? Glumeşti?

— Hai, făcu Jamie în căşti. *Fă frumos pentru musafir.*

— E o prostie! mârâi Olaf înspre cabină. Am treabă.

— Mă duc eu, zise Bob.

Jamie se uită la cronometre.

— Douăzeci de secunde.

— Olaf, te rog, spuse Arthur. *Întoarce-te în Zona B.*

Celălalt aruncă o privire furioasă spre cabina de control şi porni din nou prin portal. Pe monitor, lătră o comandă spre Sasha şi deplasă palma de-a curmezişul gâtului.

Conexiunea se întrerupse, iar el începu, în tăcere, să-şi verse furia pe femeie. Sasha îşi cercetă instrumentele şi făcu degajată unul sau două gesturi de acord.

— Îi va lua zece minute să se întoarcă aici, zise Arthur. Dacă ai văzut destul, să mergem în biroul meu şi să stăm de vorbă.

Mike se uită înapoi spre monitoare, sorbind fiecare detaliu. Încuviinţă din cap, gest pe care Arthur i-l repetă lui Jamie. Degetele ei zburară deasupra tastaturii, iar zgomotul de barbotare crescu la nivelul unui şuierat, apoi se făcu linişte. Jos, pe podea, luminile roşii îşi opriră mişcarea circulară.

9

Rafturile acopereau cea mai mare parte din biroul lui Arthur. Cam două treimi conţineau cărţi ştiinţifice vechi despre astronomie, fizică şi biologie. Multe aveau cotoarele decolorate şi copertele ferfeniţă. Mike recunoscu unsprezece autori. Unul era H.G. Wells, al cărui nume apărea pe patru volume legate în piele neagră din *The Science of Life.*

Douăzeci de exemplare din *The History of What We Know* formau un bloc deschis la culoare în centrul raftului din stânga biroului. Zece cartonate, zece broşate. Zece săptămâni şi pe lista de bestselleruri de la *New York Times.* Toţi colegii lui Mike o citiseră şi o lăudaseră.

Restul spaţiului ocupat de rafturi era plin cu documente, piese electronice şi câteva fotografii înrămate. Pe o porţiune ceva mai liberă a pereţilor expuşi privirii, un poster mare îi înfăţişa pe Bugs Bunny, Daffy Duck, Wile E. Coyote şi alte personaje de desene animate de la Warner Bros. Un Bugs Bunny mare, din ţesătură moale şi descusut pe la încheieturi, se afla pe raftul din stânga afişului.

Laptopul de pe birou era vechi de cel puţin trei ani. Un teanc de dosare maro-închis se înălţa lângă el. Lângă ele mai era doar o fotografie a lui Arthur îmbrăţişând o femeie cu păr blond-roşcat.

În faţa biroului se afla planul unui proiect asistat de calculator al inelelor duble ale Portalului Albuquerque, înţesat cu notiţe şi diagrame intercalate.

Arthur îi urmări privirea aţintită asupra proiectului.

— Memorie eidetică, deci, spuse el. Cum funcţionează?

Mike ridică din umeri.

— Pe la zece ani am început să am reprezentarea unor furnici ce-mi purtau prin minte imagini, ca nişte cadre de film. E ca şi cum am acces instantaneu la orice moment din tot ce am văzut vreodată în viaţa mea. Pot să-l redau, să-l derulez, să-l dau cu încetinitorul, să fac stop-cadru. Singura condiţie este să fi văzut ceva.

— Furnici?

— Profesorul meu de ştiinţe dintr-a IV-a, domnul Tall, ne-a arătat la clasă un film despre insecte. Era un război între două colonii de furnici şi m-am gândit: „Aşa-i şi în capul meu”. Gânduri şi amintiri care mi se învălmăşesc într-o masă uriaşă, în fierbere.

— O metaforă interesantă.

— Da. Şi nu pot scăpa de ea, pentru că n-o pot uita. Odin avea corbii, eu am furnicile. Scuză-mă, zise văzându-l pe Arthur uitându-se la planul proiectului, dar de fapt nu te interesează asta, nu-i aşa?

— Nu tocmai, nu.

Pentru o clipă, se studiară reciproc.

— Nu mă aflu aici ca să vă fur secretele ori să vă deprind metodele, continuă Mike. Aş fi putut să-mi ţin gura, să fac pe prostul şi să memorez totul, ca să am ce trece în raport. Dar nu despre asta-i vorba. Reggie voia pur şi simplu pe cineva care să-şi facă o imagine de ansamblu despre cum merg lucrurile aici. Iar eu pot acumula mai mult şi mai repede decât oricine din personalul său.

— Desigur.

Mai rămaseră câteva secunde unul în faţa celuilalt. Mike aruncă o privire spre fotografia de lângă laptop.

— Soţia?

— Da.

Mike îşi cântări opţiunile o clipă, apoi eliberă câteva furnici.

— Violet. Căsătorită în 1998, în timp ce amândoi lucraţi la post-doctorat la MIT. Tu erai deja un fel de somitate ştiinţifică.

— Ai fi un copoi fantastic.

— Reggie mi-a dat să cercetez dosare şi copii ale tuturor fişierelor voastre. Mă rog, toate cele pe care i le-aţi dat.

Umerii lui Arthur îşi schimbară puţin poziţia. Buzele i se contorsionară în alt zâmbet abia schiţat.

— Îţi invidiez memoria. Eu, unul, am uitat de aniversarea de luna trecută. Aş fi putut să jur că mai era o săptămână până atunci – chiar şi acum e furioasă pe mine. Scotch?

întrebă el după ce scoase o sticlă din sertarul biroului.

— Aş lua puţin.

— Dacă vrei altceva…

— Nu, scotch e bine.

Lichidul chihlimbariu curse în pahare.

— Asta a fost viaţa mea în ultimul deceniu, zise Arthur. Patru ani de muncă chiar înainte să începem la SETH. Doi ani acolo, din care am adus o bucată zdravănă la Portalul Albuquerque. Iar de atunci, trei ani de testări şi de îmbunătăţiri. A fost cel puţin epuizant.

Îi întinse un pahar celuilalt. Ridicară politicos băuturile unul spre altul şi sorbiră puţin.

— Pot să te întreb ceva? zise Mike, coborând paharul.

— Fireşte.

— De ce crezi că Reggie e îngrijorat că ceva nu-i în regulă aici?

Arthur râse şi agită conţinutul paharului.

— Nu-ţi prea place să pierzi vremea, aşa-i?

— Asta-i din cauză că petrec prea mult timp în mijlocul adolescenţilor, răspunse Mike, apoi luă altă înghiţitură de scotch. Deci ce părere ai?

— Păi, poate nu ai observat, spuse bătrânul strângând din umeri, dar aici suntem cam izolaţi. Ia un grup de oameni din ăştia, supune-i unor condiţii foarte stresante – în mare parte autoimpuse, recunosc –, după aceea spionează-i. N-a ajutat nici faptul că noi ascundeam într-adevăr un secret de ceva timp.

— Testele pe animale menţionate la întâlnirea cu membrii consiliului?

Arthur se aşeză pe scaunul din spatele biroului.

— Ce ştii despre incidentul cu pricina?

— Nu prea multe.

Mike trase un scaun mai aproape de birou şi se aşeză. Furnicile se ocupau de cele şaptesprezece rapoarte care menţionau incidentul, evidenţiind rândurile şi paragrafele relevante.

— Toate rapoartele par dispuse să muşamalizeze cazul, aşa că nu cunosc decât aspectele lipsite de importanţă.

— Cred că putem începe cu partea cea mai neplăcută, spuse bătrânul, după care sorbi din pahar. Acesta a fost iniţial proiectul SETH, un sistem de telepor…

— Ce dracu-i asta? lătră o voce în spatele lui Mike.

Olaf stătea în uşă, iar privirea lui de gheaţă îl fixa când pe Mike, când pe Arthur.

— Încă una dintre glumele proaste ale lui Bob? La naiba, unde-mi sunt lucrurile?

Arthur îşi mută privirea de la el la Mike, apoi la paharele de scotch.

— Despre ce vorbeşti?

— Ce-aţi făcut cu computerul meu, cu toate fişierele mele? Dacă idiotul ăla mi-a buşit vreun fişier, jur pe ce-am mai sfânt că-i sparg capul.

Arthur se ridică în picioare.

— Bob a făcut ceva în biroul tău?

— Hai, nu mă lua aşa! Eşti complice la prostiile astea? întrebă Olaf, aruncând o privire tăioasă spre Mike. Credeam că toţi ar trebui să ne purtăm civilizat.

Pentru o clipă, Arthur întâlni privirea lui Mike, apoi trecu pe lângă Johansson şi merse la uşa de dincolo de coridor. O deschise şi aruncă o privire înăuntru.

— Îmi pare că totul e în regulă.

Olaf se uită peste umărul lui.

— Şi schimbarea birourilor? Ce naiba, e dormitor de studenţi în anul întâi?

— Calmează-te, zise Arthur întorcându-se în biroul lui. Bob ştie regulile. Dacă a făcut ceva nelalocul lui, va fi pus la punct.

— Dacă?

— Olaf, ştii bine unde sunt formularele de evaluare a profesionalismului.

— Nu ţi-am spus că am teleconferinţă? N-am timp de prostiile astea juvenile!

— Atunci ocupă-te de problemă. Anunţă-mă dacă a fost distrus ceva. Vorbesc eu cu Bob.

Cercetătorul ieşi pe coridor cu paşi apăsaţi şi se auzi trântindu-se o uşă.

Arthur se aşeză din nou în spatele biroului şi sorbi îndelung din scotch.

— Îmi cer scuze pentru episod.

Mike se uită spre uşă.

— E ceva uzual?

— E o pacoste de om, dar şi una dintre cele mai excepţionale minţi teoretice de pe planetă. L-aş pune în aceeaşi clasă cu Hawking. Suntem foarte stresaţi aici, iar uneori o mică greşeală poate scoate din sărite pe oricare dintre noi. Olaf explodează mai des decât majoritatea dintre noi.

— Nu face faţă stresului?

— Aşa îşi controlează stresul. El coordonează şi tot el se plânge de toţi. Olaf este cam singurul motiv pentru care avem formulare de evaluare a profesionalismului.

Mike se întoarse din nou la proiect.

— Reggie vă presează mult cu obţinerea rezultatelor?

— Nu chiar atât de rău, dar şi noi ne forţăm. Ceea ce facem aici va schimba lumea pentru totdeauna. Mulţi spun asta, dar… ei bine, noi chiar o facem. Şi o ştim toţi.

— E de înţeles.

— Unde rămăseserăm?

— La Proiectul SETH.

— Corect. În momentul ăla lucram numai şi numai la teleportare. Am înregistrat câteva progrese semnificative. Unele salturi intuitive uriaşe. Am obţinut cele mai rapide şi mai eficiente rezultate de până atunci. În vreo trei săptămâni eram convinşi că i-am dat de capăt, că am realizat un adevărat sistem TIM.

— Deci voiaţi să începeţi testările pe animale.

— Nu mai puteam aştepta. Sincer, nu mai puteam. După trei săptămâni de progrese, părea ridicol să mai aşteptăm alte luni pentru a obţine aprobări. În definitiv, *ştiam* că de data asta va funcţiona.

Luă o înghiţitură din pahar.

— Tramp era un maidanez care-şi făcea veacul printre rulote. Într-un fel, fusese adoptat de întreaga echipă. Îi dădeam de mâncare şi uneori ne jucam cu el. Avea

încredere în noi. Iar noi l-am urcat pe platformă, am pornit dispozitivul şi... l-am omorât.

— Aşa, pur şi simplu?

Arthur îşi coborî bărbia cu un aer grav.

— Arăta de parcă... de parcă ar fi fost călcat de o maşină. Pe platforma de sosire erau întinse doar cartilaje şi blană. Toţi am fost... Eram atât de convinşi că va merge, încât nu ne-am gândit cât de periculos putea fi în cazul în care greşeam. Se opri şi mai sorbi; paharul îi era aproape gol. A fost o moarte îngrozitoare. Absolut îngrozitoare.

Luă ultima înghiţitură de scotch.

— Aţi încercat să ascundeţi ceea ce s-a întâmplat.

— La început, da, zise Arthur şi se ridică să-şi mai toarne un deget de scotch. Era clar pentru toţi că SETH nu progresa deloc, aşa că nu ne-am făcut griji de un eventual control amănunţit. Totuşi, pe măsură ce ne-am schimbat concentrarea spre ideile care stau la baza Portalului Albuquerque, ne-am dat seama că totul trebuia să fie în regulă, pentru ca organizaţiile pentru apărarea drepturilor animalelor să nu aibă ulterior vreun motiv să stârnească scandal.

— În legătură cu un test pe animale?

— Unul... dar pe care l-am ascuns. Prea mulţi aveau să gândească: „Cine ştie câte mai au ascunse, câte animale au murit în condiţii chiar mai groaznice!”. Voiam ca portalul să fie cât se poate de curat, aşa că am mărturisit totul. Olaf şi Neil au insistat asupra acestui aspect înainte să mergem mai departe.

Mike aruncă o privire dincolo de coridor.

— Olaf a insistat?

— Da, ştiu că nu face o primă impresie tocmai bună, dar este un om bun la suflet. Cred că toată treaba l-a afectat mai mult decât pe oricare dintre noi. Am discutat mult cu Magnus... cu Reginald, am plătit amenzi consistente şi fiecare dintre noi a făcut donaţii substanţiale către Societatea pentru Protecţia Animalelor. Având mereu în minte treburile astea, e de înţeles de ce el vede în continuare tot felul de probleme. Ceea ce, fireşte, stârneşte

din partea noastră mai multe resentimente şi o presiune sporită.

— Da, fireşte, încuviinţă Mike.

Se aşezară şi rămaseră câteva clipe uitându-se unul la altul.

— Pari un tip de treabă, spuse Arthur. O să încerc să nu te reped când vei începe să pui întrebări. O să le spun şi celorlalţi să facă la fel.

— Mulţumesc.

— Dar tot nu-ţi vom dezvălui informaţii tehnice. Nicio ecuaţie, nicio linie de cod, nicio schiţă.

— La fel ai spus şi la întâlnirea de evaluare. Exact la fel.

— A devenit un fel de mantra pentru toţi cei de aici. Şi, ca să fiu sincer, toţi vor fi şi mai circumspecţi în privinţa ta când vor auzi despre tine... zise bărbatul şi îşi lovi uşor tâmpla cu două degete.

— Nu-ţi face probleme, mi se întâmplă des. Dar îţi repet: nu vreau să încalc înţelegerea pe care o aveţi cu Reggie, ci doar să obţin o evaluare corectă a ceea ce se întâmplă aici.

— Atunci cred că ne vom înţelege foarte bine.

Mike întoarse capul să se uite la o mică dioramă aflată pe alt raft. Un Wile E. Coyote în miniatură avea un ventilator şi o pânză fixată în spate, în timp ce se deplasa pe patine cu rotile în josul unui deal din plastic, ţinând în mâni tacâmuri în aşteptarea mesei.

— Înţeleg că eşti totodată un mare admirator al lui Bugs Bunny...

— Am trecut la banalităţi?

— Scuze.

Arthur zâmbi. Încă un zâmbet sincer.

— Aproape orice concept sau idee din lume poate fi exprimată prin comparaţie cu un desen animat clasic Warner Bros.

— Chiar şi Portalul Albuquerque?

— Desigur.

Mike îi făcu semn cu mâna să continue.

— Îţi aminteşti de Foghorn Leghorn?

Scotch-ul lăsă o dâră caldă de-a lungul limbii lui Mike.

— Nu uita cu cine stai de vorbă.

Bărbatul mai vârstnic se aşeză din nou pe scaun.

— În unul dintre desenele mele animate preferate, Foghorn are grijă de un pui de pasăre genial, pentru a o impresiona pe văduva Prissy, care avea o casă frumoasă. Îl ştii?

— Au fost mai multe desene cu văduva Prissy. Pe puiul ei îl chema Egghead Jr. Primul desen animat în care apăreau toţi a fost *Little Boy Boo,* în 1954.

Arthur se uită la el arcuindu-şi o sprânceană.

Mike ţuguie buzele.

— Scuze. Un obicei enervant, ştiu, spuse şi mai luă o înghiţitură de scotch. Ce ziceai?

— Că la un moment dat Foghorn şi puiul se joacă de-a v-aţi ascunselea. Foghorn se ascunde în lada cu lemne pentru foc. Egghead se uită în jur câteva secunde, scrie o pagină de calcule matematice, după care înfige un hârleţ în pământ la vreo trei metri depărtare. Apare Foghorn şi încearcă să argumenteze că ceea ce s-a întâmplat este absolut imposibil, iar puiul îi arată întruna pagina cu calculele matematice.

— Şi asta faceţi voi?

— Asta facem noi. Luăm mai bine de şase sute de pagini cu calcule matematice şi i le băgăm pe gât Universului, printr-o pâlnie electromagnetică, spunându-i: „Nu-mi pasă ce crezi. Îmi ridic piciorul de *aici* şi-l pun *acolo”.*

— Şi Universul nu protestează?

— Până acum n-a făcut-o, răspunse Arthur terminându-şi scotch-ul.

10

— Uitaţi, făcu Anne dându-i lui Mike un ecuson pus pe un şnur. Cardul de identitate. Domnul Cross v-a dat mână liberă, aşa încât aveţi posibilitatea să deschideţi aproape orice uşă din campus.

— Aproape?

— Unele dulapuri cu substanţe periculoase pot fi deschise doar cu două carduri. Dacă aveţi nevoie de acces la ele, vorbesc cu domnul Cross să vă acorde acest privilegiu.

— Şi cu ei eşti la fel de protocolară?

Fata zâmbi.

— Îmi pare rău. Încă nu sunt obişnuită cu dumneavoastră. Dar îmi voi da silinţa.

Mike clătină din cap.

— Fă cum te simţi mai bine. Nu vreau să crezi că trebuie să acţionezi aşa când sunt în preajmă.

Tânăra zâmbi din nou.

— Doamne! spuse cineva. Ai venit de numai trei ore şi te dai deja la femeia mea?

Mike se întoarse şi îl văzu la intrarea în hol pe fizicianul roşcat. Zâmbea. Se uită înapoi la Anne, care dădu ochii peste cap. Era un gest perfect, un echilibru atent între supărare şi flirt, condimentat cu suficient amuzament.

— Nu mi-am dat seama că voi doi sunteţi…

— Nu suntem, îl întrerupse Anne întorcându-se spre recepţie.

— Încă un refuz, spuse Bob. Să ştii că nu mai rezist decât la încă treizeci-patruzeci.

— Atunci e bine că te poţi întoarce la prietena ta.

Anne punctă propoziţia cu o privire ce spunea că se terminase cu gluma pe ziua respectivă. Avea ochi foarte expresivi.

Bob schiţă o plecăciune înclinând capul şi îşi îndreptă atenţia asupra lui Mike.

— Arthur m-a însărcinat să-ţi fiu ghid peste zi. Eşti

pregătit să-ţi vezi noua casă departe de casă?

— De fapt, am putea să-l vedem din nou? Portalul?

— Desigur. Putem trece prin laborator spre parcul de rulote.

Mike îşi flutură mâna spre Anne în semn de rămas-bun, dar fata deja se apucase de treabă. El şi Bob porniră pe coridor. Mike îşi folosi pentru prima dată cardul de identitate şi uşa pătrată se deschise cu un clic.

Aerul de la nivelul principal avea o temperatură cu cinci-şase grade mai mare decât în restul clădirii. Încăperea imensă era pustie. Forma tăcută a Portalului Albuquerque se contura în mijlocul sălii. Mike se uită la inele în timp ce treceau prin faţa lor.

— Cum e când treci prin portal?

Bob nu zise nimic.

Mike se uită la el.

— Senzaţia aceea e un secret profesional?

— Să fiu sincer, nu simţi nimic.

— Nimic? Niciun efect vizual? Nicio ameţeală? Nici măcar o furnicătură de la câmpurile electromagnetice?

— Nu. Există un singur lucru, dar nu-i secret.

— Ce anume?

— Ai intrat vreodată, vara, într-un magazin mare în care fantele aerului condiţionat de la intrare sunt orientate direct în jos? întrebă tânărul şi mimă cu mâinile o arcadă în jurul lui. Intri şi există un moment în care temperatura se schimbă. După care continui să mergi şi totul revine la normal. Înţelegi?

Mike încuviinţă din cap.

— Aşa se simte trecerea, doar că nu se schimbă temperatura. Numai momentul ăla brusc şi, *puf!,* îţi dai seama că te afli în altă parte. Chiar dacă ţii ochii închişi, recunoşti clipa în care ai traversat.

— E o traversare?

— Da. N-am intenţionat să fac un joc de cuvinte, dar cred că lui îi place asta[6].

---

[6] Referire la Arthur Cross, al cărui nume, *Cross,* se regăseşte în cuvântul crosswalking („traversare” în limba engleză) (n. tr.).

Străbătură un coridor cu aparate electronice şi de măsură a consumului energetic, trecând apoi prin faţa unei ieşiri în caz de incendiu. Bob apăsă bara antipanică şi lumina orbitoare a soarelui inundă laboratorul.

— Am întrerupt liniile de alarmă cu câteva luni în urmă, explică el făcând semn cu capul spre autocolantele alb şi roşu de pe uşă. Câştigi câteva minute bune când pleci seara acasă.

În spatele clădirii era o balastieră în lungul căreia se înşirau pe două rânduri opt rulote. Erau cenuşii şi simple, iar Mike zări perdele şi cearşafuri atârnate la ferestrele mici. Dincolo de ele, la câteva sute de metri, se înălţa altă structură cu aspect industrial, mai nouă decât clădirea principală. Părea ceva între un depozit şi un hangar de aeronave. Singurul lucru care o făcea să iasă în evidenţă era litera „B” înaltă de doi metri pe care cineva o vopsise pe o latură.

— Acolo e celălalt dispozitiv? întrebă Mike.

— Da, făcu Bob aruncând o privire, zona B. Dacă trebuie să ajungem repede până acolo şi înapoi, avem câteva biciclete şi o maşinuţă de golf. Cardul tău ar trebui să-ţi permită accesul şi acolo. Iar ăsta-i parcul de rulote, continuă el fluturându-şi mâna spre şirul dublu de locuinţe. Acasă departe de casă pentru cei dintre noi care lucrează la Portalul Albuquerque.

— Sunt camere de locuit pentru toţi?

— Cam aşa ceva. Rulotele au fost aduse doar ca spaţiu de depozitare sau ca loc de odihnă în cazul în care cineva lucra până foarte târziu şi nu voia să mai plece acasă. Cu vreo doi ani în urmă, Olaf a ocupat una ca spaţiu personal şi pur şi simplu s-a mutat în ea. Asta îi asigura două-trei ore în plus pe zi, iar la sfârşitul lunii era atât de avansat cu munca, încât am făcut toţi la fel.

— De când lucrezi în cadrul proiectului?

— De patru ani, mărturisi Bob în timp ce pietrişul începu să le scrâşnească sub tălpi. M-am alăturat echipei cam cu un an înainte ca SETH să pună capăt proiectului, imediat după masterat.

— Şi acum locuiţi toţi aici?

— Eu m-am mutat definitiv acum mai bine de un an. Am renunţat la locul din Pacific Beach şi mi-am adus aici tot calabalâcul. Rulota nu mă costă nimic şi e mai mare decât fostul meu apartament. Arthur stă în La Jolla împreună cu soţia, într-un viloi cumpărat cu banii de pe carte.

— Serios?

— Nu, făcu Bob rânjind. Dar este o casă adevărată şi se află în La Jolla, aşa că n-a fost ieftină.

Cineva pusese gazon artificial verde între cele două şiruri de rulote. Iarba foşni sub încălţămintea lor. Era plăcut prin comparaţie cu pietrişul.

— Bună treabă, spuse Mike.

— Da-da. Cred că Sasha a găsit-o pe undeva. Însă ai grijă dacă plouă. Chestia asta-i ieftină, aşa că devine alunecoasă, iar dedesubt nu-i decât pietriş.

— Pare să fie avertizarea cuiva care a păţit-o.

— De două ori, recunoscu Bob, apoi arătă rulota din faţa lor. Neil stă acolo, dar are soţie şi copii în Oregon, aşa că de fapt nu „trăieşte” aici. Aia-i a mea, chiar în spatele lui. Olaf locuieşte lângă el. Jamie şi Sasha le ocupă pe cele două din capăt, ca să aibă puţină intimitate.

— Oh, făcu Mike. Nu am sesizat că sunt împreună.

— Nu sunt, scuze. Mă rog, Sasha este cuplată cu cineva. Dar nu cu Jamie. Ea e… un pic… caustică, ştii? Sasha e în capăt, iar Jamie e pe…

Se opri şi clătină din cap.

— La naiba, nu. Jamie e în capăt şi Sasha e pe stânga.

— Iar una dintre astea e a mea?

Bob confirmă dând din cap.

— Echipa de întreţinere ţi-a pregătit-o pe cea de lângă Olaf. Felicitări, eşti pe post de amortizor.

— Norocul meu.

— Nu va fi chiar atât de rău, doar să nu asculte operă.

— Îi place opera?

— Opera şi joggingul, deşi aş putea să jur că ascultă operă doar ca să fie enervant. Descuie rulota. Presupun că stai pe aici o vreme, nu?

Mike ridică din umeri.

— Câteva săptămâni, teoretic. Poate o lună sau două. Vom vedea.

Bob îi aruncă cheile.

— Magnus n-ar fi putut să-ţi asigure cazare la un hotel?

— Cred că voia să mă aflu în miezul problemei.

Interiorul era cenuşiu. Mochetă gri în care se opreau pereţi cenuşii, decoraţi cu dulapuri gri. În colţul îndepărtat, corzi elastice tocite fixau un pat pliant închis. În colţul mai apropiat, pe podea se afla un telefon gri de birou. Singurul element de contrast era o capcană neagră pentru gândaci de bucătărie, supradimensionată, amplasată la jumătatea peretelui.

— Ai strictul necesar, explică Bob. Dacă vrei un mini-frigider sau ceva mobilier, cred că-ţi putem face rost. Sunt câteva magazine second-hand pe Clairemont Mesa şi un Target pe Balboa.

— Cred că e mai mare şi decât vechiul meu apartament.

— Vorbesc serios, nu-i rău pentru o locuinţă gratuită. Olaf nu are viaţă personală, ceilalţi sunt destul de liniştiţi, iar eu plec foarte mult în weekenduri.

— Jocuri de război în miniatură?

— Sunt un geek complet, da, rânji Bob.

„Ce greu găseşti un zâmbet sincer…”, gândi Mike.

— Cine ţi-a zis?

În mintea lui Mike, câteva furnici roşii se strecurară în colonia de furnici negre.

— Ai ceva vopsea sub unghiile de la mâna dreaptă, iar tu eşti stângaci. Asta îmi dă de înţeles că pictai ceva în timp ce ţineai obiectul respectiv. Două culori diferite, ambele nuanţe de roşu, ceea ce indică o lucrare migăloasă. Ştiam deja că cineva de aici juca *Warhammer* după plăcuţele de înmatriculare ale Mini-ului din faţă, aşa că nu era prea greu de ghicit.

— Nu, fireşte că nu, domnule Holmes, făcu Bob. Ai nevoie de ajutor la bagaje sau la altceva?

— N-aş refuza, desigur, mulţumesc.

— Joci *40K?* întrebă Bob după ce ieşiră din rulotă.

Mike clătină din cap.

— Am elevi care joacă. M-am uitat prin câteva cărţi, aşa că i-am putut asigura pe părinţi că grupul de jocuri *afterschool* nu era o sectă sau un club de lupte. Şi este distractiv să vezi tancuri deplasându-se prin modelul la scară al oraşului.

Roşcatul izbucni în râs, apoi se îndreptară spre partea laterală a clădirii.

— E chinuitor să deschizi uşa din partea asta, explică el. Drumul duce la intrarea în hol şi la parcare.

— Ce-i aia?

Bob îi urmări privirea. Chiar dincolo de rulota goală din capăt se vedea o cruce mică din lemn. În faţa ei erau aranjate câteva dale din piatră.

— Câinele?

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Arthur a spus că a murit pe loc.

— Da, făcu roşcatul. Chiar mai repede, dacă se poate aşa ceva. Am vrut să fim siguri că nu va fi dat uitării.

— Întotdeauna eşti aşa ataşat de animalele de laborator?

— Dacă te gândeşti bine, Laika a fost doar un animal de laborator. Oamenii îi dedică volume întregi, iar ea n-a făcut decât să zboare pe orbită cu Sputnik 2. Tramp a trecut prin ţesătura realităţii şi a ieşit în cealaltă parte.

Mike se îndreptă spre mormânt. Cuvântul TRAMP era scris cu marker pe lemnul deschis la culoare. Pământul era afânat, ca şi cum l-ar fi plivit cineva.

Roşcatul mai făcu câţiva paşi pe cărare, apoi întoarse privirea.

— A fost un eşec, dar dacă n-ar fi murit, n-am fi urmat nicicând calea asta. N-am fi avut Portalul Albuquerque.

Simţi dorinţa disperată a lui Bob de a schimba subiectul.

— Deci au construit întregul complex doar pentru voi?

— Nici vorbă. Au construit Zona B, continuă Bob fluturându-şi mâna spre structura din beton, dar prin anii şaptezeci locul ăsta era o fabrică de prelucrare a produselor Jack in the Box. S-au extins într-o clădire mai mare, după care cred că aici a fost o vreme un depozit. Guvernul a

preluat zona imediat după 11 septembrie, transferând-o către SETH… cred că pe la sfârşitul lui 2008.

Mike ridică privirea spre clădire în timp ce intrau în parcare.

— Jack in the Box? Lanţul de localuri fast-food?

— Da. Camera noastră de comandă făcea parte din departamentul lor de marketing sau aşa ceva. Nivelul principal era zona de prelucrare a cărnii.

— Nicio simbolistică aici, zâmbi Mike.

— Ba chiar s-a discutat pe tema asta, spuse Bob.

11

Mike îşi propusese să lase totul în bagaje, dar îşi dădu seama că ar face o impresie mai bună dacă ar despacheta. Îi luă o jumătate de oră până să-şi aranjeze hainele în dulapuri şi să-şi împrăştie setul de bărbierit pe chiuveta din baie. Auzi zgomot de paşi şi de voci – îi văzu pe Neil şi pe Sasha. Nu acordară atenţie rulotei lui, îndreptându-se spre ale lor.

Stomacul îi aminti că nu mâncase nimic după ce plecase de pe Aeroportul Logan din Boston. În drumul spre complex trecuse pe lângă unsprezece restaurante şi francize, însă cel mai apropiat se afla la trei kilometri distanţă. Se gândi să apeleze la noul smartphone pe care Reggie instalase o aplicaţie care să-l ajute să găsească ceva mai aproape, dar nu voia să ajungă dependent de el. Sau chiar obsedat. Avu nevoie de zece minute până găsi un Wendy’s la două străzi mai departe. Puse din belşug sare şi piper pe cartofii prăjiţi şi, singur la o masă, îşi mâncă sandvişul cu carne de pui.

După aceea se întoarse la rulota cenuşie.

O parte din el voia să parcurgă rapoartele pe care le primise şi să compare informaţiile cu ceea ce văzuse. În mintea lui, furnicile ardeau de nerăbdare. Abia aşteptau să amestece, să adune laolaltă elemente şi să le urmărească efervescenţa.

O parte din el ducea dorul micului său apartament. Şi jobului de peste vară din York, în care se ocupa de întreţinerea utilajelor din parcul de distracţii Wild Kingdom. Şi nopţilor în care admira apele Atlanticului, în timp ce turiştii treceau pe lângă el.

Tableta de pe pernă piui. Se aşeză pe marginea patului, atinse ecranul cu degetul şi apăru chipul lui Reggie, aflat în biroul său.

— Hei, făcu imaginea, eu sunt.

— Da, ştiu, zise Mike. Te văd.

— Încercam să fiu politicos.

— Ai ajuns târziu.

— Unii dintre noi mai trebuie să şi lucreze ca să-şi câştige existenţa. Cum a fost zborul?

— Bun. În cele din urmă am văzut noul film *Hobbitul.* Şi am citit câteva dintre dosarele pe care mi le-ai dat.

— Câteva?

— Toate.

— Nu ezita. Mă bazez pe tine pentru treaba asta.

— Ştiu.

Îşi imagină clasa lui liniştită, aflată la aproape cinci mii de kilometri distanţă, plină de cărţi pe care nu reuşise să le citească.

— Încerc să pun capăt unei vieţi pline de obiceiuri proaste.

— Ai primit maşina?

— Da, am avut un zbor plăcut, am primit maşina, am găsit locul. Acum mă aflu aici.

— Şi cum merge?

— Sunt oameni buni. Toţi, completă Mike şi îşi scoase pantofii, împingându-le călcâiele cu vârfurile degetelor de la picioare. În seara asta aştept prima cărămidă aruncată prin geam.

— E chiar atât de rău?

— Cred că Bob Hitchcock e dispus să mă lase să plec de aici târându-mă, doar cu o bătaie încasată, aşa că acum e probabil cel mai mare admirator al meu.

— Întotdeauna eşti aşa pesimist când nu sunt în preajma ta?

— Păi, mă aflu într-o rulotă monotonă, neutilată, şi stau pe singura mea piesă de mobilier. Îţi cam taie pofta de viaţă.

Reggie pufni.

— Ai găsit cardul Amex?

Mike aşezase lângă pat servieta pe care i-o dăduse Reggie. Smartphone-ul şi tableta fuseseră în ea, împreună cu alte mărunţişuri. Furnicile făcuseră un inventar complet al conţinutului.

— Da.

— Este un card preplătit, pe care ai cincisprezece mii de

dolari pentru următoarele trei luni. Dacă vrei să dai câteva sute la Target pentru nişte rafturi şi un cuptor cu microunde, nu te sfii. Păstrează însă chitanţele.

— Până când pot păstra cardul?

— Până nu mă enervezi din cale-afară şi-ţi tai creditul. Dacă-ţi mai trebuie bani, anunţă-mă.

— Mulţumesc.

— Avantajele meseriei. Apropo de asta, ai aflat ceva?

— Au trecut doar câteva ore. Încă încerc să-mi fac o idee despre cum merg lucrurile. Cei de aici ştiu că eşti îngrijorat în privinţa lor şi au explicaţii perfect raţionale în acest sens.

— Vreo ciudăţenie legată de aspectele tehnice?

— Încă nu ştiu prea multe despre ceea ce fac, spuse Mike şi lăsă tableta jos, sprijinind-o de pernă. Dar am o întrebare.

— Te ascult.

— Ai zis că prima dată când i-ai văzut făcând asta a fost în urmă cu aproape trei ani, nu?

— Aproximativ.

— Au făcut-o azi din nou, pentru mine.

— Ai trecut tu?

Mike clătină din cap.

— Olaf Johansson. Eu am urmărit din cabina de control.

— Şi ce crezi?

— Ai dreptate. Este extraordinar.

— Ţi-am zis eu.

— Atunci de ce este nevoie de mai multe teste? Au lucrat un an şi jumătate. Chiar tu ai asistat la experimente acum câteva luni. Cel de astăzi a fost numărul 168 cu subiect uman. Nu au existat efecte secundare sau probleme tehnice periculoase. Aş spune că funcţionează.

— Ei susţin că este nevoie de mai multe probe.

— De ce? Mă rog, deduc că există încă problema limitei de timp, dar ce contează?

Pe ecranul tabletei, Reggie ridică din umeri.

— L-am întrebat pe Arthur de zeci de ori de când mi-au arătat prima dată. Insistă că încă nu poate fi făcut public.

Mike simţi furnicile agitându-se în mintea lui.

— Şi tu eşti dispus acum să o faci?

— Da. Ar rezolva pe deplin problema finanţării.

— Ei ştiu asta?

— Nu sunt proşti. Dacă Arthur n-ar fi insistat atât de mult cu testările, aş fi făcut-o a doua zi după demonstraţie.

Reggie nu fusese niciodată genul de om care să piardă vremea învârtindu-se în jurul cozii. O încasase de multe ori pentru asta în facultate.

— Hm! zise Mike.

— Uau! făcu celălalt. Mă bucur să plătesc bani frumoşi ca să descâlceşti această mică enigmă.

— Continui să aprofundez cercetările cât pot de mult.

Reggie se schimbă la faţă.

— Ştiu. Apreciez că faci asta pentru mine.

— Chiar te rog.

— Vorbesc serios. Eşti dispus să continui?

— Da.

— Dacă ceea ce ai văzut acolo nu ţi-a trezit încă interesul, te poţi încă retrage. Te pot readuce în Maine la timp pentru a privi răsăritul soarelui.

Mike luă tableta.

— O s-o fac.

— Bine, dar să nu te mai plângi.

— Am înţeles, să trăiţi, dom’ şef!

Reggie clătină din cap.

— Ştii că este de trei ori mai jignitor când îi vorbeşti unui negru în felul ăsta, nu-i aşa?

— Ăsta a fost şi scopul. Dacă nu te deranjează, o să mă întind pe piesa mea de mobilier ciudată, mă uit la un film şi mă culc.

— Sindromul decalajului orar?

— Da.

— E mai rău când te-ntorci. Stai până la două noaptea.

— Oricum fac asta.

— Atunci stai până la cinci dimineaţa.

— Te anunţ cum evoluează lucrurile. Ne auzim peste vreo două zile.

— Bine, zise Reggie şi făcu o pauză. Mă bucur că eşti acolo. Vorbesc serios. Îţi mulţumesc.

— Da, acum îmi mulţumeşti. Stai să vezi factura.

— Ce factură? Tocmai ţi-am dat o tabletă nouă.

— Apropo…

Mike îşi trecu degetele peste ecran şi puse capăt convorbirii. Aruncă tableta la capătul patului, după care se răzgândi şi-i făcu vânt într-un sertar. Reggie avea probabil o modalitate de a o activa de la distanţă. Mâine trebuia să arunce o privire prin sistemul tabletei şi să vadă ce aplicaţii instalase.

Îşi scoase cămaşa şi se întinse. Patul scârţâi şi se legănă sub salteaua subţire. După o clipă, bărbatul luă perna pufoasă şi, făcând-o sul, o propti sub gât.

Închise ochii, făcând să dispară tavanul cenuşiu al rulotei. Derulă în minte toate filmele pe care le văzuse în viaţa lui şi se hotărî că ar fi meritat să revadă *Căpitanul America: Războinicul iernii.* În întunericul din dosul pleoapelor sale apăru sigla pâlpâitoare a studiourilor Marvel.

Mike se relaxă în patul flexibil şi se cufundă în aventurile lui Steve Rogers, încetinind imaginile ori de câte ori Scarlett Johansson înfrumuseţa ecranul, pentru a căuta orice asemănare cu Olaf.

12

Mike găsi în clădirea principală o chicinetă, cu câteva elemente de bază pentru a încropi un mic dejun. Era mai bine aprovizionată decât cancelaria din şcoala sa, dar nu se compara cu cantina. Femeia care se ocupa de aprovizionare îi aruncă un „Bună dimineaţa” vag, în timp ce deschidea o cutie cu gogoşi, brioşe şi alte produse de patiserie. El îşi ridică privirea din bolul cu cereale şi examină patiseriile.

Se gândea să ia o brioşă cu afine cu crustă din zahăr, când Jamie trecu pe lângă el şi luă o cană pentru cafea în care ar fi putut să încapă o minge de softball. Pe suprafaţa mare a cănii scria cu font digital: MAŞINA VEDE TOT.

— În locul tău n-aş face asta, spuse tânăra.

— Ce nu ai face?

Jamie îşi goli în cană jumătate din cafetieră.

— Brioşa cu afine. E a Sashei. Crede-mă, chiar nu vrei să te bagi între ea şi micul ei dejun.

— Mulţumesc pentru avertizare, zise Mike în timp ce degetele sale căutau altă ţintă.

— Şi nici pe aia clasică să n-o iei. E a lui Bob.

— Chifla?

— E a lui Olaf.

— Brioşa?

— E a mea, spuse Jamie săltând-o din cutie şi punând-o lângă cană.

El renunţă şi la brioşă şi se uită în cutie.

— Există oare vreun produs care să nu fie revendicat de cineva?

Jamie cercetă cutia, după care rupse simultan trei pacheţele cu zahăr deasupra cănii ei.

— Cred că gogoaşa cu jeleu e disponibilă.

— Nu-mi plac gogoşile cu jeleu. Altceva?

— Nu.

Şi luând într-o mână brioşa şi un şerveţel, iar în cealaltă cafeaua, Jamie îi făcu semn să nu-i stea în cale.

— Cred că ar fi trebuit să vii mai devreme.

— Am fost primul aici.

— Mai devreme în cadrul proiectului! îi strigă ea de pe culoar.

Mike termină cerealele, analiză gogoaşa cu jeleu şi se hotărî să renunţe la ea. Merse pe coridoare, întrebându-se când îşi începuseră cercetătorii ziua de lucru. Nu era sigur dacă exista vreun program zilnic. Trebuia să-l întrebe pe Arthur despre asta.

Camera de comandă încă era încuiată. Cardul lui de acces nu funcţiona acolo. Încă o chestiune în privinţa căreia trebuia să stea de vorbă cu Arthur.

Se îndreptă spre nivelul principal şi se trezi în faţa inelelor gemene ale Portalului Albuquerque. Nu se auzea decât o uşoară trosnitură produsă de temperatura scăzută a buteliilor cu azot. Văzu mişcându-se pe podea o pată de culoare, un gândac de bucătărie care se grăbea să caute adăpost.

După ceasul din capul său trecuseră zece minute.

Reveni în bucătărie. Cutia cu gogoşi şi brioşe dispăruse. Cafetiera era goală, însă maşina gâlgâia, semn că muncea pentru alte porţii.

Mike se întoarse la recepţie. Secretara vorbea cu cineva la telefon. Îi zâmbi, ridică un deget şi încheie convorbirea.

— Bună dimineaţa, zise Anne. Aţi reuşit să vă instalaţi aseară?

— În mare parte, da, răspunse bărbatul şi aruncă o privire prin hol. Presupun că nu ştii unde-s toţi, nu?

— Cred că sunt în sala de şedinţe, spuse Anne uitându-se pe lângă el. În fiecare miercuri dimineaţa se întâlnesc acolo.

— Unde vine asta? întrebă Mike reprimându-şi un oftat.

Anne îşi verifică monitorul şi se ridică.

— Haideţi să vă arăt.

Îl conduse înapoi pe coridor. Părul ei îi cobora până la mijloc şi era drept şi neted, ca o eşarfă sau un şal de mătase. Mike avusese una sau două eleve care încercaseră să-şi folosească părul ca accesoriu, dar niciuna dintre ele

nu reuşise atât de bine. Combinat cu ochii ei, părul făcea ca blugii şi cămaşa cu guler să pară o ţinută elegantă.

Se opriră la o uşă vizavi de bucătărie. Anne bătu de două ori şi din interior îi răspunse vocea lui Arthur în semn de salut. Femeia îi zâmbi scurt lui Mike şi porni apoi spre recepţie. El deschise uşa.

În sala de şedinţe se găseau o masă lungă şi mai multe scaune rotative. Un ecran plat atârna pe peretele de lângă uşă. În peretele îndepărtat erau decupate două dintre puţinele ferestre ce marcau partea din faţă a clădirii.

Echipa se aşezase în jurul mesei, toate scaunele fiind ocupate, cu excepţia celui din capătul îndepărtat. Mike se uită la cei aflaţi acolo şi îl observă pe Arthur în capul mesei.

— Ce-i asta?

În jurul mesei se schimbară câteva priviri. Bob luă pe îndelete o înghiţitură de apă, în timp ce Neil deveni preocupat de cele două rânduri scrise pe carnetul său. Arthur îşi drese glasul.

— Este şedinţa noastră săptămânală de evaluare şi brainstorming.

— Aha, făcu Mike, după care urmă o altă pauză. Şi există vreun motiv pentru care nu ar trebui să mă aflu aici?

— Îmi pare rău, se scuză Arthur. Am uitat pur şi simplu. Nu suntem obişnuiţi să ne supravegheze cineva.

Olaf tuşi cu înţeles, în timp ce Jamie schiţa ceva pe colţul unei foi din propriul carnet.

— Vă deranjează dacă rămân?

— De fapt, ne pregăteam să încheiem.

— Bine. Doreşte cineva să-mi dea şi mie notiţele?

Mai multe priviri stinghere fură schimbate în jurul mesei.

— Ştiu că niciunul dintre voi nu crede asta, oftă Mike, dar sunt de partea voastră. Reggie Magnus nu vrea să vă închidă proiectul. Are nevoie de o a doua opinie informată. Asta-i tot. Dar dacă nimeni nu-mi oferă nicio informaţie, va trebui să mă întorc şi să-i spun că n-am aflat nimic încurajator.

— Ai văzut portalul, zise Olaf. Funcţionează. Ce vrei mai mult?

— Vreau să ştiu întreaga poveste. Poate ceva date tehnice. Puţin din ştiinţa din spatele ei.

— Nu ai înţelege.

— Aş putea încerca.

— Ţi-am putea oferi câte ceva, spuse Arthur. Neil ţi-ar putea prezenta maşinăria.

Se uită la inginerul bărbos, în căutarea unei încuviinţări.

— Nicio problemă, se învoi Neil.

Lăsă carnetul deoparte şi îndepărtă scaunul de masă.

— Ar fi minunat, zise Mike.

— Jamie, spuse Arthur, i-l poţi arăta pe Johnny?

— Sigur. Caută-mă mai târziu, după-amiază.

Mike înclină capul în semn de mulţumire.

— Ce zici de înregistrările tuturor rezultatelor de până acum? Le-aş putea avea?

Arthur se uită din nou la Jamie, care încuviinţă din cap.

— Da, am pe undeva rapoartele principale, spuse ea.

— Va fi suficient, deocamdată? întrebă Arthur.

— E foarte bine, răspunse Mike. Mulţumesc.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, mă găseşti în biroul meu. Restul treceţi la program.

Scaunele rulară şi se rotiră în timp ce toţi se ridicară. Mike surprinse privirea înfuriată aruncată de Olaf, pe urmă se întoarse şi îl văzu lângă el pe inginerul bărbos.

— Bună, îl salută Mike. Neil, aşa-i?

— Da. Îmi pare rău că n-am stat de vorbă ieri.

Îşi strânseră mâinile şi ieşiră din sala de şedinţe.

— Nicio problemă. Încerc să-mi uşurez procesul de adaptare, după cum probabil ai observat.

Neil rânji.

— Mult noroc în sensul ăsta. Tu eşti duşmanul, îţi aminteşti?

— Aşa am înţeles. Ai lucrat la Z Machine[7], în New Mexico, nu-i aşa?

— Cu Gerry Yonas, da… zise Neil făcându-i semn în

---

[7] Cel mai mare generator de unde electromagnetice de înaltă frecvenţă din lume, proiectat pentru a testa materiale în condiţii de temperatură şi de presiune extreme (n. red.).

lungul coridorului. Îţi cunoşti oamenii, domnule Erikson.

— Spune-mi Mike. Singurele lucruri pe care a trebuit să le citesc în timpul zborului până aici au fost biografiile şi istoricul vostru profesional.

— Înseamnă că ai o memorie bună.

— Una dintre cele mai bune, după cum mi s-a spus.

— Da… Bob a vorbit întruna despre tine.

— Se pare că m-aţi vorbit pe la spate, nu-i aşa? Frumos.

Inginerul-şef îşi trecu ecusonul prin faţa cititorului şi deschise uşa grea.

— Mai încolo pe strada asta e un bar la care unii dintre noi merg uneori după orele de muncă. Aseară ai fost principalul subiect.

— Au mai rămas detalii pe care ţi le-aş putea lămuri?

— Toate chestiile pe care Bob le-a zis despre tine sunt adevărate?

— Da, sunt adevărate. Am văzut doar două episoade din *Urzeala tronurilor* şi niciunul din *Breaking Bad* sau *True Blood.*

Neil rânji din nou.

— Nu, celelalte chestii.

Mike ridică din umeri.

— Probabil că sunt adevărate, dar nici pe departe la fel de interesante, crede-mă.

Se opriră, iar Mike zări inelele dincolo de un stelaj cu aparatură electronică. Bob împingea spre inele o lădiţă de scule cu roţi, iar Sasha se îndrepta cu o cheie tubulară spre unul dintre panourile alburii. Textul auriu de pe tricoul pe care-l purta azi proclama cu mândrie că este cadetul lunii în Academia Flotei Stelare.

Neil se întoarse spre el.

— Şi cum funcţionează?

— Ce vrei să spui?

— Când eram copil am citit o carte despre un tip cu memorie fotografică. O descria ca pe un set imens de enciclopedii pe care le putea frunzări.

Mike încuviinţă dând din cap.

— Am auzit varianta asta. Este pur şi simplu… memorie.

Cum îţi aminteşti diverse lucruri?

— De obicei, repetând de multe ori.

— Corect, zise Mike. Dar odată ce ai primit o informaţie, faci ceva special? Acum nu este în mintea ta conştientă, dar dacă te întreb când e ziua ta de naştere, ştii, nu?

— 23 august.

— Şi cum de ştii asta?

Neil strânse din umeri.

— Am scos pur şi simplu informaţia la suprafaţă.

— Ei bine, la fel procedez şi eu. Scot pur şi simplu chestii la suprafaţă. Atât doar că eu pot scoate tot ce am văzut sau auzit vreodată în viaţa mea.

— Îmi poţi spune cine a câştigat turneul final de baseball din ’55?

Mike oftă şi furnicile negre începură să i se agite în minte.

— Nu.

— De ce?

— Ca să-mi amintesc un lucru, mai întâi trebuie să-l ştiu. Nu sunt amator de sport, iar în timpul liber nu caut să citesc fiecare articol de pe Wikipedia.

— Eu aşa aş face, spuse Neil aruncându-i un zâmbet.

— Nu, replică Mike, crede-mă că n-ai face asta.

Neil plescăi din limbă şi aprobă din cap.

— Bine, atunci o chestie legată de şcoală… Cine a fost vicepreşedintele lui Zachary Taylor?

— Millard Fillmore. A preluat preşedinţia când Taylor a murit în timpul mandatului său, aşa încât el însuşi n-a avut niciodată un vicepreşedinte.

— *Hamlet.* Care este primul rând din actul III, scena 4?

— Scena „Iatacul reginei”. Polonius declamă: „Soseşte îndată”.

— Biblia… *Cartea Judecătorilor,* capitolul douăzeci şi trei.

— Ce-i asta – o întrebare-capcană? Nu ţine de şcoală, iar în *Judecători* nu-s decât douăzeci şi unu de capitole.

Inginerul înălţă din umeri şi zâmbi maliţios.

— Ei, ziceam şi eu nişte numere aiurea, ca să fiu sincer. Eşti pregătit de vizită?

— Chiar te rog.

Inelele se înălţau în faţa lor. Bob şi Sasha scoseseră câteva porţiuni din carcasa de plastic şi dezasamblau un dispozitiv mare de cuplare. O piesă de schimb se afla pe platforma din oţel, lângă ei, strălucind în lumină.

Mike se uită înapoi.

— Pot să mă apropii mai mult?

— Fireşte. N-ai vreun stimulator cardiac sau vreo tijă metalică, nu-i aşa?

— Nu, din câte ştiu.

— Bine. Chiar şi inactivă, chestia asta creează un câmp magnetic destul de puternic. Cam 3,5 tesla. Îţi creează o stare cam ciudată.

— Şi când este pornită?

— Atunci există realmente două câmpuri contrare. Îţi aminteşti scena din *X-Men* când Magneto scoate tot fierul din sângele individului?

— Uau!

Mike îşi reprimă impulsul de a-l corecta pe Neil, spunându-i că scena fusese în al doilea film. La minutul cincizeci şi şapte.

— Da, făcu Neil deplasându-şi mâna în lungul benzii de vopsea de pe podea. Nu-i chiar aşa rău, dar dacă în timpul funcţionării depăşeşti linia asta albă, îţi vei da seama. Trebuie să înlocuim mereu diverse componente, deoarece sunt distruse de câmpuri.

— Ce-mi poţi spune despre construcţia lor?

— Ce vrei să ştii?

— Totul, cred.

— Nu-ţi pot dezvălui prea multe despre modul de funcţionare, ci doar despre construcţie. Deşi sunt aspecte pe care va trebui să le omit din cauza înţelegerii noastre…

— Ştiu, încuviinţă Mike făcând un gest cu mâna. Zi-mi doar ceea ce se poate.

— Miezul fiecărui inel este din uraniu sărăcit. E o chestie de densitate. Nu face parte din domeniul meu, dar este foarte important. Laolaltă, cele patru inele au aproape o tonă greutate. Mai multe nu-ţi pot spune despre asta.

— Nu-i nicio problemă.

— Bine. Miezul este căptuşit cu plumb, principalul nostru material supraconductor. Vezi tuburile alea argintii, acolo şi dincolo? Prin ele circulă azotul lichid.

Neil arătă zona de unde Bob şi Sasha îndepărtaseră carcasa din plastic alb-gălbui.

— Următorul strat pe care îl vezi acolo, chiar sub carcasă, este cablajul din cupru. Cupru electrolitic, puritate 99,97%, un singur fir gros de cinci milimetri. Îl comandăm special şi în fiecare gură sunt aproape zece kilometri, care le…

— „Gură”?

— Aceste două inele sunt gura noastră. Cealaltă gură, două inele identice, este în Zona B. La drept vorbind, cele două seturi sunt aproape perpendiculare între ele, dar asta nu are nicio legătură cu modul în care se formează puntea. În fiecare clădire a fost vorba doar de restricţii impuse de spaţiu.

— Am înţeles. Dar de ce li se zice „guri”?

— De la gură de tunel. Nu te-ai prins?

— Uneori îmi place pur şi simplu să pun întrebări.

Neil zâmbi forţat.

— După cum spuneam, în fiecare gură există aproape zece kilometri de sârmă de cupru, ceea ce permite generarea unui câmp electromagnetic continuu de 46 de tesla, cam de treisprezece ori mai mare decât scoate un scanner RMN obişnuit.

— Aşa mare?

— Singurii magneţi comparabili se află la Laboratorul Naţional de Câmpuri Magnetice Puternice. Ei au un hibrid mai mic, mai puternic, dar care e continuu. Cu ce avem aici nu putem scoate mai mult de două minute. Nouăzeci şi trei de secunde. Când bebeluşul ăsta intră în funcţiune, înghite aproximativ 1,4 MWh în nouăzeci şi trei de secunde.

— Megawaţi-oră?

— Exact. După cum zice Olaf, când este deschis, Portalul Albuquerque foloseşte într-un minut tot atâta curent electric cât insula Manhattan. Totuşi cred că exagerează puţin.

— Nu-i o modalitate prea eficientă de călătorie din punct de vedere energetic.

Neil ridică din umeri.

— Nici SUV-urile nu sunt, dar asta n-a împiedicat pe nimeni să le folosească. În plus, dacă Arthur şi Olaf au dreptate, consumul energetic este constant. Nu are nicio legătură cu distanţa de deplasare.

— Deci te costă la fel de mult dacă te duci în Zona B sau la Tokyo.

— Da. Sau pe Lună. Sau în Andromeda. Singura limitare reală este impusă de timpul cât putem asigura răcirea inelelor. Dacă vom obţine finanţarea, vom încerca să amplasăm cealaltă gură în D.C.

— Jamie spunea că aveţi oscilaţii de energie.

— Am avut până le-am construit pe astea, zise inginerul şi arătă trei cutii solide, fiecare de dimensiunea unui frigider. Acum le-am redus foarte mult. Mă crezi sau nu, nu-s decât nişte rezistoare imense. A trebuit să le adaptăm pentru a menţine inducţia şi zgomotul la un nivel minim.

— De ce au inelele dimensiunea asta?

— Ce vrei să spui?

Mike făcu semn spre instalaţie.

— Diametrul interior are ceva mai mult de doi metri, nu?

— 221,5 centimetri, se auzi vocea Sashei.

— Corect, încuviinţă Mike. Dar de ce nu au trei sute sau cinci sute de centimetri? De ce nu s-ar construi unul suficient de mare pentru a permite trecerea unui camion?

Sasha strânse din umeri.

— Pentru că în proiect este specificată dimensiunea asta.

— Olaf s-a ocupat de calculele matematice pentru un portal mai mare, zise Neil. Dimensiunea asta era cea mai eficientă pentru activitatea noastră. Este un echilibru între cerinţele energetice pentru electromagneţi şi dimensiunea câmpului pe care îl generează.

— Şi eşti convins că nu există riscuri?

— Până acum au fost derulate 168 de teste şi nu am întâmpinat probleme.

— Câte salturi s-au efectuat cu oameni?

— Toate. Odată ce am început testele cu oameni, am luat-o de la zero.
— Dar câte teste s-au făcut în total?
— Cam patru sute cu animale sau oameni. Au fost foarte multe teste cu obiecte, precum şi câteva teste în gol. Olaf sau Bob ţi-ar putea spune numărul exact.
— Întotdeauna participă unul dintre voi?
— Iniţial, da. În ultima vreme însă, am mai diversificat.
— Ieri, Olaf a zis că au sărit nouă oameni.
— Se poate.
— Voi şase, Reggie Magnus, asistenta lui…
— Da.
— …apoi Ben Miles.
— Da, murmură Neil lăsând privirea în podea. E trist ce i s-a întâmplat.
Mike lăsă o clipă cuvintele în aer şi se uită dincolo de el, la inelele mari.
— Nu l-ar fi putut afecta trecerea?
— Trecerea prin… portal?
— Da.
— Nu, clătină Neil din cap. Câtuşi de puţin. Este perfect sigur. După fiecare trecere, toţi sunt supuşi unor controale medicale amănunţite.
— Aveţi un doctor în cadrul personalului?
— Doctorul local. Stă destul de aproape de noi. Nu ştie ce facem, dar a semnat o grămadă de declaraţii de confidenţialitate.
— Ben a fost supus controlului medical?
— Chiar eu l-am dus acolo. E un tip de treabă. Toate rezultatele analizelor au fost bune. A făcut al doilea set când s-a întors la Washington, imediat după… căderea nervoasă? adăugă Neil după o clipă de ezitare, încercând să găsească cuvântul potrivit.
— Da, aprobă Mike.
— A fost supus unui set complet de examinări fizice, după care ni s-au trimis rezultatele. Cred că le-au făcut încă de două ori cât a stat în… spital. Toate în regulă, bune, din câte am înţeles.

— E normal? Atât de multe analize…

— Având în vedere împrejurările, au mai făcut un set. Toţi suntem controlaţi la mai puţin de şase ore de la trecere, apoi de încă două ori în următoarele două săptămâni şi încă o dată la două luni. La început, toţi eram ţinuţi sub observaţie vreme de patruzeci şi opt de ore, însă Arthur a renunţat la asta din moment ce aveam o sută de treceri fără efecte secundare. De când a hotărât aşa, cred că s-au economisit cam patru sute de mii din buget, spuse inginerul aruncându-i lui Mike o privire tăioasă.

— După câte înţeleg, nu mărimea bugetului este problema principală a celor de la Washington.

— Ai putea totuşi să aduci în discuţie treaba asta.

Mike zâmbi în timp ce ocoliră instalaţia, îndreptându-se spre Bob şi Sasha. Cei doi deconectaseră unul dintre furtunurile ce veneau dinspre butelii şi lucrau la conector cu chei cu clichet.

— Aş mai avea o întrebare dacă nu te superi…

— Sigur.

— De ce înlocuiţi chestia asta?

— Ce anume?

Mike arătă piesa din mâna Sashei.

— Conectorul, racordul ăla sau cum îi zici tu. De ce îl înlocuiţi?

— E pe listă, spuse femeia.

— Bine, dar de ce?

Sasha oftă şi se îndepărtă să ia un clipboard. Frunzări câteva pagini, pe urmă ridică din umeri.

— Nu se specifică motivul. Probabil existau scurgeri.

Neil se uită la Mike.

— E vreo problemă?

El clătină din cap.

— Eram doar curios de ce îl înlocuiţi.

Bob înălţă din umeri.

— Piesele se uzează. Probabil erau scurgeri.

— Nu-i adevărat.

— Fără supărare, zise Sasha, dar de unde ştii asta?

Mike ridică privirea spre inelele duble.

— Pentru că mă uitam când l-ai pornit ieri. Nu avea nicio problemă.

— Poate n-ai observat, spuse Neil. Erai sus în cabină.

Bob îşi plecă privirea, uitându-se la racordul pe care-l ţinea în mână. Sasha îşi mută greutatea pe celălalt picior şi încrucişă braţele la piept. Neil îşi rulă umerii. Cei trei schimbară priviri.

Mike se uită o clipă la racord. Furnicile se agitau în mintea lui, dar le forţă să se îndepărteze.

— Da, îmi pare rău, zise el. Îmi cer scuze. Voi ştiţi chestiile astea mai bine decât mine.

Bob zâmbi.

— Ei bine, nu ştiu ce să spun.

— Vorbeşte în numele tău, făcu Sasha plesnindu-l uşor peste ceafă.

13

Jamie debloca zăvorul, apoi îşi trecu ecusonul prin faţa cititorului. Uşa făcu clic şi ea o deschise. O pală de aer rece îngheţă picioarele lui Mike.

— Ăsta-i Johnny, zise ea.

Încăperea era un cub cu latura de doi metri şi jumătate. Pereţii erau acoperiţi de rafturi industriale, setul Erector existent în toate magazinele Home Depot. Unităţi de computere umpleau toate rafturile, iar în spatele fiecăreia se zăreau cabluri orientate în toate direcţiile. Aerul din încăpere vibra din cauza bâzâitului constant al ventilatoarelor şi a vuietului aerului condiţionat.

— Şase unităţi pe fiecare raft, spuse Jamie. Şi sunt douăsprezece rafturi. Toate sunt overclock, aşa că funcţionăm efectiv la zece trilioane de operaţiuni pe secundă.

— De ce Johnny?

— De la *Johnny Mnemonic.* Un film mai vechi cu Keanu Reeves pe care l-am văzut în liceu. Nu-i cine ştie ce de capul lui, dar mi-a plăcut numele.

— Tristar Pictures, 1995. Ecranizarea nuvelei lui William Gibson. N-a avut succes de box-office, şi nici de critică, însă Dina Meyer era destul de sexy.

— Mă rog… Oricum, sistemul a fost proiectat să ruleze la opt sute de teraFLOPS, dar am făcut unele modificări în ultimii trei ani, aşa încât cred că de fapt ne apropiem de un petaFLOP. Am vrut să-l testez pentru Linpack Benchmark Top500, doar pentru a obţine o evaluare corectă, dar Arthur n-a vrut publicitate.

— Trebuie să fi fost frustrant.

Jamie ridică din umeri.

— Mi-a zis că, odată ce ne vom face cunoscute cercetările, Johnny va deveni oricum cel mai renumit computer de pe Pământ.

Mike îşi roti privirea prin încăpere. Majoritatea computerelor aveau culoarea obişnuită alb mat, însă văzu

şi câteva arămii cu negru. Rezistă imboldului de a descoperi un şablon în amplasarea lor. În schimb, o întrebă pe Jamie.

— A trebuit să ne descurcăm cu banii pe care-i aveam, spuse ea. Am luat ce carcase am găsit. Memorezi toate astea? întrebă uitându-se în ochii lui.

Mike îi aruncă o privire.

— Nu mă pot abţine. Aşa funcţionează creierul meu.

Femeia strânse din buze.

— Deci nu te poţi abţine să nu ne spionezi?

— Nu mă aflu aici ca să vă spionez.

— Alte întrebări? făcu Jamie întorcându-şi privirea.

Mike făcu un gest spre rafturi.

— Aşadar, toate astea rulează Portalul Albuquerque?

— Nu, toate astea se ocupă doar de calcularea fiecărei călătorii.

— Asta-i tot?

— Programul portalului constă în mai bine de două milioane de linii de cod. Numai ecuaţiile de pliere ar umple peste o mie de pagini dacă ai vrea să le printezi. Peste cinci sute de mii de rânduri de matematică, majoritatea dependente de o serie de variabile din sistem.

— Ţi s-a permis să-mi prezinţi toate astea? întrebă Mike zâmbind.

— Dacă eşti în stare să ne descifrezi codul din numărul de pagini, meriţi să ne faci felul.

— Să vă fac felul?

— Să ne afli secretele. Să ne furi tehnologia. Sau cum vrei să-i zici.

— Nu am de gând să vă fur nimic. Sincer.

Jamie îi făcu semn să iasă din cameră. Se întoarseră în coridor, pe urmă ea închise uşa cu zăvorul în spatele lor.

— Acum pot să mă întorc la treabă?

— De ce trebuie să foloseşti şi un zăvor dacă ai deja card de acces?

— Pentru a-i împiedica pe băieţii de la guvern care ar vrea să arunce o privire peste codul nostru. Dar şi pentru că lui Bob îi place să joace prea multe feste. Fiecare zi în care

el nu poate ajunge la Johnny este o zi în care nu trebuie să-l bat măr.

— Prin urmare, care-i răspunsul?

— Ce vrei să spui? clipi Jamie. Răspunsul la ce?

— Răspunsul la ecuaţie. 42? 4-8-15-16-20…

Ea îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Noi nu vedem niciodată răspunsul. Şi chiar dacă l-am vedea, e doar o altă ecuaţie ce se întinde pe o sută de pagini. Asta intră în portal.

— Dar ce este?

Jamie se uită o clipă la el.

— Mai pe înţelesul tuturor, este o reprezentare matematică a unei stări cuantice sau a unei „dimensiuni” paralele corespunzătoare cerinţelor noastre.

— Şi în termeni ştiinţifici?

— Ar trebui să-l întrebi pe Arthur sau pe Olaf. Eu sunt doar gagica de la computer, zise Jamie, după care se întoarse şi se îndepărtă pe coridor.

Mike se grăbi să o ajungă din urmă.

— Totuşi, dacă nu ai văzut-o niciodată, insistă el, de unde ştii că este soluţia ecuaţiei?

— Fiindcă se deschide portalul. Întotdeauna eşti atât de dificil?

El ridică din umeri.

— Doar când încerc să obţin răspunsuri.

— Ei bine, de la mine nu mai primeşti nimic.

— De fapt, Arthur a zis că ai copii după toate rapoartele de teste.

— Aşa a spus, nu? oftă femeia.

Coti pe un coridor lateral, fără să-i ceară s-o urmeze şi fără să se uite dacă vine după ea.

Ieşiră din clădirea principală, îndreptându-se spre parcul de rulote.

— Cum ai ajuns să te implici în treaba asta? se adresă Mike spatelui femeii.

— Poftim? făcu ea întorcând capul.

— Portalul Albuquerque. Ai răspuns la un anunţ, ai ştiut pe cineva sau ce?

— M-a racolat Arthur. Ceea ce, de altfel, ştii din dosarul meu.

— Îţi place să lucrezi cu el şi cu Olaf?

— E mai tare decât să lucrezi la o bancă.

— Voi mâncaţi de obicei împreună sau…

Jamie se întoarse brusc spre Mike, care se opri înainte să se lovească de ea.

— Ce-i asta?

— La ce te referi?

— Toate întrebările astea la care ştii deja răspunsurile.

— Încerc să…

Ochii lui Jamie aruncau scântei.

— Dacă încerci să mă faci să-l implic pe Arthur, să ştii că n-am de gând să…

— Încerc doar să susţin o conversaţie, o întrerupse Mike şi-i aruncă Privirea.

Aproape că şovăi când îşi dădu seama că apela la tactici folosite în relaţiile cu elevii asupra unei femei mai tinere decât el cu doar trei ani.

Jamie se împotrivi Privirii, care îi atinse totuşi pe undeva un nerv. Clocotea de furie, dar se calmă.

— Scuză-mă, zise ea pe un ton ce dădea de înţeles că nu-i părea chiar atât de rău.

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că ai crezut că-ţi pun la îndoială loialitatea sau ceva de genul ăsta. Încercam doar să fiu prietenos. Şi să aflu unde aş putea prânzi. Asta-i tot.

Rămaseră o clipă locului.

— Nu facem nimic rău, spuse Jamie.

Mike analiză câteva variante de răspuns şi le cântări prin prisma a ceea ce ştia până acum despre ea. Dar cum nu ajunse la niciun rezultat, nu găsi altceva mai bun şi zise:

— Ştiu.

— Să nu ne faci vreo figură.

— Sunt de partea voastră, îţi aminteşti? Mă aflu aici ca să mă asigur că obţineţi finanţarea.

— Atunci fă-i să înţeleagă că asta va schimba totul. Noi o ştim. Magnus o ştie. Tu o ştii. De aceea totul trebuie să fie perfect.

— Am înţeles. Încerc doar să…

Jamie se întoarse şi îşi continuă drumul pe lângă mormântul lui Tramp. Tălpile lor scrâşniră pe pietriş şi foşniră pe iarba artificială. Se îndreptară spre rulota femeii.

— Alte încuietori… comentă Mike în timp ce ea descuia uşa.

— Da, în privinţa asta sunt de modă veche.

— Voiam să zic… Am înţeles preocupările legate de securitatea laboratorului, dar aici de ce încui?

— Ştiu că probabil în New Hampshire nu ţineţi nimic sub cheie, dar aici este un oraş.

— În Maine. Iar aici nu-i chiar oraş. Este o unitate guvernamentală izolată, aflată sub pază. Deci nu se pune problema să intre vreun infractor.

— Este casa mea. De ce să nu încui uşa?

— Eu… nu contează. Scuză-mă.

Tânăra îi întoarse spatele şi dispăru în interiorul rulotei. Lăsă uşa deschisă, gest pe care Mike îl luă ca pe o invitaţie.

Spaţiul mic era un talmeş-balmeş de hârtii şi de tehnologie. Notiţe, mesaje şi rapoarte zăceau risipite pe birou ca nişte dune, se revărsau din două panouri mari din plută ce acopereau pereţii şi formau grămăjoare de-a latul podelei. Femeia atârnase câteva perdele pentru a-şi separa patul de restul camerei, dar şi acolo se zăreau alte coli împrăştiate. Separatoare din carton presat fuseseră puse la întâmplare, cu încercări aproximative de organizare. Foi de hârtie erau prinse între diversele volume. Un exemplar cartonat din *The History of What We Know* era flancat de *Fluid Concepts and Creative Analogies* a lui Douglas Hofstadter şi de un roman grafic, *Machine Man,* decolorat de soare. O carte veche cu o imagine aurie pe o legătură din piele era înţepenită deasupra lor, pe raft: *Electric Currents: Their Generation and Use.*

Mike aruncă o privire spre cele două computere ce zăceau pe jumătate demontate pe masa din bucătărie. Unul avea în el o pungă cu chipsuri legată cu o clemă. O stivă de plăci de bază zăcea pe scaun în punguliţe Mylar.

— Se vede că menajera a fost în vacanţă, spuse Mike.

— Da. A fugit cu tipul care îţi scrie glumele.

— Asta a durut!

— Am undeva pe aici o carte poştală de la ei. Vrei s-o caut?

— Nu, nu. Mă mulţumesc cu rapoartele.

Pe un raft, ceva se răsuci şi se întinse, dând la iveală o labă albă din care se desfăcu un şir de gheare ascuţite.

— Glitch, zise Jamie urmărindu-i privirea lui Mike. Era aici când m-am mutat, iar după prima conservă de ton a decis că pot rămâne.

— Glitch?

— A doua zi după ce-am venit, a alergat peste tastatură şi mi-a distrus patruzeci şi două de linii de cod.

Mike aprobă din cap.

— Atunci sigur e Glitch[8].

Motanul clipi spre el, concentrându-şi pentru o clipă ochii verzi strălucitori, după care se culcă la loc.

Jamie luă vreo zece coli de pe birou, apoi câteva de pe pereţi. Le răsfoi, se îndreptă spre pat şi se ghemui acolo scotocind prin ele. Blugii i se lăsară puţin la spate, dezvăluind o pereche de pantaloni scurţi albaştri, cu talie înaltă, pentru ciclism. Partea din spate era spandex albastru lucios.

Întoarse capul.

— Vrei şi testele pe animale şi simulările?

Mike ridică din umeri şi încercă să nu se uite la fundul ei.

— Iau tot ce poţi să-mi dai.

Tânăra se îndreptă de spate şi se întoarse cu două teancuri de dimensiunea unor dicţionare, pe care le adăugă la grămadă.

— Cred că asta-i tot, exceptând călătoria de ieri a lui Olaf. Raportul ăla e în laborator sau în biroul lui Arthur.

I le puse în braţe, pe jumătate împingându-le, pe jumătate lăsându-le să cadă.

— Mersi. Mike stătu nemişcat o clipă, în timp ce furnicile catalogau actele. Sunt surprins câtă hârtie folosiţi aici.

— Măsură de securitate, spuse Jamie. Hackerii nu pot

[8] În tehnologia informaţiei, *glitch* înseamnă „virus”, „eroare” (n. tr.).

intra într-un document din hârtie.

— Înţeleg, doar că pare puţin cam... ştiu şi eu... ineficient? Mai ales ţinând cont de amploarea unor chestii despre care vorbeşti.

— Asta este. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, ar trebui să fie suficient.

— Bine. Acum poţi să pleci, zise ea fluturând mâna spre uşă.

— Da, sigur. Mulţumesc pentru dosare.

Jamie închise ochii.

— Îmi cer scuze. Din nou.

— Nu-i nicio problemă. Din nou.

— Ştiu că ăsta-i jobul tău şi sunt convinsă că eşti un tip de treabă...

— Ştii, cuvintele astea rănesc întotdeauna.

Femeia rânji.

— ...dar în clipa asta chiar nu ne trebuie aşa ceva. N-o merităm. N-am făcut nimic rău. Portalul funcţionează. Pur şi simplu avem nevoie de mai mult timp pentru teste.

— Aşa-mi spun toţi, încheie Mike discuţia.

14

Mike intră în rulota lui şi îşi dădu seama că nu avea unde să pună braţul de rapoarte. Crezuse că se va descurca în locuinţa spartană timp de câteva săptămâni, dar se părea că nu era posibil. Fie şi numai pentru că spatele nu avea să-i reziste mai mult de două-trei nopţi pe patul ăla.

Aşeză teancul de hârtii pe salteaua subţire şi făcu rapid o listă în minte. Masă. Două scaune. Un raft mic. Frigider mic. Prăjitor de pâine. Cuptor cu microunde. Un pat mic sau poate o canapea extensibilă. Aşternut şi poate o pătură. Din astea, o parte ar fi putut încăpea în maşina închiriată, dar nu toate. Trebuia să spere că se făceau şi livrări.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre fişe. Furnicile roşii şi cele negre îi viermuiau în minte. Se agitaseră încă de la întâlnirea din Washington, când auziseră primele teorii şi idei. Iar vederea instalaţiei şi a proiectelor nu făcuse decât să le întărâte şi mai mult.

Putea să mai aştepte. Putea să meargă să caute un magazin, să ia ceva de mâncare şi să-şi petreacă seara punându-şi la punct locuinţa temporară. Să amâne citirea dosarelor până dimineaţă.

În mintea lui, furnicile ardeau de nerăbdare.

Ieşi din nou şi se îndreptă spre parcare. Bob îi vorbise despre nişte magazine din apropiere – de fapt, trecuse pe lângă ele când venise de la aeroport. Era sigur că va găsi ceva.

Roşcovanul era la poarta din faţă, stând de vorbă cu agenţii de pază. Schiţă un gest de salut către Mike, încheie discuţia cu bărbaţii în uniformă şi se îndreptă agale spre el.

— Olaf te-a alungat deja?

— Încă nu m-am întâlnit cu el între patru ochi.

— Atunci Jamie.

— De fapt, e din cauza ta. Ai avut dreptate. O să locuiesc aici câteva săptămâni şi îmi trebuie mobilier.

— Ai nevoie de ajutor?

Mike ridică o sprânceană.

— Te oferi?
— Nţ… Îmi place doar să-i întreb pe oameni dacă au nevoie de ajutor, pentru ca apoi să văd cum li se năruiesc speranţele.
— Mulţumesc.
— Glumesc, fireşte. Vrei să cumperi ceva mare? O canapea sau un pat? Aş putea lua furgoneta pe care o folosim pentru a transporta materiale între clădirea principală şi Zona B.
— Ar fi extraordinar. Mulţumesc.
— N-ai pentru ce. Doar mă pun bine pe lângă tine, în speranţa că-mi vei oferi jobul lui Olaf după ce-i vei fi concediat pe toţi ceilalţi.
— N-am de gând să…
Bob ridică o mână.
— Hei, linişteşte-te. A fost doar o glumă.
— Scuză-mă.
— Hai că mă duc să iau camioneta. Ne întâlnim aici peste… zece minute?
Douăsprezece minute mai târziu, uruiau pe drum. Furgoneta era o fiară uriaşă şi ruginită, o relicvă dintr-o epocă anterioară sintagmei „randamentul combustibilului”. Potrivit lui Bob, o cumpăraseră cu mai puţin de o mie de dolari. Lui Mike nu-i veni greu să creadă preţul ăla.
— Trebuie să te întreb, zise Bob, cât de des auzi apelativul „tânărul Alan Rickman”?
— Destul de des, răspunse Mike, deşi în mare parte e vorba despre copii, aşa că de obicei formularea este „tânărul Severus Snape”.
Bob izbucni în râs.
— Cât de des auzi „Ron Weasley”?
— Nu la fel de mult ca în liceu, slavă Domnului! Clătină din cap. M-am ras în cap în clasa a unsprezecea, cam cu cinci ani înainte să devină o modă. O decizie extraordinar de proastă pentru un copil care se pregătea pentru discursul de absolvire.
Semnaliză şi schimbară banda.
— Vreme de şase luni toţi m-au strigat ca pe duşmanul

lui Superman, Lex Luthor.

Două ore şi jumătate mai târziu, Mike avea o camionetă plină cu piese de mobilier având nume cvasi-suedeze şi pe care trebuia să le asambleze. Bob îl ajută să suie totul în rulotă, după care îi împrumută o trusă de scule pentru asamblarea canapelei.

Mike se uită la grămada de saci şi de cutii. Rapoartele zăceau în continuare pe pat, iar vederea lor stârni furnicile, care începură să i se agite în minte. Le îndepărtă.

— Cred că îţi sunt dator măcar cu o cină.

— Nţ… N-a fost mare lucru. Iar dacă asta te ajută să te simţi mai bine câtă vreme stai aici, atunci toţi sunt mulţumiţi.

— Insist, totuşi. În plus, am nevoie să-mi arate cineva câteva locuri bune în care se poate mânca.

— Pot să merg cu tine, dar nu trebuie neapărat să mă hrăneşti.

— De fapt, spuse Mike, Reggie ne hrăneşte pe amândoi.

— Dacă pui problema aşa, zise Bob, n-aş vrea să risc să-l jignesc pe omul aflat la comandă.

Sfârşiră la o pizzerie aflată pe aceeaşi stradă cu clădirea principală. Era un restaurant din cadrul unui centru comercial, cu specific italienesc minimal. Examinară meniurile, dădură comanda, apoi se aşezară într-un separeu în aşteptarea băuturilor. Bob îl studie pe Mike din cealaltă parte a mesei.

— Aşadar, de ce te afli aici?

— Ai spus că pizza e bună.

Bob zâmbi.

— De ce te afli *aici?* Ce cauţi în realitate?

Mike ridică iar din umeri.

— Tu ce crezi c-o să găsesc?

Chelnerul se întoarse cu o limonadă pentru Mike şi un Pepsi pentru Bob.

— Cred că o persoană poate găsi întotdeauna ceea ce caută, indiferent dacă există sau nu, spuse Bob. Va vedea doar ceea ce vrea să vadă.

— Corect, zise Mike, însă eu caut doar modalităţi de a-l

linişti pe Reggie, astfel încât să-i asigure pe ceilalţi că pot să vă semneze bugetul.

Bob îşi duse paharul la gură şi luă două înghiţituri.

— Există vreun motiv pentru care n-aş găsi ceva?

— Ce ţi-a spus Magnus să cauţi? întrebă Bob strângând din umeri.

— Nimic, spuse Mike. Toţi cei din Washington erau deja cu nervii la pământ când Ben Miles a avut… căderea aia. Reggie are nevoie de mine aici ca să-i asigure că totul merge strună.

Bob sorbi zgomotos cu paiul şi, în timp ce se uita la Mike, mai luă câteva înghiţituri.

— Serios?

— Da.

— Grozav.

— Mă crezi?

— Nu facem nimic rău, zise Bob. N-avem nimic de ascuns.

Mike simţi un spasm în colţul gurii.

— Cu excepţia tuturor lucrurilor pe care insistaţi să le ascundeţi.

— Uite ce-i, n-o să-ţi dau PIN-ul cardului meu bancar, dar asta nu-nseamnă că am contul burduşit cu bani din vânzarea de droguri sau din alte chestii dubioase. Toţi au secrete, însă de obicei sunt păstrate din motive foarte bine întemeiate.

— Ai dreptate.

— Ştim toţi că nu-i un mod normal de a rezolva problema, continuă Bob, totuşi ăsta nu-i un proiect normal. Ai văzut. Va schimba totul. Deci e chiar atât de ciudat că vrem să ţinem totul sub cheie până vom fi sută la sută siguri că funcţionează?

— Ce se întâmplă dacă cineva fură startul şi anunţă pur şi simplu descoperirea?

— Dacă n-au de gând să ne finanţeze, de ce ar anunţa-o?

— Vorbesc de o situaţie ipotetică.

— Niciunul dintre cei în costume sau uniforme nu va face dezvăluiri publice în lipsa unor dovezi solide. Le-ar afecta

foarte mult credibilitatea – ar ajunge probabil să conducă un local Taco Bell sau mai ştiu eu ce.

— Şi dacă vă forţează să faceţi dezvăluiri?

— Arthur are pe apelare rapidă o echipă de avocaţi, pentru orice eventualitate. Nu ne pot forţa să facem nimic – numai dacă trimit trupe înarmate, tancuri…

Sosi şi pizza, destul de mare pentru preţul respectiv. Ospătarul adăugă un coş cu pâine şi îşi ceru scuze că nu-l adusese mai devreme.

Mike desprinse două felii de pizza şi le puse în farfurie.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur că da.

— Întrebare directă, răspuns direct?

Bob zâmbi.

— Tot nu-ţi dau PIN-ul cardului meu bancar.

— Cine te-a pus să faci asta?

Zâmbetul îi deveni şovăitor.

— Nu ştiu ce…

— Haide, făcu Mike. Întrebare directă, răspuns direct.

Bob îşi regăsi zâmbetul. Nu era la fel de larg, însă era mai sincer.

— Arthur, spuse el. Deşi a fost la sugestia lui Neil.

— N-a fost aşa greu, nu?

— Ce m-a dat de gol?

— Ei, haide! Te-ai oferit să-ţi petreci timpul liber ajutându-mă să mut mobila. Cunosc oameni alături de care am lucrat ani la rând şi n-ar face asta.

Bob chicoti.

— Da, cred că am exagerat puţin.

— Ţi-au făcut o listă cu chestii de pomenit întâmplător în conversaţie?

— Nţ… Voiau doar să fiu prietenos.

— Serios?

— Da. Neil era îngrijorat că am pornit cu stângul în chestia cu întreţinerea de azi-dimineaţă.

— Aaa… Oricum, mulţumesc pentru ajutor.

— N-ai pentru ce. O întrebare directă pentru tine?

— Sigur. PIN-ul cardului meu bancar este 9-7-1-3.

— De ce tocmai tu?

— Reggie a încercat ani la rând să mă convingă să lucrez pentru el. Dintre toate propunerile lui, treaba asta a fost prima care mi-a trezit interesul.

— Totuşi, de ce *tu?* Chiar şi cu Miles scos din funcţiune, are probabil câteva zeci de oameni care lucrează deja pentru el şi care ar fi interesaţi de activitatea noastră. Şi, fără supărare, dar pariez că jumătate dintre ei sunt mult mai pregătiţi pentru evaluarea proiectului.

— Nu-i nicio supărare. După cum ai menţionat, nimeni n-a mai făcut aşa ceva până acum. S-a gândit probabil că m-aş putea descurca mult mai bine şi că aş aborda problema fără idei preconcepute.

Bob folosi o coajă de pizza pentru a şterge sosul din farfurie.

— Înseamnă că-ţi vei aminti tot ceea ce vezi, iar capacitatea cerebrală te va ajuta să analizezi totul.

— Poţi spune şi aşa, da.

Bob muşcă din coajă.

— Ştiu că-i prietenul tău şi toate alea, insistă el, dar nu te-ai gândit că poate din motivul ăsta te-a trimis aici?

— Că v-aş putea fura munca fără prea multă bătaie de cap?

— Da.

— Bineînţeles că m-am gândit. Dar nu se va întâmpla aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că nu m-a angajat să fac asta şi oricum n-aş face-o. Nu trebuie decât să analizez situaţia şi să fac o recomandare.

Bob îndesă în gură restul de coajă şi o mestecă zgomotos.

— Excelent, zise el. Dacă te afli aici doar ca să-l linişteşti pe Magnus, totul e bine… atunci suntem în regulă.

— E bine.

Mâncară în tăcere câte o felie de pizza.

— De fapt, spuse Bob, te-aş mai putea întreba ceva?

— Fireşte.

Bob puse palmele pe masă şi începu să răpăie uşor cu ele pe tăblie. Îşi muşcă buza.

— Arthur a spus ceva despre mine? Oficial?

— Cum adică?

— E doar... Îşi mişca întruna degetele, lovind uşor masa. Uite, în general vorbind, sunt încă nou pe-aici. Am înţeles treaba asta. Dar în ultimele două săptămâni toţi au fost...

— Bob, se auzi o voce aspră, n-ar trebui să lucrezi la noii algoritmi pentru inel?

Olaf stătea la mică distanţă, cu un Kindle în mână.

— Am terminat mai devreme, răspunse Bob şi-l arătă pe Mike. L-am ajutat să se mute.

Celălalt scoase un mormăit.

— Nu vrei să ni te alături? îl invită Mike şi se trase puţin într-o parte, făcând loc în separeu. Mâncarea a venit acum câteva minute.

Olaf mormăi din nou, apoi pufni scurt şi zgomotos.

— Nu, mulţumesc. Prefer să mănânc singur.

După aceea făcu câţiva paşi mai departe şi intră în alt separeu. Se aşeză cu spatele la fereastră, astfel încât să-i poată urmări pe deasupra e-readerului său. Ospătarul îi aduse un ceai cu gheaţă. El pufni din nou şi îşi şterse nasul cu un şerveţel de hârtie.

— Nu sunt sigur dacă el sau Jamie este mai prietenos, zise Mike.

Bob chicoti.

— Odată ce ajungi să-i cunoşti, nu-s chiar atât de răi.

— Îi faci multe farse? Aşa spune Arthur.

Celălalt clătină din cap.

— Nu chiar. Doar una sau două. Însă a rămas cu ideea asta, iar acum, ori de câte ori ceva nu-i merge bine în viaţă, crede că-i un renghi din partea mea.

— Cunosc vreo doi oameni de genul ăsta. Ce spuneai?

— Despre ce?

— Despre ultimele două săptămâni. Voiai să ştii dacă Arthur a zis ceva despre tine.

— Aaa! exclamă Bob. Se uită la Olaf. Probabil că nu era nimic important. Nu-ţi face griji.

15

Mike săltă canapeaua şi o trânti pe cadrul metalic, care zăngăni. Aruncă perna la un capăt, desfăcu pătura şi îşi spuse că, deocamdată, patul era făcut.

Mobilierul umplea spaţiul suficient încât să nu i se pară gol. Alesese electrocasnice în culori vii, pentru a mai înviora atmosfera. Zgomotul frigiderului mic şi mirosul resturilor de pizza făceau ca interiorul să fie mai animat. Trebuia să vadă dacă mai avea vreo capcană de rezervă pentru gândaci, în caz că ar fi fost atraşi de mâncare.

Documentele se aflau acum pe masă. Încă nu le deschisese. Le mutase acolo când strânsese patul şi-l împinsese spre uşă.

Se uită la telefon. Nu era nici măcar zece. Avea să mai stea vreo două ore. Poate mai mult.

Venise timpul să înceapă să-şi justifice onorariul.

Profesorul de geometrie de la şcoala lui, Jack Casey, era un alcoolic declarat. În vara asta se împlineau şase ani de abstinenţă. Îi mărturisise lui Mike că stătea uneori câte o jumătate de oră în faţa barului, reproşându-şi că ar vrea să intre „doar pentru una mică”. Nu-i era teamă să bea, explica el, ci doar că nu va fi în stare să se oprească. Era ca un coşmar nesfârşit în care se afla la volan şi nu reuşea să frâneze, deşi se străduia să apese pedala.

Mike ştia exact ce voia să spună.

Închise ochii şi respiră de câteva ori pentru a se calma. Pe nevăzute, dibui primul raport. Deschise dosarul şi ochii în acelaşi timp.

Frunzări documentul. Opt foi. Foile trei şi cinci aveau text pe ambele părţi. Plus note pe coperta interioară. Semnăturile lui Arthur, Olaf şi Neil apăreau pe pagini diferite.

Al doilea raport număra nouă foi. Două faţă-verso. Foaia şapte avea îndoit colţul din stânga-sus. Aceleaşi trei semnături.

Al treilea raport era de opt foi. De data aceasta patru

faţă-verso, deşi o filă conţinea doar trei rânduri scrise de mână. Pe foaia şase era o notă pe un *post-it,* cu două rânduri despre puterea procesorului, semnată, J”. Mike marcă scrisul de mână ca aparţinându-i lui Jamie.

Al patrulea raport…

Al cincilea raport…

Al şaselea raport…

Deschidea fiecare mapă, întorcea fiecare foaie şi o punea deoparte. Avea un ritm constant de aproximativ două dosare pe minut. Mintea îi lucra mai încet decât reuşeau ochii să asimileze, dar nu cu mult. Începeau să apară tipare. Aranjă rapoartele pe rânduri şi coloane mentale. Revăzu în memorie rapoartele primite de la Reggie şi citite în timpul zborului spre San Diego, iar tiparul lui se extinse în trei dimensiuni.

Al paisprezecelea raport era primul fără semnătura lui Arthur.

Al cincisprezecelea raport…

Al şaisprezecelea…

Al şaptesprezecelea…

În rapoarte existau imagini şi diagrame. Mike concepu un model mental al nivelului principal, cu componentele Portalului Albuquerque. Etichetă mai multe dintre ele şi începu să le marcheze în raport cu diferite dosare. Avea nevoie şi de jurnalele de întreţinere. I le-ar putea cere lui Arthur mâine-dimineaţă.

Al douăzecilea raport…

Al douăzeci şi unulea…

Al douăzeci şi doilea…

Al douăzeci şi treilea raport avea două foi suplimentare de la Jamie, despre accelerarea timpilor de calcul. Al patruzeci şi doilea era semnat de Sasha în locul lui Neil. Al cincizeci şi unulea avea o urmă de cană de cafea în colţul din dreapta-sus. Inelul maroniu se potrivea cu circumferinţa cănii supradimensionate a lui Jamie.

Furnicile negre şi cele roşii îi hoinăreau libere prin minte. Reflecţie şi memorare. Hugin şi Munin din mitologia nordică. Se atacau unele pe altele, devenind o masă agitată

de paraziţi roşii şi negri. Pe măsură ce Mike făcea tot mai multe conexiuni, imagini şi modele se iţeau, adunându-se sub forma unui nor.

Al cincizeci şi şaptelea…

Al cincizeci şi optulea…

Al cincizeci şi nouălea…

Al şaizeci şi treilea raport avea pe margine o notă a lui Neil. În instalaţie intrau gândaci. Gândaci adevăraţi. Găsise câteva zeci în inelele din Zona B. Mike nu mai auzise până atunci de gândaci de bucătărie verzi şi se întrebă dacă erau din partea locului, din San Diego.

Al şaizeci şi patrulea…

Al şaizeci şi cincilea…

Al şaizeci şi şaselea…

HIBE ÎN SISTEM

16

Arthur îl găsi pe Mike aşteptând în faţa biroului său.

— Bună dimineaţa, îl întâmpină el. Aştepţi de mult?

Mike clătină din cap.

— Perfect.

— Scuză-mă că te abordez în felul ăsta, zise Mike, dar vreau să te întreb ceva.

Arthur încuviinţă din cap şi descuie uşa.

— Desigur. Îţi răspund la tot ce pot, în limitele…

Mike îşi flutură mâna prin aer în timp ce intrară în birou.

— Ştiu. Aveţi un contract cu DARPA. Nu-i nimic legat de chestiile alea.

— Atunci cu ce te pot ajuta?

— Te superi dacă închid uşa?

Chipul lui Arthur se înăspri.

— De ce?

— Tu eşti specialistul în păstrarea secretelor.

Arthur îl privi o clipă, apoi făcu semn cu capul în direcţia uşii. Mike împinse uşa, care se închise cu un clic.

— Despre ce este vorba? spuse Arthur. Altă problemă cu programul de întreţinere?

— Interesant că întrebi tocmai asta. Iniţial am crezut că-i o escrocherie, o delapidare de proporţii.

Arthur, care se pregătea să se aşeze pe scaunul său, înlemni. Se uită la Mike.

— Poftim?

— Mă rog, jumătate delapidare, jumătate mită. Nu sunt sigur dacă există o deosebire legală.

— Ar fi bine să ai dovezi în sprijinul acuzaţiilor, pentru că nici măcar prietenia ta cu directorul nu te va proteja de…

— Toate activităţile de întreţinere pe care le faceţi la nivelul principal. Schimbarea buteliilor, a racordurilor, a tuturor celorlalte piese, deşi niciuna nu trebuie înlocuită. Nu faceţi decât să schimbaţi un set de piese cu altul. Înlocuirea buteliilor cu gaz, care sunt încă pline pe trei sferturi.

Arthur clătină din cap.

— Toate astea pentru că ei au înlocuit un racord care avea scurgeri?

— Nu avea scurgeri.

— Fără supărare, dar de unde ştii?

— Pentru că m-am uitat când l-ai deschis ieri. Nu curgea nicio picătură.

— Poate ţi-a scăpat. Amândoi eram sus…

În mintea lui Mike, experimentul de ieri se derula din nou, cadru cu cadru, o procesiune de furnici negre purtând imagini. Se uita prin ferestrele camerei de comandă, iar cu coada ochiului vedea pe monitoare trei imagini diferite de la nivelul principal. Două camere surprindeau racordul. Derulă secvenţa de încă patru ori, concentrându-se de fiecare dată asupra altei porţiuni de imagine.

Din racord nu ieşea nimic.

— …în cabină.

— Dacă s-ar fi întâmplat, nu avea cum să-mi scape, zise Mike lovindu-şi tâmpla uşor cu degetul.

Arthur fierbea pe scaun.

Mike luă loc în faţa fizicianului.

— Într-un fel, folosirea exclusivă a hârtiei v-ar ajuta mult în chestii de genul ăsta. Totul intră pe bucăţi într-un computer din Washington, astfel încât nimeni n-are cum să-şi formeze o imagine de ansamblu, cu excepţia câtorva stagiari amorţiţi probabil de rutina muncii lor.

Se uitară o clipă unul la altul.

— Ar trebui să port o discuţie cu domnul Magnus, spuse Arthur.

Întinse mâna după telefon.

Mike clătină din cap.

— Nu te deranja. Am spus că mi s-a părut o deturnare de fonduri, dar nu-i aşa. Am vorbit cu Reggie dis-de-dimineaţă, ora Washingtonului, cerându-i copii ale bugetului din ultimii doi ani. A scăzut în ultimele şase trimestre.

— Ştiu treaba asta, crede-mă.

— De asemenea, am examinat bugetul ţinând seama că nu faceţi decât să reciclaţi aceleaşi componente, şi totul se verifică.

— Au fost probabil nişte calcule impresionante.

Mike ridică din umeri.

— Totodată, lucrezi la un laptop vechi şi conduci o maşină ieftină.

— Nu-i chiar aşa ieftină.

— Este pentru cine ar fura zeci de milioane. Până şi faptul că te gândeşti în mod automat la un Dodge ca la o maşină scumpă denotă că nu ai grămezi de bani la saltea.

— Prin urmare, te-ai decis să anunţi în mod spectaculos că *nu* furăm milioane de la DARPA?

— Nu. Voiam doar să te lămuresc că n-am de gând să mă pripesc şi să te acuz sau să pun la îndoială munca pe care o desfăşuraţi aici.

— Dar l-ai sunat pe Magnus.

— L-am sunat şi i-am cerut bugetele. Mi le-a trimis. Asta-i tot.

Arthur se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu i-ai spus la ce-ţi trebuiau?

— Nu. Totuşi, uite cum stă treaba. Nu-i delapidare, însă e ceva. Şi exceptând cazul în care inginerii tăi sunt mult mai tâmpiţi decât par, sunt şi ei implicaţi. Semn că aici se întâmplă ceva.

Faţa lui Arthur se înăspri din nou.

— Încerc doar să-ţi explic ceva. Trebuie să începeţi să fiţi cinstiţi cu mine, pentru că până la urmă o să aflu ce se petrece. Dacă este ceva inofensiv, bine. Lui Reggie nu-i pasă. Sau poate că nici nu trebuie să ştie. Dar dacă nu…

— Da?

Mike se lăsă pe spate în scaun.

— Îţi mulţumesc, zise Arthur după o clipă, că nu te-ai grăbit să-l informezi pe Magnus despre teoria ta iniţială.

— Cu plăcere.

— Ştiu că-l îngrijorează ce se întâmplă aici, şi chiar nu ne-am dori să planeze asupra noastră şi mai multă suspiciune. Se apecă în faţă şi bătu uşor cu degetele în birou, apoi se îndreptă înapoi. Acest proiect implică… ei bine, o mulţime de calcule. Coduri. Mici ajustări inginereşti. Majoritatea celor cărora le raportăm sunt birocraţi. Avocaţi, oameni de

afaceri, foşti militari de carieră. Mulţi dintre ei nu apreciază câtă muncă înseamnă toate astea.

— Da, înţeleg.

— Aşa că ne ocupăm constant de întreţinere. Aproximativ nouăzeci la sută din activitatea respectivă ne iroseşte mult timp în momentul de faţă, dar ne furnizează documentele şi materialele necesare pentru a demonstra că am făcut ceva. În plus, îmi oferă un pretext să-i menţin pe statul de plată pe cei mai mulţi din vechiul staff tehnic.

— Eşti foarte generos.

— Pe naiba! făcu Arthur. Au semnat declaraţiile de confidenţialitate, însă oamenii se schimbă mult când se fac reduceri de personal. Nu vreau să le dau motiv să-şi revizuiască loialitatea.

— Crezi că ar face asta? Să-şi regândească loialitatea?

Arthur rămase un moment pe gânduri, după care se aplecă din nou în faţă.

— Nu ştiu. Acum câţiva ani aş fi băgat mâna în foc pentru ei. Olaf şi cu mine ne cunoaştem de aproape cincisprezece ani. Jamie şi Neil lucrează cu mine de opt ani. Însă după toate… după toată secretomania asta… Privi dincolo de Mike, la diagrama Portalului Albuquerque de pe perete. Jumătate din timp mă simt de parcă aş fi înconjurat de străini.

— Secretomania a fost alegerea ta, spuse Mike după o clipă.

Arthur clipi şi se uită la el.

— Nu chiar. Uneori, demersurile trebuie făcute într-un anumit mod. Doar ştii asta.

— Poate.

Celălalt îşi alungă starea de spirit.

— Aşadar, dacă eşti convins că nu delapidez fonduri, ce pot face ca să te scot din biroul meu? Am treabă.

Mike se ridică.

— Când mi-ai permis accesul la jurnalele testelor, Jamie a zis că sunt rapoartele de bază. Există cumva variante mai detaliate?

— Da, rapoartele complete de călătorie, care includ totul,

cu excepţia mecanismelor interne. Timpi, consum de energie, măsurători de flux. Cred că unele conţin până şi activitatea petelor solare. Sunt aproape şase sute, de la primele testări cu obiecte şi cu cobai. Se întinse şi-l aranjă pe Wile E. Coyote din plastic de pe biroul său, rotindu-i capul spre stânga. Mă voi ocupa să le primeşti de îndată ce termini cu testările cu oameni.

— Le-am terminat azi-noapte.

Arthur ridică o sprânceană.

— Pe toate?

Mike strânse puţin din umeri.

— Au fost numai o sută şaizeci şi şapte.

— Şi ai revizuit bugetele în dimineaţa asta?

— Doar până în 2011…

— Dacă n-aş şti ce poţi face, aş fi tentat să spun că minţi.

— Dacă vrei, fă-o. N-ai fi primul. Îşi înfundă mâinile în buzunare, apoi le scoase. E o chestie de memorie. Odată ce-mi intră ceva în minte, am capacităţi nelimitate de asimilare sau de redare. Nu întorc pagini, nu-mi obosesc ochii, pot să parcurg totul la fel de repede pe cât pot gândi.

— După ce-ţi termini misiunea, chiar aş încerca să i te fur lui Magnus.

— Nu pot decât să-ţi urez succes.

Arthur rânji.

— O să-i spun lui Olaf să-ţi dea rapoartele de călătorie. Altceva?

— Cred că-i suficient pentru azi.

— Bine. Dacă vrei să asişti, vom mai face un test mâine.

— Da, mulţumesc. Cine participă?

— Cred că Bob.

17

— Serios? se miră Mike. Niciodată?

— Nu, zise Olaf. N-am simţit niciodată nevoia.

Camera era plină de fişete cu dosare. Zece pe peretele nordic, fiecare cu câte patru sertare, şi alte zece pe peretele din sud. Trei erau amplasate vizavi de uşă, separat de celelalte. Un clipboard cu cinci-şase coli de hârtie având colţurile îndoite atârna pe peretele de lângă uşă. În mijlocul încăperii se afla o măsuţă, dar fără scaune.

— Chiar aşa?

— Da.

Olaf trecu la următoarea cheie de pe inel şi o încercă în încuietoare. Paharele zăngăniră în interiorul dulapului, iar bărbatul trase puţin sertarul ca să verifice. Dădu din cap ca pentru sine şi răsuci cheia în sens invers până ieşi din încuietoare. Pe ea era ştanţat A NU SE DUPLICA.

— Probabil că ai fost tentat, insistă Mike.

— Nu tocmai.

— Nici măcar *Casablanca?* E unul dintre cele mai frumoase filme din toate timpurile. A câştigat o mulţime de premii. Apare în sute de topuri.

Johansson potrivi cheia înapoi pe al doilea inel alături de alte şase chei.

— Ce IQ ai? Cu aproximaţie…

— Destul de mare.

— Atunci n-ar trebui să-ţi fie prea greu să înţelegi. Îţi spun chiar mai pe îndelete. Îl privi în ochi. Nu!

— Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Pur şi simplu renunţă să faci ca timpul irosit să devină şi mai enervant. Trânti în palma lui Mike inelul cu mai puţine chei. Astea sunt de la încăpere şi de la toate dulapurile importante. Documentele nu pot fi scoase din campus. Iar dacă le iei cu tine, trebuie să le înregistrezi, adăugă arătându-i clipboardul.

— Mulţumesc.

— Să nu pierzi cheile.

— N-o să le pierd.

— Ai face bine.

— Îmi este chiar foarte greu să pierd obiecte.

Olaf clătină din cap şi mormăi ceva nedesluşit. Adună micul teanc de dosare cu care venise şi puse Kindle-ul deasupra.

— Dacă ai nevoie de ajutor, apelează la altcineva.

— OK. Citeşti ceva interesant? îl întrebă Mike arătând spre e-reader.

— *Physics in the Nineteenth Century,* răspunse Olaf.

Ieşi din încăpere şi se îndreptă cu mers ţeapăn spre biroul său.

— Mulţumesc din nou! îi strigă Mike.

Cercetă peretele pe lângă care se înşiruiau fişetele. În mintea lui, furnicile erau tot mai agitate. După ce le lăsase slobode noaptea trecută, acum era greu să le ţină sub control. Cu atât mai mult cu cât ştia că le va elibera din nou.

Cheile erau reci, deşi Olaf le ţinuse strâns în mână timp de douăzeci de minute.

Etichetele sertarelor individuale îi apăreau clar în minte. Primul pe care voia să-l deschidă era al doilea din capătul îndepărtat din stânga al peretelui dinspre răsărit. Peretele din vest avea planuri, specificaţii tehnice de proiectare şi alte scheme. Se afla în zona la care nu avea acces.

Mike oftă şi descuie primul fişet. Scoase şase dosare pe care le puse pe birou. Furnicile se agitau înnebunite în timp ce deschise porţile minţii.

Jurnalele de călătorie erau obişnuite, chiar plictisitoare. Unsprezece foi pline de date şi cifre brute. Urmau alte şapte-opt foi de rapoarte scrise de la fiecare departament. Primele, pline cu tot felul de detalii, descriau tot ceea ce mersese prost, ceea ce depăşise aşteptările sau demersuri ce evoluaseră conform aşteptărilor. Erau rapoarte veterinare pentru toate animalele şi rapoarte ale medicilor redactate odată cu începerea testelor cu oameni.

Numărul 192 îl făcu să se oprească. Trecu de trei ori peste el înainte să-şi îndrepte atenţia către 193. Le

compară. Câteva dintre numerele cu care se obişnuise fuseseră eliminate. Nu erau listate teste cu animale sau cu obiecte. Ambele experimente se desfăşuraseră la miezul nopţii. La fel şi 194.

Însă 195 era normal. Doi cobai trecuseră împreună la ora 10.20 dimineaţa. Apoi patru rapoarte la miez de noapte fără numere. După care reveniseră rapoartele normale.

Arthur fusese primul om care trecuse prin portal. Raportul 425/1. Raportul 426/2 era Olaf. Urmase Jamie. Al ei era marcat doar cu 3.

Diagrama minuţioasă din mintea lui Mike se mări odată cu dezvoltarea unor noi metode de aranjare a datelor. Simboluri, bare colorate, axe noi. O extinse într-o serie de grafice tridimensionale pe care le putea roti sau suprapune după cum voia.

După patru sute cincizeci de rapoarte, stomacul începu să-i chiorăie prea tare ca să nu fie luat în seamă. Se gândi să ia prânzul, însă furnicile erau prea zgomotoase. Hotărî să facă o plimbare până la chicinetă. În frigider avea un măr şi trei doze de băuturi carbogazoase. Cutia de la patiserie era pe tejghea, golită, cu excepţia ultimei gogoşi cu jeleu. Stătea singură în cutia plină cu firimituri.

Furnicile îl îndemnară să se întoarcă la treabă. Mai aveau mult de lucru. Oftă şi, cu un şerveţel din hârtie, luă gogoaşa cu jeleu. Pe hol încercă să muşte din ea şi siropul sintetic de zmeură îi atinse limba. Se forţă să mai ia trei îmbucături şi simţi zahărul curgându-i între dinţi şi gingii. Împinse ultima bucată în gură, îşi linse degetele şi deschise următorul dosar.

Odată ce salturile cu oameni deveneau ceva obişnuit, rapoartele scrise erau tot mai concise şi mai rare. Ultimele cuprindeau foi aproape goale, cu câteva propoziţii scurte. Din câte îşi putea da seama Mike, ultimul aspect demn de notat se referea la o serie de teste în care călătorii purtau cu ei diferite instrumente de măsurat timpul. Asta fusese cu aproape şapte luni în urmă.

Johansson avea o caligrafie impecabilă. Neil punea pe *i*-ul mic o liniuţă orizontală. Pe marginea fiecărui raport scris,

Bob calcula distanţa totală parcursă. O trecea în creion şi apoi o ştergea, dar urmele erau vizibile.

Mike închise ultimul dosar. Stomacul îi mârâia de vreo oră. În faţa camerei, coridorul era cufundat în beznă. Nimeni nu mai activase de ceva timp sistemul de iluminat economic.

Strânse dosarele de pe masă, le puse înapoi în sertar şi încuie fişetul. Uşa camerei se încuie în urma lui cu un zgomot metalic şi de magneţi. Străbătu coridorul spre partea din faţă a clădirii. Soarele cobora spre asfinţit. Anne ridică privirea de pe monitor.

— Gata?

— Aşa cred. M-ai aşteptat?

Femeia zâmbi şi coborî privirea.

— Ei n-au deloc încredere în mine, nu-i aşa?

Anne surâse iarăşi. De data asta părea un zâmbet sincer.

— Dacă te încălzeşte cu ceva, sunt aici de aproape doi ani şi ei abia dacă au încredere în mine.

— Mă încălzeşte foarte tare.

Ea ridică de pe birou o geantă ce fusese pregătită de plecare de cel puţin o oră.

— Mai ai nevoie de ceva?

Mike clătină din cap.

— Cred că am tot ce-mi trebuie pentru diseară.

Anne mai apăsă câteva taste.

— Bine atunci.

— Măcar se consideră ore suplimentare faptul că ai rămas blocată aici?

— Fireşte, răspunse ea. O clipă, să pornesc alarma.

La intrare îi făcu semn cu mâna. Ieşiră împreună, iar ea încuie uşa în urma lor.

— Pe mâine, zise Anne.

— N-au încredere în tine după doi ani?

— Am spus *abia* dacă au încredere în mine. Mi-am format o idee generală despre ce se petrece aici.

— Serios?

Tânăra îl cercetă o clipă în timp ce coborau treptele.

— Să fii o femeie drăguţă îţi oferă unele avantaje, îi

explică ea. Sasha şi Bob caută mereu pretexte să vină să stea de vorbă cu mine.

— Aaa, făcu Mike.

Anne surâse din nou. Iarăşi un zâmbet mai puţin exersat.

— Nu mi-au spus nimic important, îl asigură ea. Sau, dacă au făcut-o, nu mi-am dat seama.

Străbăteau parcarea mică şi Mike îşi dădu seama că o conducea la maşina ei.

— Şi cum ai ajuns aici? întrebă el. Cunoşteai pe cineva sau…

Ea clătină din cap.

— Am fost plasată de Agenţia Temp, începu ea. Pur şi simplu am venit aici din L.A., dar lucrasem foarte mult pentru ei acolo. Am introdus date la o revistă, am avut alt job de secretară, chestii de genul ăsta. Agenţia locală mi-a oferit jobul ăsta, am stat aici trei luni, apoi domnul Cross m-a angajat cu normă întreagă.

— Los Angeles?

— Da.

— De ce te-ai mutat?

Anne descuie portiera, după care îl cercetă din nou. Ochii ei negri îi studiau chipul.

— Ne-a avertizat să fim atenţi dacă începi să pui prea multe întrebări.

— Îmi pare rău. Era îngrijorat că voi afla de ce te-ai mutat?

Tânăra izbucni în râs. Un râs desăvârşit. Scurt, sincer, plin de viaţă. Era uşor de înţeles de ce Sasha şi Bob căutau motive să intre în vorbă cu ea.

— Presupun că nu, zise Anne. Îşi aruncă geanta pe scaunul din dreapta. Mi-am pierdut fratele.

Mike scoase o exclamaţie de surprindere. Mintea i se umplu dintr-odată de numeroase protocoale profesor-elev.

— Îmi pare rău.

Anne văzu în ochii lui că vorbea sincer.

— Nu eram foarte apropiaţi, reluă ea. Ca să fiu sinceră, nu mai vorbisem cu el de mulţi ani, deşi locuiam în acelaşi oraş. M-a sunat în noaptea aceea deoarece îşi dorea să fiu

alături de el într-o problemă de familie, iar eu i-am cam făcut vânt. Apoi s-a dus.

Mike îşi dădu seama că erau mai multe la mijloc, însă decise că era mai bine să nu-i forţeze mâna.

— Încă o dată, îmi pare rău.

Anne îşi înălţă privirea, apoi o coborî iute. Gestul exersat al cuiva care spune o poveste de mai multe ori.

— Cam după o săptămână am plecat din L.A. Voiam să renunţ la orice amintire. A fost un fel de eliberare, de fapt, fiindcă am renunţat la jumătate din lucrurile mele şi m-am mutat într-un oraş nou.

— Trebuie să încerc şi eu cândva treaba asta.

Ea se uită în lungul aleii ce se îndrepta spre parcul de rulote şi-i oferi un ultim zâmbet.

— Păi, n-ai făcut-o deja?

— Cred că da.

— Noapte bună, Mike.

— Noapte bună, Anne.

Tânăra porni maşina şi plecă salutându-l cu mâna, iar el o luă agale pe aleea ce ducea spre rulote.

Revăzu în minte jurnalele, în timp ce încălzea la cuptorul cu microunde un sandviş Lean Cuisine. Apelă modelul Portalului Albuquerque elaborat de furnici şi adăugă alte şaptezeci şi şase de etichete. Cuptorul cu microunde piui.

Îşi mâncă sandvişul cu carne de pui, în timp ce rulota se cufundă în întuneric. Nu se sinchisi să aprindă lumina, deoarece ştia unde se află totul în încăpere şi astfel se putea concentra mai uşor.

Împărţi informaţiile pe categorii. Orice fărâmă, indiferent cât de banală părea. Apoi le organiză în foi de calcul tabelar, în grafice şi coloane.

În mijlocul datelor era o lacună destul de semnificativă. Trei rapoarte goale, unul normal, patru goale.

Jamie le semnase pe toate cele goale.

Telefonul cenuşiu rămăsese pe podea, în colţul îndepărtat. Mike scoase de sub el o listă plastifiată cu nume şi interioare. Împinse lista înapoi, ridică receptorul şi apăsă trei cifre.

Sună de trei ori.

— Da?

— Bună, Jamie, Mike sunt.

— Ce vrei?

— Sunt bine, mulţumesc. Am parcurs jurnalele şi am observat o neconcordanţă.

— Unde?

— De la 192 până la 199. Numerele par puţin… lipsă.

— Cum adică „lipsă”?

Aproape că o auzi încruntându-se.

— Ei bine, sunt goale. Nu există numere.

— Ce dracu’… Unde eşti?

— Sunt în rulota mea. Eşti…

Jamie închise. O clipă mai târziu, bărbatul auzi scrâşnetul înăbuşit al pietrişului şi un pumn izbi puternic în uşă. Aproape că ajunse la uşă înainte ca ea să dea buzna înăuntru. Era îmbrăcată în pantaloni de trening purpurii, deşi era o noapte caldă, şi cu un hanorac MIT cu glugă, cu mânecile trase în jos.

— De ce stai cu luminile stinse?

Se întinse pe lângă el şi răsuci comutatorul.

— Mă gândeam.

— Gândeşte cu lumina aprinsă, ca un om normal. Cum adică sunt greşite?

— N-am spus „greşite”, ci că lipsesc. Nu ţi-e cald în hainele astea?

Jamie nu-i luă în seamă întrebarea.

— Despre ce rapoarte vorbeşti?

— Despre cele de la 190. Le-am văzut mai devreme. Tocmai îmi organizam rezultatele testelor şi-am observat din nou – aşa încât m-am gândit că…

Ea aruncă o privire în jur, prin rulota sărac mobilată, şi se concentră asupra tabletei.

— Unde sunt? Dă-mi să văd.

— Ce anume?

— Graficele tale. Foile de calcul tabelar. Orice ai făcut. Îmi trebuie contextul.

— Aaa, făcu Mike. Păi le-am făcut în minte.

Sprâncenele lui Jamie se relaxară, dar pleoapele i se lăsară în jos.

— În minte?

— Da.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

— Ai făcut în minte diagrame pentru… şase sute de călătorii?

Mike ridică din umeri.

Femeia îşi acoperi ochii pentru o clipă.

— Stai puţin, zise ea în timp ce mâinile îi căzură inerte pe lângă corp. Trei rapoarte goale şi apoi patru goale? Cu unul la mijloc?

— Da.

— Alea sunt experimentele de sincronizare programate automat.

— Adică?

— Testam o operaţie de deschidere automată la o oră programată din timp, spuse ea ridicând din umeri. N-a funcţionat.

— Cum era programată?

— Cu un temporizator. Era o călătorie în gol, pe mod automat, pentru a testa stabilitatea sistemului.

— Călătorie în gol?

Jamie oftă.

— Am deschis doar portalul. Atâta tot. Nu trebuia să treacă nimic prin el.

— Am înţeles.

— Oricum, de câte ori am încercat să folosim temporizatorul, n-am putut deschide portalul.

— Problemă de hard sau de soft?

— De hard.

— Şi ce a cauzat problema?

Jamie înălţă din umeri.

— Aveam destule de făcut, aşa că am abandonat treaba aia, urmând să ne ocupăm mai târziu de ea. N-am reluat-o niciodată. Timp de aproape un an nici nu ne-am mai gândit la ea.

— Deci ar putea fi o problemă de software.

— Nuuu, făcu programatoarea, n-avea cum.

— Dar dacă nimeni nu le-a mai dat atenţie…

— Crezi că am greşit codarea unui temporizator? întrebă ea lăsându-şi bărbia în jos.

— Nu, nu, fireşte că nu, zise Mike. Se dădu puţin înapoi şi se lovi de noua lui masă. Totuşi, fără supărare, dacă portalul funcţiona în restul timpului, asta nu înseamnă, evident, că verificările trebuiau să înceapă cu programul cu temporizatorul?

Jamie îl săgetă cu privirea, apoi se întoarse şi ieşi din rulotă. Bărbatul aşteptă o clipă, după care porni pe urmele ei. Apucă s-o vadă dispărând în rulota ei. Lăsase uşa deschisă.

Ieşi aproape imediat cu un teanc de hârtii pe care-l ţinea la piept, iar la un moment dat o foaie se desprinse şi pluti spre pământ.

— Uite! răbufni ea. Încearcă să găseşti o greşeală.

— Dar n-am vrut să…

Păşind apăsat, Jamie se întoarse spre uşa ei.

— Să nu mă mai suni după orele de lucru, mârâi peste umăr în timp ce intră în rulotă. Şi dacă vrei să te joci de-a savantul cât mai stai pe-aici, măcar notează-ţi afurisitele de rezultate, ca să le vadă şi alţii.

Uşa se trânti în spatele ei.

Mike auzi un scârţâit în stânga şi-l văzu pe Neil scoţând capul din rulota lui. Ochii li se întâlniră.

— Îmi cer scuze, făcu Mike.

— E îngăduitoare cu tine. Semn bun.

Apoi, făcându-i cu mâna, inginerul îi ură noapte bună.

Uşa se închise cu un clic şi Mike rămase singur pe gazonul artificial.

18

— Era o fundătură? întrebă Reggie.

— Cam aşa ceva, confirmă Mike. Îşi aruncă prosopul pe un scaun şi îşi puse cămaşa. Ea avea dreptate. Ar fi trebuit să funcţioneze.

— Eşti sigur?

— E un program de cincisprezece pagini. Niţel cam prea complicat, într-adevăr, pentru obiectivul vizat. Cu experienţa ei, cred că l-ar fi putut reduce fără probleme la patru-cinci pagini.

— Da?

— E în C++, un program simplu, încuviinţă Mike.

— Te pricepi la C++?

— L-am învăţat azi-noapte. Un limbaj de programare ca oricare altul. Am găsit elementele de bază pe câteva site-uri, i-am descâlcit sintaxa, gramatica şi vocabularul.

Strânse din umeri.

Pe ecranul tabletei, Reggie clătină din cap şi zâmbi.

— Păi, n-am primit nicio plângere, deci presupun că n-ai fost prea dur cu ea. Însă tot mi-aş fi dorit s-o fi văzut.

— Una peste alta, cred că am fost cam blând.

— Deci ce părere ai?

— Despre ea?

— Despre toate astea.

Mike îşi încheie cămaşa.

— Cât de mult au cercetat oamenii tăi problema? Ideile care au stat la baza Portalului Albuquerque?

— Absolut deloc, răspunse Reggie. Nu avem nimic de cercetat până când Arthur nu le face publice.

— Dar el, Olaf şi ceilalţi... Au vorbit despre proiect la întruniri, în teleconferinţe, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles.

— Te-ai uitat peste transcrieri?

— Avem oameni care au analizat frazele doar ca să vedem dacă putem deduce ceva mai mult din modul lor de exprimare. Nimic.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat?

— Nu vor să ne spună nimic şi nici n-au făcut-o.

— Da, însă nu ţi s-a părut neobişnuit că poartă multe conversaţii şi nu lasă absolut nimic să le scape?

Reggie îşi frecă bărbia.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă noi doi am vorbi cu cineva, cât timp crezi că am putea ascunde faptul că ne cunoaştem?

— Cât de inteligentă e persoana respectivă?

— Cam ca tine.

— Nu prea mult timp. Aş reuşi să mă prind de una-alta.

— Corect. Dar vorbeşti cu oamenii ăştia de ani de zile şi n-ai reuşit să surprinzi niciun detaliu legat de activitatea lor. Proiectul ăsta înseamnă totul, însă n-au lăsat să le scape nici cel mai mic amănunt faţă de tine.

Pe ecranul tabletei, Reggie amuţise.

— Vrei să-mi evidenţiezi ceva anume?

— Nu sunt expert, dar am impresia că ei folosesc cam aiurea o mare parte din terminologie. Poate de aceea nu poţi scoate nimic de la ei.

— Cum aşa?

— Mulţi dintre termenii pe care îi aruncă în stânga şi în dreapta – dimensiuni, stări cuantice, realităţi – îi folosesc ca şi cum ar fi interşanjabili, însă din punct de vedere ştiinţific nu cred că sunt. Strânse din umeri. Însă, repet, nu-i specialitatea mea. De aceea întrebam dacă vreunul dintre oamenii tăi a sesizat unele conexiuni. Sau lipsa unor conexiuni.

— O să-i întreb din nou, încuviinţă Reggie. Ce altceva ţi se pare ciudat?

Mike îşi roti gâtul.

— Nu ştiu. Toţi par cam... ca şi cum ar repeta o piesă.

— Adică?

— Ca un copil care nu şi-a făcut temele, iar la şcoală se gândeşte toată ziua la o scuză.

— Răspunsurile pregătite dinainte mi se par destul de normale. Primesc o mulţime.

— Totuşi e mai mult decât atât. Am avut la facultate un

profesor care preda un curs despre familia Brontë. Într-o zi vorbea despre *Villette* şi…

— *Villette?*

— Un roman scris de Charlotte Brontë. Fac o altă analogie. Ai răbdare o clipă.

— Charlotte Brontë, murmură Reggie.

— Unul dintre personajele din carte îşi petrece tot timpul spunând: „Mă simt bine, chiar foarte bine, sunt bine”. Iar profesorul a subliniat că oricine repetă de atâtea ori că se simte bine probabil că în realitate nu se simte bine.

— Da… şi?

— Toţi îmi spun mereu că n-au nimic de ascuns. Toţi. Singura persoană care n-a încercat să mă convingă de asta este Anne.

— Anne?

— Secretara.

— Aaa, făcu Reggie.

— Cred că Bob intenţiona să-mi mărturisească ceva aseară, la cină, însă a renunţat când a venit Olaf.

— Bănuieşti ce anume?

— A întrebat dacă Arthur ţi-a vorbit despre el.

— Mie?

— Da.

— Nu mai mult decât oricine altcineva. Ţi-a pomenit de vreo împrejurare anume?

— Probabil are legătură cu o chestie despre care au vorbit acum câteva săptămâni.

— Bob cu Arthur sau întregul staff?

Mike rederulă conversaţia în minte.

— Nu sunt sigur, recunoscu el.

— Atunci poate fi orice, clătină Reggie din cap. Se potrivea cu ceva din arhive?

— Cu nimic din ce-am văzut, dar încă n-am parcurs jurnalele de întreţinere.

— Să-mi dai de ştire dacă descoperi ceva.

— Da, bineînţeles. Am o întrebare.

— Zi-i.

— De ce m-ai ales pentru treaba asta?

— Ce vrei să spui?

— De ce mă aflu eu aici şi nu altcineva? întrebă Mike. Nu sunt fizician sau specialist în inginerie aerospaţială.

— Zise cel care a învăţat singur C++ în câteva ore.

— Ai printre oamenii tăi cel puţin unsprezece persoane perfect calificate şi cu autorizaţie de securitate pentru a se afla aici. De ce eu şi nu unul dintre ele?

Reggie se schimbă la faţă. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— De unde ai informaţia asta?

— Rapoartele pe care mi le-ai dat fuseseră deja aprobate de voi. Semnaseră toţi, iar jumătate dintre ei aveau şi adresele de e-mail. Unsprezece persoane identificabile. N-ar primi rapoartele dacă n-ar avea autorizaţie şi nu le-ar examina dacă n-ar avea calificarea necesară.

— Credeam că ne-am înţeles să nu-ţi foloseşti întotdeauna abilităţile.

— Ştii regulile. Dacă nu vrei să aflu ceva, nu-mi arăţi, îi aminti Mike.

— Ai dreptate.

— Aşadar, de ce eu?

Reggie îl fixa cu privirea de pe ecran.

— Eşti singur?

— E şase şi jumătate dimineaţa. Cine să mai fie aici?

— Îţi acord prezumţia de nevinovăţie. Răspunde dracului la întrebare.

— Da, sunt singur.

— Te afli acolo pentru că n-am reuşit să găsim nimic.

Furnicile se agitau cu imagini de rapoarte şi cu amintiri despre Reggie vorbind şi le aranjau după modele noi.

— Prin urmare, ei sunt paranoici, spuse Mike. Tu chiar *ai încercat* să le furi tehnologia.

— Nu pot s-o *fur.* Eu o plătesc. În plus, îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă Arthur şi Olaf ar muri într-un accident de maşină sau ceva de genul ăsta? Ar însemna sute de milioane de dolari cheltuiţi inutil, fără să demonstrez nimic. Ca să nu mai amintesc că cea mai mare invenţie din istoria omenirii dispare fără urme.

— N-ai putea obţine rezultatele muncii lor?

Reggie clătină din cap.

— Din punct de vedere juridic, contractul lui Arthur este beton. Nimic din ce are legătură cu Portalul Albuquerque nu poate fi făcut public fără aprobarea lui, care nu poate fi transferată sau moştenită. Dacă mâine îl loveşte un asteroid, proiectul e mort.

— Cum au pătruns oamenii tăi în computere? În clădirea principală nu există conexiune wireless.

— Conexiunea nu este deschisă, îl corectă Reggie. Asta nu înseamnă că ea nu există.

— Şi n-ai găsit nimic, continuă Mike.

— Nimic, încuviinţă Reggie. Nu există fişiere interne, nu există copii de rezervă în *cloud,* nici e-mailuri sau postări pe Facebook. Au ascuns tot. E paranoia dusă la extrem, chiar şi pentru nişte angajaţi guvernamentali.

— Deci scopul meu aici e să-ţi găsesc o uşă secretă?

— Repet, eşti acolo pentru o evaluare, zise Reggie clătinând din cap. Iar *dacă* la final ţii minte trei sferturi din proiect şi *dacă* li s-ar întâmpla ceva lui Arthur şi lui Olaf… atunci s-ar putea să avem o altă discuţie.

— Te cam abaţi de la contract.

Reggie îşi reprimă un răspuns şi inspiră adânc.

— Nu fur nimic, se apără el, şi nici nu vreau să furi ceva. Nu spun nimic nimănui, nici măcar celor din stafful meu. Încerc să ocolesc condiţiile acordului, i-adevărat, dar trebuie să ştiu că la o adică, într-o situaţie catastrofală, există o modalitate de a obţine toate datele. Atât şi nimic mai mult. Iar dacă totuşi confirmi că Arthur notează orice şi nu face totul mintal, ar fi extraordinar.

— De ce este toată lumea împotriva celor care fac chestii în minte?

— Pentru că în felul acesta nu poţi împărtăşi nimic nimănui.

— Aşa-i, încuviinţă Mike.

O clipă, niciunul nu scoase un cuvânt.

— Ne-am înţeles?

— Da. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

— Îmi pare rău că nu ţi-am explicat totul.

— Păi, eu ar fi trebuit să fiu cel deştept.

— Aşa-i, zise Reggie.

— Mai e ceva ce crezi că ar trebui să ştiu?

— Despre ce?

— Despre toate astea. Orice altceva din ceea ce nu-mi spui sau ai uitat să-mi spui, ori crezi că aş putea să nu observ…

Reggie zâmbi şi se aşeză din nou pe scaun.

— Te cunosc de prea mult timp ca să cred că nu observi ceva.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu, nu-ţi ascund nimic. Vreau să stai luna asta acolo, iar la întoarcere să mă asiguri că n-am de ce să-mi fac griji în privinţa Portalului Albuquerque. Sau a viitorului său.

— Bine, conveni Mike. Nu vreau să mint pe nimeni.

— Integritatea ta e-n siguranţă, zise Reggie. Mai exact, cât de sigură poate fi în cazul unui angajat guvernamental.

19

— Bună dimineaţa, salută Arthur ridicându-şi privirea de la birou. Tocmai voiam să te sun.

— Îmi pare rău, replică Mike. Vorbeam cu Reggie. Cu domnul Magnus.

— Veşti bune, sper.

— Unele bune, altele proaste…

Arthur aşteptă un moment şi, fiindcă Mike nu continuă, spuse:

— Ne apucăm de treabă peste vreo jumătate de oră. Bob a ajuns deja în Zona B.

— Vine din cealaltă parte?

— Nu-i nicio diferenţă. Cel puţin n-am reuşit să depistăm vreuna. Calea de acces e aceeaşi din orice direcţie. Tocmai am făcut unele modificări, aşa încât avem rapoarte în privinţa tuturor posibilităţilor.

— Aha…

— Trebuie să merg cu Jamie în camera de comandă pentru verificări, după aceea ne îndreptăm spre nivelul principal.

Arthur încuie uşa biroului în urma lor şi porniră pe coridor spre scări.

— Dacă nu te superi, vreau să lămurim câteva aspecte, zise Mike.

— Te ascult.

— Ai susţinut în faţa comisiei că Portalul Albuquerque nu a avut nicicând teste eşuate.

— Nu, n-au existat astfel de teste.

— Dar atunci ce…

— Vrei să ştii ce-a fost cu rapoartele 190? Am aflat de la Jamie că ai menţionat ceva aseară.

Mike încuviinţă.

— Mie îmi par a fi şapte eşecuri.

— Nu, n-a fost niciun eşec, spuse Arthur clătinând din cap. Nici măcar nu puteam activa sistemul.

— Repet, pare să fi fost un eşec.

— Pentru portal, eşec ar fi căderea câmpului magnetic sau o problemă tehnică. Nu poţi pretinde că ai pierdut o cursă atunci când calul tău nici măcar nu s-a aflat pe pistă.

— Ba poţi dacă ar fi trebuit să se afle acolo, îl contrazise Mike.

— Am ajuns acum la dispute semantice?

— Râde ciob de oală spartă.

Arthur chicoti.

— În regulă, am reţinut opinia ta.

Îşi trecu cardul de acces prin faţa cititorului, iar uşa camerei de comandă se deschise cu un bâzâit.

Jamie le aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre monitoare.

— Defragmentez câteva dintre partiţiile lui Johnny, explică ea. Ar trebui să fim gata să pornim experimentul la timp.

— Excelent, zise Arthur şi-i întinse un stick de memorie. Modificările despre care am vorbit.

— Le introduc cât pot de repede.

Mike privi în jos, spre nivelul inferior. Olaf şi Neil discutau în faţa gurii. Microfonul principal nu era pornit, aşa că nu-i putea auzi. Olaf lăsă capul pe spate, bombănind spre tavan, şi îl văzu pe Mike uitându-se la el. Mormăi ceva în direcţia lui Neil, care ridică privirea, peste umăr, spre cabina de comandă. Se despărţiră. Johansson se îndreptă către staţia lui de lucru, iar Neil se deplasă în celălalt capăt al încăperii, pentru a verifica rezistoarele supradimensionate.

Se întoarse tocmai când Jamie ridică un deget în semn de linişte.

— Sunt Jamie Parker, e 25 iunie 2015, iar acesta este experimentul 169. Călătorul e Bob Hitchcock, care, sunt convinsă, va fi o surpriză absolută pentru toţi ascultătorii.

Butonă ceva la tastatură.

— Eşti în regulă? întrebă Arthur.

— Da, făcu ea, am totul aici.

Bărbatul se uită la Mike şi-i făcu semn spre uşă.

— Mergem?

— Vin imediat, spuse Mike. Mai am o întrebare sau două

pentru Jamie.

Tânăra îl privi scurt şi oftă.

Umerii lui Arthur se gârboviră puţin, apoi încuviinţă din cap şi se întoarse. Uşa se închise cu un pocnet în urma lui.

Jamie reveni la monitoarele ei.

— Ce mai vrei acum?

Mike îşi muşcă buza.

— Tu te ocupi de tot hardware-ul de la computerele de aici?

— Lucrez la Johnny, uneori pe sistemul de aici. Câteodată mă ajută Sasha sau Bob, după cum poate fiecare.

— Dar computerele de birou?

Jamie se întoarse spre el.

— Ai altă problemă cu ceva?

Mike trase adânc aer în piept. Furnicile se iviră agitate cu o colecţie de imagini şi de sunete. Codul de conduită al elevului. Predica despre plagiat ţinută vedetei de fotbal a şcolii. Răspunsurile strecurate lui Reggie, în clasa a XI-a, la o lucrare la ştiinţe. Profesori vorbind în cancelarie, în totală necunoştinţă de cauză, despre supraveghere şi linii telefonice.

— Cred că ar trebui să dezactivezi Wi-Fi-ul de pe toate computerele de aici.

— E deja oprit.

— Dezactivează-l, insistă el. Deconectează partea hardware. Îndepărteaz-o fizic.

Jamie îl privi nedumerită.

— De ce?

Mike îşi strânse buzele. Se priviră o clipă.

— Ai avut dreptate, apropo, adăugă el. Nu temporizatorul a fost problema. Era în regulă.

Ea îşi încruntă sprâncenele, surprinsă.

— Mulţumesc.

Bărbatul se întoarse, îndreptându-se spre coridor.

Arthur îl aştepta la baza scării.

— Nu ţi-a luat mult timp.

— Nu aveam multe de întrebat.

Se îndreptară spre nivelul principal. Inelele gemene se

înălţau în faţa lor. Ecranul cel mare era pornit şi-i înfăţişa pe Sasha şi pe Bob în Zona B. Mike rămase surprins că încă nu se dusese să cerceteze celălalt spaţiu.

— Terminat defragmentarea, bubui vocea lui Jamie într-un difuzor. *În aproximativ cinci minute suntem gata de plecare.*

— Excelent! exclamă Arthur.

— Hei, Mike, făcu Bob de pe ecran. E prima dată când vezi portalul de aproape în acţiune, nu?

— Da.

— Arthur, putem face un test fizic? întrebă roşcovanul.

— Cred că da.

Privi spre Olaf, care mormăi, dar suficient de tare încât să pară o încuviinţare.

Mike se uită de la ecran la Arthur.

— Test fizic? Am citit despre aşa ceva în câteva zeci de rapoarte.

Arthur se îndreptă spre celălalt birou şi trase sertarul de jos. Scoase un obiect şi-l aruncă spre Mike, care-l prinse cu o mână. Era o minge de baseball. Nu una dintre cele scumpe. Era murdară, dar nu uzată. Scăpată pe jos, însă nu fusese niciodată lovită de un baston.

— Suntem pregătiţi de acţiune, anunţă Jamie. *Gata în patru minute.*

— A fost ideea lui Bob, zise Arthur. Una dintre acele opţiuni ieftine şi bune care plac atât de mult guvernului.

Mike dădu aprobator din cap.

— Reggie a menţionat asta. Masă, acceleraţie, impuls, unghi de coborâre. Tone de calcule în fiecare aruncare şi se vede imediat dacă oricare dintre aceste elemente se modifică în aer.

— Exact.

— Câmpul Gauss e stabil, transmise Olaf la microfonul lui. Nivelul energetic este bun.

— Mingea aceea a trecut prin portal de mai multe ori decât oricine sau decât orice alt obiect, spuse Arthur. Exersează câteva aruncări cu Bob.

— Da, hai, tăticu’, făcu Bob de pe ecran. Hai să exersăm

înainte să te apuci de treabă.

Mike zâmbi.

— Totuşi, ce s-a întâmplat cu animalele supuse testelor?

Arthur clipi, iar Olaf îşi ridică privirea din consola lui. Pe ecranul plat, Bob, căruia îi îngheţase zâmbetul pe buze, se uită spre Sasha.

— Ce?

— Toate animalele care au trecut prin portal. Două sute şaisprezece cobai, şase pisici şi un cimpanzeu, nu?

— Cam aşa ceva, spuse Arthur. Dar de ce întrebi?

— Din curiozitate.

Toate privirile erau îndreptate spre Mike.

— O treime din cobai au fost disecaţi pentru depistarea eventualelor probleme structurale sau anatomice, explică Arthur. O treime au fost ţinuţi sub observaţie timp de trei luni, după care au fost supuşi disecţiei. Ceilalţi au fost lăsaţi în viaţă. Niciunul dintre ei nu a manifestat semne de afecţiuni, nici măcar la nivel celular.

— Cine a făcut observaţiile?

— Absolvenţi ai Universităţii de Stat din San Diego. Observaţii dublu-orb. Nu aveau nici cea mai mică idee despre Portalul Albuquerque.

— Din punct de vedere statistic, interveni Olaf, cobaii portalului au avut rate de incidenţă a cazurilor de cancer mai scăzute decât grupul de control.

— Nu considerabil, adăugă Arthur. Putea fi o întâmplare. Pisicile au fost duse la un adăpost după ce au fost ţinute şase luni sub observaţie.

— Pentru trei dintre ele am găsit stăpâni, menţionă Bob. Oameni pe care îi cunoşteam, aşa că le putem verifica dacă va fi vreodată nevoie.

— Gata în trei minute.

Mike îşi ridică privirea spre cabină.

— Glitch e una dintre ele?

— Nu.

Olaf, Neil şi Bob răspunseră simultan, însă difuzoarele făcură ca vocea lui Jamie să fie dominantă. Se uitară unul la altul.

Furtunurile de la butelii şuierară şi se acoperiră cu un strat de chiciură. Temperatura din sală scăzu cu câteva grade. Mike nu era sigur că din cauza azotului lichid.

— Şi cimpanzeul? întrebă el.

— Şase luni sub observaţie, zise Olaf, după care Magnus l-a trimis la o fermă în nord.

Mike clipi.

— Serios, făcu Neil lăsându-se pe spătarul scaunului. Pe lângă Los Angeles există un fel de rezervaţie naturală pentru animalele care au jucat în filme şi sunt acum bătrâne sau animalele folosite în testări. Am fost acolo de două ori să-l văd pe Caesar.

— Caesar?

Bob zâmbi pe ecran.

— Ce alt nume i-ai putea da unui cimpanzeu care schimbă lumea?

Olaf se zgâi la Mike. Temperatura mai coborî cu câteva grade.

— Dacă asta-i tot, ar fi bine să pornim experimentul.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să vă distrag.

— Gata în două minute.

— Nu-ţi face griji, îl sfătui Sasha de pe ecran. Toţi sunt uşor agitaţi când participă prima dată.

Bob îi făcu semn cu mâna lui Mike.

— Mai vrei să arunci mingea de baseball?

— Da.

— Ei nu vorbesc despre chestia asta, spuse Bob, însă cred că-i foarte relaxant să arunci o minge dintr-o parte în alta. Eu îl numesc Efectul Hitchcock. Cred că ajută creierul să se familiarizeze la nivel psihologic cu ideea unei plieri a spaţiului. Mă rog, asta-i părerea mea.

— Nu eşti psiholog, interveni Johansson. Părerea ta nu face doi bani.

— Olaf e invidios pentru că efectul n-o să-i poarte numele, zise Bob.

— Bob, spuse Olaf fără să se uite spre ecran, de când îţi tot spun să închizi gura?

— De câteva ore, pe puţin.

— Asta explică de ce începi să devii obositor.

Mike aruncă mingea dintr-o mână în alta şi făcu câţiva paşi spre gură. Aerul din jurul inelelor părea să tremure şi să se deformeze. Deşi în sală era răcoare, tot semăna cu pâcla cauzată de arşiţă. Peretele din spate se estompă. Imaginea era limpede în mijlocul inelelor, însă undele se răspândeau spre interior.

— *Avem o soluţie,* tună glasul lui Jamie. *Gata într-un minut.*

— Mike, fii atent la dungă! strigă Neil.

Se uită în jos, spre dungile albe.

— Aici sunt în siguranţă?

— Dacă vrei, poţi sta în picioare pe platformă când se deschide. Doar să nu depăşeşti linia.

Cercul de aer nemişcat din interiorul inelului se diminuă tot mai mult. Mike aproximă că avea cel mult o jumătate de metru în diametru. Apoi patruzeci de centimetri. Apoi mai puţin de treizeci de centimetri. Şuieratul slab de carbonatare începu să crească. Nu-şi dădea seama de unde vine.

— Nivelul energetic e bun, anunţă Olaf. Densitatea fluxului e la nivel maxim. Portalul se deschide.

Apăsă trei butoane, iar inelele începură să scânteieze şi să strălucească.

Pentru o clipă, imaginea înceţoşată ce se zări prin gură era peretele din spate al nivelului principal, situat la vreo şase metri după al doilea inel. Făcut din bolţari, era acoperit cu cel puţin două straturi de vopsea albă. Mike văzu câteva conducte ce se întindeau în sus de-a lungul peretelui şi un stingător de incendiu agăţat de un cârlig.

Apoi, ca la un televizor care-şi schimbă canalele, apărură un al treilea inel şi Bob, care stătea la trei metri, rânjind. Platforma se întindea sub el, spre altă rampă. Zidul din spatele lui se distingea la cincisprezece metri distanţă, iar acum era albastru precum cerul. Echipamente şi birouri umpleau spaţiul dintre ei. Sasha stătea la un birou, verificându-şi instrumentele.

— *Câmpul are coeziune,* zise Jamie. *Portalul e deschis.*

— Hei! strigă Bob făcându-le cu mâna din Zona B.

Mike privi în jos spre dungile albe, apoi se aplecă spre stânga.

— Atenţie! repetă Neil.

— Le văd.

Dincolo de inele, Mike zărea peretele din spate al clădirii, chiar acolo unde trebuia să fie. Se uită în cealaltă parte, prin inelele din metal şi ceramică, şi văzu peretele din Zona B la o distanţă de două ori mai mare.

— E uimitor.

— Da, aşa este, aprobă Arthur.

— Hei, începătorule! strigă Bob zâmbind. Ridică mâinile şi flexă degetele. Eşti în liga mare acum. Arată-mi de ce eşti în stare.

Mike se uită la mingea pe care o ţinea în mână.

— O arunc pur şi simplu?

Bob încuviinţă.

Mike lobă mingea prin inele. Îi urmări traiectoria prin aer, încercând să perceapă o undă care să-i indice când trece prin portal. Nu reuşi să distingă nimic.

Bob prinse mingea cu ambele mâini.

— Nu-i rău, spuse el. Încearc-o pe asta.

Şi ridică mingea pentru o aruncare cu braţul ridicat deasupra umărului.

Mike studie din nou traiectoria mingii prin aer. Aştepta să se producă ceva, o modificare a traiectoriei, orice. Nimic. Mingea îi sări din palme şi se rostogoli pe podea.

Arthur şi Bob chicotiră. Olaf făcu o grimasă. Neil ridică mingea şi i-o înapoie lui Mike.

— Nu-ţi bate prea mult capul, îl îndemnă Bob. Nu faci decât să arunci o minge.

Mike o azvârli din nou prin inele. Celălalt o apucă din zbor şi o trimise înapoi. Mike o prinse. Era ca şi cum ai prinde o minge aruncată dintr-o parte în alta a camerei. Sau de la cel mult patru metri. Execută din nou un lob prin portal şi mingea se lovi de palma lui Bob.

— Acum te gândeşti la portaluri, zise Bob sarcastic. Ca să ştii şi tu, de fiecare dată când o aruncăm, mingea străbate

cinci sute de metri. Asta înseamnă cam patru sute de metri într-o secundă, deci eşti un aruncător de 1450 de kilometri pe oră.

— Care-i recordul mondial? întrebă Mike.

Încercă o aruncare de sub mână şi-l privi pe Bob prinzând mingea. Tot nimic.

— Depinde de modul de măsurare, spuse Neil. Prin anii şaptezeci, Nolan Ryan a avut o aruncare de patruzeci şi opt de metri pe secundă, însă cei mai mulţi sunt de părere că reuşita lui Chapman, de patruzeci şi şase, este mai precisă, aşa că el deţine recordul actual.

— Asta până ne vom face cunoscuţi, adăugă Bob şi aruncă din nou mingea spre Mike.

— Mai avem treizeci şi cinci de secunde, anunţă Jamie din cabină.

— Am înţeles, zise Bob.

Îi făcu semn lui Mike şi împreună palmele pentru a prinde ultima aruncare. Îşi înălţă capul în timp ce mingea îi izbi palma.

— Ca să ştii, asta-i a optzeci şi patra mea ieşire prin portal. Ceea ce înseamnă că am făcut jumătate din trecerile efectuate de oameni luate la un loc. Mi-am asigurat o menţiune în orice carte de istorie de pe Pământ.

— Treci prin portal? întrebă Olaf. Dacă nu, aş vrea să-l închid, să nu mai fiu nevoit să te-ascult.

— Iar vorbeşte invidia din tine, replică Bob în timp ce Mike îşi îndreptă privirea spre Olaf. Chiar…

Johansson se schimbă la faţă. Neil scoase un ţipăt. La fel şi Sasha. Şi Arthur. Mike se răsuci imediat spre inele, se ciocni pe pasarelă cu celălalt bărbat şi, surprins, făcu un pas înapoi. Se dezechilibră şi, pierzând contactul cu rampa, păşi în gol. Căzu în fund şi alunecă pe podea, iar silueta de pe pasarelă păşi în faţă, profilându-se ameninţător deasupra lui.

20

Primul gând care-i veni în minte lui Mike fu că Bob dăduse ochii peste cap, expunându-le astfel albul. Elevii făceau aşa pe coridoare sau în clasă, în chip de glumă, însoţind uneori gestul de gemete guturale, ca de zombi. Era greu să faci asta mai mult de câteva secunde.

Vedea irisurile din ochii larg deschişi ai lui Bob. Erau spălăciţi şi lipsiţi de viaţă. Pupila din stânga devenise tulbure. Ochiul drept se uita prin încăpere. Îl fixa pe Mike, dilatându-şi pupila. El văzuse aceeaşi privire la animale înspăimântate.

Bob se îngălbenise la faţă; căpătase culoarea unui *post-it* sau a creioanelor vechi. Gura îi era ca o tăietură cu marginile crăpate. Jumătate din nas îi dispăruse, iar nara rămasă era o fantă în mijlocul feţei. Din păr nu-i mai rămăseseră decât nişte petice roşcate.

Din haine mai avea doar nişte zdrenţe. Braţul stâng îi fusese răsucit într-un nod de muşchi şi carne zdrobită, care-i atârna straniu din umăr. Palma era brăzdată de o sumedenie de cicatrici. Urme strălucitoare îi străbăteau corpul gălbui până la abcese deschise.

Partea stângă îi era îmbibată de sânge, astfel încât cămaşa ferfeniţită şi pantalonii sfâşiaţi erau aproape înnegriţi. Braţul mutilat era lipit de tors, acoperind o rană. Picături de sânge stropiseră platforma sau trecuseră prin oţelul expandat, ajungând până la beton.

Bob scoase un geamăt nedesluşit, care se prelungi şi se amestecă cu ţipătul lui Arthur. Sasha strigă ceva din cealaltă parte a portalului. În mintea lui Mike, furnicile derulară secvenţa de trei ori până să combine sunetele cu câteva elemente ale cititului pe buze.

Nu se poate, iar!

— Sunaţi la 911! strigă Neil. Să sune cineva la 911!

Bob gemu din nou. Sunetul îngrozitor reverberă în sala betonată. Făcu câţiva paşi mari în josul rampei şi privi în jur.

Mike se împinse cu picioarele în podea, încercând să se ferească din calea omului plin de răni.

Bob veni greoi pe urmele lui. Fiecare pas pe care îl făcea îl dezechilibra, mai să-l prăbuşească la pământ. Braţul teafăr i se ridică înainte, când bărbatul se împletici în faţă.

Alarmele urlau. Mike se uită în jur şi văzu mâna lui Olaf apăsând butonul de panică. Se auzi o bubuitură surdă şi o undă de şoc străbătu aerul, iar portalul se închise cu zgomot şi Sasha se făcu nevăzută.

Creatura care fusese Bob îşi îndreptă ochiul bun spre Mike. Irisul decolorat se contractă, încercând să focalizeze, după care se relaxă. Genunchii i se înmuiară şi omul galben se prăbuşi în faţă, răsturnându-se apoi pe spate. Ţeasta i se izbi de rampa de oţel. Şi mai mult sânge se împrăştie pe podea.

Arthur încetă să mai ţipe. Stătea cu mâinile la gură. Se uita de la Bob, la inele.

— Trusa de prim ajutor! strigă Olaf alergând spre Bob.

Neil se repezi după caseta albă instalată în spatele unei staţii de lucru şi o smulse din suport.

Bob zvâcni pe podea. Membrele tresăriră, rămaseră nemişcate, pe urmă tresăriră din nou. Respiră de câteva ori repede, şuierător. Mike şi Olaf încercară să-l imobilizeze.

— Doamne, cât sânge! exclamă Neil.

— Are o rană la cap, zise Mike. Rănile la cap sângerează foarte mult. Probabil nu-i chiar atât de rău.

Neil scoase din trusă câteva tampoane de tifon, sfâşie ambalajul şi i le întinse lui Olaf. Îl ridicară pe Bob şi i le puseră sub cap. Bandajele se înroşiră imediat. Johansson apăsă rana. Bob deschise larg gura şi şuieră.

Mike numără şapte goluri în care, cu numai un minut în urmă, fuseseră dinţi.

— Ce s-a-ntâmplat cu pielea lui? întrebă Neil uitându-se la braţul lui Bob.

— E din cauza luminii, spuse Olaf privindu-şi degetele bronzate.

Bob tuşi şi se uită în sus spre Olaf. Gemu din nou, iar geamătul i se preschimbă în cuvinte clare.

— Nu, zise el. Nu, nu, nu.

— Ce i s-a-ntâmplat? întrebă iarăşi Neil, cu o urmă de disperare în glas.

— E din cauza luminii! se răsti Olaf.

— Avem nevoie de o ambulanţă! urlă Jamie. *S-a produs un accident. Ne aflăm în complexul din partea vestică a…*

Se auzi un huruit urmat de o pocnitură când femeia îşi azvârli căştile cât colo.

Lui Mike îi trecură prin minte patru tipuri de acţiuni în vederea acordării primului ajutor. Îşi trecu braţele în jurul picioarelor lui Bob şi le ridică de la podea.

— Acoperiţi-l, spuse el. Să păstreze căldura.

— Nu te lăsa! făcu Olaf. Rezistă!

Bob îşi îndepărtă privirea de la Johansson, oprindu-se asupra lui Mike. Braţul teafăr i se răsuci, încercând să-i prindă mâneca. Ochii li se întâlniră.

— Încă sângerează, zise Neil. Sângerează foarte mult.

— Trebuie să-i opreşti, şuieră Bob spre Mike. Nu-i lăsa…

Tusea îi înecă vorbele şi stropi de sânge îi apărură pe buze şi pe dinţii rămaşi.

Mike nu luă în seamă sângele şi se aplecă spre el.

— Ce să nu-i las?

Bob zvâcni din nou. Celălalt braţ i se îndepărtă de Neil. Genunchiul îl lovi pe Mike la subsuoară. Membrele inferioare i se încordară, apoi i se înmuiară brusc. Din gură se auzeau respiraţii scurte, şuierătoare.

Mike se uită la Arthur.

— Un scaun! strigă el indicând din bărbie spre o staţie de lucru. Adu-mi un scaun să-i susţină picioarele.

Directorul de proiect continua să-şi plimbe privirea de la Bob, la inele şi înapoi.

— Arthur!

Ochii i se fixară asupra lui Mike.

— Un scaun. Acum.

Bărbatul se conformă.

În difuzoare se auziră o pocnitură şi un huruit.

— Vine ambulanţa, îi anunţă Jamie.

— Avem nevoie de o pătură, spuse Mike. Sau orice care

să-i ţină cald.

Ochiul mort al lui Bob privea fix între Mike şi Neil. Celălalt se mişca, urmărindu-i pe rând pe cei trei bărbaţi. Când ajunse la Olaf, se dilată iarăşi larg. Bob şuieră ceva. Un ultim cuvânt. Dar era prea slab, prea şoptit ca să poată fi înţeles.

După aceea ochii i se rostogoliră peste cap.

21

— A murit în ambulanţă, zise Mike. Când a ajuns la spital.

Chipul lui Reggie se încruntă pe tabletă. Era sprijinită pe bufet, astfel încât să vadă cea mai mare parte din rulotă. Nu lăsa impresia cuiva care nu dormise în ultimele douăzeci şi două de ore.

— Ai aflat ceva despre cauza morţii?

Mike se plimba agitat înainte şi înapoi.

— Acum trei ore, potrivit lui Arthur, au considerat că a fost un accident. Pierdere de sânge. Nu şi-a recăpătat cunoştinţa, aşa încât probabil n-a avut dureri. Adică alte dureri, vreau să spun.

— Cum au… începu Reggie, după care se opri. Medicii au vreo idee legată de starea lui?

— Nu cred… Mike se opri, dar nu se întoarse să se uite la tabletă. Ei nu par să-nţeleagă că starea lui era recentă, ci cred că aşa a arătat mereu.

— Asta n-o să dureze. Îşi vor da seama că ceva nu-i în regulă imediat ce-i vor vedea fişa medicală.

— La naiba, imediat ce-i vor vedea actul de identitate.

— N-au anunţat pe nimeni?

— Arthur a spus că familia lui e tocmai în Anaheim. Cred că spitalul a informat-o deja. Sau poliţia. Probabil poliţia. Asta-i procedura când se accidentează un elev. Bănuiesc că şi ei procedează similar.

— O să-i ţin la distanţă cât pot, zise Reggie.

Mike se uită o clipă la prietenul său.

— Cred… Ar trebui să rezerv un bilet de avion sau te ocupi tu?

— Bilet de avion? întrebă celălalt încruntându-se.

— Avionul spre casă.

Reggie îl privea ţintă de pe ecranul tabletei.

— Doar am terminat aici, nu?

— Nu, fireşte că nu. Credeam că tu ar trebui să fii cel inteligent.

— Şi eu credeam la fel. Cu treaba asta şi cu Miles, am

presupus că nici nu se mai pune problema finanţării. Că, cel puţin pentru o vreme, totul se va sista.

— Păi, ştii ce se întâmplă când presupui.

— Serios? Vei continua după tot ceea ce s-a întâmplat?

Reggie clătină din cap.

— Miza e prea mare ca să oprim pur şi simplu experimentul. Şi chiar dacă vor refuza să suplimenteze finanţarea, Arthur are suficient pentru a continua să lucreze câteva luni de acum înainte.

— Grozav, oftă Mike.

— Vreau să vorbeşti cu medicul legist. Sau cu cel care face autopsia.

— Chiar n-aş vrea să mă uit la asta.

— Nu trebuie s-o faci.

— Mulţumesc.

— Însă te-aş ruga să arunci o privire după aceea.

— Nu-i specialitatea mea.

— Hai, nu mă lua de prost. Totul ţine de specialitatea ta. Reggie îşi frecă tâmplele. Deci ce naiba s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

— Pentru că preţ de o secundă şi jumătate m-am uitat în altă parte.

Închise ochii şi, pentru a optzeci şi şaptea oară, derulă imaginile din timpul trecerii. Nu avea decât ceea ce văzuse. Făcând pase cu Bob pe platformă, nu reuşise să vadă niciunul dintre monitoare. Simţea că era încă prea devreme să le ceară celorlalţi înregistrările video.

— Să fi fost din cauză că participase la prea multe treceri? Făcuse mai multe decât toţi ceilalţi, nu?

— Olaf e cel mai apropiat, cu treizeci şi una de treceri, însă toţi au fost supuşi unor examene medicale. Dacă sunt efecte cumulative, habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Ceea ce înseamnă că este o cauză aleatorie, nemaiîntâlnită pe parcursul a mai bine de patru sute de teste.

Un oftat răsună dinspre Washington şi, după ce ajunse la un satelit, coborî până la un turn de transmisie şi ieşi prin tabletă.

— Poţi să-mi spui ceva clar?

Mike închise ochii şi reluă pentru a optzeci şi opta oară trecerea lui Bob.

— Nu în clipa asta.

— Păi, atunci dă-mi voie să-ţi pun întrebarea neplăcută.

Mike deschise ochii.

— Dacă a fost un accident?

— Da.

Privirea lui Reggie se îndreptă spre alt ecran.

„Trebuie să-i opreşti. Nu-i lăsa…"

Mike începu din nou să umble încoace şi încolo.

— M-am gândit la asta. Arthur i-a cerut lui Jamie să facă nişte modificări chiar înainte să deschidă portalul. Dacă ar fi fost ceva care să-l ucidă pe Bob, ar însemna că amândoi sunt nişte idioţi, având în vedere că vorbeau despre asta chiar în faţa mea. Nu cred că a fost ceva deliberat, continuă el clătinând din cap. Din câte ştiu, toţi îl simpatizau pe Bob, cu excepţia lui Olaf – dar nici măcar el nu-l ura.

— Însă Bob avea de gând să-ţi spună ceva la cină, iar Olaf i-a închis gura.

— Nu m-aş exprima chiar aşa, dar e adevărat.

— Te-a mai abordat după aceea?

— Nu.

— Poate cineva a vrut să se asigure că Bob nu vorbeşte cu tine. Ceea ce ar explica ultimele lui cuvinte: „Trebuie să-i opreşti".

— Poate. Olaf este înfumurat, dar nu cred că ar fi în stare să ucidă. În plus, acolo se aflau trei oameni care monitorizau experimentul.

— Să presupunem că nu au fost toţi implicaţi.

Mike reluă scena. Începu cu ultima aruncare a mingii de baseball. Se uită la Johansson, vede cum ochii i se dilată de uimire şi rămâne cu gura căscată. Vederea periferică percepe cum sprâncenele şi mâinile lui Arthur se deplasează în sus. Aude reacţiile. Roteşte capul şi vede pielea galbenă şi ochii. În fundal, Sasha sare din scaun.

— Toţi erau îngroziţi şi panicaţi. Nu ştiau ce se întâmplă. Dacă se prefăceau, înseamnă că şi-au greşit meseria.

— Probabil nu se aşteptau să fie atât de… urât.

— Pentru cineva care îşi doreşte ca proiectul să continue, găseşti cam multe motive să-i pui capăt.

— Pun doar întrebările pe care ştiu că le voi primi din partea comisiei. Prima lecţie de la Washington.

— Poate că despre asta vorbea, adăugă Mike ridicând din umeri. Opreşte comisia. Nu-i lăsa… să ne închidă?

— Loial până la capăt? Reggie îşi frecă bărbia. Nu-i rău. O idee cu care m-aş putea împăca.

— Nu ştim sigur la ce anume s-a referit.

— Nu ştim că nu este aşa.

— Şi a mai zis ceva.

Reggie îşi arcui sprâncenele.

— Asta nu apare în raportul tău.

— Pentru că am dubii în privinţa asta. N-am vrut să-mi dau cu presupusul.

— Poţi presupune ce vrei atât timp cât ne cresc şansele de finanţare.

— Cred că a murmurat cuvântul „mafiot”. Poate „mafioţi”, la plural.

— Poftim?

— Tocmai asta-i problema. Nu sunt convins. Buzele îi tremurau, îşi pierdea cunoştinţa.

— Dar i-a spus asta lui Olaf?

— Se uita la el, preciză Mike, dar nu-mi este clar dacă vedea ceva în direcţia aia.

— Te îndoieşti că a zis „mafiot”?

— Da. De aceea n-am menţionat în raport. Nu am nicio certitudine. Poate îşi striga mama. Poate îi spunea lui Olaf că-i un monstru. Pur şi simplu nu sunt sigur.

Reggie îşi frecă din nou bărbia.

— Ai procedat corect să nu semnalezi asta în raport.

— Problema e că, având în vedere tot ce-am înţeles despre modul de funcţionare a portalului, n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

— Eşti sigur? Seamănă cu… cum l-au numit? Humpty Dumpty…

— Aşa denumiseră vechiul proiect de teleportare.

— Avem convingerea fermă că nu lucrează în continuare la el?

— N-ar avea sens să-i mai acorde atenţie. De ce să declare public imposibilitatea punerii în aplicare, apoi să-l termine şi să susţină că-i vorba despre altceva?

— Modestie?

— Chiar nu i-ai urmărit deloc pe oamenii ăştia?

— Deci n-a fost un caz HD?

Mike clătină din cap.

— Portalul nu-l afectează nicidecum pe călător. De aceea, rana n-are niciun sens.

— Cum aşa?

— Bob avea o rană adevărată. O perforaţie sau o tăietură în partea stângă, fix sub coaste. N-am avut posibilitatea s-o examinez. Cred că a pierdut foarte mult sânge.

— Din ce cauză?

— Nu ştiu.

— Pentru că nu te uitai.

— Nu fi măgar! Parţial, da, ai dreptate. Dar n-am nicio idee ce l-ar fi putut răni. În jur nu existau muchii ascuţite. Eu stăteam cel mai aproape. Sasha se afla dincolo, în Zona B, împreună cu el şi n-a spus nimic. Arthur era la vreun metru şi jumătate de mine.

— Se poate să mai fi fost cineva în Zona B? Cineva pe care nu l-ai văzut?

— Chiar dincolo de portal? Posibil. Ar fi trebuit să se mişte foarte repede ca să-l înjunghie şi să dispară. Ca să nu mai vorbim de sincronizare, chiar în clipa în care m-am uitat spre Olaf.

— Distragere deliberată?

Mike clătină din cap.

— Mi-am întors privirea absolut întâmplător. Şi asta tot n-ar explica ce i s-a-ntâmplat.

Închise ochii şi urmări din nou cum câmpul său vizual se îndreaptă spre Bob. Îl vede pe omul galben cu ochi spălăciţi poticnindu-se în faţă. Îl aude gemând şi se prăbuşeşte.

Deschise ochii. Reggie se holba la el.

— Eşti bine?

— E două noaptea şi sunt epuizat, replică Mike. Şi nu m-am angajat pentru chestia asta. Nici pe departe.

— Îmi pare rău.

— Ştii că asta îmi distruge viaţa din mai multe puncte de vedere, nu?

— Da, ştiu.

— S-a întâmplat chiar în faţa mea. La vreo doi metri de mine.

Trecerea i se desfăşură din nou în minte. De nouăzeci şi una de ori în doar şase ore. Cam o dată la patru minute.

— Îmi pare rău, zise Reggie din nou. Sincer îţi spun. Dar am nevoie de tine.

— La dracu'! făcu Mike. Sunt un idiot.

— Atunci m-am mai liniştit.

— Mi-a scăpat ceva. Tuturor ne-a scăpat, deoarece eram concentraţi asupra lui Bob.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi să verific chestia asta. Te sun mâine.

Chipul de pe tabletă clipi.

— Trebuie, *tu,* să mai verifici ceva?

— Ţi-am zis că nu mă uitam la Bob în momentul trecerii.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur, răspunse Mike. Dar cred că tocmai am găsit un indiciu.

22

Soarele mijea la orizont când Mike ajunse la nivelul principal. Jumătate din echipa de la Portalul Albuquerque era deja acolo. Majoritatea panourilor fuseseră scoase din spatele inelului. Neil şi Sasha examinau, unul câte unul, piesele componente şi cablurile. Neil avea ochii umflaţi.

Olaf stătea în spate, uitându-se peste umerii lor. Îi aruncă o privire lui Mike.

— Chiar trebuie să fii aici?

— Doar îmi fac treaba, spuse Mike.

Se uită în sus şi-l văzu în cabina de comandă pe Arthur vorbind cu o persoană aflată în afara razei sale vizuale – probabil Jamie.

— Sunt oarecum surprins să vă găsesc pe toţi la lucru.

— Trebuie să aflăm ce n-a mers cum trebuie, explică Sasha, înainte ca tâmpiţii ăia de la Washington să hotărască să ne închidă şandramaua.

— Atunci suntem toţi pe aceeaşi lungime de undă, adăugă Mike.

Se deplasă în jurul inelelor şi cercetă podeaua. Deşi balta de sânge fusese ştearsă, pete de culoare închisă acopereau încă platforma.

— Hei, făcu el, nu sunt probleme dacă mă apropii?

Neil ridică privirea de la inele şi încuviinţă din cap.

— Suntem decuplaţi.

Arătă zona din care fuseseră scoşi cinci conectori groşi.

— Mulţumesc.

Mike se ghemui, încercând să se uite sub rampă. Apoi înaintă târându-se. Se întinse şi mătură cu dosul palmei spaţiul întunecos de sub pasarelă.

— Cauţi ceva? întrebă Olaf.

— Poate.

Se ridică şi îşi şterse palmele de blugi.

— Aţi strâns de aici?

— Poftim?

— Aţi mutat ceva de aici? Aţi făcut curăţenie?

Sasha observă petele negre.

— Ce cauţi?

După ce-i lămuri, Neil şi Sasha schimbară o privire confuză şi susţinură că nu atinseseră nimic. Olaf dădu ochii peste cap.

— E chiar aşa important? întrebă Neil, care se întinse şi-şi şterse ochii cu podul palmei.

— Nu, mormăi Olaf.

— Încă nu sunt sigur, replică Mike. A mai fost cineva aici de când… mă rog, de când s-a întâmplat?

— Arthur şi Jamie au rămas amândoi o vreme, zise Sasha.

— Au mutat ceva?

— Nu cred, spuse Neil.

— Nu! răbufni Johansson.

Mike numără până la patru.

— Ai idee ce s-a întâmplat cu Bob?

Olaf făcu o grimasă. Se încordă şi Mike avu convingerea că avea să se arunce asupra lui. Umerii îi căzură uşor şi clătină din cap.

— Nu ştiu. Dar… n-are niciun sens. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

— A fost un caz HD, interveni Neil. Este singurul răspuns. Cumva a fost făcut terci. La fel ca Tramp.

— Nu există HD în portal, zise Olaf. Nu se produce o descompunere a călătorului, deci nu poate fi vorba de reintegrare.

— Dar câmpul magnetic? întrebă Mike.

Trase sertarul unei staţii de lucru şi se uită înăuntru.

— Neil mi-a spus că poate fi destul de periculos.

Sasha dădu afirmativ din cap, însă Olaf respinse ideea.

— Totul era echilibrat. Nu a existat flux. Iar Bob n-a depăşit liniile nicio clipă.

— În plus, n-ar fi fost sfâşiat în halul ăla, adăugă Sasha.

— Dar ce-a fost cu hainele lui?

Johansson îşi reprimă încă o remarcă sarcastică.

— Nu ştim, zise el. Repet, nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Apoi flutură o mână spre inele.

Caracteristicile tehnice erau bune, nivelul energetic era constant, nimic nu era dezechilibrat. Totul funcţiona corect. N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Totuşi s-a întâmplat, insistă Mike. Şi atunci din ce cauză?

— Probabil o chestie de programare, răspunse Olaf făcând un gest cu bărbia spre cabina de comandă. Computerul a buşit una dintre variabile.

— Şi asta ar fi… făcu Mike aruncând o privire spre portal.

— Nu ştiu! se răsti Olaf aruncându-şi mâinile în sus. Cert e că nu reuşim să găsim nicio defecţiune tehnică.

Se întoarse şi, călcând apăsat, urcă înapoi pe rampă, uitându-se dominator la cei doi ingineri.

Mike aruncă o ultimă privire prin sală, apoi se îndreptă spre camera de comandă.

Jamie era aplecată asupra unui monitor şi derula linii de cod. Arthur stătea la un metru în spatele ei, cu ambele mâini pe baston. Ochii îi erau congestionaţi. Mike îi salută.

— Ce faci? întrebă Arthur. Toată treaba asta a fost probabil un şoc pentru tine.

— Sunt bine. Mulţumesc de întrebare.

Arthur se uită o clipă la el.

— Te putem ajuta cu ceva?

Mike făcu semn din cap spre monitoare.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat?

— Problemă de hardware, răspunse Jamie fără a-şi dezlipi ochii de pe ecran.

Mai derulă câteva linii de cod.

— Olaf pare destul de sigur că este o problemă de computer, spuse Mike.

Jamie se întoarse. Nu avea ochii la fel de injectaţi ca ai lui Arthur, dar păreau cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Ai venit până aici să pui paie pe foc?

— Nu, îmi pare rău. Încercam doar să…

— E o problemă de hardware, insistă ea. Nu se poate altfel.

— Dacă ar fi fost din cauza programului sau a ecuaţiilor, explică Arthur, portalul nu s-ar fi deschis.

— Sigur? întrebă Mike. Nu s-ar fi putut deschide… cu probleme?

Programatoarea scoase un zgomot ce păru un fel de pufnet întrerupt înainte să fie eliberat. Colţurile gurii lui Arthur tremurau, ca şi cum buzele i se chinuiau fie să schiţeze un zâmbet, fie să-şi manifeste neplăcerea, fiind însă perfect lipite.

— Nu, zise el. Nu cred.

— Nu pari să fii prea convins.

Jamie apăsă o tastă, întrerupând derularea. Se uită peste umăr spre Arthur.

— Eu… de aceea i-am spus lui Magnus că avem nevoie de mai multe teste, explică el. Încă nu cunoaştem multe aspecte.

Îşi agăţă bastonul de buzunar, îşi scoase ochelarii şi se ciupi de nas. Respiră profund de câteva ori. După alte clipe îşi puse din nou ochelarii.

Mai trecu un moment.

— A doua zi după ce am venit, reluă Mike discuţia, Bob m-a întrebat dacă ai vorbit despre el.

Inginerul clipi.

— Eu?

— Da.

— Dacă am vorbit despre el… în ce fel?

Mike numără până la trei, după care ridică nepăsător din umeri.

— Nu ştiu. Ieşiserăm la cină, însă a apărut Olaf şi a schimbat subiectul.

Arthur şi Jamie schimbară priviri.

— Să fiu sincer, spuse el, toţi am observat că Bob se purta cam ciudat în ultima vreme.

— În ce fel?

— Parcă nu mai era el, zise Jamie. Părea cam… ei bine, paranoic.

Mike numără din nou până la trei.

— Ca Ben Miles?

Arthur clătină din cap.

— Nu în felul ăla. Părea că ascunde ceva.

— Ai idee despre ce putea fi vorba?

— N-aş putea să-ţi spun.

Mai trecu o clipă.

— E posibil ca accidentul să fi avut legătură cu stickul de memorie pe care i l-ai dat lui Jamie chiar înainte de trecerea lui Bob?

Arthur puse din nou vârful bastonului în podea.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Am pus doar o întrebare. Aţi introdus un element nou şi ceva nu a mers cum trebuie. Mă întreb dacă există vreo legătură.

— N-am introdus nimic, negă Jamie şi, întinzându-se spre birou, luă stickul de memorie. Nici măcar nu l-am conectat.

Ea şi Arthur îi aruncară lui Mike priviri ostile.

— Ce conţine? întrebă profesorul.

— Sugestii pentru o îmbunătăţire a algoritmului, preciză Arthur.

— Ce fel de îmbunătăţire?

— Mă tem că sunt informaţii pe care nu suntem obligaţi să ţi le împărtăşim.

— Şi ăsta iese din discuţie, adăugă Jamie fluturând stickul de memorie, pentru că n-am făcut nimic cu el.

Îl aruncă înapoi pe birou, iar dispozitivul de stocare zăngăni izbindu-se de nişte piese şi ateriză pe podea. Jamie nu se mişcă să-l ridice.

Arthur bătea cu degetele pe mânerul bastonului.

— Mai ai nevoie de ceva, Mike?

Femeia se uita când la unul, când la celălalt.

Mike lăsă să treacă câteva clipe.

— Da, făcu el. Mă întrebam dacă vreunul dintre voi a luat ceva de la nivelul principal.

Jamie îşi fixă privirea asupra lui.

— Ce vrei să zici?

— După ce Bob a… trecut prin portal, a cules ceva de pe jos vreunul dintre voi?

Arthur privi pe deasupra ochelarilor.

— Cum ar fi… ce?

— Mingea de baseball.

Jamie clipi.

— Mingea de baseball?

— Mingea pe care Bob şi cu mine o aruncam de la unul la altul.

— Da, mi-am închipuit că despre ea vorbeşti, spuse Jamie. Ce-i cu ea?

— S-a dus. A dispărut.

Arthur se încruntă.

— Sigur?

— Foarte sigur.

— Poate a luat-o Neil sau Sasha, îşi dădu tânăra cu părerea, pe urmă se întoarse la monitoarele ei şi începu să deruleze textul. Poate că nu-şi amintesc s-o fi făcut-o.

— I-am întrebat, zise Mike. Dacă ei n-au ridicat-o şi au pus-o cine ştie unde – nu este acolo.

— Ai fost la faţa locului, spuse Arthur. N-ai văzut unde s-a dus?

— Nu eram atent când a păşit Bob.

Se mai scurse o clipă.

— Şi atunci? întrebă Jamie.

— Atunci, făcu Mike, poate e un indiciu. Poate că, dacă am găsi-o, vom reuşi să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Arthur îşi agăţă din nou mâinile în buzunare.

— Avem deja multe de făcut, Mike, zise el. Demontăm portalul până la ultima piesă şi analizăm fiecare linie de cod.

— Totuşi, n-ar dura mai mult de un minut să urmărim înregistrarea video.

Celălalt îşi drese glasul.

— Nu avem timp.

— Nu aveţi timp să aflaţi ce s-a întâmplat?

— Avem pusă la punct o procedură pentru depistarea problemelor. Voi avea în vedere ideea ta şi am s-o adaug.

— Lasă-mă doar să urmăresc înregistrările video. N-o să te încurc.

— Aş prefera să nu te uiţi la ceva care ar putea dezvălui detalii despre funcţionarea Portalului Albuquerque.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Este una dintre condiţiile care justifică prezenţa ta aici.

— Stăteam chiar acolo şi urmăream totul, spuse Mike gesticulând spre nivelul inferior, dar nu mă laşi să mă uit la înregistrări?

Arthur nu scoase un cuvânt.

— Ar merge de zece ori mai repede dacă m-ai lăsa să vă ajut.

Jamie izbi în tastatură şi opri din nou derularea. Îi aruncă lui Mike o privire duşmănoasă.

— Crezi că poţi face asta mai repede decât mine?

— N-am vrut să zic aşa ceva. Doar că…

— Nu, te rog, insistă femeia. Îşi dădu puţin scaunul în spate, făcându-i loc spre monitoare. Spune ce-mi scapă. Unde am greşit?

— Nimeni nu crede că ai greşit, interveni Arthur.

— Dacă el e-n stare să se descurce aşa repede, lasă-l. Sunt pe la jumătate, dar chiar n-am niciun chef să fac asta acum.

Mike aşteptă o clipă, apoi făcu un pas în faţă şi se aplecă asupra monitoarelor. Puse o mână pe spătarul scaunului lui Jamie. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul şi o simţi tensionată.

Jamie se răsuci, se ridică din scaun şi inspiră profund printre dinţi.

— Nu! făcu ea aruncându-i o privire fulgerătoare.

— Scuză-mă. N-am vrut să…

— SĂ NU M-*ATINGI,* NENOROCITULE! zbieră ea, după care, călcând apăsat, trecu pe lângă el şi ieşi din camera de comandă.

În încăpere se aşternu liniştea, iar Arthur îşi drese glasul.

— Îmi pare rău. Nu cred că ai mai avut de-a face până acum cu probleme legate de spaţiul intim al lui Jamie, nu-i aşa?

23

Barmaniţa, o femeie bine făcută, cu o creastă vopsită negru şi buze roşii, ridică privirea când lumina dinspre parcare se revărsă înăuntru în urma lui Mike. Aşa cum i se spusese, locul era strâmt, barul efectiv întinzându-se pe jumătate din lungimea sa. Taburetele înalte nu erau fixate de podea, iar unele dintre ele formau grupuri mici. O masă de biliard şi un tonomat se aflau în partea din spate, iar o ţintă de darts era fixată într-un loc prea periculos pentru a fi utilizată.

Doi bărbaţi se uitau pe canalul sportiv ESPN cu volumul redus la minimum. O femeie mai vârstnică bea la bar cu o mână ridicată în sus, ca şi cum ar fi ţinut o ţigară. Un bărbat în costum studia interiorul unui pahar cu whisky. Jamie stătea în capătul îndepărtat al barului şi savura o bere. Mike ezită, apoi făcu trei paşi în interior, rămânând totuşi aproape de uşă. Tânăra ridică sticla de bere şi-i făcu semn să se apropie.

Mike se duse la ea, dar nu se aşeză.

— Cum merge?

— Carly, îi zise ea barmaniţei, dă-i ceva de băut nemernicului de la guvern. Plătesc eu.

— Drăguţ din partea ta, spuse profesorul.

— E un bar, replică Jamie. Oamenii vin aici să bea, nu să se-ntindă la vorbă.

— Ce să fie? întrebă Carly.

— Cuba Libre.

Mike lua loc lângă Jamie. Scaunele erau destul de distanţate.

— Nu putem vorbi deloc sau trebuie doar să ţin un pahar în mână? întrebă el.

Tânăra termină berea şi puse sticla pe tejghea, cu un zăngănit.

— Băutura te va face mai suportabil?

— Prima nu, dar poate a doua…

— Păi, soluţia e clară.

Barmaniţa cu creastă aduse o sondă pentru Mike şi altă sticlă pentru Jamie, care o ridică şi o ţinu fără să se uite la bărbat. Mike îşi ciocni sonda de sticla ei. Tânăra luă trei înghiţituri lungi, apoi puse berea pe tejghea.

— Îţi mulţumesc că mi-ai atras ieri atenţia asupra conexiunii wireless, zise ea. O greşeală prostească. Ar fi trebuit să fac asta acum un an.

Bărbatul scoase paiul din sondă şi luă o înghiţitură.

— Cu plăcere.

— De ce mi-ai spus-o?

Mike ridică din umeri.

— Mi s-a părut normal.

Jamie tuşi, mai trase o duşcă şi puse sticla jos.

— În după-amiaza asta l-a căutat prietena la telefon… Nimeni nu i-a zis nimic. Anne a trebuit să-i dea vestea.

Mike hotărî că e mai bine să ia o duşcă decât să continue discuţia pe tema morţii lui Bob.

— Am terminat de parcurs tot codul, reluă Jamie, şi am efectuat paisprezece simulări diferite. Nu avea cum să se întâmple. Accidentul.

— Şi totuşi s-a întâmplat.

— Nu din cauza mea, făcu Jamie scuturând din cap.

Mike aşteptă câteva clipe, pentru a vedea dacă mai are ceva de spus.

— Eşti sigură?

— Absolut. Numerele nu mint, iar cu numerele n-au fost probleme. Dacă ar fi fost, s-ar fi întâmplat de fiecare dată când am folosit portalul – nimeni n-a observat niciodată nimic.

— Sau altceva a afectat pe undeva calculele, îşi dădu Mike cu părerea. Unul dintre profesorii de ştiinţe exacte de la şcoală mi-a confirmat că, la fiecare test, există unul sau doi copii care abordează greşit o ecuaţie, însă obţin rezultatul corect.

— Crezi că-n tot timpul ăsta am folosit ecuaţii greşite?

El ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură.

— Nu-i nimic greşit, pufni Jamie. În plus, portalul a funcţionat întotdeauna.

— Cu excepţia cazului când aţi încercat să-l puneţi pe temporizator.

— Da, mă rog. Nu te lega şi tu de toate fleacurile. Funcţionează. Calculele funcţionează. Matematic funcţionează. Portalul se deschide. Noi trecem prin el. În mod sigur ceva legat de hardware n-a mers cum trebuie.

— Neil şi Sasha susţin că nu-i de la hardware. Trebuie să fie altceva.

Fata scoase un sunet vulgar şi bău jumătate din berea ce-i mai rămăsese.

— Te-ai gândit că ar putea fi ceva cumulativ?

— Mai bine termină aia, îi zise ea lui Mike în timp ce-i făcu semn barmaniţei. Vine alta într-o clipă.

— Întotdeauna bei aşa mult?

— Numai când oameni pe care-i cunosc mor în faţa mea, spuse Jamie, după care termină berea şi puse sticla pe tejghea.

Mike dădu uşor din cap şi mai sorbi din sondă.

— E impresionant.

— Ce anume?

— Faptul că ai parcurs deja toate liniile de cod.

— Pentru un tip despre care se spune că ar fi de treabă, eşti un ticălos fără suflet, nu-i aşa?

— De ce?

— Bob a murit de o zi şi jumătate, iar tu vorbeşti în continuare de muncă.

Mike dădu pe gât restul de băutură.

— N-am nimic de comentat.

— La asta mă refeream, ticălos fără suflet ce eşti.

Carly aduse altă sondă şi încă o sticlă. Se uită la Mike, apoi la Jamie.

— Tot pe banii tăi?

Jamie încuviinţă din cap. De data asta nu se mai deranjă să ridice sticla pentru un toast. Luă două înghiţituri şi o puse pe tejghea.

— Aşadar, de ce Leland „Mike” Erikson, care câteodată e un tip de treabă, este aşa un ticălos?

— Chiar vrei să ştii?

— Nu, dar e cel mai bun subiect de discuţie din câte am putea avea.

Profesorul sorbi o dată din sondă. Apoi încă o dată.

— Ai avut un animal de companie care ţi-a murit când erai mică?

Jamie se încruntă.

— Poftim?

— O pisică? Un câine?

— Îl compari pe Bob cu o pisică?

— Încerc să demonstrez ceva.

— Da, bineînţeles c-am avut.

— Ai zis pisică. Cum o chema?

— Cum îl chema. Spock.

— Ai plâns când a murit?

Tânăra mai luă un gât de bere.

— Ce-ţi pasă?

— Ai plâns sau nu?

— Da, bine, aveam opt ani când a murit.

Mike luă o înghiţitură de Cuba Libre.

— Acum nu plângi.

— Au trecut aproape treizeci de ani.

— Ai pierdut pe vreunul dintre bunici?

— Pe amândoi din partea mamei. Şi unul dinspre tată.

— Nu-i plângi nici pe ei.

Jamie izbi sticla de tejghea suficient de tare încât să atragă atenţia.

— Ce-i asta, o analogie de supergeniu prin care-ncerci să dovedeşti c-aş fi la fel de ticăloasă ca tine?

— Nu, doar vreau să demonstrez ceva.

— Bine. Ce?

— Ceea ce îţi repet la nesfârşit. Eu îmi amintesc totul. Amintirile nu mi se şterg niciodată. Niciodată nu se întâmplă să mi se estompeze sau să-mi devină neclare. Niciodată.

Jamie clipi.

— Câinele meu, Batman, a fost lovit de o maşină când aveam şase ani, începu Mike, şi am plâns patru ore. Mi-am pierdut bunicul din partea mamei când aveam nouă ani, iar

pe bunica din partea tatei când aveam unsprezece ani. A trebuit să-i curmăm zilele pisicii noastre, Jake, în dimineaţa zilei în care împlineam şaisprezece ani. Mama mi-a murit când eram student în penultimul an – şi am fost cu ea la spital. Şi-mi amintesc toate astea ca şi cum s-ar fi întâmplat cu un minut în urmă. Pot să-ţi redau cu exactitate fiecare cuvânt al celor din jurul meu, oricare dintre gândurile mele de atunci, tot ce am văzut, am auzit sau am mirosit. Îmi amintesc fiecare clipă a morţii lor cu o claritate perfectă, de cristal. Totul e mereu dureros. Întotdeauna este „prea devreme”.

Jamie mai goli puţin sticla.

— Pare îngrozitor.

— Nu-i plăcut. Iar acum am ajuns să-l văd pe Bob murind chiar în faţa ochilor mei în fiecare zi, pentru tot restul vieţii mele. Te asigur că am avut nopţi în care mi-aş fi dorit să fac Alzheimer cu debut precoce, pentru că nici nu vreau să mă gândesc câte mi se vor fi adunat în minte când voi ajunge la şaizeci-şaptezeci de ani.

— O adevărată harababură.

— Da…

Femeia îşi lăsă bărbia în jos.

— N-am privit niciodată lucrurile aşa.

— Nimeni nu le priveşte vreodată astfel, spuse Mike, apoi ridică sonda şi luă două înghiţituri.

— Chiar ai avut un câine pe nume Batman?

— Tu ai avut un motan pe nume Spock.

— Da.

— Avea pete negre pe faţă, ca o mască, zise Mike desenând cu degetele nişte linii în jurul ochilor. Credeam că ieşea noaptea şi lupta cu infractorii.

Jamie schiţă un zâmbet.

— Înseamnă că toată chestia cu supercreierul a apărut mai târziu?

— Batman a fost un câine extraordinar. Ar fi putut lupta cu infractorii în timp ce dormeam.

Ea încercă să zâmbească din nou. O clipă mai târziu, ridică sticla pe jumătate goală şi o ciocni de sonda lui Mike.

— Îmi pare rău dacă las impresia că nu-mi pasă, spuse bărbatul. Îmi plăcea de Bob. Părea un tip de treabă.

— A fost, adăugă Jamie.

Însă limba i se împletici şi ieşi un fel de „foşt”. Scutură din cap şi-şi rulă umerii, care pocniră de două ori.

Mike lovi uşor cu degetele în sondă şi arătă din cap spre umărul ei.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă.

— La ce te referi?

— La faptul că te-am atins, aminti el repetând gestul.

Fata se încruntă, după care clătină din cap.

— N-ai de ce să te scuzi. Eram nervoasă şi simţeam nevoia să mă descarc. A fost o reacţie exagerată.

— A fost un gest nepotrivit.

— Of, pentru Dumnezeu! Mi-ai atins umărul din întâmplare. Nu-i ca şi cum m-ai fi plesnit peste fund sau ceva de genul ăsta.

— Te-a deranjat.

— Pentru că am eu probleme. Însă asta nu-i treaba ta.

Ridică sticla şi înclină capul spre spate.

Mike îşi termină băutura. Gâtul îi era încălzit şi simţea o furnicătură plăcută coborând de la ceafă în piept. Jamie termină sticla şi-i făcu semn barmaniţei.

— Câte ai băut? întrebă el.

— Suficiente încât asta să fie ultima, interveni barmaniţa.

— Câte? insistă Mike.

— Asta-i a zecea în vreo două ore.

— La naiba! făcu Jamie. Bob a murit, Carly.

— Ştiu. Dă-mi cheile şi-ţi mai aduc două pentru el, pe urmă îţi chem un taxi.

Jamie scotoci prin buzunarul hainei, de unde scoase o legătură de chei pe care le trânti pe tejghea.

— Mai dă-mi trei, iar nemernicul de la guvern mă poate conduce acasă.

Mike ridică sprâncenele.

— Aaa, să nu-ţi faci speranţe, i-o reteză ea.

— De fapt, îl ştii pe tipul ăsta? întrebă Carly. Seamănă oarecum cu…

— Cu un nemernic de funcţionar la stat?

— …Snape, din *Harry Potter.*

— Chiar eu sunt, făcu Mike.

— E-n regulă, zise Jamie, lovind apoi legătura de chei. Băuturile.

Carly îi aruncă o privire lui Mike, care se uită fix în ochii ei. Barmaniţa oftă şi strânse cheile în pumn.

— De obicei nu beau aşa mult, îi explică Jamie.

— Păi, te descurci ca o profesionistă.

Tânăra pufni, însă sunetul se transformă în cele din urmă într-un chicotit.

— Bob îmi spunea mereu să mă relaxez. Nu l-am ascultat niciodată.

— Probleme?

— Da.

Carly se întoarse. Puse o sondă în faţa lui Mike şi o bere în mâna lui Jamie. O treime din sticlă era deja goală. Jamie nu părea să observe.

Profesorul scoase paiul şi-l aruncă pe tejghea.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Ce?

— Probleme de-ale tale…

Jamie se îndreptă de spate şi se holbă la el.

— Vorbeşti serios?

Mike ridică din umeri.

— Deformaţie profesională.

Ea scutură din cap.

— Credeam că totul se află în dosarele voluminoase despre staff pe care le-ai văzut.

— Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar şi în ziua de azi, documentele guvernamentale nu conţin chiar atât de multe amănunte pe cât bănuiesc majoritatea oamenilor. Când eram copil am făcut nişte chestii despre care eram convins că o să le găsesc în dosarul meu. Am fost cam dezamăgit.

Tânăra rânji.

— Se pare că, până la urmă, nu eşti o persoană atât de deosebită. A fost probabil o lovitură.

— Am trecut prin altele şi mai rele.

Jamie luă repede o înghiţitură.

— Ştii că-mi place să conduc cu viteză, nu?

— Da.

Furnicile scoteau pagini din dosarul ei.

— Douăzeci şi trei de amenzi pentru depăşirea vitezei legale în patru state în decurs de cinci ani. Opt cazuri de conducere periculoasă. Ceea ce a ridicat numeroase semne de întrebare când ai fost verificată pentru proiectul SETH, chiar şi după ce Arthur a garantat pentru tine şi i-a convins pe cei de acolo să treacă cu vederea trecutul tău de hacker. E o minune că mai ai permisul de conducere.

— Cursuri de educaţie rutieră. Nu se menţionează nimic despre accident?

Mike clătină din cap.

— Accident?

Jamie suspină.

— Cu toată capacitatea ta cerebrală, nu te-ai întrebat cum a ajuns o majoretă să fie expertă în computere?

— Mi-am închipuit că erai cine ştie ce fantezie masculină de pe internet devenită realitate.

Fata scoase un sunet neplăcut şi puse mâna pe sticlă.

— Aveam şaisprezece ani, începu Jamie. Am cunoscut un tip dintr-un oraş învecinat. Kevin Ulinn. Kev. Mă întâlneam cu el din două motive. Era boboc la colegiu şi avea motocicletă. I-am exasperat pe ai mei. Mă furişam noaptea din casă şi ne plimbam. Ieşeam pe autostradă şi o călcam până la o sută optzeci de kilometri la oră, apoi făceam sex oriunde ajungeam. O relaţie perfectă în timpul vacanţei de vară.

— Am văzut câteva de genul ăsta.

— Sunt convinsă, Domnule sunt-un-simplu-profesor-de-liceu.

Luă două gâturi de bere, apoi ridică o sprânceană uitându-se la sticla aproape goală. Încercă de două ori să potrivească sticla pe suportul de băuturi, dar renunţă şi o puse alături. Privea în gol.

— Într-o seară a nimerit o pată umedă şi a pierdut controlul. Aveam o sută cincizeci la oră. Am aflat că el a

murit pe loc. S-a izbit de beton şi şi-a frânt gâtul, deşi avea cască. Eu am fost aruncată şi m-am dus pe spate aproape treizeci de metri. Îmi dăduse jacheta lui din piele. Fără ea, asfaltul mi-ar fi sfâşiat pielea. Era ferfeniţă când au ajuns paramedicii. A fost o adevărată minune că n-am ajuns într-un scaun cu rotile. M-am trezit la spital cu un braţ rupt şi trei vertebre fracturate. Până la Crăciun am purtat un guler cervical rigid.

Ridică mâna şi arătă cele două cicatrici de pe frunte.

— Cred că a fost groaznic.

— Aaa, da. Am avut mare noroc că nu m-am ales cu o grămadă de ştifturi chirurgicale sau mai ştiu eu ce, dar a trebuit să fac grefe de piele pe cea mai mare parte a spatelui, pe părţile laterale şi pe braţul ăsta. Luă sticla cu stânga şi ciocni, însă nu bău. Medicii nu s-au descurcat prea bine şi am rămas cu multe semne. Dezastru. Aşa mi-am încheiat cariera de majoretă. S-a dus vremea maiourilor sau a mânecilor scurte. La balul de absolvire a trebuit să port o rochie îngrozitoare, cu guler înalt. Ştii că-i naşpa când un băiat de optsprezece ani nu vrea să facă sex cu prietena lui în noaptea balului de absolvire.

Mike se uită la umărul ei.

— Deci spatele ţi-a rămas sensibil?

— Neee, făcu Jamie. E complet amorţit. Accidentul mi-a ras aproape toate terminaţiile nervoase de la gât până la fund. N-am mai simţit nimic de aproape şaptesprezece ani.

— Şi atunci ce-i…

— Pur şi simplu nu-mi place să mi se aducă aminte că sunt desfigurată.

— N-aş zice asta. Dacă nu te deranjează să-ţi spun, eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată.

Ea făcu un gest ca şi cum ar fi alungat cuvintele.

— Da, aşa susţin toţi. Până mă văd dezbrăcată.

Dădu repede pe gât restul de bere. Sticla lovi tejgheaua cu putere.

Mike o privi.

— Pot să te întreb ceva?

Jamie clătină capul dintr-o parte în alta.

— Nu, nu-mi poţi vedea cicatricile.

— Nu la ele mă gândeam. Mă întrebam cum ai reuşit să citeşti azi toate liniile de cod.

— Poftim?

— Sunt peste două milioane de linii de cod. Cum ai reuşit să le parcurgi pe toate într-o singură zi?

Jamie se uită o clipă la Mike. Trase adânc aer în piept. Ochii i se umeziră şi începură să tremure.

— Nenorocitule!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cred că o să vărs tot drumul spre casă.

24

O femeie brunetă, cu halat alb şi ochelari ce-i dădeau o înfăţişare de bufniţă, îşi iţi capul pe hol.

— Leland Erikson?

— Da.

— Phoebe Forrester, se prezentă ea întinzând mâna.

— Dr. Forrester?[9] repetă Mike cu un zâmbet şters.

— Credeţi-mă, zise ea în timp ce-şi strângeau mâinile, am auzit asta tot timpul cât am studiat Medicina. Îi cercetă chipul o clipă, apoi îl conduse prin uşă, pe un coridor alb. V-am aşteptat. Cineva de la Departamentul Apărării a sunat şi m-a anunţat că veţi trece pe aici.

Profesorul îşi stăpâni un căscat.

— Sper că nu vă deranjez.

— Nu este o zi aglomerată – în plus, mai întrerupem rutina. Totul e în regulă?

— Îmi cer scuze. Am stat până noaptea târziu, ca să mă ocup de un prieten cherchelit.

— Aha... Sunteţi unul dintre cei care au găsit cadavrul, nu-i aşa?

— Bob încă nu murise.

— Corect. Mă scuzaţi, spuse femeia oprindu-se lângă o uşă largă. Cum vreţi să procedaţi?

— Să fiu sincer, este prima necropsie la care asist. Ce-mi recomandaţi?

— Doriţi şi să vedeţi cadavrul, sau numai să aflaţi rezultatele?

— Eu ştiu ce vreau, dar cred că trebuie să văd cadavrul.

Forrester îi făcu semn spre uşa următoare.

— A fost curăţat. Nu va fi chiar atât de rău. Deschise uşa. Îl cunoşteaţi pe decedat?

— Oarecum. Am ieşit de câteva ori împreună.

— Nu uitaţi să respiraţi. Anunţaţi dacă aveţi nevoie de o

---

[9] Phoebe Forrester este numele unui personaj fictiv din telenovela *The Bold and the Beautiful* difuzată de canalul de televiziune CBS Daytime (n. red.).

pauză.

Mirosul rece de metal lustruit şi de chimicale era izbitor. Deşi mai văzuse morgi la televizor, Mike se opri o clipă în faţa peretelui cu sertare din oţel. Phoebe se duse în colţul îndepărtat şi verifică de două ori un clipboard.

— A fost un caz ciudat.

— În ce fel?

— Mai bine să vă arăt.

Scoase dintr-o cutie o pereche de mănuşi din latex.

— Vreţi şi dumneavoastră o pereche?

— Sper să n-am nevoie.

Medicul legist mai ţinu o clipă cutia. Mike scoase o pereche de mănuşi, cu care rămase în mână. Phoebe îşi trase mănuşile.

— Ce specialitate aveţi? Nu mi-au menţionat-o.

— Literatura americană timpurie.

— Poftim?

— Am glumit. Nu vă-ngrijoraţi în privinţa mea. Faceţi-vă treaba. Dacă nu-nţeleg ceva, întreb.

— Bine.

Femeia trase mânerul sertarului şi scoase cadavrul. Nu era acoperit cu nimic. Ochii lui Bob erau acum reci şi albi. Pielea galbenă căpătase o culoare palidă, ceroasă. Un Y mare din suturi se întindea pe suprafaţa pieptului. Rana neregulată din lateral fusese curăţată. Fusese un adept înfocat al depilării.

— Ţinând cont de rănile scalpului, începu Forrester, declaraţia mea oficială este că principala cauză a morţii o constituie rana produsă de un obiect ascuţit. Accidental. Asta va figura pe certificatul de deces.

— Dar ziceţi asta pentru că…

— Pentru că sunt multe probleme la individul ăsta, însă încercarea de a identifica toate cauzele decesului ar putea dura câteva săptămâni. Probabil chiar luni. Există câteva indicii evidente, adăugă legista arătând rana de sub coaste. Există şi o tăietură de toată frumuseţea în spatele craniului. Dintre toate rănile, ele au dus la pierderea cea mai mare de sânge. Când a ajuns aici, nu mai avea în el niciun litru şi

jumătate. Poate vreo şapte sute de mililitri din sângele pierdut să se fi îmbibat în haine, care şi ele trebuie verificate.

— La naiba! făcu Mike.

— Ce s-a întâmplat?

— Hainele îi erau deja pline de sânge.

— Cum adică?

— Asta poate să mai aştepte. Ştiţi ce-i chestia asta? întrebă apoi arătând cu un gest al capului spre rana lui Bob – spre rana *cadavrului.*

— E o rană străpunsă. Aş fi tentată să spun că este vorba despre un traumatism balistic – o rană prin împuşcare –, fiindcă străbate direct ţesutul moale, dar este prea curată pentru a fi de la mică distanţă. Este… Forrester ridică din umeri. Poate fi o lovitură de cuţit foarte rapidă sau o împunsătură cu ceva…

Mike făcu un gest spre corpul deformat.

— Deci credeţi că toate astea i-ar fi putut cauza moartea?

Ea strânse iarăşi din umeri.

— Posibil. Nu cred că ar mai fi trăit mult, chiar dacă n-ar fi pierdut sânge. Cel mult trei-patru luni.

— De ce?

— Avea cancer.

— Ce fel de cancer?

— De tot felul, flutură femeia din mână în lungul cadavrului. Pielea îi arată aşa din cauza cancerului pancreatic. În unele cazuri provoacă icter nedureros. Am auzit de un pacient la fel de bolnav când eram rezidentă, cineva cu pielea ca personajele din *Familia Simpson,* dar nu mai văzusem niciodată un astfel de caz.

— Şi sunteţi sigură că-i cancer?

Forrester încuviinţă din cap şi făcu un semn spre incizia în Y.

— Pancreasul lui era pur şi simplu o masă de tumori. La fel şi ficatul, plămânii, colonul şi prostata. Câteva mici în creier. Splina şi măduva osoasă prezentau semne de leucemie. Cu excepţia pancreasului, niciunul dintre cancere

nu este avansat, dar nu cred că urma vreun tratament pentru vreun organ. Nici urmă de chimioterapie în organismul lui, totuşi…

— Totuşi ce? întrebă Mike aruncându-i o privire.

— Nimic.

— Trebuie să ştiu tot ce aţi descoperit.

Legista îşi ciocăni uşor degetele unele de altele.

— Sper că nu vor fi probleme în privinţa asta…

— Ce vreţi să ziceţi? Cum adică probleme?

— De exemplu, să mă trezesc într-un sac negru pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, nu?

Mike clipi de trei ori.

— Poftim?

— Ştiţi cum e… Te trezeşti cu o pungă neagră trasă peste cap, eşti aruncat într-o dubă şi dispari pe veci.

— Vă uitaţi cam mult la televizor, nu-i aşa?

— Eu doar… Toată treaba e un pic ciudată, spuse doctoriţa strângând din umeri. Apelul de la Departamentul Apărării, apariţia dumneavoastră…

— Nu vă faceţi griji, o linişti Mike. Credeţi-mă, dacă aş băga pe cineva în sac, aş avea pe listă cam patru-cinci persoane înaintea dumneavoastră.

Ea respiră adânc şi îşi relaxă umerii.

— Ce-aţi descoperit? Ce-i aşa ciudat?

Forrester făcu un gest spre mâna plină de cicatrici.

— Vedeţi asta?

— Da.

— E o arsură, spuse femeia, după care arătă altă cicatrice în apropierea cotului. La fel şi asta. După felul în care s-au netezit, cred că sunt vechi de vreun an.

— Aşa…

— Tipul ăsta are câteva arsuri vechi şi numeroase organe mâncate de cancer. O singură chestie provoacă aşa ceva.

Mike ridică sprâncenele a îngrijorare.

— Radiaţia? Se uită apoi la cadavru. Sunt arsuri provocate de radiaţii?

— Nu arsurile de genul ăsta. Arsurile sunt arsuri. Dacă nu cunoşti cauza, nu întotdeauna poţi confirma pornind de la

rană, indiferent ce ai văzut la televizor, continuă legista aruncându-i repede un zâmbet. Totuşi, în combinaţie cu cancerul… Aş fi dispusă să pariez câţiva dolari pe chestia asta.

— Cam câţi?

Femeia stătu puţin pe gânduri.

— Vreo cincizeci.

— Pare un pariu destul de încrezător.

— Aş ridica suma, totuşi există o neconcordanţă. Arsurile înseamnă expunere radioactivă intensă pentru o perioadă de timp foarte scurtă. Însă cancerul este rezultatul expunerii pe termen lung la un nivel scăzut de radiaţii.

— Cât timp?

— Nu-i o chestie pe care s-o descoperi acţionând regresiv. Pentru manifestarea unui cancer indus de radiaţii e nevoie de obicei de ani întregi, dar există şi cazuri în care apare într-un timp mult mai scurt. Părerea mea este că a fost declanşat de altceva.

Mike se uită din nou la Bob… la cadavru.

— Altceva?

— Păi, uitaţi-vă la el. A fost snopit în bătaie de câteva ori în ultimele luni.

— Nu. Toate astea sunt… destul de recente.

Forrester îşi muşcă buza. Scutură din cap.

— Sunt răni vechi.

— Nu se poate.

Ea plimbă un deget de-a lungul liniei neregulate a maxilarului cadavrului.

— Vedeţi asta? E ţesut cicatricial. Unul vechi. Şi de data asta aş presupune că e vechi de cel mult un an.

Bărbatul se aplecă şi cercetă încreţiturile palide ale pielii.

— Sunteţi sigură?

— Da. Şi e un dezastru. Ca şi cum i-ar fi fost smulsă jumătate din faţă, dar nu i s-a făcut nicio sutură. Cred că nici măcar n-a fost bandajată. Aş spune că pur şi simplu a ţinut-o apăsată câteva ore până când sângele s-a coagulat şi totul s-a vindecat prin cicatrizare secundară.

Mike se încruntă.

— La fel şi aici, zise Forrester arătând braţul. Răsucirea aceea este un humerus rupt care n-a fost fixat. Sau, mă rog, n-a fost fixat corect. Probabil că l-a durut mereu al naibii de tare.

— Când i-a fost rupt?

— Acum mai bine de un an. Repet, toate se potrivesc.

El încrucişă braţele pe piept.

— Ceva nu-i în regulă?

— Exact! Cât de veche e rana străpunsă?

— Aş spune că a fost produsă cu o oră înainte de deces.

— Sunteţi sigură? se încruntă Mike din nou.

— Da. Există multe leziuni tisulare, dar n-a fost atinsă nicio arteră principală, aşa încât este în concordanţă cu pierderea de sânge. Câţiva centimetri mai sus, mai aproape de subsuoară, şi povestea ar fi fost cu totul alta.

— Ar trebui să mai ştiu ceva?

— Încă două lucruri. Par aproape minore în comparaţie cu restul.

— Ascult.

— Un simptom secundar, dar care a contribuit de asemenea la deces, este deshidratarea.

— Deshidratarea?

Phoebe Forrester dădu din cap aprobator şi atinse faţa cadavrului.

— Uitaţi cât de crăpate îi sunt buzele. Observaţi, de asemenea, nările şi pielea din jurul canalelor lacrimale. Era foarte evident când i-am verificat corpul vitros. Aş spune, continuă ea răpăind uşor cu degetele pe pieptul lui Bob, că în ultimele două-trei săptămâni a băut mai puţin de doi litri de lichide pe zi.

— Nu se poate. Era dependent de cofeină. Mereu bea câte ceva. Cafea, răcoritoare, băuturi energizante…

— Nu l-am cunoscut pe individul ăsta. Nu pot confirma decât ce am găsit la autopsie.

Mike îşi frecă tâmplele. Furnicile se foiau pe ambele emisfere ale creierului său. Voiau să iasă. Era tentat să le dea drumul.

— Iar celălalt lucru?

— Am verificat conţinutul stomacului. E o chestie de rutină. Avea ceva carne nedigerată, pământ şi mai bine de optzeci şi cinci de grame de iarbă.

— Şi-a înghiţit drogurile?

Femeia scutură din cap.

— Nu, nu marijuana. Efectiv iarbă, ca de peluză. Un gazon care era într-o stare destul de proastă, deoarece firele de iarbă sunt lungi şi în mare parte moarte. Iar carnea…

— Ce-i cu ea?

— Probabil nu vom şti sigur până săptămâna viitoare, dar… avea blană pe ea. Îşi lovi din nou uşor degetele unele de altele. Fiica mea are trei hamsteri, aşa că pot spune destul de cert că semăna cu o blană de şobolan.

Câteva furnici ieşiră. Purtau ipoteze, idei şi presupuneri absurde. Mike o privi pe Forrester în ochi.

— Sunteţi sigură că este el?

Legista se uită la cadavru. Trecură câteva clipe.

Mike îi studie expresia.

— I-aţi văzut actul de identitate?

Femeia aprobă din cap şi, cu un gest, îi arătă două fişete.

— Obiectele lui personale sunt acolo. N-au fost încă procesate. Avea şi un card vechi de la o sală de fitness.

— Deci ce credeţi?

— Mi-a trecut prin minte că vă aflaţi aici ca să solicitaţi cadavrul şi să-mi ziceţi că s-a produs o încurcătură, că tipul ăsta trăise în ultimii zece ani într-o peşteră din afara oraşului Fukushima.

— Sau să vă bag într-un sac negru?

— Poate că da.

— Credeţi că ar fi posibilă o încurcătură?

Forrester ridică din umeri.

— Culoarea părului şi cea a ochilor se potrivesc, deşi actul de identitate nu indică ochiul bolnav sau cicatricile. Înălţimea e corectă, grupa sangvină se potriveşte. Am putea încerca dantura, dar îi lipsesc şapte dinţi, iar doi sunt rupţi, care iarăşi nu se potrivesc cu nicio fotografie. Nu văd nicio plombă, aşa încât nu putem decât să sperăm la o

identificare norocoasă. Au fost patru elemente de identificare pozitivă. Dumneavoastră eraţi unul dintre ele.

— Testul ADN?

— Nu suntem un laborator criminalistic dintr-un serial TV.

— L-aţi putea face?

— Mi-ar trebui un eşantion de control.

— Cred că pot face rost. Aproape în fiecare lună era supus unor examene clinice. Trebuie să existe pe undeva probe de sânge.

— Probabil va dura o săptămână sau două. Poate chiar o lună.

— O să văd dacă pot face ceva ca să mai scurtăm timpul.

— Mult succes. Doar sunteţi reprezentantul statului.

— Pot să vă mai pun o întrebare?

— De asta vă şi aflaţi aici.

— Cam câţi ani credeţi că avea?

Femeia ridică un colţ al gurii.

— Asta mi-a trecut şi mie prin minte când m-am gândit că ar putea fi o greşeală de identificare. Totuşi, se verifică. Există unele semne de malnutriţie, dar curba coloanei vertebrale, articulaţiile… toate arată aşa cum ar trebui pentru cineva de vârsta lui. Şi în starea lui.

— Încă o întrebare.

— De acord.

Mike aruncă o privire încruntată spre cadavru.

— N-aţi găsit pe undeva, în el, o minge de baseball?

25

— Nu găsise mingea de baseball?

Mike clătină din cap.

— Nici urmă de ea. A făcut chiar încă un set de radiografii, ca să mai verifice o dată pentru mine. S-a evaporat.

La cinci mii de kilometri distanţă, Reggie se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sau a fost săltată de vreun paramedic care voia o minge de baseball gratis pentru copilul lui.

— Aş fi văzut.

— Este chiar aşa importantă mingea aia?

— Cred că da.

Mike îşi încrucişă braţele la piept şi îşi lovi uşor cotul cu palma.

— Şi hainele îi erau rupte.

— Cum?

— I-am văzut lucrurile. Le-am analizat pe toate părţile.

— E în regulă, da?

— Da. Erau zdrenţuite în câteva locuri. Trei rupturi distincte pe pantaloni şi două pe cămaşă.

— Şi?

— Ruperea şi destrămarea s-ar fi putut produce în urma trecerii. Nu sunt sigur cum, pentru că încă nu ştiu destule despre portal, dar nu este greu să ne imaginăm un câmp electromagnetic puternic cu un efect degenerativ asupra materialelor. Asta-i încă o informaţie pentru experţii tăi. În mintea lui, furnicile purtau imagini ale hainelor întinse pe masa cromată şi le puneau cap la cap. Deşi ruperea este o acţiune fizică, la fel ca rănirea. Provoacă deteriorări.

— Maşinăria l-a îmbolnăvit de cancer, iar tu te concentrezi asupra pantalonilor lui.

— Nu şi-a agăţat pantalonii şi şi-a rupt jumătate de manşetă când a trecut prin inele. Însă manşeta e ruptă. Şi a fost împuşcat sau înjunghiat cu ceva.

Mike răsuci hainele în minte şi examină cusăturile

desfăcute şi ţesătura ruptă.

— Şi erau prăfuiţi. A făcut un singur pas, dar a adunat pe haine vreo sută de grame de praf.

— Am văzut odată o reclamă la o saltea care m-a convins că cea mai mare parte din praf provine de la celulele moarte ale pielii umane, spuse Reggie. S-ar putea explica starea lui dacă o sută de grame de piele s-a evaporat – *puf!* – când a păşit prin inele.

Mike închise ochii şi încercă să retrăiască senzaţia provocată de frecarea ţesăturii între degete. Memoria lui era mai puternică în privinţa imaginilor şi a sunetelor. Celelalte senzaţii rămâneau, de asemenea, înregistrate, dar nu erau mai clare în memorie decât în realitate.

— Praful era nisipos. Mai mult un fel de nisip decât… mă rog, praf. În plus, mai era şi sângele.

— Ce-i cu el?

— Hainele îi erau îmbibate de sânge. Pe lateral şi pe tot braţul stâng, unde încerca să-l oprească.

— Ai zis că avea o gaură serioasă în el.

— Da, însă hainele îi erau *deja* îmbibate când a păşit prin portal. Cu aproape un litru de sânge. Iar dacă a pierdut un sfert din sânge atât de repede, ar fi trebuit să moară în câteva secunde. Asta-i o sângerare produsă de amputarea unui membru.

— Poate nu era sângele lui?

Mike clătină din cap.

— Forrester l-a analizat. Grupa de sânge se potriveşte. Deschise ochii şi începu să se plimbe prin rulotă. La corpul lui Bob, totul pare să indice că, în mai puţin de o secundă, a fost supus unor experienţe desfăşurate timp de minimum un an. Cu toate acestea, medicul legist e destul de sigur că nu-i mai bătrân decât ar trebui să fie.

Reggie făcu o grimasă.

— Dilatarea timpului? Portalul le permite oamenilor să străbată distanţe mari într-un timp foarte scurt. Fizica spune că ar trebui să existe şi o deplasare în timp, nu?

În mintea lui Mike apărură câteva furnici.

— Nu tocmai, zise el. Repet, nu-i specialitatea mea, dar

sunt destul de sigur că dilatarea timpului depinde de viteză. Dacă Arthur spune adevărul, Portalul Albuquerque acoperă distanţa prin curbarea spaţiului, nu prin grăbirea traversării lui. Bob se deplasa cu cel mult doi kilometri şi jumătate pe oră.

— Aha…

— Chiar dacă nu era aşa, deplasarea cu viteze mai mari ar fi însemnat ca timpul să treacă pentru el mai încet, nu mai repede. Un minut pentru noi ar fi fost pentru el o secundă.

— Şi nu i-a luat nici măcar o secundă să treacă prin portal.

— Nici măcar.

— Deci, în privinţa asta, are vârsta potrivită.

— Nu-i vorba de dilatarea timpului. Ştiu foarte bine asta.

— Eşti sigur?

Mike îşi desfăcu braţele.

— Aici nu sunt sigur de absolut nimic.

— Şi eşti în continuare convins că nimeni n-a provocat intenţionat treaba asta?

— Sabotaj? Nu există un motiv real, clătină Mike din cap.

— Îl elimina pe Bob.

— Îl elimina pe Bob şi punea capăt întregului proiect. Nimeni de aici nu-şi doreşte aşa ceva.

— Ai făcut o evaluare corectă?

Mike se gândi puţin.

— În privinţa asta sunt destul de sigur.

Reggie se foi în scaun.

— Oamenii lui Arthur au mai găsit ceva?

— Nu. Au făcut bucăţi toată instalaţia, după care au reasamblat-o. Nu-şi explică leziunile lui Bob. Nu au găsit nici măcar un cablu desprins.

— Oare ascund ceva?

— Cred că ascund multe.

— În privinţa accidentului?

— Mai degrabă în privinţa portalului. Pur şi simplu… Furnicile se agitau prin creier, antrenate în două-trei dispute minore. Cred că abordăm problema din unghiul

greşit.

Reggie începu să vorbească, însă Mike îi făcu semn să tacă.

— Oamenii tăi n-au reuşit să găsească nimic pentru că au pornit de la presupunerea că Arthur şi echipa lui au ceea ce vor – răspunsul la o anumită întrebare.

Tot mai multe furnici se alăturară confruntării. Se loveau una pe alta cu imagini, sunete şi idei. Interiorul craniului său era înceţoşat de imagini.

— Nu are niciun sens, deoarece continuăm să punem toate fragmentele şi indiciile aleatorii în aceeaşi grămadă, când de fapt ar trebui să le grupăm în două-trei categorii. Ei nu ascund un lucru, ci mai multe. Sunt chestii pe care le ştiu şi pe care încă nu doresc să le împărtăşească, dar cred că sunt şi chestii pe care nu le ştiu şi încearcă să-şi mascheze ignoranţa. Ceea ce înseamnă că mai există probabil aspecte legate de portal de care niciunul dintre noi nu-şi dă seama.

— Ceea ce ei ştiu, ceea ce ei nu ştiu şi ceea ce ei nu ştiu că nu ştiu, concluzionă Reggie.

— Exact! Portalul funcţionează, dar nu cred că în felul în care spun ei. Oricum, au reuşit să-l pună în funcţiune. Şi au de gând să schimbe lumea şi să obţină recunoaşterea cuvenită. Atunci de ce sunt îngrijoraţi?

Reggie îşi drese glasul.

— S-ar putea ca asta să fie irelevant, spuse el. Am cerut informaţii unor persoane. Consiliul înclină să refuze noul buget.

Mike îndepărtă furnicile.

— Am crezut că aşteaptă raportul meu. Raportul tău.

Pe ecran, prietenul lui ridică din umeri.

— Luând în calcul ceea ce li s-a întâmplat lui Bob Hitchcock şi lui Ben Miles, cred că ne confruntăm cu o rată de eşec de două procente, nu?

— Aproximativ.

— Asta ar echivala cu prăbuşirea zilnică a trei-patru jumbo-jeturi. Cam cât de populară crezi că ar fi călătoria cu avionul cu o asemenea rată de supravieţuire?

— Vrei să renunţi?

— Nu fac decât să aştept un raport complet de la omul meu de pe teren. Demonstrează-mi că totul e-n regulă, că a fost doar un accident neprevăzut şi că nu se va alege nimeni cu o formă de cancer, iar eu o să mă asigur ca Arthur să-şi primească în continuare banii. Ochii lui Reggie se repeziră spre stânga. Vorbim mai târziu.

Şi se aplecă în faţă, iar tableta clipi şi reveni la ecranul obişnuit.

Mike se uită o clipă la ea. Apoi îl urmări pe Bob murind pentru a 234-a oară. Furnicile îi înghesuiseră de-a valma imagini şi teorii. Nimic nu se potrivea ca lumea.

Se îndreptă spre clădirea principală. Anne îi zâmbi de la recepţie când trecu pe lângă ea. Îşi prezentă cardul de acces cititorului şi ieşi pe nivelul principal.

Olaf şi Neil se aflau la staţiile lor de lucru. Johansson derula o simulare pe ecran. Amândoi se uitară la Mike în timp ce străbătea încăperea îndreptându-se spre ei.

— Cum merge?

Neil îi aruncă o privire lui Olaf.

— Bine, făcu fratele geamăn al lui Bogart. Te putem ajuta cu ceva?

Mike păşi peste cabluri.

— Mă întrebam unde-i Arthur.

Neil dădu să răspundă, însă Olaf îl întrerupse.

— Acum vreo cincisprezece minute era în cabină. Ar putea fi în biroul lui.

Neil se întoarse spre monitor. Îşi făcuse un obicei din a nu privi nicăieri în altă parte.

Mike îi studie pe cei doi.

— Ceva noutăţi în legătură cu… incidentul?

— Nu, zise Johansson.

— Am făcut eu ceva greşit?

— Nu, repetă celălalt. Suntem doar ocupaţi. Ne aflăm în mijlocul unei simulări.

— A incidentului?

— Da, simulăm o conexiune.

— Poftim?

Olaf se ridică şi se întoarse spre Mike.

— Nu-l căutai pe Arthur?

— Scuză-mă.

— Nicio problemă.

Cineva tuşi în difuzoare, iar Mike îşi ridică privirea spre cabină.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva, se oferi el, dă-mi de veste.

— Negreşit, spuse Olaf.

Mike se întoarse pe coridor şi urcă scările. Îşi folosi din nou ecusonul de acces şi deschise uşa camerei de comandă.

— Salut, făcu el, eram…

Sasha îl privi peste umăr şi ridică un deget, cerându-i să aştepte.

— Gata în două minute, rosti ea la microfon.

— Ah, scuză-mă. Credeam că-l găsesc pe Arthur aici.

— E în Zona B.

Mike ridică din sprâncene.

— Monitorizează o simulare din celălalt laborator?

— Simulare?

Atenţia bărbatului se îndreptă dincolo de Sasha, spre ecrane. Furnicile purtau imaginile preluate cu puţin timp în urmă de pe monitorul lui Olaf.

— Faceţi o nouă încercare? Chiar dacă nu ştim ce s-a întâmplat ultima dată?

— De asta o facem. Avem nevoie de informaţii, continuă tânăra întorcându-se la ecrane.

El aruncă o privire prin încăpere.

— Stai puţin… tu de ce eşti aici?

— Cineva trebuie să monitorizeze sistemul. O pictogramă de pe un monitor pâlpâi, moment în care Sasha se aplecă spre microfon. *Johnny are o soluţie. Suntem gata într-un minut.*

Îşi coborî apoi privirea spre laborator, în direcţia inelelor strălucitoare.

— De ce nu-i Jamie…

Agitate, furnicile asamblară imaginea în mai puţin de o

secundă. Mike deschise brusc uşa camerei de comandă şi dădu buzna pe scări. O împinse pe Anne când o depăşi în fugă pe coridor, vărsându-i cafeaua, şi se îndreptă spre uşa cea mare. Îşi trecu ecusonul de acces prea repede prin faţa cititorului, care nu reacţionă decât la a doua încercare, încuietoarea făcu clic şi Mike se năpusti pe uşa deschisă.

Olaf apăsă rapid trei taste.

— Nivelul energetic e bun.

— Nu! strigă Mike.

Fire luminoase de energie electrostatică se degajau în jurul inelelor, biciuind aerul de la unul la altul. Un şuierat tăios răsună pe întregul nivel principal. Aerul din interiorul inelelor se fărâmă şi începu să fiarbă.

După care se făcu linişte.

Mike alergă pe lângă staţiile de lucru şi urcă pe rampă.

— Câmpul are coeziune, se auzi vocea Sashei. *Portalul e deschis.*

Apăru al treilea inel. Jamie urcă pe rampa din Zona B. Părul îi atârna despletit, încadrându-i chipul. Hainele îi erau boţite. Mike îl vedea pe Arthur în spatele ei, la una dintre staţii. Bărbatul mai vârstnic îşi fixă pentru o clipă privirea asupra lui, după aceea se uită în altă parte.

Jamie stătea în picioare, la doi metri, şi în acelaşi timp la opt sute de metri, depărtare de el.

— Nu face asta! o avertiză Mike.

Tânăra clătină din cap.

— Va fi bine.

— Olaf! strigă Mike fără să-şi desprindă privirea de ea. Închide-l! Acum!

— Ştim ce facem! izbucni Johansson.

— Cum aţi făcut şi cu Tramp?! Închide-l!

Îl auzi pe Neil respirând greu; Sasha gâfâia în difuzoare. Jamie făcu câţiva paşi în direcţia lui. Se afla în interiorul primului inel, la câţiva centimetri de prag.

— Va funcţiona, zise ea. Codul e-n regulă. Partea tehnică e-n regulă. Ce a păţit Bob a fost o întâmplare.

— N-ai de unde să ştii.

— Ştim. Eu ştiu.

— Jamie, insistă Mike rezistând impulsului de a se uita la Arthur, niciunul dintre voi nu ştie ce s-a întâmplat. Nu…

— Va fi bine, repetă femeia. Sunt convinsă de asta.

Trase adânc aer în piept şi păşi prin portal.

26

Jamie se ciocni de Mike şi rămaseră lipiţi unul de altul. Bărbatul îi simţea căldura corpului. Părul îi mirosea a pudră de talc.

— A fost drăguţ că ţi-ai făcut griji, zise tânăra, iar cuvintele ei aveau miros de cafea îndulcită, dar nu trebuia.

Îşi dădu la o parte şuviţele de păr, însă acestea îi acoperiră din nou chipul.

— Eşti în regulă? Te simţi bine?

— Da. A funcţionat fără nicio problemă.

— A fost o prostie.

— Ai încredere în mine. Nu sunt chiar atât de proastă pe cât mă crezi în clipa asta.

— Mai avem patruzeci de secunde la portal, anunţă Sasha. *Te duci înapoi sau asta-i tot?*

Jamie îi aruncă un zâmbet sincer lui Mike.

— Păi, făcu ea, să mă-ntorc, Domnule Nemernic de la Guvern?

Pentru o clipă, Mike avu impresia că se pregătea să-l sărute în faţa tuturor.

— Nu. Apoi, uitându-se peste umăr şi ridicând glasul: Nu! Opriţi-l!

Neil se uită la Olaf şi se aplecă asupra staţiei sale de lucru. Cu coada ochiului, Mike o văzu pe Jamie aprobând din cap. Johansson se întinse şi începu să tasteze ceva.

— Se închide portalul, îi înştiinţă Sasha. *Atenţie!*

Jamie puse o mână pe pieptul lui Mike, obligându-l să facă câţiva paşi în spate. Bărbatul îl săgetă cu privirea pe Arthur. Directorul de proiect nu-l luă însă în seamă. Aerul dintre ei începu să se vălurească, iar din inele răbufni şuierat de paraziţi radio.

— A fost o prostie uriaşă, spuse Mike.

— Relaxează-te. Totul a decurs normal. Sunt bine.

Tânărul se întoarse şi le aruncă lui Olaf şi lui Neil Privirea. Neil ezită puţin. Olaf îl înfruntă.

— Ce naiba aveţi? întrebă Mike. Ultima dată când a

trecut cineva pe acolo a murit.

— Iar înainte de asta, răspunse Olaf, în peste o sută şaizeci de cazuri, cineva a trecut şi nu s-a întâmplat nimic.

Mike observă că îşi recăpătase tonul infatuat.

— La asta se rezumă ştiinţa. Să faci paşi îndrăzneţi şi să nu dai înapoi în momentul în care te confrunţi cu un obstacol.

— Obstacol? făcu Mike îndreptându-se spre Johansson în timp ce-şi flutura braţele spre inele; celălalt îşi încleştă pumnii. Moartea lui Bob a fost un obstacol?

— N-am găsit nicio problemă, interveni Neil. Trebuia să facem un test ca să vedem dacă a fost un accident.

— În apropiere e un magazin cu animale de companie, continuă Mike. Aţi fi putut trimite un cobai.

— Nu, zise Olaf, n-am fi putut face asta. Revenirea la testarea pe animale ar însemna un imens semnal de alarmă. Ar semnifica recunoaşterea eşecului.

— Dar a fost un eşec!

— Nu, n-a fost, spuse Jamie.

Mike se repezi la ea.

— Bob a…

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu Bob, zise Neil. Nimic nu indică portalul drept cauză a morţii lui. Aveam nevoie de mai multe informaţii.

— Trebuia să facem alt test, completă Jamie. Aşa că m-am oferit voluntară.

Uşa mare se deschise şuierând, iar Sasha intră în sală plimbându-şi privirea de la unul la altul. Se aşeză lângă Olaf.

— Ai fi putut să mori, îi mai spuse Mike lui Jamie.

— Dar n-am murit.

— Era firesc să meargă, interveni Olaf în timp ce degetele îi butonau telefonul.

— De unde şi până unde e ceva firesc să te oferi voluntar pentru a fi ucis?

— Pentru că aveam cel mai puţin de pierdut, explică fata. Toţi ceilalţi au familii sau obligaţii de altă natură. Eu n-am. Aşa încât mi s-a părut normal să fac eu trecerea.

Mike clătină din cap.

— Nimic din toate astea n-are vreun sens. Se uită în jur, la membrii echipei. Pe bune, ce-a fost în capul vostru?

— Mă gândeam că-i munca mea de-o viaţă, zise Jamie, şi nu voiam s-o văd spulberată.

Cuvintele ei răsunară în încăpere.

— Va trebui să faci analize complete, propuse Johansson. Din punct de vedere fizic şi radiografii, în primul rând. Şi o tomografie computerizată, pentru mai multă siguranţă.

— Desigur, consimţi ea.

Bărbatul arătă spre monitorul său.

— Arthur vine cu maşina să te ia. Poţi să mergi?

— Mă simt bine. Totul e-n regulă.

— Nu puteţi ignora asta, zise Mike. A fost extrem de periculos.

— Bob n-ar fi fost de aceeaşi părere, spuse Sasha. Ştia ce-nseamnă. Ar fi vrut să continuăm.

Uşa se deschise din nou şuierând. Arthur intră, cu cheile de la maşină în mână.

— Sunt chiar la intrare, zise el. Gata de plecare.

Mike îl sfredeli cu privirea.

— Nu pot să cred că ai permis un nou experiment.

— De ce nu?

— Te-ai fi putut alege cu încă un cadavru.

— Sau am fi avut ocazia să demonstrăm că portalul funcţionează. Ceea ce am şi reuşit să facem, spuse el fluturând o mână în direcţia lui Jamie.

— Trebuie să-l anunţ pe Reggie.

— Din păcate, mă aşteptam.

— Ştii că treaba asta îţi va fi fatală. Până şi el va fi de acord că trebuie să-ţi închidă proiectul.

— Nu, n-o va face. În momentul ăsta, depinde de proiect la fel de mult ca noi. A investit prea mult. Portalul Albuquerque îi va lansa cariera sau i-o va distruge, iar dacă trebuie să aleagă, ştiu sigur ce va alege.

— Cineva a murit, îi aminti Mike.

— Şi am demonstrat că a fost un accident. Portalul Albuquerque funcţionează aşa cum am promis. Asta-i tot ce

contează.

— Putem amâna deocamdată asta? întrebă Jamie. Indiferent cum vedem problema, cel mai indicat pentru mine este să fac examenele clinice, nu? Deci haideţi mai întâi să le facem, abia după aceea să dezbatem dacă a fost o greşeală sau un pas îndrăzneţ.

Mike se uită la ea.

— Şi dacă este o greşeală?

— Pentru a treia sau a patra oară, bine, zise ea ridicându-şi braţele exasperată şi lăsându-le să cadă pe lângă corp.

— Păi, să fim siguri, spuse Arthur uitându-se insistent la Mike. Doar dacă nu ai alte obiecţii.

Mike le întoarse spatele şi începu să se deplaseze încoace şi încolo în faţa inelelor.

— Să mergem, zise Arthur.

— Mă întorc curând cu un rezultat pozitiv, spuse Jamie.

Zgomotul paşilor lor se auzi tot mai îndepărtat, iar uşa şuieră din nou. Se închise cu un bufnet. Olaf şi Sasha vorbeau pe un ton liniştit. Neil se îndreptă spre ei.

Mike rămase singur şi respiră adânc de câteva ori. Îşi ridică privirea spre inele. În afirmaţia lui Arthur exista o oarecare logică, însă Reggie avea să închidă proiectul. Sau, în cel mai rău caz, să numească pe altcineva la conducere. Data viitoare când vor deschide portalul, cine ştie ce i se va întâmpla celui care-i va trece pragul?

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. În mintea lui Mike, o furnică insistentă ţinea ridicată o imagine. Ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă. O derulă, chiar şi atunci când întoarse capul să se uite din nou.

Inelele îngemănate se înălţau pe pasarelă. El se deplasase atât de mult înspre dreapta, încât erau aproape tangenţiale. Făcu câţiva paşi până când putu să zărească partea îndepărtată şi cele două margini interioare ale inelelor.

După care mai făcu un pas şi văzu al treilea inel.

Aruncă o privire spre Olaf, Sasha şi Neil, care discutau ceva. Niciunul dintre ei nu se afla în apropierea staţiilor de lucru. În spatele lor, lumina roşie era stinsă.

Două inele în apropierea lui.

Trei inele pe partea îndepărtată.

Făcu câţiva paşi înapoi, pe urmă se duse în spatele platformei. Din poziţia aceea, se vedeau numai două inele mari alb-gălbui. Le urmări cu privirea. Apoi ieşi din nou în faţă. Se îndreptă spre stânga şi se uită prin portal.

Trei inele.

Mişcarea îi atrase privirea lui Neil.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse spre dreapta. Două inele.

Mike îşi drese glasul.

— Băieţi…

Toţi îşi ridicară privirile.

— Alimentarea este pornită?

— Da, rânji Olaf. De aceea nu se aude nimic.

Trei inele.

Două inele.

Pocni de două ori din degete şi arătă spre inele.

— Este alimentat cu energie?

Zâmbetele răutăcioase dispărură, iar Neil clătină din cap.

— Nu, fireşte că nu.

— Avem o problemă, zise Mike.

27

Neil şi Sasha se repeziră spre portal. Din trei paşi, Olaf ajunse din nou la staţia lui de lucru.

— Suntem decuplaţi, spuse el. Fără îndoială.

Mike urcă pe platformă şi se uită prin inele. Din punctul acela putea să vadă Zona B. Hanoracul lui Jamie rămăsese pe o staţie de lucru. Scaunul lui Arthur era în continuare îndepărtat de birou. Zidul din spate era cu şase metri mai departe decât cel pe care-l văzuse cu coada ochiului. Nici acolo lumina roşie nu era aprinsă.

Sasha şi Neil se apropiară de Mike.

— La naiba! făcu Sasha. Ce dracu' se-ntâmplă?

Neil întinse o mână spre portal, dar Mike îl lovi peste ea.

— Ce-i?

— Ştii cât timp va rămâne deschis?

Celălalt bărbat îşi privi atent vârfurile degetelor şi se cutremură.

Sasha se holba la inele.

— N-am reuşit niciodată să-l ţinem deschis mai mult de nouăzeci şi trei de secunde.

— *Nu* e deschis! strigă Olaf din spatele lor. Alimentarea a căzut, sistemul a căzut, nu este…

— E deschis, zise Mike.

— Poate doar pare deschis, spuse Neil. Ar putea fi un fel de imagine remanentă sau ceva de genul ăsta.

Sasha scoase ceva dintr-un buzunar. Le arătă lui Mike şi lui Neil o mână de mărunţiş, după care îl aruncă prin inele.

Banii metalici zornăiră pe rampa din Zona B. O monedă de 25 de cenţi se înţepeni în oţelul expandat al pasarelei. Două monede de 10 cenţi se rostogoliră cu zgomot pe podeaua din beton şi dispărură din câmpul vizual.

— La naiba! murmură ea.

Mike se scotoci prin buzunare şi găsi o monedă de 25 de cenţi. O ţinu între arătător şi degetul mare, aruncând-o apoi ca pe un *frisbee* în miniatură. Banul zbură prin inele şi ajunse în cealaltă încăpere. Lovi podeaua, alunecă şi se izbi

şuierând de peretele îndepărtat.

— Sigur e deschis? întrebă Olaf în timp ce analiza datele de pe ecran.

— Indiscutabil, zise Mike. Tocmai am aruncat în Zona B cam un dolar în monede.

— Nu se poate, făcu Olaf clătinând din cap. Nu este alimentat.

Se holbară o clipă la Zona B. Neil se îndepărtă de inele. Mike şi Sasha îl urmară. Se retraseră la staţia de lucru a lui Johansson.

— Ar putea fi pur şi simplu o... imagine remanentă, se bâlbâi Olaf. Poate câmpurile magnetice au creat cumva... un fel de efect de lentilă, ca o lentilă gravitaţională, iar noi vedem doar o imagine remanentă.

Mike nu-l luă în seamă.

— Mai este cineva în cealaltă clădire? o întrebă el pe Sasha.

— N-ar trebui să fie nimeni, scutură ea din cap. Arthur lucra singur.

— Neil, du-te acolo. Dar repede. Vezi dacă-i deschis la celălalt capăt. Nu te apropia de inel.

— Bine, zise el şi, ocolind inelele, se îndreptă spre uşa din spate.

— Şi nu atinge nimic! strigă Mike în urma lui. Nici comenzi, nici monede, nimic.

— Preiei controlul? întrebă Sasha.

— Încerc doar să mă asigur că nu va fi nimeni rănit, spuse Mike. Cred că ar trebui să aibă cineva şi grija asta.

— Am avut intenţii bune.

— La fel şi în cazul lui Tramp?

Sasha tresări de durere.

Ochii lui Olaf erau în continuare aţintiţi asupra inelelor.

— Am putea percepe o imagine întârziată, una existentă cu câteva clipe înainte de...

Mike clătină din cap.

— Nu-i o lentilă gravitaţională, Olaf. Portalul e deschis.

— E imposibil, clătină el din cap. Avea ochii larg deschişi şi maxilarul căzut, de parcă ar fi încasat câteva palme şi

încă nu-i venea să creadă. Briciul lui Ockham. Alimentarea e oprită, aşa că nu poate fi…

— Cum naiba ajungi la lentile gravitaţionale folosind briciul lui Ockham? întrebă Sasha, apoi se duse să verifice datele afişate la cealaltă staţie de lucru.

— Ei bine, ceea ce vreau să zic este că… nu există altă posibilitate.

— Portalul e deschis, repetă Mike. Alimentarea e oprită, programul nu rulează, însă portalul este în continuare deschis. De ce?

— Nu ştiu.

— Ai găsit vreodată ceva asemănător în teoriile tale? întrebă Mike. Chiar şi posibilitatea asta?

— Nu cred, făcu Olaf scuturând din cap.

— Nu *crezi?*

— Nu! răbufni bărbatul. Intrarea în defensivă îl readusese într-o stare familiară. Nu, n-am discutat niciodată despre aşa ceva.

— Aduceţi-l pe Arthur înapoi.

Sasha aruncă o privire de la cealaltă staţie de lucru.

— Şi cu Jamie cum rămâne?

Mike se opri. La fel şi Olaf. Cei trei se uitară unul la altul.

— Cât de departe e medicul? întrebă Mike.

— Nu prea departe, răspunse Johansson. Probabil că sunt deja la jumătatea drumului.

— Arthur s-ar întoarce imediat dacă ar considera că proiectul are probleme, spuse Sasha.

— Îi trimit mesaj, zise Olaf. Îl informez că a apărut o problemă şi că ar trebui să se întoarcă imediat ce o lasă pe Jamie la clinică.

Mike se uită în jur.

— Credeam că nu-i voie cu telefoane aici…

— Tu nu ai voie cu telefon aici, spuse Olaf.

Degetul începu să i se deplaseze pe ecranul tactil al telefonului. Felul în care se mişca îl făcea să pară bătrân. Mike era obişnuit cu elevii săi, care tastau pe mobile cu viteza fulgerului.

Sasha se zgâia la inele.

— Ce le alimentează?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Mike.

— Energia asta trebuie să vină de undeva, zise ea făcând un pas înainte. Aşa ceva nu se poate întâmpla fără…

— Sasha! o avertiză Olaf. Ai grijă la linie!

Vârful pantofului ei se oprise la câţiva centimetri de dunga de vopsea albă.

— Nu-i… făcu ea holbându-se la inele. La naiba, suntem în siguranţă?

— Hai să n-o aflăm pe propria piele, spuse Mike. Trebuie să ne asigurăm că toţi ştiu că este deschis. Până ne dăm seama ce se întâmplă, trataţi-l ca pe un experiment obişnuit.

La tastatură, Olaf şterse ceva dintr-un cod. Lumina roşie se aprinse şi începu să se rotească. Prin inele, puteau vedea mişcându-se umbre roşii în Zona B. Ceea ce îl duse pe Mike cu gândul la Bob, la prăbuşirea lui pe podea, în propriul sânge.

Telefonul izbucni într-o înlănţuire scurtă şi rapidă de note de vioară. Furnicile o identificară ca făcând parte din „Dansul rus” din *Lacul lebedelor* de Ceaikovski. Johansson atinse ecranul.

— Jamie. Vor să ştie ce se întâmplă.

— Ce le spui?

— Arthur să se întoarcă aici imediat după ce o lasă acolo.

— Este o rană, zise Sasha.

— Poftim?

Femeia se uita fix la inele.

— Am despicat şi am sfâşiat continuumul spaţio-temporal atât de des, încât am produs o fractură. Aşa încât, atunci când s-a cicatrizat, rana nu s-a închis. A rămas deschisă. Şi undeva, pe parcurs, portalul s-a permanentizat.

— Şi n-am observat niciodată treaba asta? întrebă Olaf batjocoritor.

— N-aveaţi cum să observaţi, spuse Mike, apoi arătă luminile roşii rotative. Portalul nu se deschide niciodată fără ca toate luminile de avertizare să se aprindă. Au devenit parte din el. Dacă n-aţi mai văzut luminile, n-aţi mai

verificat dacă portalul era închis cu adevărat.

— Dar trebuie să se fi întâmplat de curând, zise Sasha. Mai deunăzi ne-am uitat la el. Nu era deschis când am desfăcut totul bucată cu bucată.

— Şi nu era deschis nici când a murit Bob, adăugă Olaf.

— S-a închis după ce a trecut Jamie, zise Mike. Eram chiar acolo sus, pe pasarelă. Deci s-a întâmplat acum. De ce?

— Să fie acesta ultimul dintr-o serie de evenimente neplăcute? sugeră Sasha. Dacă era să se întâmple, trebuia să se întâmple cândva. De ce nu acum?

Auziră răsunând şuieratul uşii. Olaf se uită peste umăr. Mike privea inelele. Sunetul venise din cealaltă parte a încăperii.

Din *cealaltă* încăpere.

Paşi rapizi răsunară în Zona B. Neil apăru în partea îndepărtată a celor trei inele.

— La naiba! făcu el.

Mike se îndreptă spre rampă.

— Ne vezi?

— Clar ca lumina zilei. Este ca şi cum portalul ar fi deschis, doar că…

— E deschis, confirmă Mike. Ce spun instrumentele?

Neil se aşeză pe scaunul unei staţii de lucru şi ochii începură să-i umble dintr-o parte în alta a ecranului.

— Totul arată că portalul e închis. Alimentarea e zero, câmpul e zero, nu rulează niciun program, nimic.

— La naiba! repetă Sasha.

— Credeai că aparatele de acolo arată că-i deschis? interveni Olaf.

— Poate, spuse ea şi lovi uşor cu două degete în propriul ecran. Ar fi putut fi o problemă la un instrument.

Neil se uita la ei prin inele.

— În mod sigur nu-i o imagine remanentă, zise el.

Mike arătă spre rampă.

— Vezi banii pe jos?

Ochii lui Neil se îndreptară spre o monedă de 25 de cenţi, apoi baleiară podeaua.

— Câteva monede.

— Cum ţi se par?

— Arată ca nişte bani obişnuiţi, spuse el ridicând din umeri. Din locul ăsta nu se vede clar.

Făcu un pas spre una dintre monedele de 10 cenţi.

— Nu le atinge! zise Mike. Nu încă.

Buzunarul din spate al Sashei scoase un ciripit muzical. Mike recunoscu sunetul sistemului de comunicaţii din *Star Trek.* Tânăra îşi scoase telefonul.

— E Arthur, spuse ea. Întreabă ce se-ntâmplă. Să ignor mesajul?

— Dacă-l ignori, va crede că ceva nu-i în regulă, zise Johansson.

— Păi, aşa şi este.

— Întreabă-l doar dacă Jamie a ajuns la doctor, o îndemnă Mike. Apoi du-te în camera de comandă şi vezi ce indică aparatele.

Sasha se conformă şi o luă din loc, concentrată asupra telefonului. Mike observă că tasta cu degetele mari. Uşa şuieră deschizându-se, pe urmă se închise cu un bufnet.

— Neil! strigă Olaf.

— Da, făcu Neil ridicând capul şi uitându-se atent prin inele.

— Vreau să numeri împreună cu mine, doar să mă conving că nu-i o imagine reziduală în nicio parte. Numără până la cinci, cu pauză între numere, începând din clipa asta.

— Unu, rostiră amândoi la unison. Doi. Trei. Patru. Cinci.

— La naiba! făcu Olaf.

Mike se uită la el.

— Mai ai alte idei?

— Câteva.

Privirea îi era aţintită când la portal, când la ecran.

— Va trebui să reluăm toate testele esenţiale. Cu mingea de baseball. Poate chiar cu animale.

— Doar după ce primim veşti de la Jamie, zise Mike. Imediat ce aflăm că-i în siguranţă.

28

— Da, făcu Arthur, foarte interesant.

Se ghemui în vârful rampei din Zona B şi se uită prin cele trei inele la Mike şi la Olaf. Insistase să verifice el însuşi toate indicaţiile aparatelor, din camera de comandă şi de la fiecare portal. Neil se afla în spatele lui, la o staţie de lucru. Cea pe care Jamie îşi lăsase hanoracul.

Pe podea, în apropierea lui Neil, se vedeau capetele cablurilor de alimentare. Le deconectase pe toate cinci din fiecare clădire şi le îndepărtase de sursă. Conectorii voluminoşi arătau ca nişte cutii de conserve din mijlocul cărora ieşeau ţepuşe. Portalul nici măcar nu pâlpâise.

— Nu te-ai gândit că s-ar putea întâmpla aşa ceva? întrebă Mike.

Arthur schimbă o privire rapidă cu Olaf.

— Nu, niciodată.

Mike închise ochii şi oftă.

— Îmi pare rău, zise Arthur. Puterea obişnuinţei.

— Cred că-i timpul să renunţăm la secrete.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

— În ultima săptămână ţi-a murit un om, o persoană şi-a riscat viaţa, iar acum cred că se poate spune că ai afectat structura realităţii, zise Mike. Gata cu secretele.

— Nu fi melodramatic, spuse Arthur. Nu-ţi stă bine.

— Are dreptate, interveni Olaf. Poate că-i momentul să recu…

— Nu, făcu Arthur fixându-l cu privirea şi ridicând un deget.

Mike se uita când la unul, când la celălalt.

— Să recu… *noaştem?* Ce?

— O alegere nepotrivită a cuvintelor din partea lui Olaf, sunt convins, zise Arthur.

Johansson strânse din buze. Se întoarse şi se îndreptă spre staţia lui de lucru.

Mike se uită prin inele la Arthur.

— Şi cum vrei să procedezi? Olaf a sugerat reluarea

experimentelor, însă m-am gândit că ar trebui să aşteptăm până aflăm veşti despre Ja…

Arthur se aplecă şi ridică de pe pasarelă moneda de 25 de cenţi.

— Of, Doamne! făcu Mike.

— Vreo problemă? întrebă Arthur.

— Pe bune, eşti conştient de importanţa măsurilor de siguranţă?

— Nu-i decât un ban de metal.

Arthur se îndreptă de spate şi ţinu moneda între arătător şi degetul mare. Profilul lui George Washington strălucea în lumină. Era una dintre cele vechi, înainte ca pe monede să fie inscripţionate nume de state.

— Care ar putea fi radioactivă.

— Puţin probabil.

— Nu, potrivit rezultatelor necropsiei lui Bob.

Arthur se uită la Mike. Îi aruncă *Privirea.* Mike o folosea ca profesor de liceu, însă Arthur apela la ea la nivel universitar. Se uită cu atenţie la monedă.

— Nu are urme de arsuri. Nu-i nici caldă. De fapt, e un pic rece.

— Ar trebui s-o examinăm.

— O vom examina, zise Arthur ridicând privirea. Câte monede aţi aruncat, Sasha?

— Cred că mai sunt trei sau patru. Două de 10 cenţi, una de 5 cenţi şi doi sau trei penny. Şi Mike a aruncat una, se auzi din camera de comandă.

— Încă una de 25 de cenţi, completă Mike frecându-şi tâmpla. Ar trebui să fie pe lângă peretele îndepărtat.

— Le vom aduna pe toate şi le vom verifica pentru… mă rog, vom face toate analizele. Olaf, strigă Arthur, parcă aveam pe undeva un contor Geiger, nu?

— Cred că da.

— Ştiu unde-i, spuse Neil arătând spre inele. E în magazia cu materiale din capătul nivelului principal. L-am folosit ca să verificăm dacă sunt scurgeri în înveliş după ce a… după incidentul cu Bob.

Arthur încuviinţă din cap.

Mike se uită în jurul platformei.

— Poate ar trebui să stabilim o distanţă sigură faţă de inele.

— Am făcut treaba asta, zise Arthur şi, strângând moneda în palmă, făcu un gest spre dungile albe.

— Poate ar trebui să stabilim o *nouă* distanţă de siguranţă, insistă Mike, până ne lămurim din ce cauză se întâmplă asta.

Ochii lui Arthur oscilară de la dungi în sus spre inele şi înapoi.

— Poate ai dreptate.

— Mulţumesc, spuse Mike întorcându-se spre Olaf. Crezi că poţi marca o nouă zonă de siguranţă?

Johansson aprobă din cap fără să-şi dezlipească privirea de la staţia lui de lucru.

— Mă gândesc eu la ceva.

Arthur continua să se uite la inele.

— Fantastic.

Mike întoarse privirea spre el.

— Cum?

Ochii li se întâlniră de la opt sute de metri depărtare.

— Să nu mă înţelegi greşit, începu Arthur. Suntem într-o situaţie de criză şi trebuie să înţelegem ce s-a întâmplat. Şi cum. Dar în acelaşi timp… e o privelişte fantastică. Un portal stabil ce străbate continuumul spaţio-temporal.

— Nu ştim că e stabil.

— Nu ştim că nu-i aşa. Limitările noastre energetice nu ne permiteau să-l menţinem deschis decât nouăzeci şi trei de secunde. Acum a rămas deschis mai bine de două ore.

Mike trase adânc aer în piept şi numără până la trei.

Arthur se uită din nou la linia albă.

— Mă întreb cât de sigur ar fi să examinăm elementele componente. Ar fi interesant să vedem dacă sunt încă active, în ciuda indicaţiilor instrumentelor.

Peste umărul lui Arthur, Mike văzu sprâncenele lui Neil ridicându-se.

— Ar trebui să facem o mulţime de teste înainte să fiu dispus să-mi asum vreun risc, zise inginerul.

— *Sunt de acord,* spuse Sasha.

Arthur le aruncă câte o privire scurtă.

— De când ai devenit fricos?

— De când totul a început să meargă prost.

— Ce s-a întâmplat?

— Bob, spuse Mike.

— A fost un accident ciudat, zise Arthur. Am crezut că ne-am lămurit până acum.

— Arthur, nu-i corect, spuse Neil. Chiar dacă ignori ce s-a întâmplat cu Bob, în niciun caz n-ar trebui să se întâmple asta. *Nu se poate* întâmpla aşa ceva.

— E o nouă ştiinţă, rosti Arthur.

— Da, încuviinţă Olaf, aşa este. Şi n-ar trebui să presupunem că o înţelegem.

Se aşternură câteva clipe de tăcere. Telefonul lui Arthur scoase un sunet de notificare.

— E Jamie, zise el derulând mesajul. Rezultatele de la primul set de teste nu indică probleme. Examene fizice, raze X, tomografie computerizată. Pare în regulă. Mâine-dimineaţă ar trebui să facă analizele de sânge.

— Perfect! spuse Mike.

— Olaf, zise Arthur, hai în biroul meu. Ar trebui să efectuăm verificări de rutină. Putem parcurge documentele iniţiale şi sunt convins că putem obţine un program accelerat.

Aşteptă să vadă dacă are cineva vreun comentariu de făcut, după care continuă:

— Deocamdată ar trebui să-l ţinem sub observaţie directă, chiar şi atunci când nu efectuăm teste. Putem lucra în ture de şase ore. Mike, dacă mai eşti dispus să dai o mână de ajutor, eşti bine-venit.

— Desigur, consimţi Mike. Să fie cineva în fiecare parte?

— Când portalul este deschis, avem de fapt o singură încăpere. Aşa încât cred că ne descurcăm pe o singură parte. Sasha?

— *Da.*

— Eşti cea mai apropiată de o legătură telefonică. Vezi dacă Anne poate comanda masa de prânz. Nu ştiu ce aţi

făcut voi, însă eu n-am mâncat de şapte-opt ore.

Neil se relaxă.

— Probabil vom comanda şi cina. Va fi o noapte lungă.

Arthur îi întoarse spatele lui Mike şi se îndreptă spre rampă, îndepărtându-se de inele.

29

Produsele de patiserie de dimineaţă erau încă sigilate în cutie. Neil îşi folosi un deget pentru a rupe ambalajul şi scoase o brioşă cu banană şi cu nucă. Mike se uită la cutie.

— E prea devreme pentru mine să-i iau gogoaşa lui Bob?

— Probabil, spuse Neil, dar oricum nu-i aici. Cred că Anne a renunţat s-o mai comande. E pricepută la chestii de genul ăsta.

Mike îşi reprimă un oftat şi încuviinţă din cap.

— Credeam că Arthur te-a pus de serviciu abia diseară.

— Aşa este, dar trebuie să-mi fac treaba. Tu intri în tură?

— Fac echipă cu Jamie. În parte pentru că nu ştiu suficient de multe despre proiect ca să pot fi lăsat de capul meu, în parte pentru ca ea să mă poată asigura că se simte bine.

— Vrei gogoaşa cu jeleu?

— Nu ţin morţiş.

— Ce zici de chestia asta cu ciocolată?

— Care?

Neil ridică puţin capacul şi înclină cutia.

Mike făcu doi paşi şi privi amestecul de ciocolată neagră şi foitaj.

— Îmi plac croasanţii cu ciocolată. E al cuiva?

— Nu l-am mai văzut, zise Neil. Cred că-i al tău. Te susţin dacă îl revendică cineva.

Luă un cuţit, tăie vârful brioşei şi scoase din ea o bucăţică de unt.

Anne apăru şi se duse să-şi ia o cafea.

— Eşti noua mea fobleţe, îi spuse Mike.

— Mulţumesc, zâmbi ea. De ce?

— De unde-ai ştiut că-mi place-aşa ceva? întrebă el ridicând croasantul.

— N-am fost eu, clătină ea din cap.

— Nu?

Tânăra repetă gestul şi umplu cana.

Neil puse cuţitul în chiuvetă.

— Ar putea fi un semn de mulţumire din partea lui Arthur că nu le-ai zis nimic celor de la DARPA.

— Nu-i cine ştie ce gest de mulţumire. În plus, amândoi am vorbit cu Reggie ieri după-amiază.

— Cum a fost?

— A avut dreptate. Nici cea mai mică dojană pentru că i-a permis lui Jamie să treacă.

— Nu-mi lua numele în deşert, îl atenţionă Jamie.

Trecu legănându-se pe lângă ei şi, ocolind-o pe Anne, ajunse în faţa cafetierei. Neil se dădu la o parte, în timp ce Jamie se întinse să-şi ia gogoaşa şi cana enormă.

— Ştii ceva de croasant? întrebă el.

— Croasantul cu ciocolată. Da, e al lui Mike, adăugă ea după ce aruncă o privire în cutie. Am suplimentat eu comanda.

— Tu ai făcut-o?

— Ţi-am spus că n-am fost eu, zise Anne în timp ce ieşea pe uşă.

Mike îşi mută privirea de la croasant spre Jamie.

— De unde-ai ştiut?

Femeia ridică din umeri.

— Magnus a sunat deunăzi pentru un raport şi l-am întrebat. Mi-a spus că în facultate doar asta mâncai la micul dejun.

— Aşa-i.

— Deci tu l-ai adăugat la comandă, zise Neil.

Jamie încuviinţă şi ieşi pe uşă. Mike rămase uitându-se după ea.

— Mi se pare mie, spuse el, sau este mult mai drăguţă de când a fost la doctor?

Inginerul inspiră adânc.

— Poate i-au dat un pumn de analgezice puternice.

— Pentru ce? Doar n-a avut nicio problemă.

— Ai o explicaţie mai bună?

— Poate începe să-i placă de mine.

Abţinându-se să nu izbucnească în râs, Neil scoase o cană din dulap.

— Pare o explicaţie mai bună decât să presupui existenţa

unor leziuni cerebrale.

— Arthur a zis că rezultatele tomografiei computerizate au fost normale.

— Normale în general, la o verificare rapidă. Creierul e un organ foarte sensibil. Mici ajustări ici-colo, câteva conexiuni realiniate şi obţii o altă persoană.

— Totuşi, portalul nu face aşa ceva, îl contrazise Neil întinzându-se după cafea.

— Nu?

Celălalt îşi îndepărtă privirea de la cafea şi se încruntă.

— Hai, nu mai umbla cu prostii. Ce ascundeţi? Aţi făcut un pact cu diavolul şi funcţionează cu sângele unor orfani sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse Neil izbucnind în râs. Nu, fireşte că nu.

— N-a fost un râs prea sincer.

— Păi, eu sunt cel care trebuie să ucidă toţi orfanii. Nu-i o chestie amuzantă. Turnă un strop de lapte în cafea. Auzi, ai ţinut vreodată un secret?

— Desigur.

Inginerul îşi flutură mâna liberă în faţă, încercând să culeagă din aer cuvintele potrivite.

— Cunoşti situaţia aia când, după o vreme, ajungi pur şi simplu în punctul în care *trebuie* să păstrezi un secret? Şi-l ţii ascuns atât de mult timp încât nu mai contează motivul pentru care îl ascunzi?

Furnicile se aruncară unele asupra celorlalte. Era un război înverşunat al roşului împotriva negrului, reflecţie şi memorare. Vuietul din capul lui Mike aproape îl făcu să tresară.

Iar când terminară, rezultă imaginea unei fete timide cu sâni abia perceptibili, care purta ochelari cu rame metalice fine.

Cheryl Woodley. Promoţia 2012. Cât pe ce să ajungă să susţină discursul de absolvire. Mike îi fusese profesor din 2010 până în 2011, când fuseseră trimise aplicaţiile pentru facultăţi şi veniseră răspunsurile. Ea primise acceptul tuturor instituţiilor la care încercase şi i se oferise un ajutor financiar suficient pentru a-şi permite să meargă la cele

mai multe dintre ele. Asociaţia Părinţi-Profesori o desemnase şi pentru bursă anuală.

Cu toate astea, pe măsură ce absolvirea se apropia, fata devenea tot mai agitată. În cancelarie se vorbea despre droguri sau despre o posibilă situaţie neplăcută acasă. Poate avea un prieten abuziv. În liceu, asemenea lucruri se întâmplau mai des decât cred majoritatea oamenilor.

Într-o vineri, înainte de weekendul de Paşte, venise la Mike după încheierea cursurilor, în pragul unei căderi nervoase... şi mărturisise. O dăduse în bară. Avea să piardă tot. Cineva avea să-i urmărească progresele făcute în timpul şcolii şi să descopere o lucrare pe care o scrisese în anul al doilea.

Aparent, una despre care spunea că o scrisese ea.

— E opera ta? întrebă Mike.

— Cafeaua?

— Portalul Albuquerque. Tu ai... Arthur l-a primit de la altcineva?

— Nu fi ridicol.

— Oare? Eu, ridicol?

— Ai mai auzit vreodată să lucreze cineva la un astfel de proiect?

— Nu, dar nici n-a auzit nimeni despre el.

— Ideea îi aparţine lui Arthur. Lui Arthur şi lui Olaf.

Mike îl studie atent pe Neil. Furnicile erau într-o continuă agitaţie.

— Ai zis „vreodată”. Deci nu-i ceva obişnuit.

Neil clătină din cap. Părea preocupat să se uite în cană în timp ce învârtea linguriţa în cafea.

— Profitaţi de rezultatele ştiinţifice obţinute de nazişti sau de ceva ce nimeni n-ar trebui să folosească?

Furnicile se repeziră să-i treacă pe dinaintea ochilor amintiri cu raftul lui Arthur, vechea carte de electronică a lui Jamie, Olaf şi *Physics in the Nineteenth Century.*

— Este ceva ce a descoperit Arthur pentru cartea lui, ceva ce nu mai pune nimeni în aplicare?

Linguriţa de cafea a lui Neil zăngăni în chiuvetă.

— Îmi pare rău, spuse el fără să-l privească pe Mike în

ochi, dar suspiciunile tale par un soi de teorie a conspiraţiei.

Şi plecă, iar Mike rămase cu furnicile lui.

30

Mike se aplecă în faţă în scaun.

— Am avut o discuţie interesantă cu Neil.

— Da, făcu Jamie, ştiu.

— Serios?

— Neil s-a dus direct la Arthur. Era îngrijorat de aiurelile tale despre nazişti, iar chestia cu cartea lui Arthur a fost un truc inteligent, cu care l-ai păcălit ca să zică ceva important.

— Da, ai dreptate.

— Deci toţi suntem nazişti sub acoperire?

— N-am spus niciodată asta.

— Heil Hydra!

— Pari destul de dispusă să faci din chestia asta o glumă.

— Este o glumă, iar tu – cea mai însemnată parte a ei.

Jamie îşi flexă degetele. Cele de la mâna stângă trosniră.

— Sigur te simţi bine?

— Îţi jur că dacă mă mai întrebi o dată te plesnesc.

Mike ridică din umeri şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vreau să fiu sigur că…

— Ar trebui să te plesnesc oricum, doar ca măsură preventivă.

Şi, păşind peste mănunchiul de cabluri de alimentare, trecu pe lângă staţia lui de lucru pentru a verifica buteliile cu azot lichid. Le verificase deja de două ori, deşi fuseseră verificate şi cu o zi în urmă.

Se întoarse la tabletă şi frunzări următoarele zece pagini din *The History of What We Know.* Cartea oscila între informare şi amuzament, fiind o lectură uşoară. Citise jumătate din ea, însă nu găsise nimic care ar fi putut inspira ideea portalului. Era discutabil ca Arthur să fi scos atât de clar în evidenţă ceva ce copiase, însă uneori oamenii fac şi prostii.

Jamie se întoarse la staţia ei de lucru. În trecere, lovi cu piciorul într-un conector de alimentare şi scoase o înjurătură. Verifică monitorul.

— Buteliile sunt la fel?
— Da, oftă ea. N-are niciun sens.
— Mda, zise Mike. Aceeaşi concluzie am tras-o şi noi ieri cât ai fost la clinică.
Jamie se apropie de staţia lui, îl împinse cu cotul pentru a-şi face loc şi se aplecă deasupra terminalului ca să verifice ceva. Cămaşa i se descheie, descoperind un decolteu adânc. Mike conştientiză dintr-odată cât de puţini nasturi avea cămaşa aceea.
Jamie îi surprinse ochii şi-i urmări privirea coborâtă spre pieptul ei.
— Nu care cumva să-ţi vină vreo idee.
— Poftim?
— Nu suntem aici pentru tăvăleală.
— Poftim? spuse Mike tuşind.
Tânăra trase de cămaşă şi mai încheie un nasture, cu o singură mână.
— Nu minţi. Te-ai gândit la asta.
— Absolut deloc. Doar mi-ai zis seara trecută cât eşti de neatrăgătoare.
— Ai abilităţi mentale deosebite şi nu reuşeşti să-ţi dai seama când o fată face nazuri?
— De obicei mă prind. Dar pot înţelege şi când este pe punctul să solicite un ordin de restricţie. De altfel, mai mult asta înclinam să cred.
Jamie izbucni în râs.
— Dacă tot ai adus vorba... spuse Mike. Mi-ai povestit ceva când eram la bar.
— Aaa, făcu femeia, după care se întoarse la cealaltă staţie de lucru şi se trânti pe scaun. Chiar mă-ntrebam când o să mă abordezi din nou cu treaba aia.
— Ai zis că ai parcurs toate liniile de cod în căutarea unei erori care ar fi putut provoca accidentul lui Bob.
— Poftim? făcu ea clipind repede.
— Codul pentru portal, spuse Mike făcând un gest spre inele. Îţi aminteşti?
— Despre asta vrei să vorbim?
— Mai era şi altceva?

— Cred că nu, răspunse Jamie uşor îngândurată.
— Deci în momentul ăla citiseşi tot codul?
— Da. De aceea mă dusesem să beau ceva.
— Cum?
— M-am urcat în maşină, m-am îndreptat spre bar…
— Nu, cum ai reuşit să parcurgi două milioane de linii de cod în treizeci şi şase de ore?
Jamie deschise gura, apoi o închise şi clătină din cap.
— Probabil m-ai înţeles greşit.
— Vrei să spui că n-ai parcurs întregul cod?
— Fireşte că l-am parcurs.
— Când? Fiindcă eu n-aş fi reuşit în timpul ăsta, şi-ţi garantez că am o viteză de citire mai mare decât a oricărei persoane pe care o cunoşti.
— Acum încerci să mă stârneşti, zâmbi tânăra.
— Nu evita răspunsul.
— Pe bune, atât ai reţinut din discuţia noastră?
— Despre ce-ar trebui să vorbim? De ce i-ai pus motanului numele Spock?
Jamie clătină din cap.
— Ca să vezi cât de beată eram. Pe pisică o chema Isis. Părinţii mei râdeau de mine pentru că era motan, iar Isis era nume de fată.
— Nu ocoli răspunsul. Ai citit sau nu toate liniile de cod?
— Ştii că eşti enervant? Pui întrebări al căror răspuns nu-ţi este îngăduit să-l afli.
— Tehnic vorbind, caut să aflu detalii legate de performanţele tale profesionale.
— Asta nu-nseamnă că nu eşti enervant.
— Sunt doar un tip care încearcă să-şi facă treaba, zise Mike ridicând mâinile.
Ea se lăsă pe spătarul scaunului şi lovi uşor cu piciorul în podea, legănându-l dintr-o parte în alta.
— Care-i treaba cu tine?
— Ce vrei să spui?
— De ce insişti să pari „doar un tip obişnuit”? Cu memoria şi IQ-ul tău, te numeri probabil printre cei mai inteligenţi oameni de pe planetă.

— E un subiect ce poate fi dezbătut.

— Vezi? făcu Jamie izbind cu piciorul în podea şi îndepărtându-şi scaunul pe role de staţia de lucru. La asta mă refeream, zise ea arătând cu degetul spre Mike. Ştii că te numeri printre cei mai deştepţi oameni de pe Pământ, dar nu iei în serios asta şi încerci s-o ignori. Ai mai mult potenţial decât oricare altul pe care l-am cunoscut în viaţa mea şi eşti profesor într-un biet orăşel. De ce n-ai lucrat tot timpul pentru Magnus? La naiba, de ce nu eşti *tu* şeful lui sau de ce nu conduci NASA, Laboratorul de Propulsie cu Jet sau mai ştiu eu ce?

— Nu mă interesează, explică el ridicând din umeri.

— Ăsta nu-i un răspuns serios.

— E destul de serios.

— Vrei din partea mea răspunsuri serioase, sau răspunsuri destul de serioase? întrebă Jamie cu ironie.

Mike oftă. Se întoarse şi începu să studieze inelele. Luminile roşii de pe ambele părţi ale portalului tot nu se sincronizau. Menţinu monitorul în vederea periferică, dar niciunul dintre numerele sau caracterele de pe ecran nu pâlpâiau.

— Bine, spuse tânăra, după care îşi trase scaunul înapoi la staţia de lucru şi se răsuci spre terminal. Să nu spui că nu m-am oferit.

— Ai întâlnit vreodată un individ cu un IQ de top, dintre cei cu un coeficient enorm? Sau ai citit interviuri ori articole despre ei?

— Răspunde mai întâi la întrebarea mea.

— Încerc să răspund la întrebarea ta.

Jamie ridică din umeri.

— Te pun la socoteală?

— Sigur.

Ea îşi întoarse scaunul spre Mike şi aşeză glezna unui picior pe genunchiul celălalt.

— Patru sau cinci. Olaf are în jur de 165.

— Care este singurul lucru pe care îl au toţi în comun?

— În afară de faptul că sunt cu adevărat inteligenţi?

— Când am primit rezultatele testelor de inteligenţă –

aveam treisprezece ani pe atunci –, am fost în al nouălea cer. E visul oricărui copil, nu? Să afli că eşti deosebit… Harry Potter şi Spider-Man la un loc.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— Toţi au început să mă trateze altfel. Ceilalţi copii credeau deja că sunt sclipitor de inteligent, iar acum aveau dovezi că sunt ciudat. Profesorii fie îşi pierdeau încrederea când se aflau în preajma mea, fie îmi dădeau teme suplimentare şi se enervau că reuşeam să mă descurc.

Se uită prin inele spre Zona B. Lumina roşie pâlpâi din nou, ca un val de sânge ce mătură cu iuţeală nisipul. Îşi aminti ce zisese Sasha despre rană.

— M-am gândit să cercetez problema, continuă Mike, aşa încât am căutat şi am descoperit pe internet şi alte persoane cu IQ ridicat. Pe atunci erau doar chestii elementare. Buletine de informare… CompuServe…

— Îmi aduc aminte.

— Dar cum eram inteligent, am găsit persoane. Mici comunităţi online de pe la începuturile netului. The Mega Society. Am vorbit cu oameni, am pus întrebări, în general am studiat fiecare persoană pe care am găsit-o cu un IQ peste 150. Şi ştii ce-am descoperit?

Jamie ridică din umeri.

— Aproape toţi oamenii ăia aveau diverse probleme sociale. Probleme legate de relaţii, probleme emoţionale, complexe de superioritate… Cu cât căutam mai mult, cu atât aspectele pe care le aflam erau mai grave. Majoritatea sunt izolaţi şi singuri. Rata divorţului pare bună, până când îţi dai seama cât de puţini dintre ei se căsătoresc vreodată. Una peste alta, e una dintre cele mai nefericite categorii de oameni.

— De ce?

— Pentru că ei ştiu că sunt diferiţi. Conştientizează că sunt mai deştepţi decât toţi cei din jur, de obicei pe o rază de cincizeci-şaizeci de kilometri. Este ca şi cum ţi-ai petrece toată viaţa de doctorand blocat într-o grădiniţă, obligat zi de zi să faci adunări de numere cu o singură cifră şi să scrii alfabetul.

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului, analizând ideea.

— Ştiam deja că memoria mă făcea diferit. Acum aveam dovezi destul de clare că voi fi nefericit tot restul vieţii – şi nici măcar nu începusem să mă bărbieresc. Aşa că am decis să fiu normal.

— Cum?

— M-am hotărât să nu-mi mai hrănesc memoria. Citisem până atunci tot ce-mi picase în mână. Urmărisem o mulţime de emisiuni despre istorie şi ştiinţă. Iar la treisprezece ani am renunţat. Nu i-am mai dat de lucru creierului. De-asta n-am mai participat la niciun test de inteligenţă. De-asta în facultate n-am studiat fizică, astrofizică, biochimie sau orice altceva similar. De-asta n-am acceptat să lucrez pentru Reggie. Nu vreau să ştiu cu cât sunt mai inteligent decât cei din jur. N-am dorit să-mi „extind potenţialul” sau să folosesc întreaga „capacitate a intelectului meu fenomenal”. Am decis să predau engleza de liceu, să-i ajut pe copii să intre la facultate, să regizez musicalul din toamnă şi să duc o viaţă normală şi fericită ca toţi ceilalţi.

Jamie zâmbi.

— În esenţă, îmi spui că ignoranţa înseamnă fericire?

— Nici nu-ţi închipui.

— Eşti o persoană care ascunde multe, nu?

— N-am avut de ales.

— Despre ce musical vorbeai?

— *Little Mary Sunshine.*

— Pe bune?

— Da.

— E o chestie reală sau ai inventat-o?

— Este reală şi nu costă mult. Am vrut să pun în scenă *Eu şi regele,* dar e îngrozitor de scump.

— În anul doi am jucat în *Poveste din cartierul de vest.* Mama credea că mi-ar prinde bine să încerc ceva nou.

— Şi cum a fost?

— Am urât treaba aia. Nu-mi stă în fire să mă prefac că sunt altcineva. Se uită o clipă la Mike. Ai învăţat multe aici, nu-i aşa?

El încuviinţă, concentrându-se din nou asupra inelelor.

— Multă fizică. Programare. Electronică.

— Da.

Lui Jamie îi dispăru zâmbetul.

— N-o să te mai poţi întoarce la meseria de profesor, nu-i aşa?

Mike se uită la monitor.

— Am trimis demisia acum două zile. Oricum ar fi trebuit să-mi reînnoiesc contractul.

— Aşa, pur şi simplu?

— Hrănirea furnicilor este o stradă cu sens unic. Nu pot uita nimic, aşa încât nu pot să nu mă gândesc la asta. De aceea l-am refuzat ani la rând pe Reggie.

— Şi totuşi te-ai angajat la treaba asta.

— M-a cam păcălit, dar cum aş fi putut refuza? După cum spuneaţi toţi, proiectul va schimba lumea.

— Şi unde pleci după ce termini aici?

— Nu ştiu, zise Mike ridicând din umeri. O să-mi încerc norocul la NASA, la Laboratorul de Propulsie cu Jet sau la ceva asemănător.

Zâmbetul reveni pe chipul fetei.

— Mă bucur c-ai venit aici.

— Mulţumesc. Ţi-am răspuns la întrebare?

— Cred că da, spuse ea îndreptându-se în scaun.

— Cum ai reuşit să parcurgi codul atât de repede?

Jamie îi studie faţa aproape un minut. Îşi îndreptă apoi privirea spre inele, după care se uită la ecranul computerului. Îşi muşcă buza, privi portalul, iar luminile se aprinseră în camera de comandă. Făcu ochii mari, însă doar pentru o clipă, deşi umerii i se relaxau.

— Cred că aşteptai de fapt răspuns la altă întrebare, pe care n-ar trebui s-o pui.

Mike oftă.

— E rândul meu, zise tânăra puţin mai tare. Cine plăteşte cina?

— Poftim?

— Cina, repetă ea. Cineva trebuie să plătească. Tu sau eu?

— De ce nu plătim nemţeşte?

Jamie clătină din cap.

— Pierzi din vedere un amănunt esenţial. Dacă nu spun „întâi invită-mă la cină”, este marea ta şansă să pari un gentleman.

El o privi uimit.

— Bine, fie, zise ea şi scoase dintr-un buzunar al blugilor o monedă pe care o aruncă în aer.

— Alege.

— Cap.

Jamie prinse banul în aer şi îl plesni pe dosul palmei.

— E seara ta norocoasă. Faci cinste cu cina.

— Aaa… făcu tânărul şi, abătându-şi privirea, îşi muşcă buza.

— Ai ceva împotrivă?

Mike se uita la inele. Privi luminile. Apoi verifică datele de pe ecran. Încă nu se schimbaseră.

— Cum rămâne?

— Arthur ţi-a sugerat toate astea?

— Poftim?

— Ai devenit mult mai prietenoasă faţă de mine de când l-am ameninţat. (Parcurse o listă de posibile cuvinte şi expresii.) Unii ar putea spune agresiv de prietenoasă.

Jamie îi studie chipul preţ de o clipă.

— De fapt, întrebi politicos dacă Arthur m-a aruncat în braţele tale pentru a obţine cooperarea ta?

— Credeam că am făcut o treabă destul de bună că nu m-am exprimat astfel.

— Nu ţi-a trecut prin minte că n-ar putea fi nimic altceva decât o situaţie în care o femeie este atrasă firesc de un coleg, în parte din admiraţie, în parte ca urmare a unei dorinţe sexuale?

— Sincer să fiu, nu m-am gândit la asta.

— Nu glumeai când vorbeai despre probleme sociale şi de relaţii, nu-i aşa?

— Se pare că nu.

Lumina din camera de comandă pâlpâi.

— Nu, nu m-a pus Arthur să mă apropii de tine. Iniţiativa de a mă scoate la cină îmi aparţine.

— Chiar să mă rogi, pe bune…

— Păi, e clar că, dacă aş fi aşteptat să faci tu primul pas, aş fi murit de foame.

Amândoi începură să examineze monitoarele şi să verifice inelele.

— E vreun loc în care ţi-ar plăcea să mergi?

— Să merg?

— La cină.

— Măi să fie, credeam că nu mai întrebi.

31

Mike bătea cu degetele pe volan.

— Încotro o apuc?

— E ceva ce nu-ţi place?

Tânărul ridică din umeri.

— Sunt multe specialităţi culinare pe care nu le-am încercat.

— Thailandeză? Italiană? Mexicană? Jamie se opri şi se încruntă. Doar nu eşti unul dintre cei care cred că Taco Bell este mâncare cu adevărat mexicană, nu-i aşa?

— Am reuşit să-mi dau seama singur de asta.

Ea se întinse pe scaunul pasagerului şi ridică picioarele pe bord.

— Aşadar, ce doreşti?

— Suntem în San Diego. Presupun că există mâncare mexicană bună, nu?

— Chiar grozavă. Ştiu un loc mai puţin cunoscut, o bombă. O să-ţi placă.

— Deci unde merg?

— Pe autostradă. Şi o iei la stânga.

Mike trase de volan, schimbă benzile şi viră exact când semaforul deveni galben. Jamie îi făcu semn către o rampă spre sud.

— Cât de departe mergem?

— O să te anunţ.

El încuviinţă din cap şi, pentru o clipă, merseră fără să scoată un cuvânt.

— Vrei să mai vorbim despre cod?

— Nu chiar, spuse Jamie.

Lui Mike îi trecură prin minte câteva zeci de variante de a continua conversaţia, suficient de multe pentru a obţine noi informaţii despre portal. Subtilitatea dovedită în atâtea ocazii i-ar fi oferit posibilitatea să afle ceea ce Jamie omisese în discuţiile lor.

Pe de altă parte, putea încerca să nu-şi mai bată deocamdată capul şi să se bucure de seara petrecută în

compania ei.

— Aici, îi făcu tânăra semn către altă rampă. Rămâi pe prima bandă.

— Bine.

— De ce Mike?

— Scuză-mă, dar nu înţeleg, zise bărbatul abătându-şi privirea de la drum.

— Te cheamă Leland, nu?

— Da, oftă el.

— Probabil că unul dintre părinţii tăi era beat când ţi-a ales numele.

— E nume de familie. Bunicul şi străbunicul erau amândoi Leland. Mama a insistat.

— Şi cum ajungi de la Leland la Mike?

— N-ai cum.

— Ia-o din nou spre sud, spuse Jamie arătând un semn de circulaţie. Atunci de unde vine?

— De ce vorbim atât de mult despre mine?

— Pentru că aseară, la bar, am îndrugat vrute şi nevrute, iar tu nu vrei să vorbeşti decât despre muncă. Prin urmare, de unde vine Mike?

— Reggie mi-a zis aşa, în gimnaziu, la vreun an după ce ne-am întâlnit.

— Mike? E cea mai bună poreclă pe care a reuşit să ţi-o găsească?

— Este o poreclă pentru o poreclă.

— Acum sună cam obscen, rânji Jamie.

— E o prescurtare de la Mycroft. Mycroft Holmes.

— Are legătură cu Sherlock?

— E fratele lui mai mare. Mycroft a fost introdus în *Traducătorul de greacă.* În clasa a zecea a trebuit să citim şase dintre povestirile lui Arthur Conan Doyle pentru ora de engleză a domnului Jones. Cel mai plictisitor profesor din câţi am cunoscut.

— Tot nu-nţeleg.

— Mycroft era mai bun decât Holmes. Mai inteligent, un observator mai bun, mai priceput la deducţii. Dar n-a făcut niciodată nimic cu calităţile lui. Nu şi le-a şlefuit sau

dezvoltat – le-a folosit doar când şi când, ca trucuri la party-uri. Întruchipa stinghereala care îl făcea întotdeauna pe Sherlock să se simtă frustrat.

— Deci Reggie te-a numit Mycroft?

— Toţi îmi spuneau Mycroft. Toţi cei care au fost cu mine în clasă ani la rând. Chiar şi după ce am decis că nu vreau să mai fiu special, tot reuşeam să obţin rezultate foarte bune. Se ştia că nu mă forţam din cale-afară, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Colegii mei au citit povestirea aceea, aşa încât m-au etichetat. La naiba, doi profesori şi-au dat drumul la gură şi m-au strigat în clasă folosind numele ăla.

— Aaa... Fără supărare, dar se pare că o mare parte din anii tăi de şcoală a fost cam naşpa.

Mike ridică din umeri.

— Pe-aici, zise Jamie văzând alt indicator rutier. Ieşirea spre est. Rampa face aproape un cerc complet.

Mike smuci volanul şi maşina din spatele lor claxonă. Se uită în oglindă, iar celălalt şofer îl orbi cu farurile. Maşina acceleră şi, depăşindu-i, se pierdu pe autostradă.

— Deci toţi îţi spuneau Mycroft, reluă Jamie.

— Da. A continuat cam o săptămână, după care Reggie i-a pus capăt. A început să-mi zică Mike. Şi cum e genul de om care te poate convinge să-i faci pe plac, trei săptămâni mai târziu toţi mă strigau Mike.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da, pur şi simplu. A fost o dublă binecuvântare. Nu mai aveam treabă cu Mycroft, dar *nici* cu Leland.

— Urmează drumul cât ţine curba.

— OK.

— Faci apoi la stânga, la semaforul de-acolo.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr şi bătu din nou uşor cu degetele în volan.

— Mi te-aş fi închipuit drept un individ care ar fi folosit un nume ca Leland în avantajul lui, mărturisi tânăra. Că-l aveai şi ai fi făcut să pară grozav.

— Leland nu poate fi nicicând, sub nicio formă, un nume grozav. Îţi spune cineva care a crescut în deceniul *Twin*

Peaks.

— Aşa a crezut lumea şi despre Hugo. A apărut Hugo Weaving[10] şi dintr-odată o sută de copii îi poartă numele.

— Serios?

— Nu ştiu. Poate. Aş boteza un copil Hugo.

Zona părea mai rezidenţială, dar cu numeroase firme mici. Trecură de o cafenea, de o librărie şi de un atelier auto mic.

— Acum pe unde o iau?

— Încă două străzi, pe urmă caută un loc de parcare.

— N-au parcare acolo?

— Ţi-am zis că-i o bombă.

Maşina se opri la un semafor. În zonă mai erau o cafenea, un magazin pe colţ şi o spălătorie automată. În faţă se zăreau câteva baruri şi restaurante, dincolo de o firmă ce se întindea dintr-o parte în cealaltă a străzii, în formă de tramvai.

— Pe-aici?

— E chiar acolo, în stânga. Dacă vezi un loc, nu ezita să parchezi.

Mike încetini puţin. Era aglomerat pe ambele părţi ale străzii. Câteva maşini blocaseră căile de acces.

— De ce ne aflăm aici?

— Pentru că am impresia că n-ai avut parte niciodată de o mâncare mexicană ca lumea.

— Hai, pe bune. De ce suntem aici?

Jamie oftă.

— Iar începi?

— Scuză-mă, dar nu mi se pare în regulă.

— Cum aşa?

Mike făcu la dreapta, pe o stradă laterală.

— Sunt aici de o săptămână, iar acum, dintr-odată, vrei să ştii tot felul de detalii neînsemnate despre mine.

— Sunt de modă veche. Nu-mi place să mă culc cu străini.

---

[10] Hugo Wallace Weaving (n. 1960), actor britanic cunoscut pentru rolurile interpretate în trilogiile *Matrix, Stăpânul Inelelor* şi *Hobbitul* (n. red.).

— Plus atitudinea prietenoasă exagerată. Nu-mi inspiră încredere.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi, desfăcându-şi centura de siguranţă, Jamie îi cuprinse cu piciorul drept talia lui Mike. Maşina se opri zgâlţâindu-se când ea sări în poala lui, strecurându-se sub volan.

— Nu mai vorbi.

— Eşti…

Fata se aplecă spre el şi îl sărută. Apăsat. Vârful limbii ei se repezi să-i atingă limba. Îl prinse de încheieturi şi, trăgându-i mâinile în sus, îi apăsă palmele pe sânii ei.

După aceea, la fel de repede, frecându-se de trupul lui, reveni pe scaunul din dreapta.

— Mai crezi că mă aflu aici doar pentru că m-a rugat Arthur să fiu prietenoasă cu tine?

— Nu, spuse Mike apăsând pedala de acceleraţie.

— Crezi că aş avea motive ascunse?

— Păi, nu aceleaşi pe care credeam că le ai în urmă cu un minut.

— Ţi-e foame?

— Poftim?

— Mai vrei să luăm cina?

— Dacă răspund negativ, înseamnă că sunt superficial?

— În cazul ăsta, şi eu sunt superficială, rânji Jamie.

32

Tot drumul înapoi spre campus nu scoaseră un cuvânt. Jamie gesticula, arătând semnele de circulaţie, şi se strădui să nu-l privească în ochi. Mike ocoli clădirea principală şi parcă maşina în apropierea rulotelor.

Opri motorul.

— La mine sau la tine?

— La mine, răspunse Jamie. Nu vreau să-mi fac griji că ne-ar putea spiona Magnus.

— Nu cred că face verificări la întâmplare.

— Iar vorbeşte gura fără tine, zise ea zâmbind.

Păstrară distanţa unul faţă de celălalt până se asigurară că nu se mai afla nimeni în preajma rulotelor. Apoi Jamie îl sărută pe Mike şi-l trase de curea, în timp ce mâinile lui alunecau pe spatele ei, strecurându-se pe sub bluză. Se opriră doar cât tânăra bâjbâi după chei şi, împleticindu-se, intrară în rulotă.

Motanul Glitch scoase un mieunat confuz, care se transformă într-un şuierat când trecură pe lângă bolul lui cu mâncare şi se izbiră de masă. Dansă printre picioarele lor şi se făcu nevăzut.

Inima lui Mike bătea cu atâta putere, încât îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în degete şi în tâmple. Îi sărută fetei gura, bărbia, obrajii şi urechile.

Jamie îşi descheie iute bluza, după care îi trase cămaşa lui peste cap. Se lipi de el şi-l sărută apăsat. Era un sărut plin de voluptate, de poftă, de disperare. Se luptară fiecare cu blugii celuilalt şi se încurcară în draperia ce separa spaţiul din rulotă.

Deplasându-se cu spatele, Mike se lovi de pat şi căzu pe saltea. Tânăra nu renunţă şi se sui pe el. Arcurile scârţâiră sub greutatea lor, iar Glitch sări de pe pătură scoţând încă un şuierat.

Mike se rostogoli deasupra fetei şi-i scoase ce mai rămăsese din îmbrăcăminte. În comparaţie cu pielea lui, a ei era mătăsoasă. Jamie era caldă şi umedă şi îşi încolăcise

coapsele în jurul lui. Îşi apropie buzele de pieptul femeii, iar ea, gâfâind, îl strânse de păr.

În mod obişnuit în astfel de clipe, lui Mike i-ar fi fost foarte greu să se bucure de moment. Atât de mulţi factori puteau declanşa amintiri şi comparaţii, punând furnicile în acţiune. Nu de puţine ori starea de spirit îi fusese afectată de un potop de imagini şi de sunete ce-i invadau mintea.

Acum însă, din fericire, mintea îi era liniştită.

O jumătate de oră mai târziu, auzi o bufnitură. După câteva clipe, Glitch sări pe pat şi îşi împinse capul în braţul lui Jamie. Mieună şi, agitat, îşi plecă fruntea pe umărul ei.

— N-are nicio treabă, făcu Mike.

— E un pic pervers. Uneori mă urmăreşte când fac duş.

Jamie se răsuci sub el, iar Mike se strecură în spatele ei. O cuprinse în braţe. Glitch se aşeză mai bine, uitându-se la ei.

— Vrea de mâncare?

— Aşteaptă bunătăţile. Ori de câte ori vin acasă târziu, îi dau câte un supliment de mâncare pentru pisici, Greenies sau ceva de genul ăsta. Are tabieturi.

— Îmi pare rău că i-am dat programul peste cap.

— Nu-i nimic, spuse ea şi se ridică ţinându-l de mâini. Nu mai aveam răbdare să aştept bunătăţile *mele.*

— M-am prins.

Jamie chicoti şi-i trase braţele puţin mai strâns în jurul ei.

— Rămâi peste noapte?

— Vrei?

— Nu m-aş plânge.

— N-am dormi prea mult.

— Aaa, pe bune?

— Sincer.

— Eşti pregătit pentru încă o tură?

— Lasă-mă doar câteva minute să-mi trag sufletul.

— Nu sunt chiar atât de sigură că mai am dispoziţia necesară.

— Serios?

Tânăra se întoarse pe jumătate spre el, iar albul dinţilor îi sclipi în întuneric.

— Dacă eşti în stare, încearcă să mă faci să mă răzgândesc.
— Cred că aş găsi câteva argumente convingătoare.
— Să te văd.
Mike începu să-i acopere spatele cu sărutări, desfătându-se cu parfumul pielii ei. Tânăra suspină. Bărbatul se opri când ajunse la fese, după care îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea netedă şi strălucitoare a umerilor, trasând linii de-a lungul şirei spinării.
Apoi se opri şi se încruntă.
— Jamie…
— Mmmmm…
Încă transpirată, femeia îşi încolăci picioarele în jurul coapsei lui stângi.
Mike o privea cu ochii pe jumătate închişi, în lumina slabă a încăperii.
— Nu-i nimic în neregulă cu spatele tău.
— E bine de ştiut. Ai avut vreo problemă cu partea din faţă?
— Nu, pe bune, unde-ţi sunt cicatricile?
Tânăra se răsuci zâmbind.
— Care?
Bărbatul puse o mână pe umărul ei şi, cu blândeţe, o răsuci din nou pe burtă, împingând-o în raza subţire de lumină ce se strecura printre jaluzelele rulotei. Îşi plimbă degetele pe spatele ei şi-i examină pielea. Era perfectă. Avea linii de bronz abia vizibile care îi încadrau fesele şi încă una de-a curmezişul spinării.
— Cicatricile tale. Mi-ai spus că spatele ţi-e distrus.
Jamie se întoarse cu faţa spre el.
— Poftim?
— Accidentul de motocicletă din liceu. Rochia îngrozitoare de la balul de absolvire. Ţii minte când ţi-ai cerut scuze pentru ieşirea nervoasă faţă de mine din cauză că te-am atins pe umeri?
Lui Jamie începu să-i piară zâmbetul. Scutură din cap.
— Ce tot zici acolo?
Mike se ridică în genunchi.

— Tu chiar vorbeşti serios? Nu-ţi aminteşti că mi-ai povestit toate astea la bar?

Femeia se ridică în şezut şi se sprijini de perete.

— La bar ţi-am spus despre Tramp, apoi am flirtat aproape o oră. Am crezut că te-a speriat îndrăzneala mea şi că de aceea ai fost cam rezervat.

— Şi n-ai nicio cicatrice?

— Ai observat vreuna?

Furnicile începură să se agite.

Purtau imagini şi sunete, făceau diverse asocieri. Jamie, în Washington, când o văzuse prima oară. Alte nouă femei în faţa cărora se dezbrăcase ocazional (şapte iubite, două prietene faţă de care nu avusese nicio obligaţie). Jamie aplecându-se şi expunând privirii pantalonii scurţi pentru ciclism pe care îi purta sub blugi. Jamie la bar, vorbind despre moartea pisicii ei şi accidentul de motocicletă. El ducându-şi pisica, pe Jake, la eutanasiere. Mingea de baseball. Jamie stând de cealaltă parte a celor trei inele, pregătindu-se să treacă prin ele, ştiind că ar putea păşi spre moarte. Decesul mamei lui. Moartea lui Bob. Jamie stând în faţa lui pe platformă, vie şi nevătămată.

Mingea de baseball care nu mai era acolo.

Bob suferind de cancer din cauza expunerii îndelungate la radiaţii.

Jamie stând în faţa lui fără nicio urmă de rană.

Vorbind la bar despre pisica ei.

Reluă în minte momentul în care traversase inelele. Trecuse cu bine, aşa că abia studiase mişcarea. Nu în felul în care fusese obsedat de Bob. Derulă imaginile înainte şi înapoi. Jamie în Washington. Prima dată când o văzuse în San Diego. În rulota ei. Imaginea inelelor. Cu maşina pe autostradă.

— La naiba! făcu Mike.

Furnicile purtau cuvintele rostite de Reggie mai deunăzi. Ceea ce ei ştiu, ceea ce ei nu ştiu şi ceea ce ei nu ştiu că nu ştiu.

— Ce s-a-ntâmplat?

Mike o luă de mâini şi o trase spre mijlocul saltelei.

Tânăra se rostogoli pe genunchi şi se lăsă în voia lui. O întoarse spre fereastră. Pielea ei strălucea în lumină.

Îi îndepărtă părul ce-i acoperea faţa. Clătină din cap.

— La naiba! repetă bărbatul.

Jamie ridică braţele încercând să-şi pipăie obrajii, nasul şi fruntea.

— Ce este?

El se dădu jos din pat şi începu să-şi caute boxerii.

— Să nu mă-nţelegi greşit, dar nu eşti femeia cu care credeam că fac dragoste.

33

— Vă rog să-mi spuneţi ce-i atât de important încât a trebuit să mă-ntorc aici în miezul nopţii, în loc să aflu mâine-dimineaţă, zise Arthur din uşa sălii de şedinţe.

— Habar n-am, spuse Olaf.

Stătea la masă vizavi de Neil şi de Sasha. Jamie se aşezase pe un scaun într-un colţ, îmbrăcată în pantaloni de trening şi un tricou cu mâneci lungi. Mike se afla în capul mesei, aproape de ea. Se uită la Arthur preţ de o clipă. Bărbatul în vârstă îi susţinu privirea, aproape fixându-l. Era prima dată când Mike îl vedea fără cravată.

— Ei bine? întrebă directorul de proiect.

— Te-am aşteptat, răspunse Mike.

— Câtă amabilitate... Monitorizează cineva portalul? întrebă el uitându-se în jur.

Jamie clătină din cap.

— Toate videocamerele sunt pornite.

— Cred că-i mai bine ca toţi să audă în acelaşi timp discuţia noastră, zise Mike.

Pentru o clipă, Arthur păru gata să izbucnească. Se uită la scaunul lui obişnuit, apoi îl trase pe cel de lângă Olaf.

Toţi se uitau la Mike. El îi fixă cu privirea pe fiecare în parte. În mintea lui, exersase asta de aproape o oră, de când se dăduse jos din patul lui Jamie.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Bob. Şi ştiu ce face portalul.

Cei din jurul mesei făcură ochii mari şi se foiră în scaune. Sasha se uită la Arthur. Arthur şi Olaf schimbară câteva cuvinte nerostite. Neil închise ochii şi oftă.

Jamie îl privea ţintă pe Mike. Era supărată că nu-i vorbea, dar înclina încă să creadă în bunele lui intenţii. Tânărul se întrebă dacă va gândi la fel şi după ce va fi terminat ceea ce avea de spus.

— Nu ştiu ce crezi că ai descoperit, zise Arthur, dar contractele noastre cu Magnus sunt foarte clare. Dacă sufli un cuvânt din ceea ce ai aflat...

Mike îi făcu semn să tacă.

— Nu ştiu *cum* funcţionează, reluă el. Ştiu doar că nu funcţionează aşa cum le-aţi explicat tuturor.

Arthur şi Sasha îi aruncară alte priviri neliniştite.

— Ce vrei să zici? întrebă Olaf foindu-se iarăşi în scaun.

Mike arătă cu mâna spre perete, în direcţia nivelului principal.

— Aţi presupus că aţi creat o punte care străpunge continuumul spaţio-temporal. Un pliu, cum îl numiţi voi. Călătorul păşeşte prin acest set de inele şi iese prin cel din Zona B.

Arthur aprobă din cap.

— E o modalitate simplă de a explica fenomenul, dar aşa este.

— Portalul ne permite să găsim un pliu adecvat în continuumul spaţio-temporal, preciză Olaf, pe care îl folosim pentru a deschide un tunel ce se extinde prin altă stare cuantică.

— Nu, îl contrazise Mike. Nu asta face.

Johansson îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă am dreptate – şi toate dovezile spun că am –, Portalul Albuquerque nu se extinde prin stări cuantice alternative. Se extinde *în* ele.

— Nu funcţionează aşa, zise Neil îndreptându-şi spatele.

— Ba da, insistă Mike.

— Nu, făcu Arthur, nu-i aşa.

Sasha se uită încruntându-se la Mike.

— Despre ce naiba vorbeşti? Funcţionează bine de peste un an.

— Repet, nu am prea multe cunoştinţe de fizică pentru a explica fenomenul din punct de vedere tehnic, reluă Mike, apoi ridică mâinile şi o deplasă pe cea din stânga spre cea din dreapta. E mai mult un experiment mental. Când deschidem portalul, subiectul *A* păşeşte prin inele într-o stare cuantică pe care o vom numi *X.* O realitate paralelă, să zicem, în lipsa unui termen mai bun. Subiectul *A* intră în această altă realitate şi-l scoate pe *A-X,* sinele său alternativ, prin celelalte inele, în realitatea noastră.

Mike îşi lovi uşor mâna stângă de dreapta, care se

îndepărtă, continuând traiectoria.

— Intră *A,* iese *A-X.*

— Nu, spuse Arthur scuturând din cap. E imposibil.

— Nu-i deloc imposibil.

— E o prostie, zise Olaf.

— Aşa se întâmplă.

— Dovedeşte, spuse Arthur. Unde-s dovezile care-ţi dau dreptate? Ai adus vreuna?

— Pe aproape toate, răspunse Mike.

— Încă una dintre foile tale de calcul mintal? întrebă Jamie. N-o să ai succes cu ele.

— Nu, sunt dovezi fizice. Chiar aici.

Arthur făcu un gest cu mâna spre masa goală.

— Unde?

Mike se uită la Jamie.

— Vrei, te rog, să-ţi dai părul peste cap?

— De ce? făcu ea clipind.

— O să vezi imediat. Tot ce-ţi cer este să-ţi tragi părul de pe faţă.

Tânăra se uită la el, ridică o sprânceană, dar îşi strânse părul în coadă. Mike întinse mâna şi-i atinse fruntea.

— Aici şi aici, indică el. Vede cineva ceva?

Jamie ridică privirea, încercând să-şi vadă fruntea.

— Începi să mă sperii.

— Nu văd nimic, zise Neil.

Olaf îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ar trebui să dovedească asta?

Mike trase adânc aer în piept.

— Cicatricile de la gulerul cervical au dispărut.

Jamie se dădu puţin înapoi.

— Poftim?

Arthur se încruntă şi se înclină în faţă. Neil făcu la fel.

— Ar putea fi din cauza luminii, opină Sasha.

— Au dispărut, repetă Mike.

— Asta ar trebui să fie un soi de glumă, cum că aş fi avut un handicap? întrebă Jamie.

— Guler cervical, spuse el.

Ea clipi şi deschise larg ochii.

— Cicatricile pot dispărea în timp, îşi exprimă şi Olaf părerea.

— Au fost acolo acum patru zile, spuse Mike. Cicatricile nu dispar chiar atât de repede. Asta ar fi o dovadă.

Îi atinse umărul lui Jamie, făcându-i semn să se scoale de pe scaun.

— Vrei, te rog, să-ţi ridici tricoul?

— Poftim? izbucni ea făcând ochii mari.

— Doar la spate.

Tânăra se aplecă spre Mike şi-i şopti la ureche.

— N-am nimic pe dedesubt.

— Cu atât mai bine.

— Pe bune acum, ce treabă are spatele meu cu Bob?

— Ai încredere în mine.

— Norocul tău că eşti drăguţ.

Mike se uită la ceilalţi.

— Ştiţi că Jamie avea o problemă cu spatele, nu? Şi din ce cauză.

Olaf strânse din umeri.

— Ce vrei să dovedeşti?

— Toţi am fost atât de preocupaţi să cercetăm problemele în profunzime, încât nu le-am sesizat pe cele de la suprafaţă.

După care îi atinse braţul lui Jamie:

— Hai, până sus, dacă nu te superi.

Jamie prinse de tricou în dreptul omoplaţilor, apucându-l cu ambele mâini. Trase de el şi îl ridică peste umeri, încrucişându-şi braţele pe piept. Urmele de bronzare se iviră în lumina strălucitoare a sălii de şedinţe. Mike observă cum se dilata pieptul lui Jamie şi simţi că îi creşte pulsul.

O serie de suspine şi de mormăituri se auziră dinspre membrii echipei. Sasha punctă reacţia cu un „La naiba!”.

— Cum aşa? făcu Arthur holbându-se la spatele gol al femeii.

— Nu-i vorba doar despre cicatrici, completă Mike. Nici măcar nu s-a împotrivit prea mult când a fost vorba să-şi ridice tricoul, nu? Vi se pare normal în cazul ei?

— Nu mai vorbi despre mine la persoana a treia, îl dojeni

Jamie. Întotdeauna am fost un pic exhibiţionistă. Ce mare scofală?

Neil se încruntă. Arthur îşi scoase ochelarii şi îşi frecă tâmpla.

— Marea problemă este că Jamie pe care o ştiam nu ne-ar fi arătat nicicând spatele, pentru că era plin de răni.

— Asta ai zis în rulota mea.

Sasha ridică sprâncenele.

— În rulotă?

Mike ridică mâna spre ceilalţi.

— Cine a fost Kevin Ulinn?

— Kev… of, Doamne…

Jamie se îmbujoră. Îşi roti umerii, iar tricoul i se lăsă în jos de la sine.

— De unde îl ştii?

— Mi-ai povestit la bar despre el.

— Serios?

— Da. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu, răspunse tânăra încruntându-se. Am fost împreună cam patru luni. Nici măcar n-a fost cine ştie ce relaţie, doar sex adolescentin. Am ţinut secret totul, fiindcă era cu trei ani mai mare decât mine. Am pierdut legătura cu el destul de repede după ce am pus capăt relaţiei.

— Dacă este nevoie, dau un telefon sau două, dar cred că-ţi putem dovedi că Kevin a murit într-un accident de motocicletă în urmă cu şaptesprezece ani. Fata cu care se întâlnea a fost rănită în acelaşi accident şi s-a ales cu spatele plin de cicatrici. Numele ei era Jamie Parker, o majoretă din oraşul învecinat.

— Nu, făcu Jamie clătinând din cap. Nu s-a întâmplat aşa ceva.

Mike o prinse de mână şi, după ce o strânse uşor, îi dădu drumul.

— Nu ţi s-a întâmplat ţie, accentuă el, dar s-a întâmplat aici.

— Aici? se auzi vocea lui Arthur ca un ecou.

— Aici. În această realitate. Jamie, continuă Mike uitându-se la toţi, această Jamie este dintr-un alt univers.

— Cum aşa?

— Am explicat deja asta, le aminti Mike. A ajuns aici prin portal.

— Nu sunt foarte sigură ce-ncerci să dovedeşti, dar acum încetează, spuse Jamie. Nu mai e deloc amuzant.

— Îmi pare rău, zise Mike.

— Ar putea fi un efect de reînnoire, interveni Olaf. Structura ei celulară…

— Portalul nu are nicio influenţă asupra nivelului celular, îl întrerupse Mike. Îmi repetaţi mereu asta.

— Trebuie să existe o altă…

— Aşa s-a întâmplat cu Bob, îl opri Mike din nou. Bob, tipul pe care-l ştiam, a trecut prin inele şi a împins afară o altă versiune de-a lui. O versiune dintr-o lume, dintr-o realitate în care, bănuiesc, lucrurile au mers foarte rău. Poate că acolo avea loc un război, unul nuclear. Oricum, se petrecuse ceva destul de grav încât să ajungă să fie îmbrăcat în zdrenţe şi să sufere de deshidratare şi de pe urma unor expuneri prelungite la radiaţii. De aceea nu am găsit mingea de baseball. Acel Bob, Bob care a murit aici, nu a avut niciodată una.

Se uitară unii la alţii. Se uitară la Jamie. Ea se uită la Mike şi la toţi cei din jur.

— N-aţi creat o cale de acces, explică Mike, ci un imens joc de crochet interdimensional.

— Futu-i, făcu Sasha.

— Ipoteza ta legată de multivers are o hibă, pufni Olaf. De ce nu se-ntâmplă tot timpul? Dacă aşa funcţionează portalul, fiecare persoană care trece prin el ar trebui să facă schimb de locuri cu un sine alternativ. Toţi am trecut prin portal, continuă el făcând semn spre cei din încăpere. Toţi cei de aici ar trebui să fie dintr-un alt univers.

Mike îşi mută greutatea pe celălalt picior şi numără până la cinci.

— Aici am vrut să ajung. Voi chiar sunteţi dintr-un alt univers.

EROARE DE IDENTITATE

34

Olaf deschise gura, apoi o închise, pufnind din nou.

— Nu, făcu Neil. Nu, nu, nu…

Sasha se uită la Neil, la Arthur, apoi la Mike.

— Noi toţi? Cum poţi fi sigur de aşa ceva?

— Pentru că aţi trecut toţi prin portal, spuse Mike. Aşa cum a menţionat Olaf, oricine a trecut prin portal a făcut schimb cu altcineva.

— E o prostie, interveni iarăşi Johansson şi, pentru o clipă, vocea păru să-i semene cu a lui Bogart. Am fost supuşi la numeroase controale medicale.

— Analizele au urmărit să depisteze afecţiuni, continuă Mike. Atât şi nimic mai mult. Însă n-au descoperit un aspect important, ceva pe care nu v-aţi gândit să-l verificaţi.

— Ce anume?

Jamie îl privea calmă, însă cu ochii măriţi de uimire.

— Boala, răspunse Mike. Fiecare dintre voi poartă diferite versiuni de gripă, răceală obişnuită şi probabil alte chestii care nu v-au afectat niciodată. Şi aţi avut niveluri de rezistenţă distincte. De aceea s-au luat atâtea zile de concediu medical. Mai că aş fi tentat să afirm că asta a provocat ultimele temeri legate de gripă declanşate aici, în San Diego.

Olaf interveni, tăind cu un gest cuvintele din aer.

— Această interpretare prin prisma unui univers multiplu e o prostie. Un truc matematic, un amuzament şi nimic mai mult.

— Am fi observat toate astea, zise Neil. Cum să fie înlocuit cineva fără ca restul să-şi dea seama?

— Tu ai observat, spuse Mike. Toţi aţi observat. Doar că n-aţi înţeles ceea ce aţi văzut.

Arthur se încruntă.

— Când am ajuns aici, continuă Mike, cei mai mulţi dintre voi aţi recunoscut că aveţi probleme de memorie. Arthur, mi-ai mărturisit că uitaseşi data aniversării căsătoriei tale. Bob era confuz în privinţa rulotelor în care locuiau Jamie şi

Sasha. Olaf avea impresia că biroul lui se află pe partea cealaltă a coridorului.

— Biroul meu se află pe cealaltă parte a coridorului, interveni Olaf. A fost una dintre glumele stupide ale lui Bob.

— Am fost foarte ocupaţi, zise Jamie. Aşa încât nu-i deloc surprinzător să uiţi diverse lucruri.

— Doar că, de fapt, nimeni n-a uitat nimic, nu-i aşa? spuse Mike şi se uită la fiecare în parte. Niciunul dintre voi n-a avut goluri de memorie, doar că vă aminteaţi lucrurile altfel. Ceva din realitatea voastră nativă.

— Nu-mi amintesc nimic diferit, zise Sasha.

— Nici eu, încuviinţă Jamie.

— N-ar fi ceva diferit dacă s-ar potrivi cu experienţele avute. Însă experienţele respective nu se potrivesc întotdeauna cu faptele de aici, explică Mike, după care întoarse privirea spre Jamie. Când am fost la bar, mi-ai spus că ai avut în copilărie o pisică pe nume Spock.

— Nu, ţi-am spus că pe pisica mea o chema Isis.

— Pe pisica *ta* o chema Isis, dar îmi amintesc de Spock pentru că tu nu eşti Jamie cu care am vorbit la bar.

— Păi, stăteai chiar lângă mine.

— Nu eram eu. Era un alt eu dintr-o altă lume. Experienţele nu se potrivesc.

Îşi fixă privirea, pe rând, asupra tuturor. Sasha se uită în jur.

— Deci ăsta-i Universul-oglindă?

— Da, din punctul tău de vedere, zise Mike.

— Dar tu nu eşti peste tot rău?

— Nu mai mult ca de obicei, cred… spuse el ridicând din umeri. Nu ştiu cum crezi că ar trebui să fim.

Neil se concentrase asupra propriilor mâini.

— Insinuezi că sunt dintr-o altă dimensiune? Că nu sunt din lumea asta?

— Dacă are vreo importanţă, răspunse Mike, Neil căruia i-ai luat locul nu era nici el de aici. Potrivit rapoartelor, Neil a efectuat prima trecere în ianuarie. A plecat de atunci.

— Nu neapărat, zise Arthur. Există şansa ca Neil original să fi revenit pe aceeaşi cale.

Mike clătină din cap.

— E vorba de milioane de realităţi potenţiale. Miliarde. Şansele de a o nimeri pe aceeaşi sunt infime.

— De unde ştii că nu-i aceeaşi realitate de fiecare dată?

— Fiindcă nu sunteţi toţi ca Bob. Dacă aţi fi fost toţi din acelaşi loc, aţi fi fost toţi de acolo. Şi nu sunteţi.

Neil îşi studia în continuare mâinile. Verigheta.

— Deci soţia mea… femeia cu care împart patul de un an şi jumătate… nu-i soţia mea?

— Cam aşa ceva, spuse Mike. Ea este aceeaşi persoană. Şi probabil că aveţi multe experienţe comune.

— Dar nu-i soţia *mea,* insistă Neil. Nu-i femeia cu care m-am căsătorit. Ea s-a măritat cu un alt eu.

Mike nu zise nimic.

Arthur făcu ochii mari.

— Ben Miles.

Mike aprobă din cap.

— N-a avut o criză. El nu-şi aminteşte de soţia lui deoarece acel Ben care a ieşit din portal s-a căsătorit cu altcineva. Pentru el, soţia lui este cu adevărat o persoană străină. O impostoare.

— L-au închis degeaba.

— O să discut cu Reggie mâine-dimineaţă. Îl scoatem de-acolo.

— Of, Doamne! făcu Neil. Mi-am înşelat soţia.

— Ai înşelat-o cu ea, îi explică Sasha. Nu-i chiar aşa rău, continuă ea frecându-şi bărbia.

— Ba da, este.

Femeia îl măsură pe Mike din cap până-n picioare.

— Deci tu nu eşti tipul cu care am flirtat în Washington?

— În mod sigur nu.

Ea se întoarse spre Arthur.

— Iar tu nu eşti individul care m-a recrutat la DEF CON[11]?

Arthur îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Se pare că nu, deşi îmi aduc aminte că te-am recrutat acolo.

---

[11] DEF CON, una dintre cele mai importante conferinţe ale hackerilor. Se desfăşoară anual în Las Vegas (n. red.).

— Asta nu pare să conteze prea mult, zise Sasha. Vreau să spun că toţi funcţionăm normal. Au trecut şase săptămâni de la ultima mea trecere şi n-am avut nicio problemă. Oricum, n-am observat să existe vreuna.

Neil răsuci între degete o şuviţă de păr de deasupra urechii.

— Cum puteţi fi atât de liniştiţi în privinţa asta?

— Trebuie să fim raţionali, răspunse Arthur gânditor, şi să considerăm că există un număr aproape infinit de realităţi potenţiale, între care există diferenţe neglijabile. Trecem prin portal şi se produce o mică schimbare. Ceva care fie că trece neobservat, fie că nu-l luăm în seamă, ca un soi de greşeală neînsemnată. Data unei aniversări. Numele unei pisici. Se uită la Olaf. Pe ce parte a coridorului se află biroul tău…

Johansson tăcu. Pur şi simplu privea înlemnit dincolo de umărul lui Jamie. Mike nu ştia sigur dacă încerca să-şi reprime o explozie de furie sau era adâncit în gânduri.

— În cele din urmă, zise Mike, veţi ajunge să conştientizaţi o diferenţă incontestabilă. Cineva va apărea dintr-o realitate mai divergentă.

— Cineva ca Bob, sugeră Jamie. Ca Miles. Sau ca mine.

— Tu nu eşti un caz atât de extrem cum a fost Bob, o contrazise Mike, dar aşa este.

Se gândi să o ia de mână, dar hotărî că n-ar trebui s-o facă. În aceste condiţii, având în vedere prin câte trecuse, trebuia să fie alegerea ei.

— Şi am fi ştiut chiar şi despre Jamie dacă… interveni Arthur uitându-se fix la masă. Iertaţi-mi, vă rog, grosolănia, dar se pare că voi doi aţi dormit împreună – sau cam aşa ceva.

— N-a dormit nimeni, spuse Jamie zâmbind uşor. Iar în clipa aceea credeam că-i altcineva.

Mike simţi cum îi ard obrajii. Strânse din buze şi încercă să depăşească momentul. Sasha chicoti.

— Din punctul meu de vedere, continuă Arthur, s-ar putea să existe mai multe diferenţe care n-au fost observate de ceilalţi dintre noi pentru că nu s-au ivit

contextele potrivite. În cazul tău, lipsa cicatricilor ar fi trecut multă vreme neobservată dacă cineva, mă rog, nu te-ar fi văzut... dezbrăcată.

Şi fixă din nou masa cu privirea în timp ce rosti ultimul cuvânt.

— Sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, aş fi purtat ceva care ar fi scos în evidenţă lipsa rănilor.

— Ferice de tine, zise Neil. Mi-am imaginat că te simţi mai uşurată fiindcă nu s-a întâmplat nimic rău în timpul trecerii.

Sasha dădu afirmativ din cap.

— A fost puţin cam ciudat. Mă gândeam... Se uită la Mike şi zâmbi. Ei bine, mă gândeam că voi doi v-aţi culcat împreună în prima noapte.

Jamie ridică o sprânceană.

— Ai crezut că simţeam nevoia să mi-o pun cu cineva?

Începură toţi să chicotească. Până şi Neil schiţă un zâmbet crispat.

— Părerea mea, reluă Mike, e că acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care aţi fost tensionaţi. Limbajul vostru corporal este perceput eronat. De fiecare dată când cineva trecea prin portal, ajungea să fie înconjurat de oameni ale căror mişcări şi gesturi păreau nepotrivite. La rândul lui, respectivul părea ciudat pentru ceilalţi. Sunt aspecte mărunte, la nivel subliminal. Mi-ai mărturisit, continuă el uitându-se la Arthur, că jumătate din timp te simţeai de parcă ai fi fost înconjurat de străini. Într-un fel, aveai dreptate.

Se uitară unii la alţii şi se studiară reciproc.

Mike trase adânc aer în piept.

— Mi-am dat seama apoi şi de altceva.

— Alte veşti proaste, făcu Neil oftând.

Mike îşi încrucişă braţele la piept, îl fixă cu privirea pe Arthur şi numără până la cinci.

— De fapt, niciunul dintre voi nu ştie cum funcţionează portalul, nu-i aşa?

Arthur inspiră profund şi ridică mâna. Acum, că Mike îi avea pe toţi în jurul lui, băgă de seamă cum muşchii feţelor

îşi modificau forma odată cu mişcarea, cum buzele formau cuvinte care ieşeau rapid, dar fără grabă. Era o mişcare exersată, ceva pregătit dinainte şi repetat.

Cineva interveni însă, întrerupându-l.

— Nu, spuse Olaf. Habar n-avem.

35

— Olaf, ai semnat o serie de…

— Renunţă, Arthur, zise el. S-a terminat.

— Toţi am fost de acord…

— S-a terminat, repetă Olaf. Şi-a dat seama.

Arthur se forţă să nu se uite la Mike.

— Şi tu, şi eu am fost de acord să nu…

— Tu şi cu mine nu am fost de acord cu nimic, îl contrazise Johansson. Poate că are dreptate, continuă el fluturând o mână spre Mike, şi nu sunt eu individul care a discutat cu tine ceva.

— Dar ştii ce-am discutat.

— La naiba! făcu Sasha. Olaf are dreptate.

Preţ de câteva clipe, se uitară unii la alţii. Neil se juca neatent cu verigheta. Jamie îl strânse de mână pe Mike, după care îi dădu drumul, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului.

Trecu încă un moment de tăcere.

— Prin urmare, spuse Mike, trebuie să fac în continuare presupuneri bazate pe câteva informaţii, sau este cineva dispus să-mi explice cum aţi construit chestia asta?

Urmă un nou schimb de priviri, moment în care Olaf îşi drese glasul.

— Proiectul SETH a fost un dezastru. La orice nivel posibil. După ce ne-am păcălit ani întregi, am ajuns într-o stare de negare profundă, chiar şi în urma eşecului primelor două seturi de teste. După întâmplarea cu Tramp, ştiam că totul merge cât se poate de prost. Mai ales pentru mine şi Arthur. Fără subvenţii nu mai puteam continua cercetările. Aveam să fim, pentru tot restul carierelor noastre, idioţii care au ucis un câine încercând să-l teleporteze. În cel mai bun caz, am fi ajuns să predăm fizică elementară într-un colegiu de stat.

Olaf se opri să-şi frece şaua nasului.

— Eu am venit cu ideea portalului, în încercarea de a împiedica inevitabilul. Credeam că în felul ăsta mai

câştigăm un an sau doi înainte să-şi dea cineva seama că nu producem nimic. Destul de mult pentru a da cât de cât uitării episodul SETH.

Arthur îşi duse mâna la gură şi tuşi.

— În spatele portalului există o adevărată ştiinţă, zise el. Nu a fost o înşelătorie de la un capăt la altul. Ar fi fost nevoie de câteva decenii, poate de sute de ani, până să descoperim cum să procedăm.

— Era asemănător cu proiectul NASA privind propulsia *warp,* preciză Sasha. Ipotetic este posibil, însă pur şi simplu nu ştim cum să-l punem în practică.

— Dar funcţionează, spuse Mike. Cum l-aţi făcut?

Arthur şi Olaf schimbară priviri.

— Ei bine?

— Ne-am îmbătat, răspunse Olaf.

— Poftim?

Arthur îşi scoase ochelarii. Căută o cravată pe care nu o purta, oftă şi şterse lentilele de mâneca cămăşii.

— Am reuşit ca timp de paisprezece luni să-l ducem cu vorba pe Magnus, zise el. După aceea a cerut să vadă unele rezultate. Dovezi că făceam progrese. În caz contrar, nu mai era dispus să continue finanţarea. Iar noi nu aveam nimic. Construiserăm inelele, întregul sistem, dar fără ecuaţiile care să pună totul în mişcare n-ar fi fost decât un electromagnet foarte puternic şi foarte scump. Ajunseserăm la sfârşitul carierelor noastre. Olaf a venit la mine la birou şi ne-am pus fiecare câte un whisky dublu. Apoi încă un rând. Şi încă unul.

— După care am trimis pe cineva să ne mai aducă, completă Johansson.

— Pe mine, interveni Jamie.

— Tu erai? Nici măcar nu-mi amintesc.

— Aşa cred, însă e cam discutabil acum cine şi ce a făcut.

Olaf pufni.

Arthur se îndreptă în scaun şi se uită în jur.

— Cei mai mulţi dintre noi ne aflam acolo în momentul respectiv şi eram destul de chercheliţi. Am început să vorbim despre cum aveam să intrăm în istorie ca o şleahtă

de trăsniţi. Poate ca nişte savanţi nebuni, în caz că am fi fost priviţi cu multă îngăduinţă. Şi ne aflam chiar în biroul meu. Cu colecţia mea de cărţi. Una dintre ele este un tratat al unui individ pe nume Aleksander Koturovic. Ediţie limitată. Nu cred să se fi tipărit mai mult de două-trei sute de exemplare, iar majoritatea au fost distruse. Am găsit-o într-un anticariat din Anglia când făceam cercetări pentru *The History of What We Know.*

Mike aşteptă o clipă ca el să continue. Toţi îl priveau fix pe Arthur. Olaf nu făcu nicio încercare de a continua firul povestirii.

— Spre sfârşitul anilor 1880, Koturovic desfăşurase numeroase cercetări în neurologie şi biochimie, dar se ocupase şi de fizică, matematică, câte puţin din toate. Un amator, mai exact. Jumătate dintre ideile sale erau extraordinare, chiar şi la standardele actuale. Cealaltă jumătate… Arthur îşi puse ochelarii înapoi pe nas. Nici măcar nu m-am deranjat să-l includ în cartea mea, ca să spun aşa.

— Era dus cu pluta, obsedat de sfârşitul lumii, interveni Sasha. Credea că într-o zi omenirea va forma un soi de structură telepatică globală, un subconştient colectiv care va deschide o breşă dimensională între lumi. Iar monştrii din acele alte lumi vor veni să ne atace.

Mike se uită la ea.

— Ai citit cartea?

— Toţi am citit-o, răspunse Jamie. De două-trei ori.

— Dacă ar fi trăit astăzi, zise Neil, ar fi apărut tot timpul pe History Channel, vorbind despre sirene şi efectul de piramidă, despre Bigfoot şi toate prostiile astea.

— Sau ar fi colaborat cu televiziunea SyFy pentru un film, spuse Sasha.

Arthur îşi drese glasul.

— Olaf a făcut un comentariu care mi-a amintit de tratat. Dar nu mai ştiu despre ce era vorba. Însă am luat volumul de pe raft şi am citit câteva pasaje cu voce tare. O mare parte din lucrarea lui Koturovic se referă la teoria lui despre sfârşitul lumii, bazată pe un suport matematic consistent.

Totul era o prostie, fireşte, şi ne-am imaginat că peste vreo sută de ani se va povesti la fel şi despre noi. Am ajuns la câteva pagini cu calcule de-ale lui, neprelucrate, pentru străpungerea barierelor dimensionale. M-am oprit asupra lor câteva minute, când Sasha a propus să-i folosim ecuaţiile pentru a pune portalul în funcţiune.

— În momentul ăla aveam deja la bord trei-patru pahare, se justifică ea. Aparent, Koturovic abordase mai bine decât noi crearea unei breşe dimensionale.

— Eram beţi, zise Olaf. Destul de beţi încât să ni se pară firesc să încercăm, dar nu atât de mangă încât să n-o putem face.

— Am luat două sticle şi am coborât la nivelul principal, spuse Jamie. Arthur a citit treizeci şi şapte de pagini de ecuaţii, iar eu le-am introdus.

— Jamie tastează cel mai repede, zise Neil, apoi îşi scoase verigheta şi începu s-o răsucească între degete. Mă rog, Jamie a noastră era cea mai rapidă.

Buzele femeii zvâcniră şi, pentru o clipă, privirea îi coborî asupra mesei.

— Pe undeva, reluă Arthur, speram ca ecuaţiile să distrugă sistemul. Să producă o supraîncărcare, un blocaj, un scurtcircuit, ceva. Asta era marea mea speranţă, să ne alegem mai degrabă cu un eşec decât să ne facem de ruşine. Jamie a introdus ecuaţiile, am mai băut toţi un ultim pahar şi i-am dat drumul.

— Şi a funcţionat, spuse Mike.

— Da, încuviinţă Arthur. Nici până acum nu ştim cum. Ne holbam la portal. A rămas deschis paisprezece secunde, până a sărit o siguranţă.

— Am provocat o pană de curent, zise Neil. Curentul electric s-a întrerupt pe o rază de vreo opt sute de metri.

— În dimineaţa următoare nu mai eram siguri dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu, continuă Arthur, însă erau prea multe aspecte în privinţa cărora eram toţi de acord. Aşa încât am petrecut următoarele două zile înlocuind piesele arse şi am încercat din nou. A funcţionat. Ne-am înţeles să păstrăm secretul. Nu ştiam ce se petrecuse, ci

doar că joburile noastre erau salvate. Cel puţin pentru o vreme. Eu l-am abordat pe Magnus, solicitându-i discreţie totală. El a asistat la o încercare şi a acceptat. După care am semnat toţi acordurile de confidenţialitate şi asta a fost tot. O conspiraţie a tăcerii, adăugă el uitându-se în jur.

Jamie şi Sasha aprobară din cap. Neil coborî privirea.

— În următoarele câteva luni am îmbunătăţit partea tehnică, am eficientizat alimentarea cu energie şi am dublat timpul. Apoi l-am triplat şi, în cele din urmă, am ajuns în punctul în care ne aflăm acum.

Arthur îşi scoase din nou ochelarii şi, amintindu-şi că tot nu purta cravată, îi puse la loc.

— Dar încă nu ştim de ce sau cum funcţionează.

— Aţi avut la dispoziţie aproape trei ani să-l studiaţi, spuse Mike. Probabil aţi înţeles unele chestii.

— Nu-i nimic de înţeles, zise Olaf. Ipotezele enunţate de Koturovic erau – sunt – nişte aiureli. Chiar şi pe vremea aia se spunea că sunt aiureli: energie psihică, bariere dimensionale, prădători alfa giganţi… În cel mai bun caz, argumentele lui ştiinţifice sunt şubrede, iar o treime din ecuaţii nici măcar nu fuseseră finalizate. A publicat un volum de supoziţii excentrice lipsite de orice raţionament, în afara câtorva coincidenţe matematice.

— Şi totuşi funcţionează, insistă Mike.

Olaf reuşi să schiţeze un zâmbet amar.

— Funcţionează, admise el dând din cap.

— De ce n-aţi zis nimic? Să recunoaşteţi cinstit şi să fi antrenat mai mulţi oameni în efortul vostru…

Arthur trase adânc aer în piept şi oftă.

— Din mândrie. Orgoliu. Eram convinşi că vom reuşi s-o scoatem la capăt, apoi ne-a fost prea ruşine că eşuaserăm.

— Dintr-odată, de la statutul de inventatori ai Portalului Albuquerque am fi ajuns nişte persoane mai puţin însemnate, spuse Olaf. Am fi fost doar indivizii care au pregătit terenul pentru ca altcineva să facă descoperirea.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Mike.

— Nu publici prea des, nu-i aşa? rânji Johansson.

— Am făcut întruna teste, sperând să aflăm câte ceva,

zise Arthur. Olaf şi cu mine am petrecut săptămâni întregi studiind tratatul şi cercetând iar şi iar fiecare trecere. În felul acesta am obţinut materiale pentru a informa DARPA. În lipsă de altceva, speram ca o serie copleşitoare de teste reuşite să abată atenţia de la faptul că nu înţelegeam cum de aveau succes.

— Serios?

— Multe invenţii au fost aduse la cunoştinţa publicului înainte să fi fost înţelese pe deplin, răspunse Neil. Trei sferturi din industria farmaceutică se bazează doar pe testări în masă ale unor compuşi aleatorii pentru a observa efectele. Când Statele Unite au bombardat Hiroshima şi Nagasaki, în lume erau mai puţin de două sute de oameni care înţelegeau toate descoperirile ştiinţifice şi tehnologice ce stăteau la baza bombei atomice. Şi niciunul nu era din Washington. Însă toţi au înţeles rezultatul exploziei.

— Aproape că n-am făcut niciun progres, spuse Arthur. Lipseşte ceva. Un element care pur şi simplu ne depăşeşte.

Mike ridică o sprânceană.

— Ce vrei să zici?

— Am o ipoteză, pe baza căreia vreau să scriu o altă carte, că unele idei pot apărea doar în anumite momente ale istoriei. Noi nu vedem soarele la fel cum îl vedeau vechii egipteni. Nu vedem cerul nopţii aşa cum îl vedeau vechii greci. Nu vedem oceanul la fel cum îl vedeau vikingii. Perspectivele ştiinţifice ale unei epoci determină modul în care oamenii percep mediul înconjurător suficient de mult încât societatea să treacă la un moment dat peste un anumit punct – este aproape imposibil să gândim la fel.

— Am auzit idei similare, spuse Mike.

— O paradigmă esenţială s-a schimbat în cei o sută de ani şi mai bine de când Koturovic şi-a publicat teoriile, zise Arthur. Ceva despre modul în care vedem lumea. Şi ne împiedică să înţelegem pe deplin ideile lui.

— Probabil n-a fost de prea mare ajutor faptul că, din când în când, unul dintre voi venea din portal cu priorităţi de cercetare puţin diferite, preciză Mike. Doar atât cât să abandonaţi diverse chestii şi să creşteţi numărul

problemelor legate de memorie.

Arthur ridică din umeri.

— Totuşi, continuă Mike, trei ani? Cum e posibil?

— Fermat a propus „ultima teoremă” în 1637, spuse Olaf. A fost nevoie de trei sute cincizeci de ani până să reuşească cineva să o rezolve din nou. Era o mâzgălitură pe marginea unei pagini. Iar noi avem de-a face cu aproape nouă pagini de ecuaţii.

— Fără nicio susţinere teoretică, adăugă Arthur. După cum am menţionat, cea mai mare parte din munca lui Koturovic a fost distrusă. M-ar surprinde să mai fi rămas treizeci de exemplare din tratatul său. Nu există studii timpurii sau cercetări ori experimente ulterioare. Istoric vorbind, el aproape că nu există. A dispărut din Anglia, a reapărut pentru scurt timp în America şi a murit în 1899.

— Noi aveam nevoie pur şi simplu de mai mult timp, explică Jamie. Ne-am zis că în felul ăsta puteam face mai multe experimente, pentru a depista în cele din urmă un model. Şi a înţelege cum funcţionează ecuaţiile.

Mike o privi pe femeie, iar furnicile scoaseră la suprafaţă şi mai multe imagini. Unităţi de computere. Discuţii despre cod. Pagini din diferite rapoarte.

— Johnny nu facilitează pur şi simplu trecerile, spuse el. Le analizează. Nu ţi-a luat prea mult timp să parcurgi liniile de cod, deoarece majoritatea funcţiilor lui n-au nicio legătură cu funcţionarea portalului.

Jamie şi Arthur încuviinţară amândoi din cap.

Mai trecu o clipă.

— Acum ştii totul, zise Arthur. Ce se întâmplă în continuare? Ai de gând să-i raportezi lui Magnus?

Mike clătină din cap.

— Cred că în clipa asta marea problemă este portalul însuşi. Se uită la fiecare dintre ei. Nimeni n-ar trebui să mai treacă prin el şi trebuie să vedem cum îl putem închide.

— Asta-i mai greu, spuse Olaf, deoarece în primul rând nu ştim cum funcţionează.

36

— Ştiu c-o să regret, dar pot să-ţi pun o întrebare despre ea? zise Jamie.

Mike îşi dezlipi privirea de pe terminalul său.

— Despre *ea?*

— Cealaltă eu.

Supravegheau din nou portalul. Olaf se afla în Zona B. Sasha era cu ei, verificând pentru a noua oară cablurile şi furtunurile, asigurându-se că nu rămăseseră conectate.

— Întreabă-mă, spuse Mike, dar nu ştiu dacă pot să-ţi răspund.

— Poate reuşesc eu, interveni Sasha în discuţie.

— De ce i-a dat pisicii numele unui medic?

— Poftim? făcu Mike căscând.

Lucrau toţi, permiţându-şi numai cinci ore pentru somn. El nu fusese prea surprins când Jamie preferase să doarmă singură în rulota ei.

— Spock, îi aminti ea. De ce o puştoaică şi-ar numi pisica Spock?

— Am crezut că-i vorba despre personajul din *Star Trek,* nu despre medicul pediatru, răspunse Mike.

— Sunt sigură că despre personaj era vorba, zise Sasha. Tu... ea era o admiratoare înfocată a seriei originale.

Jamie se uită la Sasha, la Mike, apoi din nou la Sasha.

— Ce-i aia *Star Trek?*

Pe nivelul principal se făcu linişte.

— La naiba, faci mişto de mine! spuse Sasha.

— Poftim?

— „Spaţiul, ultima frontieră...”, cită Mike. Căpitanul Kirk, domnul Spock, *Enterprise...*

Jamie clătină din cap.

— Să trecem peste asta, zise bărbatul. De unde ţi-a venit ideea cu Isis?

— *Misiunea: Pământ.* Mi-a plăcut când eram mică. I-am dat numele după cel al pisicii din serial.

— *Misiunea: Pământ?*

— Da, vechiul serial SF. Gary Seven… Isis… Înclină capul spre umărul stâng şi declamă: „Misiunea noastră este să ghidăm omenirea în secolul XXI…”

Uimit de cele auzite, Mike scutură şi el din cap.

Tânăra îl privi uluită.

— Robert Lansing, Teri Garr, Julie Newmar. A rulat timp de şase-şapte ani. Au făcut filme după el. Şi o continuare.

— Stai puţin, interveni Sasha încruntându-se. Vorbeşti despre *Misiunea: Pământ,* vechiul episod din *Star Trek?*

— Da! făcu Jamie pocnind din degete. Aşa-i. Mereu uit că a fost o continuare a serialului.

— Dar n-ai auzit niciodată de *Star Trek?*

— Nu, nu, nu. Acum mi-l amintesc. Era serialul ăla cu nava spaţială produs de Roddenberry pentru două sezoane înainte să-i ia locul *Misiunea: Pământ.*

— Deci fără căpitanul Picard? întrebă Sasha. *Deep Space Nine? Furia lui Khan?*

— Furia lui Khan, sigur că da, făcu Jamie îndreptându-se în scaun.

Sasha îşi puse pumnii în şolduri.

— Cum de ştii de *Furia lui Khan,* dar nu şi de *Star Trek?*

— A fost al doilea film *Misiunea: Pământ,* când au încercat să pună capăt Războaielor Eugenice. Ricardo Montalbán a revenit şi a jucat acelaşi personaj din serialul *Star Trek.* A trebuit să-i vopsească părul în negru, să corespundă cu vechile episoade.

Un alt moment de tăcere se aşternu uşor peste nivelul principal.

— Universul din care vii e naşpa, spuse Sasha. Mă duc în cabină să verific din nou datele de bază.

Jamie se lăsă din nou în scaun şi oftă. Aruncă în sus, cu degetul mare, o monedă de 25 de cenţi, apoi o prinse şi o puse din nou pe degetul mare. O mai aruncă de două ori şi pufni.

— Probleme? întrebă Mike uitându-se la ea.

— Păi, da. Se pare că sunt blocată într-un univers paralel în care nu există *Misiunea: Pământ.*

— Şi asta-i tot?

Jamie îi aruncă o privire.

— Ce facem?

— Noi? făcu bărbatul înclinându-şi capul.

— Portalul nu merge! izbucni ea fluturând o mână spre inele. Alimentarea e oprită, bobinele sunt reci, nu există flux magnetic care să depăşească standardul rezidual. Nu putem închide portalul când totul arată că este deja închis.

Mike ridică din umeri.

— Şi totuşi…

— E deschis, încuviinţă Jamie. Nu ştiam de ce se deschide, iar acum încercăm să ne dăm seama de ce rămâne deschis, deşi habar n-avem ce produce fenomenul, adăugă ea arătând spre ecran.

— Şi? făcu bărbatul cercetându-i chipul.

— Şi singurul gând care-mi vine în minte este că nu-s suficient de deşteaptă ca să-mi dau seama, pe când ea probabil ar fi ştiut deja răspunsul.

— Ea?

Jamie lovi cu două degete moneda aruncată în aer şi o aruncă zornăind pe staţia ei de lucru.

— Cea care a avut o pisică pe nume Spock. Care ar fi trebuit să se afle aici. Cea… adevărată.

Mike ridică din umeri.

— Nu eşti chiar atât de diferită.

— Nu prea ştii să consolezi, nu-i aşa? Trebuia doar să mă îmbrăţişezi, poate să mă prinzi de fund şi…

— Mă refer la diferenţe privind aspectele importante, o întrerupse Mike. Jamie pe care am cunoscut-o eu, cea care a fost aici înaintea ta, putea fi ceva mai înverşunată. Credea probabil că accidentul de motocicletă a fost momentul hotărâtor pentru viaţa ei, că de aceea a ajuns să lucreze mai degrabă cu computere decât să facă, ştiu şi eu, altceva. Cred că uneori regreta asta. Ca şi cum ar fi fost forţată să urmeze o cale în loc să aibă posibilitatea de a alege.

— Da?

— Da. Dar tu n-ai trăit experienţa accidentului. Şi totuşi ai ales computerele. Ai decis că folosirea creierului e cea

mai bună cale pe care ai putea-o urma în viaţă. Pentru că aşa eşti tu.

Tânăra luă banul şi îl aruncă din nou în sus.

— Îmi retrag cuvintele. Te pricepi la asta mai bine decât m-aş fi aşteptat.

— Am şi eu momentele mele.

— Vorbesc serios.

— Dacă te consolează, cred că ai putea fi niţel mai deşteaptă decât ea. Pari că înţelegi lucrurile mult mai repede.

— „Par că înţeleg…” Drăguţ din partea ta.

Prinse moneda cu două degete şi o aruncă spre el. Banul zbârnâi prin aer, îl lovi în braţ şi căzu zăngănind pe podea.

— De acord, zise Mike, am meritat asta.

Se apecă uşor, ridică moneda şi o vârî în buzunarul pantalonilor.

— Hei! făcu Jamie. E a mea. Dă-mi-o.

— Mi-ai dat-o mie.

— Am aruncat-o în tine.

— E acelaşi lucru.

— Nu tocmai.

— Nu aşa o să obţii o ciupitură de fund.

— Dacă trebuie să te plătesc pentru a mă pipăi pe fund, atunci cred că greşim amândoi.

Bărbatul scoase moneda şi i-o aruncă. Jamie o prinse cu o mână şi, aşezând-o pe degetul mare, o azvârli iarăşi în aer, prinzând-o din nou.

— Mike doarme singur în noaptea asta? întrebă ea adresându-se monedei, apoi uitându-se la el. Alege.

— În povestea asta există mai multe implicaţii decât aruncarea banului, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Să vedem ce spune moneda.

— În cazul ăsta, pajură.

— E clar, eşti obsedat de funduri[12]. E bine de ştiut. Nu-ţi pune prea mari speranţe.

Aruncă banul în aer, îl prinse din zbor şi îl plesni pe dosul

---

[12] Joc de cuvinte pornind de la expresia engleză *heads or tails* („cap sau pajură”), unde *tail* are şi sensul de „fund” (n. tr.).

palmei.

— Deci pajură?

— Da, rămân la pajură.

— Foloseşti puterile extraordinare ale memoriei?

— Da, îmi permit să anticipez rezultatul înainte să dai cu banul.

— Deşteptule, făcu Jamie, după care se uită la monedă. Şi hoţ pe deasupra. Dă-mi-o înapoi.

— Poftim?

— Vei dormi singur. E falsă, zise ea arătându-i moneda.

— Falsă? întrebă Mike privind-o atent.

— New Amsterdam?

Mike se încruntă şi întinse mâna. Jamie se apropie şi-i puse banul în palmă, lăsându-şi degetele să alunece pe degetele lui.

Moneda înfăţişa conturul cunoscut al New Yorkului şi al Statuii Libertăţii. Textul curbat era identic celui de pe toate monedele de 25 de cenţi pe care le văzuse, doar că pe aceasta scria NEW AMSTERDAM.

— De unde o ai?

Tânăra zâmbi.

— Tocmai ai scos-o din buzunar, Domnule Memorie Fotografică.

— E una dintre monedele de 25 de cenţi pe care le-am aruncat prin portal?

Jamie clătină din cap.

— E nişte mărunţiş pe care-l am prin buzunar de câteva zile.

— Ai adus-o cu tine când ai trecut prin portal?

— Nu cred, făcu ea încruntându-se. Sunt aproape sigură că am primit-o ieri-dimineaţă la 7-Eleven.

Mike derulă în minte ultimele câteva minute. Când îl ridicase de pe podea, banul fusese cu faţa în jos. Şi pe el scria NEW YORK.

Când îl scosese să i-l arunce lui Jamie, se afla în vederea lui periferică. Degetele îi acopereau o parte din suprafaţă, iar lumina difuză de la nivelul principal făcea ca detaliile să fie greu de desluşit. Dar văzuse destul. Citi NEW YO

aproape o zecime de secundă. Furnicile înaintară cu zece secvenţe temporale până întrezări Statuia Libertăţii, în timp ce banul zbura răsucindu-se spre Jamie.

— Asta nu-i moneda pe care ţi-am aruncat-o, spuse el.

— Ba da, asta e.

— Nu, clătină el din cap, nu e. Ţi-am dat una de 25 de cenţi cu NEW YORK.

— Asta-i moneda pe care mi-ai dat-o.

Mike se încruntă. Puse banul pe staţia de lucru. Cu pajura în sus, astfel încât NEW AMSTERDAM era vizibil.

Îşi ridică privirea spre inele. Luminile roşii nu erau încă sincronizate. Ochii lui se îndreptară în jos, spre dungile de vopsea albă ce înconjurau platforma. Olaf nu reuşise să deseneze o nouă zonă de siguranţă, deoarece nu exista un câmp magnetic pe care să-l poată măsura.

Jamie întinse mâinile, cu palmele în sus.

— N-aveam cum s-o schimb. A fost tot timpul la vedere.

— Nu cred că ai schimbat-o.

Mike luă din nou moneda şi se ridică.

— Cred că trebuie să părăsim nivelul principal.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

— Pentru că sunt neliniştit şi cred că trebuie să ne îndepărtăm de inele chiar în clipa asta.

Şi, îndepărtându-se de staţia lui de lucru, o trase pe Jamie de pe scaun.

Tânăra se uită la inele, apoi la linie, iar în cele din urmă la degetele lui care ţineau strâns banul de 25 de cenţi.

— Of, la naiba!

— Da.

În interiorul inelelor, Zona B pâlpâi. Sala de dincolo de portal deveni tot mai neclară. Lumina roşie continua să pulseze din cealaltă parte a inelelor.

Ajunseră la uşa mare. Bărbatul o deschise, după care o împinse cu putere în urma lor.

— Există vreo modalitate de dezactivare a cititorului de carduri?

— Nu ştiu.

— Aşteaptă aici. Nu lăsa pe nimeni să intre.

Mike alergă la recepţie.

— Hei, făcu Anne, care avea astăzi părul împletit într-o coadă impecabilă. Ce pot face pentru…

— Trebuie să scriem o atenţionare. Chiar în clipa asta.

— Pot să confecţionez ceva…

— Nu. Chiar acum.

Anne deschise două sertare. Dintr-unul scoase câteva markere, iar din celălalt, un plic cartonat pentru Priority Mail.

— Bandă adezivă?

Anne scotoci în al doilea sertar şi scoase o rolă mare de scotch.

Mike desfăcu plicul de-a lungul lipiturilor. Îl îndreptă pe birou cu partea albă în sus şi, cu un marker, scrise PERICOL. Sublinie cuvântul de trei ori, adăugând NU INTRAŢI.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Luă plicul şi banda adezivă şi alergă înapoi pe coridor. Acoperi cititorul de carduri cu afişul pe care-l făcuse şi-l ţinu în timp ce Jamie îl fixa cu bandă adezivă. Fata se lăsă pe spate, trase adânc aer în piept şi strigă:

— Arthur!

Acesta apăru de pe coridor în timp ce ea termina de lipit scotch-ul.

— Ce… începu bărbatul, dar se opri suflând din greu pentru a-şi mai trage respiraţia.

— Avem probleme, zise Mike.

— Se măreşte, spuse Jamie.

— Trebuie să izolăm cealaltă clădire, rosti Mike.

— Ce vreţi să spuneţi? Cum se măresc inelele?

— Nu inelele, interveni tânăra. Portalul.

— Portalul se află în interiorul inelelor, preciză Arthur.

— Nu mai e aşa, continuă Jamie agăţându-şi de o mână rola de bandă adezivă şi purtând-o ca pe o brăţară.

Arthur clătină din cap.

— Imposibil. Trebuie să rămână în interiorul inelelor.

— De ce?

— Câmpul este generat în interiorul inelelor, deci poate

numai… Ahhh, făcu Arthur şi amuţi.

— Da, zise Mike. Trebuie să-i găsim pe Olaf şi pe Neil. Să ne asigurăm că sunt blocate toate intrările spre nivelul principal şi spre Zona B.

— Cred că Olaf se află deja în Zona B, spuse Arthur. Voia să verifice datele înregistrate acolo.

Jamie se uită spre scări.

— Ce facem cu camera de comandă?

— Nu ştiu. Probabil e în siguranţă, zise Arthur şi privi spre uşa mare. În cazul în care câmpul se extinde la camera de comandă, ajunge şi aici pe coridor.

— De unde ştim că n-a ajuns deja?

Mike se uită la femeie.

— Deocamdată nu putem decât să sperăm.

37

Arthur întinse schiţele tehnice pe masa din sala de şedinţe.

Mike le cercetă cu atenţie.

— Sunt planurile ambelor seturi de inele?

— Cele două seturi sunt identice, răspunse Sasha. Am folosit aceleaşi schiţe pentru fiecare.

— Serios? întrebă Mike. Nu există mici secrete sau modificări ascunse?

Arthur clătină din cap.

— Poate că nu ştim cum funcţionează portalul din punct de vedere ştiinţific, însă partea tehnică de la baza lui este corectă.

Mike dădu din cap aprobator.

— Zona B a fost izolată?

— Am crezut că s-a ocupat Olaf, spuse Neil. Şi el a fost acolo.

Olaf scutură din cap.

— N-am făcut-o.

— Suntem siguri că-i periculos? întrebă Sasha. Înlocuirile de monede sunt mai degrabă trucuri pentru party-uri, nu?

Mike se uită la ea.

— Chiar vrei să ajungi în locul de unde a venit Bob-cel-radioactiv?

— Nu.

— Atunci e destul de periculos.

— Cum poate să crească? întrebă Jamie. De două zile îmi bat capul cu inelele astea care funcţionează, deşi alimentarea e tăiată.

— Nu se poate, zise Neil. Asta-i chestia cu inelele – ele concentrează câmpurile.

— Dar aşa cum sunt, inelele nu fac nimic de felul ăsta, interveni Jamie.

— Staţi puţin, spuse Mike. Mai întâi măsurile de siguranţă, da?

— Da, încuviinţă Arthur după o clipă. Fireşte.

— Cine vrea să meargă să se asigure că Zona B este blocată?

— Mă duc eu, se oferi Sasha.

— Nu, interveni Neil, mă duc eu.

— Tu ar trebui să participi la discuţia asta, zise Arthur.

— Tot ce ştiu eu ştie şi Sasha. În plus, mi-ar prinde bine să mai ies puţin la aer.

— Ai vreo problemă?

— Nu. Nu mi-e rău. Doar că… Se uită la schiţe. Toate astea mă cam ameţesc. Puţin aer curat îmi va face bine.

— Bine, atunci.

— O să iau o bicicletă. Mă întorc în cel mult zece minute.

Neil ieşi pe coridor. O clipă mai târziu, sunetele de pe hol se modificară când uşa din faţă se deschise, apoi se închise.

Mike strânse pleoapele. Schiţele atrăgeau furnicile ca un picnic. Ele adăugară noile specificaţii de proiectare la modelul inelelor pe care şi-l construise în minte, completându-l cu detalii şi denumiri finale.

— Haideţi să nu mai căutăm explicaţii, propuse el. Deocamdată cred că suntem toţi de acord că treaba asta ne cam depăşeşte, OK?

— Totuşi ne putem da seama, spuse Arthur. Nu există chestii care să nu poată fi cunoscute.

— Cu excepţia acelora pe care omenirea nu trebuia să le cunoască, zise Jamie.

Arthur o săgetă cu privirea. Mike ridică o mână.

— Să lăsăm deoparte întrebarea *cum* funcţionează şi să răspundem la *de ce* creşte.

— Şi care-i diferenţa? întrebă Sasha. Nici asta nu ştim.

— Cum funcţionează ar putea să ne depăşească, însă ar trebui să descoperim *de ce.* Ceva s-a schimbat. Există o nouă variabilă care provoacă toate astea.

— Logica e şubredă, comentă Olaf. Orice a făcut ca portalul să rămână deschis o perioadă atât de mare ar putea fi şi cauza extinderii.

— Sunt totuşi două probleme diferite, zise Jamie.

Johansson clătină din cap.

— Doar în aparenţă, deoarece par a fi două efecte separate – şi nici nu ştim care sunt cauzele. Se poate să fie acelaşi efect, care creşte în forţă sau în intensitate.

Mike ridică privirea, cuprinzând încăperea. Cei cinci stăteau în jurul mesei. El, Jamie şi Olaf de o parte, Arthur şi Sasha pe cealaltă parte. Lângă fiecare dintre ei mai era liber câte un scaun, plus cele de la capete. O imagine se înfiripă în mintea lui, din ziua în care intrase prima dată în sala de şedinţe: echipa de la Portalul Albuquerque ocupa toate scaunele, cu excepţia celui din capătul îndepărtat al mesei. Acela de sub ceasul ce ticăia la fiecare secundă.

Atunci era un singur scaun liber.

Arthur îl omisese pe Koturovic din cartea sa din cauza teoriilor bizare ale savantului.

— Cât timp a petrecut aici Ben Miles? întrebă el.

Arthur şi Olaf schimbară o privire.

— Patru zile, spuse Arthur.

— Dar câtă vreme s-a aflat practic *aici?* Stătea într-una dintre rulote?

Sasha clătină din cap.

— Avea o cameră la un hotel din Mission Valley. Sheraton, cred.

— Deci nu s-a aflat aici mai mult timp?

— Stătea cam două zile, zise Johansson, cu o zi de călătorie într-o parte sau alta. În prima zi a stat pe aici cam o oră, doar să-i cunoască pe toţi.

— În celelalte zile a petrecut cam opt-nouă ore aici, spuse Jamie, după care se uită spre Arthur. Nu cred că a venit în ultima zi.

Arthur clătină din cap.

— Am luat micul dejun împreună la hotelul la care locuia şi am stat puţin de vorbă. Avea un zbor de dimineaţă de pe Lindbergh.

— Dacă are atâta importanţă, băieţii de la poartă au probabil înregistrate orele exacte când a venit şi când a plecat, zise Sasha.

Furnicile reţinură informaţia, însă Mike o înlătură.

— Cine a supravegheat testele de sincronizare?

Arthur ridică privirea de pe schiţe.

— Teste de sincronizare?

— Când aţi încercat să porniţi portalul pe mod automat, a supravegheat cineva acţiunea?

Arthur, Jamie şi Sasha îşi aruncară unul altuia câte o privire confuză.

— O întrebare simplă, spuse Mike. Când aţi făcut testele, era cineva la nivelul principal sau în Zona B?

— Nu, răspunse Sasha. Pur şi simplu urmăream înregistrările video a doua zi dimineaţă.

— Le derulam noaptea, pentru mai multă eficienţă, explică Olaf. De altfel, erau teste automate.

— Şi n-aţi aflat niciodată de ce n-au funcţionat.

Nu era o întrebare. Cercetă cu atenţie reprezentarea grafică a inelelor.

— Ca să fim sinceri, zise Jamie, nici nu ne-am străduit prea mult.

— Am verificat codul tău pentru temporizator, spuse Mike. Nu avea nicio problemă.

— Mulţumesc.

— N-a funcţionat din cauza modului în care interacţiona cu altceva, interveni Arthur.

Mike clătină din cap.

— Nu temporizatorul a fost problema, ci portalul. Lipsea un element-cheie.

Sasha se încruntă şi aruncă o privire peste schiţe.

— Care?

— Oamenii. Portalul Albuquerque funcţionează doar atunci când sunt oameni în jur.

— Din nou, logica e şubredă, zise Arthur. E ca şi cum ai susţine că frigiderul funcţionează doar în bucătărie pentru că nu l-ai văzut niciodată funcţionând în biroul meu.

— Atât doar că toţi ştim că frigiderul va funcţiona în biroul tău, dar că nu poţi deschide portalul dacă nu se află nimeni lângă el.

Sasha îşi puse pumnii în şolduri.

— Vrei să zici că portalul *ştie* când sunt oameni în jur?

— Nu, tot aşa cum o lanternă nu ştie că ea conţine

baterii. Totuşi, nu va funcţiona dacă nu sunt oameni în preajmă. Nu e vorba de conştientizare, ci doar de mecanică. O barcă nu ştie că se află pe apă, însă funcţionează numai acolo, nu pe uscat.

— Ăsta-i un salt conceptual destul de important, spuse Jamie.

Mike se uită la Sasha, apoi la Arthur.

— Spuneai că Aleksander Koturovic avea o ipoteză privind inteligenţele interconectate. Şi că nu l-ai amintit în cartea ta din cauza ideilor lui nebuneşti.

— Nu chiar interconectate, zise Olaf. Era mai degrabă o chestie de masă critică a energiei mentale. O prostie.

— Avea legătură cu ecuaţiile pe care le-aţi folosit pentru portal?

Olaf cercetă atent schiţele. Jamie şi Sasha schimbară priviri.

— Da, răspunse Arthur. Toate lucrările lui se bazau pe aceleaşi idei.

— Deci aţi reuşit să puneţi în funcţiune portalul programându-l pe baza unor ecuaţii care implică cumva niveluri de energie mentală, iar când nimeni nu este de faţă, portalul nu funcţionează. Mai seamănă chestia asta cu un salt conceptual? întrebă el uitându-se la fiecare în parte.

Arthur îşi coborî privirea pe desene.

— Nu-i decât un scaun liber, spuse Mike arătând cu mâna. E doar pentru vizitatori, nu? Ai fost atât de secretos, încât n-ai avut niciodată angajaţi temporari sau personal suplimentar. Cu excepţia unei zile mai neobişnuite, când şi când, ca acelea cu Ben Miles, în preajma portalului s-au aflat întotdeauna cel mult şase dintre voi.

— Asta până a veni tu aici, zise Arthur.

— Exact, încuviinţă Mike. M-am aflat aici destul de mult timp şi am ajutat portalul să atingă masa critică sau un anumit nivel. Aşadar, în preajma lui se aflau mereu şapte oameni. Aruncă o privire spre faţada clădirii. Poate opt dacă recepţia este suficient de aproape pentru a fi pusă la socoteală.

Olaf clătină din cap.

— E absurd. Nu există „energie mentală”. Creierul emite semnale electrochimice slabe, care abia dacă ajung la câţiva centimetri depărtare.

— Dar poţi obţine tensiune înseriind surse slabe, spuse Sasha. Este electronică elementară.

— O grămadă de presupuneri aleatorii, bazate pe aiurelile unui nebun din perioada victoriană.

— Un nebun care s-a dovedit că are dreptate, îl contrazise Mike. Cel puţin în parte, continuă el lovind uşor schiţele. Ştim că o parte din ideile lui fac trimitere la alte dimensiuni. Iar asta ar explica de ce, după sosirea mea, aţi pierdut controlul portalului.

Un zgomot puternic se auzi din afara sălii de şedinţe. Sunetul creştea în intensitate şi se estompa ritmic. Dacă ar fi venit din cealaltă direcţie, Mike ar fi presupus că pe stradă treceau maşini care claxonau insistent.

Arthur îşi ridică sprâncenele, făcu ochii mari şi îşi mută privirea de la Jamie la Sasha.

— Ce-i? întrebă Mike.

Directorul proiectului ieşi în grabă pe coridor, cu Olaf la câţiva paşi în spatele lui. Îi urmă Sasha, care-l dădu la o parte pe Mike. Jamie îl apucă de braţ şi-l trase după ea.

38

Sirenele se auzeau şi mai tare pe coridor. Luminile de alarmă erau pornite şi formau pete strălucitoare pe culoarul deja luminat.

Arthur era la recepţie, uitându-se peste umărul Annei. O pictogramă pâlpâia pe ecran.

— E-n Zona B, îi zise tânăra cu ochii măriţi de uimire.

Olaf şi Sasha trecură în fugă pe lângă recepţie şi ieşiră din clădire.

Mike se uită la Jamie:

— Ce se întâmplă?

— Scurgere de material periculos, răspunse ea. Lichid de răcire, gaz pentru sudură, material radioactiv. S-a întâmplat ceva naşpa şi suntem avertizaţi să nu ne apropiem de zona respectivă fără echipament de protecţie.

Se îndreptară spre ieşire şi, preţ de o clipă, o zăriră pe Sasha alergând pe alee spre rulote şi maşinuţele de golf. Se luară după ea. Johansson ajunsese deja la colţ, după care dispăru rapid din raza vizuală. Din copacii care mărgineau aleea, câteva crengi uriaşe se întindeau spre ei, bătute de vânt.

Sirenele se auzeau şi afară.

Făcură colţul în fugă şi se ciocniră de Sasha. Jamie îl prinse pe Mike, care era cât pe ce să cadă. Femeia mai vârstnică îşi recăpătă echilibrul şi arătă dincolo de porţiunea cu pietriş.

— Ce naiba? strigă ea încercând să se facă auzită în vântul care se înteţea.

Îi urmară privirea, căutând în direcţia în care arăta cu degetul.

Olaf străbătuse jumătate din porţiunea cu pietriş, pe urmă se oprise. Dincolo de el, Mike putu vedea cea mai mare parte din Zona B. Aceasta se cutremura. Foile de tablă ondulată care formau acoperişul unduiau şi se îndoiau. Unul dintre luminatoarele în formă de cupolă se făcu ţăndări. Pereţii din bolţari se clătinau, trosnind din

încheieturi.

Dintr-odată, Sasha îşi veni în fire şi începu să alerge într-acolo. Mike şi Jamie o urmară. Pietrişul le scrâşnea sub tălpi, dar după aceea intrară pe aleea de aprovizionare. Ajunseseră la o sută cincizeci de metri de clădire, la o sută treizeci, la o sută douăzeci.

De la distanţa aceea, Mike întrezărea chiar mai multe fisuri în pereţi. Ceea ce din depărtare îi păruseră a fi crăpături, din apropiere văzu că erau spărturi consistente. Încă una se formă în timp ce privea şocat, limpede şi clară chiar şi de la distanţa aceea.

Furnicile negre scoaseră la suprafaţă câteva amintiri, însă furnicile roşii le copleşiră.

Olaf o prinse pe Sasha de braţ când încercă să treacă pe lângă el.

— Aşteaptă!

Femeia se smulse din strânsoare, dar Mike ajunsese destul de aproape încât să o poată înşfăca.

— Aşteaptă, la naiba! mârâi Olaf.

— Neil e acolo! flutură ea braţul liber spre bicicleta aflată lângă uşă.

— Dar unde-i praful? întrebă Mike.

Sasha se opri, însă doar pentru o clipă. Geamătul acoperişului din metal ce se încovoia înăbuşi mugetul vântului.

— Poftim?

— Ar trebui să fie praf, spuse el. De la bolţarii care se fărâmă.

Sasha se uită dincolo de el, după aceea lăsă capul pe spate şi se uită în sus.

— La naiba! făcu ea.

Mike şi Olaf ridicară şi ei privirile. Nori străbăteau cerul. Fără grabă, însă mişcarea lor era evidentă. Se apropiau din toate direcţiile, deplasându-se după cum bătea vântul. Acesta sufla spre Zona B cu toată puterea.

Arthur şi Anne îi ajunseră din urmă chiar în clipa în care acoperişul din Zona B se îndoi din nou. Un fragment se curbă sub presiunea unei greutăţi invizibile. Bolţurile

trosniră cu o detunătură ca de armă şi porţiunea se prăbuşi în interiorul clădirii. Încă două panouri se rupseră, făcându-se nevăzute, urmate apoi de altul. Mugetul înfundat al vântului deveni urlet.

— E uragan? întrebă Jamie.

— În California nu există uragane, zise Anne.

Din clădire se auzi un scrâşnet metalic. Se uitară în spate chiar în clipa în care uşa de securitate a Zonei B se prăbuşi spre interior şi dispăru. Nori de nisip şi de frunze purtaţi de vânt năvăliră prin ancadrament. O clipă mai târziu, încă două panouri se rupseră din acoperiş şi căzură înăuntru.

— Cred că ar trebui să ne dăm înapoi, spuse Arthur făcând câţiva paşi şi sprijinindu-se în baston.

— De acord, zise Mike.

— Dar ce-i cu Neil? întrebă Sasha.

Mike se uită la ea şi clătină uşor din cap.

— Jumătate din clădire tocmai s-a năruit, spuse Olaf.

Mike se dădu câţiva paşi în spate. Jamie îl urmă şi, încercând să se facă auzită, se apropie de el şi îi strigă la ureche:

— Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul deschise gura, dar în clipa aceea un tunet bubui deasupra lor. Toţi se uitară în sus. Norii se îngrămădeau, acoperind soarele, iar pe feţele lor începură să cadă picături.

— Ce naiba se-ntâmplă?! strigă Sasha.

— Plouă, zise Johansson.

Era mai degrabă o constatare decât un răspuns. Părea confuz.

— Cred că-i o decompresiune, spuse Mike.

— Poftim?

— Întreaga clădire e aspirată în inele, explică el ridicându-şi glasul în încercarea de a înăbuşi vuietul înfundat. Totul e aspirat. În atmosferă se creează o zonă imensă de presiune scăzută, adăugă arătând spre cer, care schimbă vremea.

Vântul le răvăşea părul şi hainele. Arthur făcu alt pas înapoi. Mike şi Jamie îl imitară. Anne se împletici urmându-i.

Sasha şi Olaf priveau insistent spre Zona B.

Vântul încetă brusc, de parcă ar fi fost deconectat un ventilator. Aerul deveni nemişcat. Ploaia continua să cadă, întunecând uşor pavajul.

Ruinele din Zona B încetară să se mai clatine. Prin crăpăturile din perete se revărsau praf de beton şi sfărâmături. O porţiune de dimensiunea unei maşini mici se desprinse şi căzu pe pământ, luând cu ea jumătate din litera verde „B”. Un panou ce rezistase în acoperiş scârţâia, balansându-se într-o parte şi în alta prins de ultimul lui bolţ.

Pentru o clipă, priviră fix resturile clădirii, apoi Sasha se repezi înainte.

— Neil! strigă ea. Neil, eşti bine?

Se îndreptară spre clădire. Anne rămase locului, holbându-se la ruine. Avea privirea inexpresivă a soldaţilor care au supravieţuit unui baraj de artilerie.

Sasha se opri la intrare şi, învingându-şi teama, dădu buzna înăuntru. Ceilalţi rămaseră să aprecieze pagubele. Mike pipăi rămăşiţele balamalelor. Două dintre ele se rupseseră din uşă şi atârnau libere. A treia era răsucită şi agăţată de bolţ.

Jamie păşi înăuntru.

— Toate cablajele au dispărut. Cablurile electrice sunt smulse din pereţi.

Olaf lăsă capul pe spate.

— Au dispărut şi luminile. La dracu’, a dispărut aproape totul.

— Neil! strigă Sasha şi vocea îi răsună în spaţiul cavernos. Neil, unde naiba eşti?

Arthur înaintă şi se uită la o piesă căzută – era unul dintre rezistoare. Bătu în el uşor, de două ori, cu capătul bastonului. În betonul de dedesubt se zăreau scrijelituri.

Înaintară şi mai mult. Doar elementele mai grele şi mai solide reuşiseră să reziste. Toate obiectele mici sau neprinse de ceva dispăruseră.

Inelele se înălţau în mijlocul spaţiului pustiit. Petice de chiciură se formaseră pe rampa de oţel. Din ele se înălţau fuioare de aburi, când erau atinse de picăturile de ploaie ce

cădeau pe rampă prin acoperişul distrus. Toate componentele de protecţie, mai puţin una, fuseseră smulse, expunând bucle nesfârşite din sârmă de cupru. Câteva cabluri atârnau. Racordurile-furtunuri dispăruseră.

— Nu văd nimic, zise Arthur arătând spre inele. Mă refer la partea cealaltă a portalului. Nu cred că mai funcţionează.

Prin inele se vedea peretele lateral al clădirii distruse. Mike făcu câţiva paşi şi privi din alt unghi. Imaginea era aceeaşi.

După ce dădu roată prin sală, Sasha li se alătură.

— Nu-l găsesc, îi anunţă ea uitându-se uimită la inelele inutilizabile.

— Haideţi să nu renunţăm încă, propuse Jamie şi se uită la Mike. Crezi că el mai este pe-aici?

— Aşa sper, răspunse Mike. Nu vreau să mă gândesc unde altundeva ar putea fi.

39

Nu-l găsiră pe Neil.

Arthur raportă la DARPA prăbuşirea clădirii. Nu menţionă nimic despre dispariţia lui Neil. Apoi Mike vorbi cu Reggie, încercând, pe cât posibil, să-l pună la curent cu evenimentele.

— Deci Ben nu-i nebun?

— Nu, spuse Mike, nu este. Dar nici Becky nu-i impostoare. Depinde din ce perspectivă priveşti.

Se aşeză pe scaun. Sprijini tableta pe masă, astfel încât cea mai mare parte din rulotă să fie vizibilă în spatele lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Faptul că a trecut prin Portalul Albuquerque l-a schimbat, zise Mike. Doar că nu aşa cum am crezut noi.

— S-a schimbat, dar nu-i nebun?

— Da. Acest Ben are amintiri şi experienţe uşor diferite.

— *Acest* Ben? Reggie se uită o clipă la el. Înţeleg că sunt câteva detalii pe care nu mi le-ai menţionat.

— Deocamdată pot să-ţi spun că sunt multe detalii. S-au produs unele… evenimente.

— Ei donează oameni sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Pe bune, totu-i în regulă acolo?

Mike evită să se uite spre ecran.

— E legat de îngrijorările tale.

— Mă îngrijorau mai multe aspecte.

— Au apărut unele complicaţii cu Portalul Albuquerque. Cu portalul în sine.

— Ce fel de complicaţii?

— Deocamdată prefer să nu-ţi zic. Încă încercăm să le dăm de capăt.

— „Încercăm”?

— Da. Eu, Arthur şi restul echipei.

Pe tabletă, Reggie se aplecă, apropiindu-se de ecran.

— Doar nu te-ai dus acolo ca să-mi dezvolţi un sindrom Stockholm, nu-i aşa?

— Drăguţ.
— Răspunde la întrebare.
— Nu, n-am dezvoltat niciun sindrom.
— Eşti în regulă? Nu eşti stresat? Nu eşti supus vreunei presiuni?
— Nu mai mult decât te-ai aştepta în situaţia prezentă.
— Deci ce se-ntâmplă?
— Nu cred că ţi-aş putea oferi vreo explicaţie.
O încruntătură trecu peste faţa lui Reggie şi dispăru.
— De ce?
— Pentru că este complicat şi pentru că te cunosc, răspunse Mike. Ştiu cum reacţionezi. Mobilizarea mai multor oameni şi micromanagementul nu vor ajuta cu nimic în momentul ăsta.
— Şi tu crezi că aş face aşa ceva.
Nu fusese o întrebare.
— Sunt convins că aşa ai face.
— Şi de ce n-aş face-o la urma urmei? Îmi spui că o clădire s-a dărâmat, că o grămadă de echipamente foarte scumpe au fost distruse, că unul dintre directorii mei adjuncţi nu-i nebun, dar a fost transformat în altă persoană prin cine ştie ce minune. Şi că, în acest moment, reacţia mea normală ar fi să nu mă implic.
— Fiindcă mi-ai zis să mă ocup de ce se întâmplă aici. Am grijă de asta, după care o să-ţi povestesc totul. Aşa cum am stabilit când m-ai angajat.
Se fixară din priviri unul pe celălalt, prin intermediul ecranului.
— Vreau să găseşti o modalitate de a salva proiectul, spuse Reggie.
— Nu sunt sigur că mai este posibil în momentul ăsta.
— Ai răgaz până la sfârşitul săptămânii.
— Bine. Îţi mulţumesc.
— Până atunci să faci bine să ai răspunsuri la foarte multe întrebări. Că de nu…
— Că de nu, ce?
Reggie nu zâmbea.
— Că de nu…

Se întinse spre tabletă şi ecranul se întunecă.

În zona bucătăriei, Jamie oftă.

— Discuţia asta ar fi putut decurge mai bine.

Mike răsuci tableta cu faţa în jos.

— A decurs mai bine decât am crezut.

— Serios?

— În cel mai rău caz, zise el făcând semn spre tabletă, ar fi preluat controlul, ne-ar fi dat pe toţi afară din campus şi ar fi declanşat o investigaţie amănunţită.

— Nu poate face aşa ceva.

— Cu legăturile lui? Ba bine că nu. Pun pariu că ar putea organiza un soi de „exerciţiu de securitate” prin care să mobilizeze aici, într-o jumătate de oră, o sută de puşcaşi marini de la Camp Pendleton. Iar în aceste condiţii n-am mai afla nicicând ce se întâmplă aici.

Jamie se încruntă.

— În concluzie, spuse Mike, avem răgaz până la sfârşitul săptămânii. Ar trebui să ne întoarcem la muncă.

— Da. Vrei să facem sex?

Bărbatul o privi.

— În clipa asta?

— Da.

— De ce?

— Pentru că a fost foarte plăcut de primele câteva dăţi, indiferent cine te-ai dovedit a fi. Şi pentru că aşa putem amâna puţin examinarea înregistrărilor videocamerelor de supraveghere.

— Avem nevoie să facem treaba asta.

— Să ştii că şi eu am nevoi.

— Dacă vrei, va fi plăcerea mea să încerc să ţi le satisfac. Ai încredere în mine. Dar acum trebuie să verificăm imaginile.

În mod obişnuit, înregistrările videocamerelor de supraveghere erau criptate, putând fi accesate doar din camera de comandă. Jamie era destul de sigură că ar fi putut scrie un *patch* care să-i permită accesarea lor din sala de şedinţe, însă toţi căzură de acord că nu merita

osteneala. În cazul în care camera de comandă nu era sigură, sala de şedinţe era şi ea în pericol.

Arthur se lăsă în baston în spatele scaunului lui Jamie. Mike observă că gestul directorului trecuse de la o uşoară cochetărie la căutarea efectivă a unui sprijin.

— La naiba! făcu Sasha privind cu insistenţă nivelul principal. Avem o problemă serioasă cu gândacii.

— Prind curaj când nu-i nimeni în jur, zise Mike. Nu le-a luat prea mult timp.

Olaf se uită în jos pe fereastră.

— Cred că sunt vreo sută acolo jos.

Mike stătea lângă Sasha, uitându-se şi el pe geam. Zeci şi zeci de punctuleţe se mişcau de-a lungul podelei ca nişte fire de praf purtate de vânt.

— Probabil sunt mai mulţi decât putem vedea. Mama obişnuia să spună că pentru fiecare curajos care iese la lumină există nouăzeci şi nouă de laşi.

Tânăra clătină din cap şi se îndepărtă de fereastră.

— Nenorociţii ăştia mici…

— Cum vreţi să procedăm?

Jamie le aruncă o privire fugară din scaunul pe care se aşezase.

— Derulăm înapoi? Începem din punctul culminant?

Erau trei pătrate cenuşii, fiecare pe propriul ecran. Videocamerele de supraveghere din Zona B încetaseră la un moment dat să mai înregistreze. Două dintre ele cedaseră aproape simultan, iar a treia mai rezistase cincisprezece secunde.

Sasha îşi rezemă mâinile pe spătarul scaunului.

— Ştim când a fost „punctul culminant”?

— Să începem cu treizeci de secunde înainte de pornirea alarmelor, propuse Arthur.

Jamie puse mâna pe trackball, roti bila, dădu clic-dreapta, o roti din nou şi dădu iar clic. Degetele se întoarseră apoi la tastatură şi începură să danseze pe ea. Cele trei pătrate se umplură cu imagini: Zona B din diferite unghiuri.

— Aşa, zise femeia. Sunteţi pregătiţi?

Mike se retrase şi găsi un loc din care să poată vedea

toate cele trei ecrane.

— Bun aşa.

Arthur aprobă din cap. Olaf îşi încrucişă braţele la piept. Sasha îşi muşcă buza.

Jamie atinse mouse-ul. Imaginile prinseră viaţă, deşi singura mişcare reală era rotaţia constantă a luminii roşii de avertizare. În colţul ecranului, marcajul temporal se derula cu repeziciune.

Videocamera 2 era îndreptată direct spre inele, prin care puteau vedea nivelul principal cu propria sa lumină intermitentă. Mike îşi aminti de unghiul din care văzuse prima dată trecerea lui Olaf.

Nu se întâmpla nimic. Din trei unghiuri diferite.

— Alarmele ar trebui să pornească dintr-o clipă în alta, spuse Arthur.

Pe videocamera 1 apăru o rază de lumină.

— Portalul, zise Mike. Neil face diverse verificări înainte să-l închidă.

Ochii Sashei se măriră, iar tânăra îşi duse mâna la gură, acoperind-o.

Jamie se întinse şi atinse mouse-ul. Toate cele trei imagini încremeniră.

— Chiar vrem să urmărim asta?

Sasha închise ochii şi mormăi ceva în palmă.

— I-o datorăm, spuse Arthur. A lucrat la acest proiect aproape la fel de mult ca tine. N-ar fi vrut să ne dăm bătuţi.

— Cred că de fapt ar fi vrut să fie cu noi aici, zise Olaf.

Mike puse o mână pe umărul lui Jamie. Ea i-o atinse, strângând-o. Furnicile scoaseră la suprafaţă imaginea ultimei dăţi când se aflaseră în formula aceasta. El. Ea. Arthur. Mâna lui pe umărul ei. Strigătul ei la adresa lui.

Le dădu furnicilor sarcina să se ocupe de altceva. Catalogare. Arhivare.

Jamie se întinse spre mouse.

Imaginile începură să se deruleze, iar videocamera 2 se întunecă, zărindu-se doar linii albe pâlpâitoare produse de electricitatea statică.

Arthur se aplecă în faţă.

— Ce s-a întâmplat?

Degetele lui Jamie dansau între tastatură şi mouse. Imaginile se derulară de la început, apoi înaintară la un sfert din viteză. Nu se auzea nimic. Tastă ceva şi imaginea de pe videocamera 2 se mări, umplând ecranul.

— Aici, spuse Olaf întinzându-se şi aproape atingând ecranul. Vedeţi?

— Ia mâna de-acolo! izbucni Sasha.

Aerul unduia. Era pâcla aceea familiară care apare vara din pricina caniculei, semn că Portalul Albuquerque era pe punctul de a se deschide. Însă aerul ceţos se revărsă în jurul inelelor la cel puţin un metru şi jumătate. Aproape acoperi ecranul.

Masa de aer se deplasă şi ecranul se înnegri.

— La naiba! făcu Jamie.

Se întinse din nou spre mouse, însă Mike o opri. Mişcă mâna şi arătă partea de jos a ecranului, unde se vedeau podeaua din beton şi dungile de vopsea. Degetul îi alunecă în sus şi descrise un cerc în jurul bazei rampei, vizibilă prin porţiunea întunecată. Un pic mai sus şi urmări conturul vag al inelelor.

— Totul se află încă acolo, zise el.

Sasha întinse mâna.

— Alea sunt stele?

Erau mai bine de o sută. Limpezi şi clare, ca fotografiile transmise de Hubble. Erau mai strălucitoare spre centrul inelelor.

Furnicile se agitau în mintea lui Mike, scoţând sute de imagini până să o găsească pe cea care trebuia.

— E emisfera nordică, spuse el.

— Eşti sigur? făcu Olaf aruncându-i o privire.

Mike îşi lovi uşor tâmpla.

— Am privit de câteva ori cerul nopţii.

— Deci acum portalul dă în spaţiu? întrebă Jamie.

— Nu, răspunse Olaf. Vedeţi? continuă el deplasându-şi degetul pe suprafaţa ecranului.

Mike privi atent ecranul şi văzu linia cenuşie surprinsă de Johansson. Era ascunsă în zona neclară de la capătul

spaţiului. O zarişte stearpă cu un sol cenuşiu marcat de câteva stânci şi dealuri joase.

— E Luna, zise Sasha.

— Nu se poate! exclamă Olaf. Portalul se deschide aici. Chiar aici.

Şi arătă podeaua.

— Nici pomeneală, spuse Jamie clătinând din cap.

Ceva pâlpâi la marginea ecranului. La un sfert din viteză, liniile produse de electricitatea statică se vedeau ca nişte bucăţi de hârtie deplasându-se dinspre staţiile de lucru. Măriră imaginea din interiorul inelelor – în zona în care ar fi trebuit să se afle inelele – şi acestea dispărură. O clipă mai târziu, de sub videocamera 2 apăru ceva roşu care se pierdu în spaţiu.

Jamie clipi.

— Era…

— Extinctorul, completă Olaf. Cel din suportul principal, adăugă el arătând spre ecranul videocamerei 3.

Raza de lumină dispăru din toate imaginile.

— Uşa, zise Sasha. Era închisă când am ajuns acolo.

— Trântită probabil de presiunea aerului, spuse Mike.

Pe ecran, extinctorul se rostogoli peste peisajul steril şi se opri la câţiva metri de portal. Mike se încruntă. Furnicile i se agitau bezmetice în minte.

Luminile din încăpere se puseră din nou în mişcare.

— E alarma, zise Arthur. Sistemele de avertizare interpretează asta ca scurgere de materiale periculoase.

Imaginile continuau să se deruleze încet înainte. Un alt extinctor zbură prin inele. Unul dintre scaune se deplasă în jurul staţiei de lucru şi se rostogoli la baza rampei. Trecu apoi peste ea şi se năpusti în spaţiul înstelat. Tuburi fluorescente se desprinseră de tavan şi se făcură zob pe rampă sau pe platformă. Cioburile lor dispărură în spaţiu.

O linie albă străbătu toate cele trei monitoare, venind de undeva din spatele videocamerei 2. Avea aspectul transcrierii grafice a unei unde sonore.

— Ce-i asta? întrebă Arthur aplecându-se pentru a se apropia mai mult. Electricitate statică?

— Poate fi un artefact digital, îşi dădu Jamie cu părerea. Câmpurile magnetice pot afecta videocamerele.

Mike chicoti înfundat. Jamie îi aruncă o privire scurtă.

— Ce-i?

— E un sul de hârtie igienică.

Linia albă descrise altă sinusoidă.

— E de la toaleta din spatele Zonei B, spuse el arătând înregistrarea de la videocamera 2, unde linia albă se întindea în spaţiu. Urmărim treizeci de metri de hârtie igienică derulându-se cu încetinitorul.

Linia mai undui o vreme. Câteva secunde mai târziu dispăru, un fir pierdut în spaţiu. Alte resturi de hârtie şi obiecte străbătură ecranul, făcându-se rapid nevăzute. Un cablu alunecă pe podea ca un şarpe negru şi pătrunse în inele.

O mişcare abia perceptibilă îi atrase privirea. Mike se concentră asupra ei.

— Acolo, zise el indicând videocamera 3.

Abia vizibilă, în colţul întunecat se zărea silueta unui bărbat. Părea să se apropie de peretele cu uşa.

— Se ţine de conducte, spuse Sasha. De ce nu apucă pur şi simplu mânerul uşii ca să iasă afară?

— Probabil curentul e prea puternic, zise Mike. Sau e prea speriat ca să-şi dea drumul.

— Ca atunci când cei aflaţi în pericol să se înece îi trag pe salvamari după ei, spuse Jamie.

— Da, cam aşa ceva.

Acum se deplasau staţiile de lucru, hârşâind pe podea. Cablurile lor se ridicară de pe planşeu, întinzându-se întruna şi pierzând orice bucle. Celălalt scaun rulă şi ieşi prin spaţiul deschis în portal. Se răsturnă pe solul cenuşiu, ridicând nori de praf.

Furnicile se agitau. Mike se încruntă.

Olaf observă.

— Ce-i?

— Ar fi trebuit să se rostogolească mai mult. Cu impulsul ăla, ar fi trebuit să ajungă mult mai departe.

— Cum se-ntâmplă asta? întrebă Jamie. Decompresiunea

explozivă nu se produce la nesfârşit, ca în filmele SF. De aceea este explozivă. Se produce dintr-odată, ca explozia unui balon.

— În mod normal, da, încuviinţă Mike, dar aici nu-i ceva normal. Este o gaură în spaţiu. O intrare în spaţiul cosmic chiar de aici, din atmosfera terestră.

Olaf dădu afirmativ din cap.

— Fiecare gram de aer de pe Pământ împinge obiectele acelea prin inele. Nu este ca spargerea unui balon cu apă, ci ca jetul de apă al unui furtun de pompieri.

Lumina se revărsă pe toate cele trei ecrane. Ceva imens picase din tavan, blocând pentru o clipă videocamera 1. Ricoşă din beton, alunecă de-a lungul podelei şi se răsuci prin inele. Ateriză pe nisipul lunar.

— Panoul din acoperiş, zise Sasha.

Pe videocamera 3, Neil se mişca. Era ghemuit, dar se îndrepta spre obiectivul videocamerei. Picioarele îi intrară în cadrul videocamerei 1.

Videocamera 1 pâlpâi, se întunecă, se albi şi încetă să mai funcţioneze.

O butelie cu azot se rostogoli pe podea. Patru metri de furtun şfichiuiau la capătul ei, răsucindu-se în aer pentru a se orienta spre inele. Butelia era prea mare pentru a trece prin ele, dar rulă, ricoşă o dată şi se opri pe solul prăfos din cealaltă parte.

Aerul spirala în vârtejuri subţiri ce dispăreau prin inele. Două cabluri se desprinseră dintr-o staţie de lucru, apoi al treilea, după care toată staţia se ridică în aer. Pe videocamera 2 puteau vedea echipamentele îngrămădindu-se pe suprafaţa prăfoasă. Alt panou izbi rampa de oţel şi se năpusti în neant. Câteva clipe mai târziu, o porţiune din acoperişul metalic reteză cablurile celeilalte staţii. Totul alunecă înainte şi dispăru. Ultima piesă metalică nici măcar nu atinse solul. Se curbă în aer şi ieşi prin inele.

Videocamera 2 încetă să mai funcţioneze. Fără vreo pâlpâire sau electricitate statică. Se întunecă brusc.

Neil încercă să se agaţe de unul dintre cablurile ce şfichiuiau ale staţiei de lucru, dar nu reuşi. Îşi pierdu

echilibrul şi alunecă câţiva metri, străduindu-se să se prindă de suprafaţa din beton. La un sfert din viteză, ţipetele îi schimonoseau faţa.

Picioarele i se întunecară când atinseră partea inferioară a rampei. Era ca şi cum o umbră se întindea peste ele în sala luminoasă. Pe videocamera 3, dispărură în neant. El încerca să le scoată din întuneric, dar curenţii de aer care îl absorbeau îl forţau să le proptească de rampă. Neil ţipă din nou. Totul dură cincisprezece secunde în ralanti.

— Picioarele lui sunt în spaţiu, spuse Mike.

Videocamera 3 pâlpâi. În ultima sa imagine, Neil încerca să se întoarcă, să prindă ceva de care să se ţină. Apoi videocamera nu mai funcţionă.

40

Preţ de o clipă, se uitară în gol la ecranele întunecate. Jamie îşi şterse obrajii. Sasha închise ochii.

— N-a suferit prea mult, zise Arthur, fără a fi însă prea convingător. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse de cravată. În timp ce făcea asta, o lacrimă se prelinse pe lentile. Derularea cu încetinitorul a făcut ca situaţia să pară mai gravă. A fost… Sunt sigur că totul s-a desfăşurat rapid. Abia dacă a durat treizeci de secunde.

— Taci din gură, mormăi Sasha.

Nu se mai uitau unul la celălalt. Jamie roti trackballul şi închise programele, lăsând pe monitoare doar imaginile de fundal. Sasha se lovea uşor cu capul de fereastră. Olaf privea fix la setul de inele rămase jos.

Un roi de furnici apăru în capul lui Mike, aducând sute de imagini din înregistrările pe care tocmai le urmărise şi alte sute din memorie. Făcu grafice comparative şi trase concluzii.

Analiză înregistrările şi stabili prin deducţie:

— Nu era Luna.

Ceilalţi se întoarseră spre el. Jamie îşi şterse o ultimă lacrimă de pe faţă.

— Poftim?

— Locul în care s-a deschis portalul nu era Luna.

— Dar semăna al naibii de bine cu ea, spuse Sasha.

Mike clătină din cap.

— Luna este singura noastră referinţă pentru astfel de imagini – o lume fără viaţă şi fără atmosferă. Însă atracţia gravitaţională nu corespundea.

Arthur îşi încreţi o clipă fruntea.

— Pe Lună, începu el, toate obiectele ar fi trebuit să se deplaseze cam o sută de metri.

Mike aprobă din cap.

— Măcar cele uşoare… dar şi cele mai grele ar fi trebuit să se deplaseze mai mult. Arătă ecranul. Asta a fost gravitaţia terestră – 1 *ge.* Totul se mişca puţin cam ciudat

pentru că nu exista o rezistenţă a aerului.

— Şi atunci a fost… ce? întrebă Sasha mutându-şi privirea de la ecran la inele. O lume în care Pământul era doar o piatră în spaţiu?

Bărbatul numără până la trei. Furnicile îi puneau la dispoziţie cifre, ca nişte mici animatoare prezente în ring la un eveniment sportiv.

— Nu, zise el. Mă rog, ceva asemănător.

Olaf se încruntă la el. Mike se întoarse spre Jamie.

— Pune, te rog, înregistrarea de pe videocamera 2. Marcajul temporal 13-11-20-3.

Tânăra tastă câteva comenzi.

— Cât de repede vrei să ruleze?

— Fă stop-cadru acolo.

Pe ecran apăru spaţiul înstelat. Imaginea ceţoasă a inelelor era vizibilă în spate, iar orizontul cenuşiu, dincolo de ea. Extinctorul roşu şi scaunul se aflau deja acolo, nemişcate. Primul panou al acoperişului se zărea difuz, în mişcare pe o parte, ca o roată.

— Afişare pe ecran complet?

Încă două clicuri şi imaginea încremenită umplu ecranul. Mike se întinse şi plimbă degetele în lungul unui afloriment în partea stângă a cadrului.

— Vedeţi asta? Vedeţi cât de dreaptă este?

Arthur miji ochii. Jamie mări imaginea de pe ecran şi se uită fix la ea.

— OK, spuse Sasha.

Mike urmări cu degetele câteva linii verticale abia vizibile pe afloriment. Erau drepte şi la distanţe egale.

— Vedeţi? Este singurul punct în care ies cu adevărat în evidenţă. Lumina se reflectă perfect din panou.

— Ce vrei să demonstrezi? întrebă Olaf.

— Sunt bolţari. Rămăşiţe din peretele sudic al nivelului principal. Acolo – şi arătă cu degetul o uşoară ondulare în nisipul cenuşiu din spatele extinctorului – e peretele vestic.

— Eşti sigur? interveni Arthur împingându-şi ochelarii pe nas.

— Absolut, zise Mike lovindu-şi uşor tâmpla. Se aliniază

cu vederea normală prin portal. Am suprapus chiar imaginea cu treceri anterioare ca să fiu sigur.

— Futu-i! făcu Sasha şi, uitându-se în jos la nivelul principal, clătină din cap.

— Dar n-are niciun sens, spuse Olaf. Dacă nivelul principal e acolo, şi probabil un portal, asta înseamnă că noi lucram acolo.

— Poate că da, spuse Mike.

Jamie se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind în continuare ecranul.

— Deci ce s-a întâmplat?

Mike numără de data asta până la patru.

— Acolo nu există nimic. Nici buruieni uscate, niciun semn de viaţă. Undeva între punerea în funcţiune a portalului şi prezent, poate în ultimul an sau doi, ceva a şters orice urmă de viaţă de pe planetă. A aspirat până şi atmosfera. Şi a făcut-o rapid.

— Un război? întrebă Jamie. Se spune mereu că avem suficiente arme nucleare pentru a distruge lumea de mai bine de o sută de ori.

Sasha se încruntă.

— Putea chestia aia să ardă tot aerul?

Mike ridică din umeri.

— Pare o acţiune prea… totală, zise Arthur. Cu excepţia cazului în care o bombă a lovit laboratorul exact în centru, ar trebui să vedem mai mult de atât.

— Există şi o imagine de ansamblu, preciză Mike.

Se uitară toţi la el, apoi îşi întoarseră privirile spre ecran.

— O imagine metaforică de data asta, continuă el fluturându-şi mâna spre inelele de dincolo de fereastră. Când au avut loc toate astea în Zona B, aici nu s-a întâmplat nimic. Gura asta era normală. Ceea ce înseamnă că portalul s-a deschis doar dintr-o parte. Sau, cel puţin, cele două părţi erau deschise spre două realităţi diferite.

Arthur strânse din buze. Ochii lui Jamie se măriră.

— Ceea ce înseamnă, continuă Mike, că tot nu ştim cum funcţionează.

— Sau că acum funcţionează diferit, spuse Sasha.

Arthur clătină din cap.

— Nu s-a schimbat nimic altceva. De ce ar funcţiona diferit?

— De ce ar fi deschis când nu există energie? întrebă ea. De unde naiba să ştiu?

Olaf se holbă la inelele de jos şi se crispă. Făcu un pas spre stânga, apoi în spate.

— Doamne! murmură el.

Sasha îşi lipi capul de sticlă.

— Ce-i? Ce este?

— Portalul. Bărbatul se uită la Arthur, la Sasha şi înapoi spre nivelul principal. Porcăria aia e tot deschisă.

— Nu este posibil, zise Arthur. Celelalte inele au fost distruse.

Toţi se îndreptară spre fereastră, întinzându-şi gâturile. Jamie şi Arthur se traseră uşor într-o parte, împingându-se în ceilalţi ca să vadă mai bine.

Inelele se înălţau nemişcate. De sus se vedea încă o jumătate de metru din platforma ce se întindea prin portal. Erau vizibile şi secţiunea de bază şi partea inferioară a unui al treilea inel ce se curbau în sus şi în jurul platformei.

— Futu-i! făcu Sasha. Asta-nseamnă că acolo există o altă zonă B? În partea cealaltă?

Jamie se repezi înapoi pe scaun şi începu să tasteze. Monitoarele se aprinseră cu noi imagini oferite de videocamere, arătând podeaua, staţiile de lucru şi o vedere de sus, chiar de sub fereastră. Ultimul monitor le îngăduia să vadă încă o porţiune de vreo patru metri şi jumătate prin inele.

Prin toate cele trei inele.

Prin gura deschisă, lumina roşie îşi revărsa strălucirea intermitentă peste pasarela şi rampa unei zone B întregi, neavariate, cu dungi de vopsea albă ce marcau zona de siguranţă.

— Dacă fiecare set de inele se deschide spre o altă realitate, murmură Arthur, s-ar putea ca treaba asta să se fi întâmplat mereu.

— Exact, încuviinţă Mike. Mă întreb câte anomalii am găsi

dacă ne-am întoarce la înregistrările video şi am compara ce a văzut o videocameră prin inele cu ceea ce a văzut altă videocameră în mod direct. Lucruri pe care probabil le-aţi menţionat ca mici erori de funcţionare sau decalaje temporale.

— Părul tău roşcat, îi zise Olaf Sashei.

— La naiba! izbucni ea clipind de două ori şi făcând ochii mari.

Mike se uită nedumerit când la unul, când la celălalt.

— Ai văzut-o vreodată pe Sasha cu părul roşcat?

Olaf încuviinţă din cap.

— Acum vreo şase luni. Tocmai schimbaserăm câteva plafoniere şi efectuam un test fizic aleatoriu. Eu mă dusesem în Zona B, ea rămăsese aici. Avea părul roşu intens. Îmi aduc aminte că, în vreme ce aruncam mingea de la unul la altul, i-am spus că luminile îi dădeau părului o nuanţă roşcată, iar ea a izbucnit în râs.

— Atunci nu mi-am amintit nici comentariile, nici alte amănunte, zise Sasha. Mai târziu am stat de vorbă faţă în faţă şi am crezut că se gândise la altceva.

Întoarse din nou privirea la inele.

— Eu crezusem că ai fost neatentă, spuse Johansson.

— Există probabil şi mai multe asemenea exemple, zise Mike. Uneori diferenţa era prea mică pentru a putea fi observată.

— Ce facem acum? întrebă Sasha. Mergem să ne salutăm pe noi înşine?

— Trebuie să închidem chestia asta, rosti Mike. Dacă se deschide spre realităţi aleatorii, este prea periculos s-o mai studiem. Poate reveni la lumea fără atmosferă. Sau mai rău.

— Nu cred, spuse Olaf. În trei ani de funcţionare, este prima dată când s-a întâmplat aşa ceva. Aş spune că şansele sunt mici.

— Trei ani de funcţionare care, de fapt, nu fac în total nici măcar unsprezece ore, îl contrazise Mike după ce furnicile puseră cap la cap sute de rapoarte cronometrate. Şansele nu par chiar atât de mici când priveşti din perspectiva asta.

Pentru o clipă, toţi se uitară unul la altul. Apoi îşi întoarseră privirile spre Arthur. După care, unul câte unul, îşi îndreptară atenţia spre Mike. Mai întâi Jamie. Apoi Sasha, urmat de Arthur şi de Olaf.

— Ce sugerezi? întrebă Arthur sprijinindu-se în baston.

Mike număra până la cinci, timp în care furnicile scoteau la suprafaţă imagini, sunete şi predicţii.

— Setul de inele din Zona B s-a închis după ce au fost avariate, zise el. Ar trebui să încercăm să facem şi aici la fel.

— Dar nu ştim de ce s-au închis, interveni Olaf. Încă nu ştim cum rămâne deschis portalul.

— Nu mă interesează să ştiu *de ce* sau *cum,* spuse Mike. Vreau doar să dezactivez chestia asta înainte să mai fie cineva ucis sau rănit.

Sasha îşi drese glasul şi bătu cu două degete în fereastră.

— Dar dacă l-am demonta pur şi simplu?

Arthur clipi.

— Poftim?

— Să-l desfacem în bucăţi, repetă ea. Dacă tot nu-l putem închide…

— Putem face asta? întrebă Mike.

— După fabricarea pieselor componente, construcţia efectivă a durat cam două luni. Am putea dezasambla inelele în maximum o zi sau două. La naiba, arătă ea spre inelele de jos, l-am putea demonta în componente mai mari pe care să le scoatem pe rând de pe nivelul principal. Apoi le facem bucăţi pe coridor sau aici.

— Şi dacă această zonă de… instabilitate se măreşte? întrebă Olaf. În clipa de faţă suntem relativ siguri că încă se află în jurul inelelor, dar ce se va întâmpla dacă începem să împrăştiem componentele inelului?

— În cazul ăsta, zise Arthur, ar trebui să procedăm invers. Adunăm totul la un loc şi micşorăm puţin zona. Dar cred că Sasha are dreptate. Pe baza dovezilor, dezasamblarea pare a fi cea mai bună modalitate de a colapsa pliul.

— Şi cum facem asta dacă-i periculos pentru oameni să

se afle în preajma inelelor? întrebă Jamie.

— Riscăm, spuse Mike. Se uită la Arthur şi se simţi uşurat când bărbatul mai vârstnic încuviinţă din cap. Vom încerca să ne mişcăm repede, să intrăm cu obiective precise şi să ieşim.

— Trebuie să revedem specificaţiile proiectului, îi zise Arthur Sashei. Să căutăm cea mai rapidă modalitate de a demonta piesele componente.

Tânăra se uita din nou la inele. Îşi întoarse privirea spre Arthur şi trase adânc aer în piept.

— Da. Aşa ar trebui. Pot să fac asta.

Mike se uită din nou pe fereastră. Pe podea, gândacii se agitau în toate direcţiile.

— Cam cât credeţi că va dura?

Sasha şi Arthur schimbară o privire, apoi se uitară la Olaf.

— Câteva ore, răspunse Arthur. Când l-am proiectat, nu ne-am gândit la o dezasamblare rapidă. Avem de depăşit un inconvenient. Lovi de două ori cu bastonul în podea. N-o să fiu de mare folos în ceea ce priveşte munca fizică, dar cred că putem găsi câteva modalităţi pentru ca voi patru să vă mişcaţi rapid.

— Cinci, menţionă Jamie. Am pus-o la socoteală şi pe Anne.

— Nu are acces la nivelul principal… începu Arthur, apoi clătină din cap. Scuzaţi-mă. Obiceiurile vechi. Totuşi, n-ar trebui să ne asumăm asemenea riscuri. Ea nu este plătită pentru aşa ceva.

— De fapt, niciunul dintre noi nu este, zise Sasha.

41

— Aveţi tot ce vă trebuie? întrebă Arthur.

— Da, îl repezi Olaf. Îţi repet a treia oară că avem tot ce ne trebuie.

Nu erau prea multe de luat. Mike rămase surprins de numărul mic de instrumente necesare pentru dezasamblarea inelelor. Câteva chei tubulare şi şurubelniţe. Sasha îi echipase pe toţi cu câte un set complet. Nu ştiau dacă uneltele de la nivelul principal se mai aflau acolo. Sau dacă se mai potriveau.

Anne se oferise să dea o mână de ajutor, iar Arthur şi Jamie încă îi explicau ce se întâmplase la nivelul principal şi ce trebuiau să facă. Nu-şi schimbă hotărârea nici după prezentarea detaliată a situaţiei. Apăruse în pantofi cu tocuri şi în rochie, însă într-unul din sertarele biroului ei avea o pereche de încălţăminte pentru alergare. O imitase pe Jamie şi îşi prinsese părul la spate. Rochia nu avea buzunare, aşa încât Sasha îi legase la brâu o centură pentru scule.

Arthur urcă să-i privească din cabină. Cei cinci stăteau lângă uşa de sub lumina roşie intermitentă.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Mike.

Toţi aprobară din cap.

— Mai întâi partea dreaptă, spuse Sasha. Pe tricou avea imprimat un grup de zombi în uniformele Flotei Stelare, având deasupra sigla THE WALKING RED. Vom începe cu bolţurile din punctele şase, şapte şi opt. Eu le desfac pe cele din şase. Voi patru ar trebui să ajungeţi la celelalte fără să urcaţi pe pasarelă. Asta va permite scoaterea plăcilor de protecţie şi accesul la bobine.

— Oare nu avem nevoie, ştiu şi eu, de un cuvânt-cheie? întrebă Jamie.

Anne izbucni în râs. Până şi Olaf rânji:

— Un ce?

Zâmbi şi Jamie.

— Nu din alea, perverşilor. Un fel de parolă sau ceva ce

am putea spune în caz că... Se uită la Mike. Mă rog, să putem dovedi cine suntem.

— Cred că dacă se întâmplă ceva, zise el, fie va fi foarte evident, fie nu va mai conta. Oricum, nu pentru ceea ce facem.

— Parola este Isis, propuse Sasha. Îţi convine?

Jamie aprobă din cap.

Olaf rupse semnul de avertizare ce acoperea cititorul de carduri şi trecu ecusonul de acces prin dreptul lui. Magneţii scoaseră un ţăcănit şi uşa se deblocă. Pistoanele şuierară când traseră de ea s-o deschidă.

Singurul sunet sesizabil la nivelul principal era fâşâitul înfundat al luminilor de avertizare ce se roteau în carcasele lor. Furnicile se agitau purtând imagine după imagine şi comparându-le cu felul în care arăta sala acum. Mike nu observa nimic schimbat.

— Nu văd nimic diferit, spuse Jamie.

Păşea alături de Mike, cercetând încăperea. Anne îi urma îndeaproape, uitându-se peste tot cu ochii larg deschişi.

— Nici eu, zise bărbatul.

Sasha le făcu semn să se îndepărteze de uşă. Ocoliră o ladă de scule şi ajunseră la nivelul principal. Ceva scrâşni sub talpa lui Jamie. Se uită în jos şi ridică piciorul. Un gândac verde se îndepărtă târându-se pe picioarele din faţă.

— Sper că nimeni nu îndrăgeşte gândacii, spuse Mike.

Pe podeaua de la nivelul principal erau câteva sute care se agitau care încotro. Ieşeau de sub staţiile de lucru, lăzile de scule şi rezistoarele supradimensionate. Unii se târau pe rampă şi pe platformă. Când lumina roşie trecea peste ei deveneau negri, pentru ca apoi să redevină verzi.

— Gândaci nenorociţi! izbucni Sasha. Vor supravieţui chiar şi unei găuri în realitate.

Anne ridică o sprânceană.

— Ar trebui să fim bucuroşi că nu sunt carnivori sau mai ştiu eu ce, zise Jamie. Gândaci zombi.

— Răspândeşti negativismul în univers, spuse Olaf.

— În multivers, îl corectă Mike.

— Şi mai bine.

Un gândac se opri în faţa lui Mike şi a Armei. Îşi mişcă antenele în direcţia lor. Vârfurile lor păreau să strălucească, asemenea unor fire din fibră optică. Se îndepărtă apoi cu repeziciune.

Evitând să calce pe gândaci, se îndreptară spre inele. Mike se uită să vadă dacă aerul unduia, însă totul părea în regulă.

Nu scăpa de senzaţia că inelele îi aşteptau să se apropie.

Pe platforma lor, inelele se înălţau ameninţător. Niciodată până atunci nu li se păruseră atât de mari. Sasha îşi aminti că le numeau guri, iar acum se gândea că stătea în faţa unei uriaşe guri căscate, din cupru şi din oţel.

Puse un picior pe rampă şi se opri. Mike se oferise să se ocupe el de bolţurile mari, dar cum era singurul inginer care mai rămăsese, insistase să rezolve ea problema. Sasha numără până la trei, sperând să nu aibă soarta lui Bob, şi din doi paşi rapizi urcă pe platformă.

Stătu acolo o clipă, simţind pe pielea ei dansul electricităţii statice. Lumina de avertizare din cealaltă zonă B o izbi în ochi şi se uită prin portal în sala aceea.

— Credeţi că… Neil o mai fi în viaţă undeva acolo? întrebă ea uitându-se în jos spre ceilalţi.

— Nu te lăsa distrasă, zise Olaf.

— Ar putea să fie în viaţă.

— Ar putea să nu fie, spuse Mike. Şi oricum nu contează, pentru că tot nu ar fi Neil al nostru.

— Cred că niciunul dintre noi nu mai este al „nostru”, zise Jamie.

Sasha îşi desprinse privirile de la imaginea de după inele.

— OK, spuse ea, acolo şi acolo.

Folosindu-şi cheia tubulară, indică fiecăruia câte o piuliţă hexagonală. Ea îşi fixă cheia pe una de mai sus şi o răsuci de patru-cinci-şase ori. Sunetul o ducea mereu cu gândul la pârâitorile de Revelion. Întotdeauna. Chiar şi când era mică şi tatăl ei repara maşini. Îi dădea o cheie tubulară pe care fetiţa o învârtea în aer.

Asta-i amintirea mea, îşi zise ea. *Numai a mea. Deci încă sunt eu.*

Pe ultimul centimetru de filet, învârti piuliţa cu vârfurile degetelor. Apoi luă şaiba groasă şi lăsă ambele piese să-i cadă în buzunar. Erau şanse mari ca inelele să nu mai fie reasamblate vreodată, însă cu greu putea scăpa de vechile obiceiuri.

Se uită în jos. Mike şi Jamie aproape scoseseră bolţul şapte. Olaf îl avea pe opt, unul dintre cele mai dificile, care trebuia răsucit cu cheia până la capăt. Din partea cealaltă, Anne îl ţinea nemişcat folosind mecanismul ei cu clichet.

În Zona B, soarele trecuse dinapoia unui nor gros în spatele unuia mai subţire, luminând uşor încăperea. Sasha înălţă privirea şi, pentru o clipă, crezu că cineva lăsase jaluzelele ridicate la o fereastră, deoarece putea să vadă, direct prin cealaltă clădire, câmpul cu nisip şi tufăriş din spatele ei. Deşi acolo creşteau foarte puţine plante, iar cele câteva pe care le văzuse erau uscate şi cenuşii. Se părea că în spatele Zonei B totul era mort de multă vreme.

Îşi dădu seama că Zona B nu avea ferestre. Cu siguranţă, nu avea una panoramică prin care să ofere lumii exterioare o perspectivă asupra inelelor. Şi-i trecu prin minte că imaginea se mutase la adevărata zonă B, ruina unei structuri pline de găuri ce se căscau şi care avea să fie declarată drept clădire cu risc de îndată ce va fi inspectată de oficialităţi. Dar la fel de repede îşi dădu seama că inelele din Zona B nu mai funcţionau şi că se uita în altă parte. Într-un loc unde altceva distrusese cealaltă clădire, lăsând totuşi inelele pe poziţie.

În clipa aceea, dincolo de zidul dărăpănat se mişcă ceva. O siluetă înaltă şi subţire, înfăşurată într-o mantie zdrenţuită. De sub o glugă ponosită răzbi strălucirea unor ochi.

Sasha văzu totul între două bătăi de inimă.

Apoi clipi, iar când deschise ochii, Zona B – acea zonă B intactă – îi umplu câmpul vizual. Privi în jos şi o văzu pe Anne holbându-se la inele. *Prin* inele. Ochii îi erau căscaţi de uimire, iar gura, deschisă.

— Ai văzut asta? întrebă Sasha.

Fruntea Annei se încreţi. Capul i se deplasă o dată în sus şi în jos, ca şi cum nu ar fi vrut să piardă momentul vorbind sau uitându-se în altă parte. Se uita atentă prin portal, vrând ca lumea în ruină să-i apară din nou.

Ochii Sashei reveniră la bolţurile ei… şi clipi nedumerită. Piuliţa interioară era încă acolo. Cheia se răsucise în gol, însă Sasha fusese prea stresată ca să observe. De altfel i se păruse că ieşise prea uşor.

Sau observase totuşi? Bolţul corespunzător din cealaltă parte a capacului din plastic dispăruse. Oare îl trăsese şi continuase fără să-şi dea seama? Nu-i venea să creadă că deja rezolvase două. Dar se lovi peste coapsă şi simţi piesele metalice.

Potrivi cheia deasupra bolţului, verifică să fie fixată bine şi mişcă mânerul înainte şi înapoi. Cheia se roti de două ori, după care rezistenţa slăbi şi bolţul se desfăcu. Sasha apucă piuliţa între degetul mare şi arătător, o desfăcu de pe filet şi-i dădu drumul în buzunar.

Îi alunecă de-a lungul coapsei şi se lovi cu zgomot de celălalt bolţ. Păreau prea grele. Ceva nu era în regulă. Scoase totul din buzunar.

Avea trei piuliţe hexagonale argintii, deşi nu desfăcuse decât două. Se uită la bolţul pe care tocmai îl eliberase. Cel pe care credea că-l rezolvase deja.

Pe el era prinsă o piuliţă argintie, iar în spatele acesteia văzu o şaibă.

Aerul vibră şi Sasha îşi simţi inima bătând puternic în piept, destul de tare încât să perceapă schimbarea. Firişoarele de păr de pe ceafă i se zbârliră.

Tânăra potrivi cheia deasupra bolţului. Trase de mâner, simţi piuliţa cum se desface şi cedează, auzi clichetul *clic-clic-clic* în timp ce rotea cheia înapoi pentru a trage din nou. Cheia se roti iar şi iar, deplasând piuliţa pe filet, spre capătul bolţului. Îndepărtă cheia şi scoase piuliţa cu degetele. Şaiba căzu, vibrând în lungul filetului.

În spatele şaibei era o altă piuliţă argintie. Şi încă o şaibă. Se uită în punctul corespunzător. Era din nou înşurubată.

— De ce durează aşa mult?

Tresăriră toţi când auziră vocea lui Arthur. Sasha ridică privirea spre cabină.

Sub ea şi spre stânga, Jamie tuşi.

— Nu ştiu cum e la voi, spuse ea, dar cred că am o problemă.

Sasha privi în jos.

— La dracu’! făcu ea. Cred că toţi avem.

Jamie ridică ochii şi privirile li se întâlniră.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Părul tău, răspunse Sasha. Şi-a schimbat culoarea.

Olaf se uită la Jamie şi se încruntă. Jamie prinse cu vârfurile degetelor o şuviţă de păr şi o trase în faţă.

— Serios? întrebă ea mijindu-şi ochii.

— Da, zise Sasha.

— Nu, spuse Anne. Are aceeaşi culoare.

— Ba nu. E blond platinat.

— Întotdeauna a fost aşa, zise Jamie. Întotdeauna.

Sasha clătină din cap.

— Te-ai schimbat. Se uită la Mike. Spune-i.

Mike strânse din buze.

— Jamie nu s-a schimbat, zise el.

— Ba da, s-a schimbat.

Sasha se opri şi îşi fixă privirea dincolo de Mike. Lumina de avertizare încă se rotea la nivelul principal. Dar îşi schimbase culoarea. În loc de portocaliu-închis, era roşie ca un hidrant pentru stingerea incendiilor.

Se uită din nou la Jamie.

— Parola, spuse ea. E Spock, aşa cum o cheamă pe pisica ta, nu?

Jamie nu răspunse. Nici Mike şi nici Olaf. Anne se uită fix la ea.

— La naiba! făcu Sasha.

42

Se uitau la Sasha şi la dunga albă strălucitoare care-i trecea prin păr. Mike îi auzise pe copii numind-o „Şuviţa Rogue”. Începea de deasupra ochiului stâng şi se întindea peste cap.

Sasha se întoarse spre ei. Ochii îi erau larg deschişi, dar respira normal. Cercetă pe rând faţa fiecăruia.

— O să fii bine? întrebă Mike după ce o lăsă un moment să-şi vină în fire.

Femeia se concentră asupra lui.

— Da, sunt în regulă.

— Nu vreau să par insensibil, interveni Olaf uitându-se la ceilalţi, dar cred că treaba asta e o dovadă în plus că n-ar trebui să petrecem prea mult timp aici. Şi continuă făcând un gest spre bolţuri: Are cineva noroc cu chestiile astea? Le scot, însă imediat apar altele chiar sub ele.

— La fel am păţit şi eu, spuse Jamie.

Anne aprobă din cap, dar privirea îi era din nou aţintită spre inele.

— Am scos trei, zise Sasha verificând de două ori.

— Cred că-i o trecere dintr-o parte în alta, preciză Mike. O suprapunere. Scoatem bolţuri de la fiecare versiune a portalului.

Vocea lui Arthur se auzi deasupra lor.

— Deci nu-l putem demonta?

— Poate nu în felul ăsta, spuse Sasha. Putem încerca din partea cealaltă. Ar putea fi un efect localizat.

Traversă platforma, iar ceilalţi înconjurară rampa. Cheia Sashei alunecă pe piuliţa din punctul unsprezece şi ea trase de mâner. Se dovedi a fi una dintre piuliţele cele mai înţepenite, aşa încât folosi cheia pe toată lungimea filetului. Piuliţa se deplasă încet până la capătul bolţului – bătu în ea pentru a o scoate din tubulară.

— Futu-i! izbucni ea.

O altă piuliţă hexagonală ţinea şaiba pe poziţie.

— Aceeaşi?

Se uită în sus spre cabină şi încuviinţă din cap.

— Ce altceva putem face? întrebă Mike. O altă modalitate de a le desface…

Sasha clătină din cap.

— Va trebui să le tăiem.

— E ceva sigur? întrebă Anne.

— Ar trebui să fie, zise Sasha, după care izbi cheia în carapacea alb-gălbuie. Nimic din toate astea nu trebuia să aibă protecţie excesivă. E suficient să-i descurajezi pe oameni dacă cineva încearcă să se strecoare şi să cerceteze tehnologia.

Jamie aruncă o privire în jur.

— Putem scoate cablurile? Sau siguranţele? Orice…

— Am făcut toate astea cu câteva zile în urmă, când portalul a rămas deschis prima dată, spuse Sasha. Am păstrat numai conexiunile cu computerul.

— Fără ele nu vom mai avea nicio posibilitate să monitorizăm portalul. Va fi un element de decor.

— Nu va schimba nimic, spuse Jamie. Oricum nu mai înregistrăm informaţii de câteva zile.

Mike se uită fix la sală. După aceea privi în stânga şi în dreapta, întinzându-şi capul pe după aparate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie

— Au dispărut gândacii.

Priviră în jur. Toate insectele verzi se făcuseră nevăzute.

— Probabil i-am speriat şi au fugit, zise Olaf. Şi ce-i cu asta?

Se uită din nou la podeaua pustie, apoi spre cabină.

— În caz că n-ai altă idee, i se adresă el lui Arthur, cred c-ar fi bine să plecăm de-aici şi să ne regrupăm. N-ar trebui să stăm în preajma portalului.

— De acord. Poate… ATENŢIE!

Mike percepu o mişcare cu coada ochiului. O formă răşchirată. Se deplasa cu viteză. Jamie şi Sasha se întoarseră spre ea. Olaf şi Anne făcură un salt înapoi.

Sărise de nicăieri, apărând din…

Apăruse din portal.

Aterizase pe podea lângă Jamie, cu un zgomot de

spaghete sfărâmate, vreo douăsprezece pocnituri puternice succesive.

Silueta se ridică în timp ce Mike întoarse capul. Creatura era înaltă şi zveltă, acoperită cu un veşmânt dintr-o bucată de piele gălbuie, ceva între tunică şi mantie. Un umăr îi era mai ridicat decât celălalt, ca al unui cocoşat fără cocoaşă. Ţinea cu ambele mâini o suliţă lungă şi subţire. Furnicile scoaseră mai multe imagini, comparând-o cu o javelină sau poate cu un harpon. Mike le îndepărtă. Mâinile creaturii erau strălucitoare şi cenuşii, amintindu-i lui Mike de stridiile crude.

Avea picioarele desculţe şi aceeaşi piele umed-cenuşie. Unghiile groase şi gălbui erau crăpate şi ascuţite. Păreau sângerii în lumina roşiatică. Unghiile se încovoiau peste vârfurile degetelor ca nişte gheare – sau poate copite.

Creatura arătă spre el şi şuieră puternic şi bolborosit, de parcă ar fi avut congestie pulmonară. Horcăiala cuiva furios, care se luptă cu ultima suflare. Pentru comparaţie, furnicile negre prezentară o serie de fragmente sonore, cel mai faimos fiind din filmul *Predator.*

Cum arăta spre el dacă ţinea lancea cu ambele mâini?

Făptura îşi roti braţul liber, se auzi un sunet ca de baston de baseball ce izbeşte în carne, şi Jamie zbură cât colo. Ca urmare a mişcării, gluga îi căzu de pe cap şi bucata de ţesătură zdrenţuită îi alunecă pe umeri.

Cu instinctele ascuţite de numeroasele bătăi din cantină şi încăierări pe coridoare, Mike se repezi de îndată ce văzu braţul rotindu-se spre Jamie.

Pe măsură ce gluga arătării se lăsa pe spate, furnicile se năpusteau cu fotografii şi imagini din filme, într-o încercare disperată de a găsi o situaţie sau o diformitate care să explice chipul creaturii. Cea mai apropiată de realitate era o colecţie de peşti de adâncime cu dinţi translucizi şi ochi lipsiţi de viaţă. Şi nici măcar aceia nu aduceau chiar atât de mult cu înfăţişarea monstrului.

Avea trei ochi. Cel mai mare nu părea să aibă pleoape. Era doar o umflătură pe o parte a feţei. Ceilalţi doi, aşezaţi unul deasupra celuilalt, erau mici şi negri, ca ai unui

păianjen. Nasul era format din două fante tăiate în pielea pământie.

Arthur scoase un sunet ce reverberă în microfon. Sasha strigă în gura mare „Futu-i!”. Anne stătea înlemnită, holbându-se la creatură. Olaf, şi el împietrit, reacţionă abia după ce arătarea îl lovi cu suliţa peste faţă, dezechilibrându-l şi trimiţându-l într-o parte cu paşi împleticiţi.

Creatura îl văzu pe Mike apropiindu-se şi şuieră o serie de clicuri, ca nişte bule ce ieşeau din gura cuiva care se îneacă. Picioarele i se mişcară sub mantie şi tălpile pocniră podeaua. Întinse braţele, iar cele două mâini din dreapta se îndoiră. Aveau unghii ca nişte gheare.

Profesorul se uită la braţul suplimentar şi înlemni.

Pocitania se repezi spre el.

Sasha apucă un scaun şi-l roti într-un arc de cerc. Anne ţipă. Rolele metalice izbiră craniul monstrului, care se clătină ameţit. Suliţa zăngăni pe podea. Şocul impactului o făcu pe Sasha să scape scaunul din mâini.

Arătarea se rostogoli pe burtă. Două dintre braţele sale se împinseră în podea, picioarele se mişcară pe sub mantie, iar şira spinării i se îndoi spre înapoi de parcă ar fi fost un contorsionist de circ, ridicându-i capul. Făcu trei paşi rapizi spre Sasha mergând de-a buşilea, după care se sculă. Anne continua să fie împietrită, cu ochii fixaţi asupra monstrului.

— Hei! strigă Mike fluturându-şi braţele. Aici!

Ochiul bulbucat se uită la el. Ceilalţi doi rămaseră aţintiţi asupra Sashei. Hidoşenia mârâi din nou, iar sunetul se înălţă într-un muget ce răsună în toată încăperea.

Se îndreptă spre Sasha.

Mike atacă.

Creatura o lovi pe Sasha cu o mână. Tânăra făcu un salt înapoi şi ridică braţul, brăzdat de patru tăieturi roşiatice. Făptura îşi continuă atacul lovind-o peste faţă cu dosul palmei şi trântind-o la pământ.

În clipa aceea, Mike se izbi în monstru. Impactul semănă cu izbitura într-o sperietoare făcută din scânduri. Pocitania se clătină, se împiedică şi căzu. Mike ajunse cu faţa în

mantia ei. Mirosea a praf, a piele tăbăcită şi a transpiraţie.

Arătarea îşi întoarse capul şi-l săgetă cu privirea. Scrâşni din dinţi. Un cot îl izbi în coaste, apoi un altul. Mike se împinse în sus şi dădu un pumn în timp ce creatura se întoarse. Pumnul o lovise în zona dinţilor şi vârfurile îi sfâşiară pielea de pe articulaţii.

Monstrul îşi răsuci spre înapoi unul dintre braţe – *cum l-a îndoit în halul ăla?* – şi-i prinse încheietura mâinii. Se roti apoi, ca să-l privească în faţă. De la distanţa aceea îi simţea răsuflarea urât mirositoare şi îi vedea strălucirea ochilor şi solzii micuţi ce-i acopereau pielea.

Încercă s-o lovească cu mâna liberă, însă creatura îl blocă. Unghiile îi sfâşiau pielea. A treia mână – *avea trei braţe!* – se repezi şi-l prinse după ceafă. Degetele subţiri i se răsuciră în păr. Dinţii se depărtară, fălcile ca ale unei capcane de urs se căscară larg şi făptura îl trase la pământ. Pulsul lui Mike crescu, încheieturile îi sângerau, iar Jamie lovi cu un extinctor cotul hidoşeniei.

Ridică extinctorul şi izbi din nou. Ceva se rupse în braţul făpturii, care scoase un urlet.

Îl azvârli pe Mike, care se lovi de picioarele unei staţii de lucru. Monstrul se ghemui din nou pe patru membre, braţul suplimentar atârnând moale de umărul ridicat. Mârâi spre Jamie.

Femeia balansă stingătorul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură, moment în care Anne ieşi în sfârşit din paralizie. Panicată, o apucă pe Jamie de braţ şi rosti câteva silabe panicate, lipsite de coerenţă. Înotătorul pe cale să se înece îl trăgea după el pe salvamar.

Creatura se uită o clipă la cele două femei, apoi înaintă pe cele patru membre. Jamie reuşi să o îndepărteze pe Anne şi roti extinctorul.

Făptura se dădu înapoi şi se cabră. Cilindrul roşu nu-şi atinse ţinta, iar momentul de inerţie o dezechilibră pe Jamie. Extinctorul îi scăpă din mâini şi cele două tinere rămaseră dezarmate în faţa făpturii.

Capul acesteia se roti urmărind-o când pe una, când pe cealaltă, apoi unul dintre braţele ei se repezi înainte. O lovi

pe Anne în piept, nimerind-o cu încheieturile degetelor în stern, şi o propulsă spre îndărăt. O urmări cum se izbeşte de podea, pe urmă se îndreptă spre Jamie.

O cheie tubulară izbi monstrul în omoplat, apoi căzu pe podea zăngănind. Arătarea se întoarse şi Mike o pocni peste faţă cu un monitor. Ecranul LED se făcu ţăndări odată cu câţiva dinţi. Bucăţi de plastic şi de smalţ se împrăştiară pe planşeu.

Anne ţipă din nou.

Mike ridică iarăşi monitorul, însă creatura pară atacul, iar unul dintre picioarele sale se repezi să-l izbească în abdomen. Niciodată în viaţa lui nu fusese lovit atât de tare. Simţi unghiile ascuţite sfâşiindu-i carnea, iar impactul îl aruncă pe spate. Se prinse de pântece. Era fierbinte şi umed. Se spunea că rănile în burtă duceau la moarte în agonie.

Hidoşenia răcni din nou şi clicurile sale reverberară din pereţi.

Un alt muget acoperi monstrul. Încă unul. Şi încă unul. La al doilea foc de armă se răsuci, la al treilea zbieră.

Arthur înaintă şchiopătând, ţinând o armă cu ambele mâini. Era un pistol negru cu ţeavă pătrată, nu rotundă. Apăsă din nou trăgaciul. Un glonţ trecu prin mantia creaturii şi izbi rampa de oţel, scânteind. Altul o făcu să tresară. Pocitania se îndreptă în grabă spre bărbat, acoperind distanţa cu o viteză înspăimântătoare – iar Arthur trase, şi trase, şi trase.

Bestia se aruncă asupra lui, însă nu mai avea putere. O smucitură lipsită de vlagă a ghearelor îl rată şi picioarele i se înmuiară. Arthur mai trase o dată, cu o singură mână şi fără să mai ţintească, dar de la distanţa aceea cu greu ar fi putut rata. Mantia zvâcni şi culisorul pistolului se deplasă înapoi şi înţepeni.

Creatura scoase un geamăt slab, bolborosit, ce se stinse într-un horcăit. Rămase întinsă pe podea. Mâinile desfăcute se relaxară.

Arthur se uită o clipă la ea, apoi la pistol. După aceea făcu doi paşi împleticiţi la stânga şi vomită.

43

Mike întoarse capul, încercând să vadă unde este Jamie. Era ghemuită lângă rampă, protejându-şi capul cu braţele. Anne urla şi plângea în timp ce se legăna pe jos, dar nu părea rănită. Olaf stătea aproape de baza portalului şi-şi pipăia grijuliu capul. Sasha zăcea întinsă lângă peretele din spate.

Mike îşi palpă abdomenul. Avea câteva tăieturi ce sângerau abundent, însă nu păreau să fie grave. Se ridică cu dificultate şi câţiva stropi de sânge picurară pe podea, îşi apăsă degetele ceva mai tare şi numără până la cinci. Măruntaiele îl dureau, dar totul părea să fie în regulă.

Arthur vomită din nou, însă acum fu mai degrabă un icnet în gol. O dâră subţire de salivă i se scurgea de pe buze. Împleticindu-se, se aplecă să-şi ia bastonul.

Jamie înălţă capul şi se uită în jur. Privirea i se opri pe trupul cu mantie.

— E mort?

Mike se apropie de ea cu paşi nesiguri.

— Aşa sper.

— Sângerezi.

— Cred că Sasha sângerează mai tare. Arthur!

Îi făcu semn bărbatului mai vârstnic, arătând-o pe Sasha.

Jamie îl sprijini pe Mike şi-l ajută să meargă spre Sasha. Ocoliră scaunul căzut, fără a-şi lua ochii de la creatura care nu se mişcă. Mike văzu strălucind ceva pe jos – părea să fie sânge.

Strigătele Annei se auzeau mai slab, ca un plâns înăbuşit. Se uita la făptura întinsă pe podea şi tremura. Avea o privire sticloasă. Mormăia sunete la întâmplare, despre care părea să creadă că erau cuvinte.

Jamie şi Mike ajunseră la Sasha în acelaşi moment cu Arthur. Jamie îl strânse uşor de braţ pe profesor, după care îi dădu drumul, asigurându-se că îşi poate menţine echilibrul, şi se întoarse la Anne.

Sasha gemu, întinse un picior, apoi sări ţipând.

— E în regulă, spuse Mike.

O ajută să se aşeze. Antebraţul îi era îmbibat de sânge. Cel puţin două tăieturi erau destul de adânci, până la muşchi.

Ochii tinerei scrutară împrejurimile.

— Unde-i?

Mike făcu semn din cap către monstru.

— L-a împuşcat Arthur.

— Cum? făcu Sasha holbându-se la pistolul din mâna bătrânului. De unde naiba ai arma asta?

— Din sertarul din stânga-sus al biroului meu.

Mike se uită la pistol. Închizătorul rămăsese deschis, şi ştia ce însemna asta: că încărcătorul era gol. Furnicile scoaseră la suprafaţă o serie de imagini din filme şi spectacole de televiziune şi o secvenţă scurtă cu Tommy Lee Jones explicându-i lui Robert Downey, Jr., în *Legea e lege,* minunile armei de foc.

— Ţii un Glock în birou?

— Fireşte. Sunt directorul unui proiect ultrasecret al Departamentului Apărării. Se uită la cadavru. A văzut cineva de unde a apărut?

— A ieşit din portal, răspunse Olaf.

Din tăietura de la obraz îi picura sânge pe piept. O vânătaie imensă i se întindea pe maxilar.

Jamie clătină din cap.

— Eram chiar acolo, zise ea. N-a ieşit nimic din portal.

— Cred că Olaf are dreptate, spuse Mike. Monstrul a ieşit din inele.

— Am văzut ceva acolo, zise Sasha. Cred că l-am văzut. Şi el m-a văzut.

Mike îi atinse braţul, iar ea ţipă.

— Scuze.

Femeia îşi îndoi mâna şi se schimonosi de durere. Pe obraji avea urme vagi de roşu şi de violet.

— O să supravieţuiesc?

— Cred că ai nevoie de copci, spuse Mike, totuşi nu arată prea rău. Medicul e de încredere? întrebă el ridicându-şi privirea spre Arthur.

— Ce vrei să spui?

— Poate păstra secretul în privinţa incidentului? Dacă a fost un atac, presupun că trebuie să raporteze la poliţie.

— Da… şi?

Mike făcu semn cu bărbia spre cadavrul creaturii.

— Vrei să explici asta poliţiştilor? Asta înainte de a declara că ai împuşcat-o şi ai omorât-o?

Arthur se uită la pistolul pe care-l ţinea în mână.

— Înţeleg. Se apleacă şi puse arma pe podea. Îl cunosc de multă vreme pe David. Cred că putem avea încredere în discreţia lui.

— Atunci hai s-o ducem pe Sasha la doctor.

— Da, zise ea, haideţi.

Obrajii i se împurpuraseră acum şi culoarea se întindea în lungul maxilarului. Tresări când o ajutară să se ridice şi îşi stăpâni un ţipăt când Arthur o prinse de mână fără să-şi dea seama.

— Şi tu, îi spuse el lui Olaf.

— Eu n-am nimic.

— Sângerezi îngrozitor, spuse Jamie.

— E doar o rană superficială. Sunt în regulă.

— Te-a izbit în cap destul de tare încât să te arunce vreo trei metri, zise Mike. Un medic trebuie să vadă dacă n-ai suferit o comoţie. Probabil ar fi indicată o radiografie.

Jamie se întoarse împreună cu Anne. Secretara se liniştise şi mergea cu braţele strângându-şi umerii. Jamie privi cămaşa şi mâna însângerate ale lui Mike.

— Cu tine ce-i?

— Sunt bine. Arată mai rău decât este în realitate.

— Nu contează, poate fi o infecţie, spuse Olaf.

— Da, o idee al naibii de fericită, mormăi Sasha.

Mike se uită la trusa de prim ajutor ataşată de staţia de lucru. Era destul de sigur că nu fusese completată după accidentul lui Bob. Mintea lui trecu în revistă imagini ale clădirii şi alese alte trei truse.

— Poţi să-mi aduci, te rog, o trusă de prim ajutor? se adresă el lui Jamie. Poate cea mare din bucătărie… Am de gând să folosesc toată apa oxigenată şi unguentul

antiseptic înainte să mă bandajez. După care o să iau ceva din antibioticele pe care o să le primească Sasha.

— Te-ai speriat de doctor?

— Nu. Mi-e frică să las chestia aia singură aici şi să n-o mai găsim când ne întoarcem. Sau să te las cu ea cât timp mergem noi la doctor şi după aceea *tu* să nu mai fii aici când ne întoarcem.

— Sunt destul de sigur că a murit, zise Arthur.

Mike se uită la el.

— Ştii ce este?

— Nu, fireşte că nu.

— Atunci poate n-ar trebui să presupunem că-i moartă.

— Ai dreptate, făcu Arthur aprobând din cap.

Anne îşi înăbuşi încă un hohot de plâns. Ochii îi erau fixaţi asupra pocitaniei.

— Vă rog, poate cineva să aducă naibii trusa de prim ajutor ca să putem pleca? spuse Sasha.

Jamie se făcu nevăzută prin birouri, târând-o pe Anne după ea, şi se întoarse singură câteva minute mai târziu, cu o trusă din pânză roşie. Arthur, Sasha şi Olaf aşteptau la uşa cea mare. Ieşiră, iar uşa se închise bufnind în urma lor.

Mike îşi luă mâna de la abdomen. Era năclăită de sânge, dar sângerarea părea să se fi oprit. Îşi descheie primul nasture de la cămaşă.

— Unde-i Anne?

— Am lăsat-o în bucătărie cu o cafea şi o pastilă de Advil.

— E în regulă?

— Cred că are câteva vânătăi. Nimic vizibil.

— Se simte bine?

— Nu ştiu. O să te anunţ după ce reuşesc să-mi vin în fire. Jamie se ghemui la câţiva paşi de creatură. Chiar crezi că mai poate fi în viaţă?

— Posibil.

Mike deschise ultimul nasture. O parte a cămăşii i se desfăcu. Cealaltă îi rămase lipită de piele.

— A împuşcat-o de vreo zece ori.

— Dar a nimerit-o doar de cinci.

— Ştii, chestia asta poate fi enervantă.

— Mie-mi zici?

Scrâşni din dinţi şi scoase cămaşa.

Jamie ridică un scaun şi puse pe el trusa de prim ajutor. O deschise. Era supradimensionată, menită să reziste cutremurelor de pământ. Scoase câteva tampoane îmbibate cu alcool şi o cutie de tifon.

— Te va ustura, îl avertiză tânăra.

— Bănuiam.

Folosi vreo şase tampoane ca să cureţe sângele. De câteva ori, Mike se crispă de durere. Jamie aruncă tampoanele pe podea.

— Nu arată prea rău, îi spuse.

Abdomenul lui Mike avea trei răni şi o zgârietură lungă, destul de profundă, care sângerase puţin.

— Cred că doar cea mare a străpuns pielea.

— Din fericire, zise Mike. Se uită din nou la cadavru. S-au întors gândacii.

Gândacii verzi ieşeau târându-se de sub aparatură, desenând cercuri mici pe podea. Antenele li se mişcau înainte şi înapoi. Doi-trei se îndreptară grăbiţi spre făptura moartă, dar se retraseră iute.

— Se pare că nici ei n-o plac, spuse Mike.

— Îi înţeleg, zise Jamie deschizând un pachet cu capsule cu gel pe care le înghiţi fără apă.

— Şi ei au un membru suplimentar.

— Cum?

— Gândacii au un picior în plus pe partea dreaptă. La fel ca arătarea asta.

— Pe bune?

Tânăra răsuci capacul unei sticluţe maronii şi sigiliul se rupse.

— N-ai observat?

Jamie se uită la gândaci, apoi la cadavru.

— Nu stau să mă uit după gândaci. Lasă-te pe spate.

Mike îşi sprijini mâinile pe birou şi ea îi turnă apă oxigenată pe abdomen. Lichidul sfârâi pe răni. Bărbatul trase aer în piept şi izbi cu pumnul în birou.

— Usturǎ?

— Da.

Jamie îi mai turnă apă oxigenată. Tăieturile spumegară, fâsâind. Îi curăţă pentru ultima oară rănile şi alte câteva bule dansară pe pielea bărbatului.

— Aproape am terminat.

— E bine. Am pantalonii leoarcă.

— O să supravieţuieşti.

— Mă furnică şi alte părţi ale corpului.

— Doar pentru că te ating eu.

— Ha-ha!

Femeia scoase capacul unui tub galben şi stoarse unguent peste răni. Mike se pregătea să-l întindă, însă ea îi dădu peste degete, îndepărtându-i mâna. Desfăcu două pachete de tifon, le presă pe răni şi-i spuse să le ţină apăsate, până rupse leucoplast. Scotoci în trusă şi găsi un bandaj pe care-l înfăşură de patru ori în jurul abdomenului.

— Cred că-i suficient, zise Mike.

— Eşti sigur?

— Tu cum te simţi? Dihania aia te-a lovit destul de tare.

Jamie atinse uşor zona din spatele urechii.

— Am un cucui şi nişte dureri de coaste. N-o să mor.

— Serios?

— Am scăpat ieftin. Voi aţi încasat-o zdravăn. Şi acum… ce facem? întrebă ea arătând cadavrul.

— Ar trebui să-l închidem undeva. Să eliberăm, poate, unul dintre dulapurile pentru materiale periculoase?

Femeia se uită dincolo de Mike.

— Cel mai apropiat e ăla de acolo. Nu putem să-l supraveghem şi în acelaşi timp să golim dulapul.

— Să-l legăm?

— Ăsta-i un laborator de fizica energiilor înalte. Slabe şanse să găsim vreo funie aici.

Mike fu străbătut de un fior.

— Precis n-ai nimic?

— M-a cam luat frigul.

— Pe bune?

— Am pierdut ceva sânge, pantalonii mi-s uzi şi nu mai am cămaşă. Da, mi-e frig.

— Nu putem lăsa creatura asta singură. Nici n-avem posibilitatea s-o încuiem. Şi nu putem rămâne aici, continuă Jamie uitându-se spre inele.

El aprobă din cap.

— Aşa încât trebuie să ne asigurăm că e moartă.

Jamie găsi în lada de scule două chei mari din oţel, solide şi destul de grele, de vreo treizeci de centimetri lungime. Erau şi câteva cuttere, însă aveau lamele prea scurte pentru a fi de vreun folos.

Se apropiată de cadavru. Avea sângele roşu-închis. Câţiva gândaci îi dădură târcoale, dar niciunul nu se apropie la mai puţin de câţiva centimetri, după care se îndepărtară în grabă.

Partea din spate a capului monstrului avea un cerc abia vizibil de păr negru-cenuşiu. Pe alocuri, şuviţele erau aproape răsucite, iar în alte părţi, subţiri şi neregulate.

Mantia era din piele neprelucrată decolorată de soare. Nu era piele tăbăcită, ci bucăţi de piele brută care fuseseră purtate şi îndoite de atâtea ori, încât îşi păstraseră flexibilitatea. Unele nu aveau niciun fir de păr, însă altele erau acoperite cu petice de blană ţepoasă. Totul era fixat laolaltă prin cusături largi făcute cu un şnur gros. Mike avu impresia că erau tendoane musculare uscate. Ştia că amerindienii şi alte culturi foloseau tendoane pentru şireturi şi corzi de arc.

— Cred că-i un semn bun, spuse el îndreptând cheia spre gândacii care înconjurau cadavrul.

— Oare au de gând să-l mănânce?

— Habar n-am. Însă invadaseră locul ăsta până să apară monstrul, iar acum se întorc. Probabil ştiu că e mort.

— Asta înseamnă că am rezolvat problema?

Bărbatul clătină din cap.

— Trebuie să fim siguri.

Jamie se uită la cele două mâini drepte ce ieşeau de sub mantie. Una era cu palma în sus, cealaltă, cu palma în jos. Două dintre degetele lungi erau îndoite sub palma stângă.

— Vrei să-i iei pulsul?

— Ar trebui. Pentru început.

— Mi-ar fi plăcut să păstrez extinctorul.
— Vrei să te duci să-l iei?
— Nu.
— Sigur?
— Dacă mişcă, îi crăp ţeasta cu cheia.
Mike se întinse peste balta de sânge şi atinse încheietura stângă a creaturii. Ace fierbinţi de durere îi scânteiară pe sub bandaje. Încercă să le ignore.
Pielea semăna cu argila umedă, dar simţi sub vârfurile degetelor zeci de solzişori. Numără până la cinci. Corpul nu se mişcă, aşa încât îi ridică mâna. Degetele îndoite se desfăcură şi auzi foşnetul hainelor lui Jamie, care se încordase. Sprijini încheietura mâinii pe degetele sale şi numără până la zece. Nimic. Nu simţi puls, nici vreo bătaie regulată sau vreun tremur. Stropi de sânge rămaşi pe două dintre unghiile lungi picurară pe podea.
— Ei bine? întrebă Jamie.
Mike numără din nou până la zece. Monstrul nu avea puls.
— O să încerc să-l întorc.
— De ce?
— Ca să-l văd mai bine.
— Eşti rănit. De ce nu mă laşi pe mine?
— Pentru că eu sunt rănit şi dacă mă atacă vreau ca o persoană sănătoasă să-i facă ţeasta ţăndări.
Tânăra reuşi să zâmbească.
Cea mai uşoară modalitate de a întoarce trupul, decise Mike, era să apropie braţul unic de trunchi, apoi să rostogolească creatura din partea opusă. Îşi îndesă cheia în buzunarul de la spate al blugilor, îşi vârî mâna în mantie până la cot şi împinse. Articulaţia era mai flexibilă decât se aştepta. Materialul desprins al mantiei, pe jumătate lipit de podea din cauza sângelui, se făcu sul şi urmă braţul.
Bărbatul îşi schimbă poziţia picioarelor, se aplecă mai mult şi împinse braţul spre corp. Degetele lăsau dâre prin balta de sânge, însă acesta, prelingându-se din răni, le umplea la loc. Mantia se întoarse şi ea.
Mike coborî privirea şi zbieră. Se îndreptă brusc, acele de

durere din abdomen deveniră brice, şi se izbi de Jamie. Ea văzu mantia şi scoase un sunet care putea fi un geamăt puternic sau un strigăt înfundat. Îşi acoperi iute gura cu mâna liberă.

Mintea lui Mike era confuză. Furnicile comparau sute de fapte şi de imagini. În prim-plan apărea întruna un alt detaliu legat de amerindieni, un precept din vechea şcoală.

Ei foloseau absolut fiecare bucăţică din ceea ce vânaseră.

44

Găvanele ochilor erau jupuite. Mike nu ştia dacă din cauza măştii uzate sau a unei excoriaţii. Una dintre găuri ajungea până la sprâncene. Gura şi nările se vedeau clar, deşi fuseseră turtite. Vedea până şi pori şi câteva tuleie pe obraji.

Jamie mai scoase un sunet, pe care-l înăbuşi cu mâna, şi sări înapoi.

— Ce-i chestia asta? şuieră ea.

Mike se ridică şi făcu câţiva paşi în jurul cadavrului. Balta de sânge continua să se lăţească. Nu-i plăcea să se afle în preajma razei de acţiune a braţelor duble, dar se simţea tot mai sigur că monstrul era mort. Însă din cele mai multe filme de groază ştia că încrederea marca momentul în care creatura se ridica şi-l ucidea pe cel care-l împungea cu un băţ.

Se uită la Jamie.

— Eşti pregătită?

Ea strânse şi mai tare cheia în mână. Buzele i se transformară într-o linie subţire, apoi încuviinţă din cap.

Mike se lăsă pe vine şi se întinse spre mantie. Se cutremură când o atinse şi încercă să se gândească la ea ca fiind o însăilătură de piei de animale. Simţi corpul prin material şi găsi umărul dublu. Puse palmele pe el şi împinse. Creatura era grea.

Se propti în picioare şi, neluând în seamă durerea din abdomen, se ridică. Capul se răsuci şi ochiul bulbucat se uită la el. Aproape că se trase îndărăt, însă privirea era lipsită de viaţă. Pupila larg deschisă fixa peretele din spatele lui.

Profesorul ridică încă o dată şi monstrul se întoarse pe spate. El se dezechilibră, alunecă şi căzu în genunchi, în balta de sânge. Se dădu înapoi târându-se şi lăsând urme lipicioase pe podea.

Unul dintre ochii mici era închis cu totul, celălalt, doar pe jumătate. Ochiul mare fixa tavanul. O duzină de dinţi erau

sparţi. Din jumătate dintre ei se prelingea sânge negru.

Mike reperă cele cinci găuri pe care gloanţele le făcuseră în mantie. Toate erau înconjurate de sânge. Una era destul de sus, încât aproape că atinsese umărul ridicat, una la articulaţia dintre coapsă şi şold şi trei împrăştiate pe trunchi. Una dintre ele ar fi putut fi în inimă, însă creatura nu avea o înfăţişare suficient de umanoidă încât să fie sigur de asta.

Se întrebă dacă nu era unul dintre prădătorii alfa ai lui Koturovic.

Scoase cheia, o ţinu o clipă deasupra cadavrului, după care lovi una dintre rănile făcute de gloanţe.

Nimic.

Izbi din nou gaura însângerată. Împunse cu capătul ascuţit al cheii. O înfipse în corp până la una dintre celelalte răni.

Nimic.

Jamie se aplecă deasupra lui.

— Ce facem?

Bărbatul se uită spre inele.

— Trebuie să plecăm de-aici. Coborî privirea spre cadavru. Să scoatem şi *chestia asta* afară. Ai cheile de la rulotele de rezervă?

— N-ar trebui să fie încuiate.

— Propun să mutăm monstrul într-o rulotă, să pornim aerul condiţionat, apoi să chemăm pe cineva să ne scape de el.

— Ştii pe cineva dispus să facă treaba asta?

— Cunosc pe cineva la DARPA şi sunt convins că el ştie foarte mulţi oameni care ar face orice să pună mâinile pe făptura asta.

— Şi cum îl mutăm?

— Îl apuc eu de capătul mai greu.

Jamie se uită la cadavru.

— Adică vrei să-l ating?

— Voiam să-mi spui din nou „Eşti rănit!” şi să te oferi să iei de capătul mai greu.

Tânăra îşi îndesă cheia în buzunar şi se apleacă să apuce

gleznele creaturii.

— Are pielea ca de peşte.

— Mie mi se pare că aduce mai mult cu pielea de şarpe, zise Mike.

Încercă să găsească o modalitate de a ajunge sub umerii strâmbi ai cadavrului fără a-şi murdări mâinile cu sânge. După o clipă, prinse zdravăn mantia cu ambele mâini.

— Eşti gata?

— Aşa cred.

Bărbatul ridică de mantie şi Jamie de picioare. Genunchii creaturii se îndoiră în spate şi umerii i se duseră neaşteptat de mult în faţă. Gluga îi acoperi din nou faţa. Corpul se ridică doar câţiva centimetri de la podea. Femeia se luptă să-i ridice gleznele mai sus, aproape de subsuori. Mike puse jos capătul lui şi prinse mai mult din mantie. Parte din ea era lipicioasă de sânge.

Târâră făptura prin faţa inelelor, până la uşa din spate. Mantia lăsa dâre de sânge pe beton. Jamie făcea paşi mici ca să nu se împiedice de ţesătură. Evita să se uite la bucata de material în care fusese cusută faţa.

Mike lovi bara de panică cu cotul şi împinse uşa cu spatele. Tăieturile din abdomen îl ardeau. Bandajele se umeziseră.

Se chinuiră după aceea să coboare scara din spate. Mantia se agăţă de colţul unei trepte şi Mike aproape scăpă cadavrul din mâini. Pentru o clipă se clătină.

— Lasă-l jos, îi spuse Jamie. Oricum am nevoie de o pauză.

El aprobă din cap. Dădu drumul cadavrului şi încercă să-şi dezmorţească degetele. Efortul avea să fie imens când vor ridica din nou trupul inert, mai ales că se opriseră pe scară.

Jamie îşi scutură mâinile.

— Iar sângerezi.

Mike se uită în jos. Pete roşii presărau tifonul.

— Nu-i grav. Va rezista până reuşim să-nchidem arătarea asta.

Se chinuiră să ridice din nou sluţenia. Se mişcară anevoie

până la baza scării şi porniră prin parc, îndreptându-se spre rulote. Mike le ochi în spatele rândului dublu şi se îndreptă direct spre una dintre ele. Pietrişul scrâşni sub tălpile lor şi mantia şuieră pe suprafaţa lui.

Jamie tresări şi îşi întoarse privirea de la cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

Tânăra lăsă capul în jos. Mantia-tunică alunecase, dezgolind pe jumătate coapsele creaturii. Picioarele erau aproape albe în lumina soarelui.

— Cred că-i hermafrodit sau aşa ceva. Indiferent ce-o fi, n-are nimic pe dedesubt.

— Aaa…

— După ce terminăm, fac un duş şi-mi frec bine pielea.

Mike se uită spre rulota lui.

— Şi eu.

— Nu-ţi face iluzii. Nu mă gândesc la un duş în doi.

— Nici eu.

— Nici n-ai idee, crede-mă, adăugă Jamie aruncând o privire spre coapsele palide şi cutremurându-se.

— Nu-i câtuşi de puţin sexy, încuviinţă Mike.

— Poate mai târziu. Când o să dispară chestia asta din faţa ochilor mei şi toată mizeria de pe tine. Şi după ce o să golesc trei-patru pahare zdravene care să-mi şteargă memoria.

— Doar să-mi dai de ştire.

Mai făcură câţiva paşi împleticiţi spre capătul şirului de rulote.

— Stai puţin, zise tânăra. Alunecă.

Mike deschise gura pentru a sugera să lase din nou cadavrul jos, însă mâinile nu-l mai dureau aşa tare. Avea o priză mai bună sau poate că mantia se aşezase într-o poziţie mai potrivită pentru a prelua greutatea. Aşa încât ţinu de capătul lui şi aşteptă ca Jamie să-şi găsească poziţia.

Femeia ridică o gleznă, astfel încât s-o prindă între subsuoară şi îndoitura braţului. Ceva trosni şi ea făcu ochii mari.

— La naiba! Cred că i-am rupt piciorul.

— Probabil doar ai senzaţia asta. Haide! Aproape am ajuns.

Mai cărară cadavrul câţiva metri. Mike păşi pe gazonul artificial şi ocoliră colţul. Privind peste umăr, el văzu treptele ultimei rulote la doar câţiva metri distanţă.

Jamie clătină din cap.

— E rupt. Îl simt.

— Ne ocupăm de asta mai târziu.

Mike se uită la clanţa uşii, apoi la cadavru. Acum era atât de bine echilibrat, încât avea impresia că putea ţine mantia cu o mână şi cu cealaltă să deschidă uşa.

— Îl ţii? întrebă Jamie.

— Da, spuse el, însă rămase nemişcat.

— S-a întâmplat ceva?

— Este doar impresia mea, sau e mult mai uşor decât atunci când l-am luat?

— Aşa este. Credeam că mi se păruse numai mie.

El ridică braţele aproape fără efort. Cadavrul nu era la fel de uşor ca o cutie goală, dar nici cu mult mai greu.

— Lasă-l jos o clipă.

Coborî bucata de mantie pe care o ţinea cu ambele mâini. Jamie încercă să dea drumul picioarelor, care scoaseră un foşnet asemănător răsfoirii filelor uscate ale unor cărţi vechi. Solzi mici se scuturară de pe ele ca un praf, depunându-i-se tinerei pe mâini, pe braţe şi pe piept.

Piciorul stâng se rupse de la genunchi cu un zgomot de crengi frânte. Jamie ţipă. Bucăţi de piele şi de oase se risipiră purtate de vânt. Ea scăpă gamba şi aceasta lovi iarba artificială cu un sunet sec, ca un sac plin cu frunze.

Mike se aplecă şi trase de glugă. Ochiul bulbucat al creaturii dispăruse. Un crater uscat se căsca în capul monstrului. Şi cei doi ochi mici dispăruseră, lăsând găvanele ca nişte găuri de glonţ într-o bucată de carne ce se topea. Pielea cenuşie era strânsă în jurul nărilor, iar buzele dispăruseră.

— S-a mumificat, zise Jamie.

Gingiile se retrăgeau văzând cu ochii, dezgolind rădăcinile dinţilor ascuţiţi ca nişte ace. Şi mai mulţi solzi se

desprinseră. Pometţii îşi făceau loc prin piele. Degetele deveneau gheare ce se transformau în crengi noduroase.

Jamie ridică privirea.

— Să fie din cauza soarelui?

— A fost înfăşurată în mantie.

— Nu şi picioarele.

— Însă faţa a fost. Şi a dispărut la fel de mult ca picioarele, adăugă Mike arătând craniul acoperit cu piele.

— La naiba! făcu Jamie ştergându-şi mâinile de jeanşi, după care îngenunche şi le frecă de gazonul artificial.

— Nu s-a întâmplat nimic până n-a murit. Cred că eşti OK.

Ea se uită peste umăr, spre propria-i rulotă.

— Trebuie să mă duc să mă spăl.

Mike încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, strigă Jamie în timp ce alerga.

Descuie uşa, o deschise grăbită şi se năpusti înăuntru. O clipă mai târziu, Mike auzi apa curgând şi plescăituri.

Privi apoi cum cadavrul se scoroji şi se descompuse, mişcându-şi capul pentru a surprinde procesul din mai multe unghiuri. Mantia se mişca pe măsură ce corpul de sub ea se subţia întruna. Furnicile scoaseră la suprafaţă documentare ştiinţifice din şcoala primară despre descompunere şi imagini din copilărie cu frunze uscate ce se sfărâmau între dinţii greblei.

Când apa încetă să mai curgă, din cadavru nu mai rămăseseră decât oasele.

45

Mike desfăcu mantia şi privi scheletul. Gloria Barker, profesoara de biologie, avea în laborator o planşă cu scheletul uman, cu denumirile fiecărui os. Mike o văzuse de două ori. Mai mult decât suficient pentru a avea o bază de comparaţie.

Scheletul creaturii era mai mult sau mai puţin umanoid. Un os suplimentar îi străbătea spatele, neted şi lat, de care era ataşat cel de-al treilea braţ. În faţă, sternul era ascuţit în loc să fie plat. Coastele erau asimetrice, mai puţine pe partea cu braţul în plus. Genunchii şi coatele constituiau un aranjament ciudat, deoarece articulaţiile respective nu erau nici biaxiale, nici triaxiale. Avea un deget în plus la piciorul stâng, cel care se rupsese.

Examină craniul. Patruzeci şi nouă de dinţi, dintre care unsprezece rupţi. Douăzeci şi patru sus, douăzeci şi cinci jos. Ochiul mare avea propriul găvan, dar se părea că cei doi ochi mici ocupau o singură orbită. Nu-şi putea imagina cum evoluase o asemenea fiinţă.

Furnicile scoteau la iveală poze cu Bob, Bob cel din pustiu, şi Mike se întrebă dacă monstrul se dezvoltase în mod natural.

Îl analiză în detaliu şi puse furnicile să arhiveze materialul. Zeci şi zeci de cadre, toate stocate împreună cu imagini ale creaturii în viaţă. Compararea lor îi oferi o mai bună percepţie asupra structurii musculare, dar nu un înţeles total.

Îşi ridică mâinile. Sângele de pe mantie se uscase şi se desprindea ca nişte fulgi. Pe degete, braţe sau corp nu-i rămăsese aproape deloc.

Mantia se desfăcuse. Exista şi un alt petic mare cu un sfârc pe el, dar în rest nimic nu indica originea materialului. Poate doar acele două petice erau din piele umană. Sau poate că totul era de natură umană.

Cum puteau exista fiinţe cu înfăţişare umană într-o lume ce permisese dezvoltarea unei asemenea făpturi?

Strânse mantia în jurul corpului cât putu mai bine. Se strădui să-i ascundă chipul între falduri, strânse totul şi duse rămăşiţele în rulotă. Oasele nu cântăreau nici douăzeci de kilograme. Pe ele nu mai rămăsese pic de carne, însă Mike porni aerul condiţionat pentru orice eventualitate.

Se îndreptă după aceea spre rulota lui Jamie. O găsi stând pe pat în lenjerie intimă, cu ochii închişi. Nu se ştersese după duş. O lăsă să-şi savureze clipele de linişte. Ştia cât de importante pot fi asemenea momente.

Îşi luă din rulotă o pereche de blugi şi o cămaşă, apoi se întoarse spre clădirea principală. Trusa de prim ajutor de lângă imprimanta lui Anne nu era la fel de bine dotată ca trusa cea mare. Avea mai multe tampoane de tifon şi leucoplast, însă nu şi bandaje. Aruncă o privire pe coridor, spre uşa ce ducea spre nivelul principal. Trebuia să se descurce doar cu leucoplast şi câteva tampoane.

Trecând prin faţa bucătăriei, o văzu pe Anne aşezată la măsuţă. Ţinea în mâini o cană de cafea din care nu ieşea abur. Lângă încheietura mâinii erau trei cutii de Advil.

— Hei! făcu Mike. Eşti bine?

Femeia privi dincolo de el, cu pupilele mărite.

— Da, sunt bine.

O echipă de furnici se agitau analizând amintiri din *Villette* şi din discuţia lui cu Reggie.

— Se pare că te-a lovit destul de tare.

— N-am nimic. Doar câteva vânătăi.

Ea clipi de două ori, îşi veni în fire şi-l văzu fără cămaşă şi însângerat. Se uită la bandajele ce-i acopereau abdomenul.

— Dar tu? Eşti bine?

— Aşa cred. Trebuie doar să mă spăl şi să-mi schimb pansamentele astea.

Anne deschise gura vrând să spună ceva, însă se răzgândi. Îşi îndreptă privirea înapoi spre perete, în direcţia nivelului principal.

Pe tejghea se afla o cutie cu produse de patiserie proaspete. Mike se întrebă când fuseseră aduse. Împinse cutia fără s-o deschidă. Se simţea vlăguit şi îşi dădu seama

că pentru aproape o jumătate de oră funcţionase exclusiv pe adrenalină. Se aştepta să se prăbuşească dintr-o clipă-n alta.

Se îndreptă spre baie.

Se spălă pe mâini, se şterse cu câteva tampoane îmbibate cu alcool şi desfăcu bandajul. Tifonul era înroşit. Culoarea roşie a sângelui părea liniştitoare. Aproape îmbucurătoare. Trase de leucoplast şi pielea ce se întinse îi aminti că nu exista nimic vesel în situaţia prezentă. Fire de tifon se agăţară de răni şi Mike se crispă de durere în timp ce se desprinseră unul câte unul.

Se examină în oglindă. Pielea din jurul rănilor lucea de la unguentul aplicat de Jamie. Tăieturile erau umede, dar sângerarea părea să se fi oprit din nou. Dacă plăgile ar fi fost împroşcate cu sângele creaturii, acela dispăruse cu restul.

Doar câţiva milimetri lipsiseră pentru ca unghiile ca nişte gheare să străpungă pielea, lăsându-i trei spintecături adânci. Intestinele i-ar fi ieşit afară, lărgind şi mai mult rănile. Dacă monstrul şi-ar fi întins degetele de la picioare, lui Mike i s-ar fi împrăştiat maţele pe podea.

Pentru o clipă văzu camera ca prin ceaţă. Pereţii se înclinară. Îl lovise şocul post-adrenalină. Îşi sprijini mâinile de chiuvetă şi se forţă să respire încet de câteva ori. Numără până la zece, apoi deschise trusa de prim ajutor. Înăuntru erau bandaje noi de tifon. Rola de leucoplast era mai subţire, aşa încât îi trebuiră vreo şase bucăţi ca să fixeze fiecare tampon.

Se uită înspre uşa de la baie, după care îşi desfăcu cureaua. Manşetele blugilor erau în continuare năclăite de sânge, ca şi prohabul. În rest zări doar câteva pete. Se descălţă şi scoase jeanşii, aruncându-i cât colo. Câteva picături de sânge ajunseseră şi pe boxeri. Creatura nu avea să fie singura care să umble astăzi fără nimic pe dedesubt.

Mike se privi în oglindă. Bandajul de tifon ce-i înfăşură abdomenul strălucea în lumina băii. Părul îi era ciufulit. Şocul şi pierderea de sânge, chiar şi puţin, îl făceau să pară palid. Cu cearcăne sub ochi, transformarea era completă.

Un Severus Snape foarte slăbit îi întorcea privirea din oglindă.

Clătină din cap şi chicoti.

Şterse cureaua, o trecu prin găicile pantalonilor şi îmbrăcă bluza curată. Adidaşii îl strângeau, aşa că le slăbi şireturile. Închise trusa de prim ajutor şi aruncă la gunoi hainele însângerate.

Anne nu se mişcase de pe scaun. Încă ţinea în mâini cafeaua rece. Când Mike intră în bucătărie, întoarse privirea spre el şi zâmbi slab.

— Arăţi mult mai bine.

— Mulţumesc. Mă şi simt mult mai bine.

Mike puse pe bufet trusa de prim ajutor şi desfăcu cutia de la patiserie. Camera se clătină, doar o clipă, din cauza efortului. Aruncă la coşul de gunoi panglica subţire ce acoperise ambalajul şi un gândac verde fugi din recipientul de plastic.

Cutia era plină cu gogoşi, brioşe şi alte produse. Mike observă două dintre dulciurile obişnuite. Luă un croasant cu ciocolată, dar puse ochii şi pe celălalt, întrebându-se dacă ar putea mânca doi fără să i se facă rău.

— Vrei ceva? o întrebă pe Anne. Ar putea să te mai liniştească.

— Mă simt bine.

— Se pare că cineva a încurcat comanda, zise el lovind uşor în capacul cutiei. Dacă te răzgândeşti, se dublează totul.

— N-am făcut eu comanda, spuse Anne zâmbind din nou fără putere.

Mike muşcă din croasant, iar untul, zahărul şi ciocolata i se topiră pe limbă. Şi le imagină năvălind în sânge pentru a-l ajuta să-şi revină şi să-şi liniştească organismul suprasolicitat. Se sprijini de perete, închise ochii şi mai luă o îmbucătură.

În depărtare, uşa din faţă se auzi deschizându-se cu un şuierat. Pe coridor răsunară paşi. Mike deschise ochii la timp pentru a o vedea pe Anne îndreptându-şi poziţia.

În uşă apăru Jamie. Părul îi era încă ud şi tricoul avea

pete umede. Îl îmbrăcase pe dos, iar cusăturile îi coborau de pe umeri pe braţe. Pe obraji i se vedeau dâre umede, care ieşeau în evidenţă pe fundalul pielii proaspăt spălate.

Ţinea în braţe o bocceluţă făcută dintr-un prosop, care se răsuci o clipă, după care se linişti. Mike întrezări o bucată de blană cafenie şi o gheară groasă. Tânăra înaintă şi puse bocceluţa pe masă în faţa Annei. Aceasta se dădu înapoi atât de speriată, încât Mike trebui să-şi pună o mână pe umărul ei pentru a o împiedica să se răstoarne pe spate.

— Încă se răspândeşte, zise Jamie.

Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de masă. Bocceluţa se foi şi se mişcă.

Mike puse piesele cap la cap. Totuşi, avea nevoie de o confirmare.

— Instabilitatea?

— Da.

— Cât de departe?

Bocceluţa scheună, scuturându-se. Masa se clătină puţin. Prosopul lunecă şi căzu, descoperind şi mai multă blană.

— Destul de departe, spuse Jamie. Până la rulote. Ceea ce-nseamnă că acoperă cea mai mare parte din campus. Glitch a dispărut.

— A scăpat?

— A dispărut, repetă ea privind oriunde, dar nu la animalul de pe masă.

Maidanezul mic avea cel mult şapte kilograme şi urechi blegi. Se uită curios la Mike şi la Anne, hămăi de două ori spre femeie, pe urmă fu distras de ceaşca de cafea de pe masă. Dădea agitat din coadă.

Mike trecu pe lângă Anne şi se uită cu atenţie la câine. Acesta ridică privirea spre el, apoi îşi lipi de masă nasul umed, care aspiră câteva firimituri rătăcite de mâncare.

— Mă îmbrăcam în rulotă, zise Jamie, iar Glitch era pe pat. Când m-am întors…

Scutură din cap şi arătă cu bărbia spre câine.

Mike se întinse şi luă în mână zgarda din nailon, căutând eticheta în formă de os. Ştia deja ce scrie pe ea.

Jamie îşi sprijini capul de perete şi încrucişă braţele

deasupra capului.

— Salut, Tramp, murmură Mike.

GURA

46

Mike deschise uşa şi o găsi pe Jamie pe coridor, sprijinită de perete. Îşi întorsese tricoul pe faţă şi-şi prinsese din nou părul la spate.

— Hei, spuse ea.

— Hei. Cum te simţi?

— Acum, că am avut timp să mă gândesc? Chiar mai înspăimântată.

— Da, şi eu la fel.

Privi înapoi spre sala de şedinţe în timp ce uşa se închidea uşor pe braţul hidraulic. Olaf şi Sasha îl cercetau pe Tramp. Amândoi păreau mai mult decât şocaţi de reapariţia câinelui. Arthur stătea în capul mesei, sprijinindu-se în baston. Se uita la câine cu o privire inexpresivă.

Deşi trecuseră câteva ore, Anne încă părea tulburată de şocul produs de atacul creaturii. Arthur chemă un taxi şi o trimise acasă. Femeia tresări când directorul de proiect îi atinse braţul pentru a-şi lua rămas-bun. Se uită lung la el, apoi urcă în maşină fără să scoată un cuvânt.

Jamie aruncă o privire asupra cărţii pe care Mike o ţinea în mână. Era groasă de vreun centimetru, cu coperte din pânză neagră şi pagini zdrenţuite.

— Koturovic?

— Da. Mi-a dat-o Arthur după ce s-au întors.

Tânăra se uită la abdomenul lui.

— Ţi-ai schimbat bandajele?

— Da.

— Foarte bine. Eu am vomitat sub duş. De două ori. Şi cred că mi-am dat jos un strat de piele.

— Te-ai simţit mai bine după aceea?

— Puţin mai bine.

Mike înclină capul, arătând spre uşa băii.

— Când m-am curăţat, şi eu am fost la un pas de a vomita.

— Ţi-e foame?

— Am luat vreo două îmbucături de croasant până să

apari cu… cu câinele.

— E Tramp. Am înţeles. Cred că ar fi o mare pierdere de timp să ne batem capul cu treaba asta.

— De acord.

— Mi-e foame de mor.

— Probabil eşti la fel de sfârşită ca mine după… mă rog, după toate astea. Ai avut parte de mai multe şocuri decât mine.

Jamie ridică din umeri şi schiţă un zâmbet.

— Ce-i mai şocant – să fii spintecat de un monstru, sau să găseşti un câine? Nu ştiu…

El aruncă o privire spre uşa sălii de şedinţe. Era tentat să spună că Tramp le dădea cercetătorilor mai multe bătăi de cap decât pliul spaţial sau făptura cu trei braţe. Nu ştia dacă asta era amuzant sau tulburător. Probabil câte puţin din amândouă.

— Cum stă treaba? întrebă Jamie arătând din cap spre aceeaşi uşă.

— E înspăimântător şi fantastic în acelaşi timp că Tramp s-a întors, nu mă-nţelege greşit, zise Mike cântărindu-şi cuvintele. Dar ai dreptate. Ne distrage atenţia de la problema principală. Ai citit asta, nu? continuă el ridicând cartea.

— Da.

— Cred că am găsit o groază de chestii.

Stomacul lui Jamie începu să chiorăie.

— Apropo de distragerea atenţiei…

— Îmi pare rău, spuse ea. Înainte să continuăm, lasă-mă să iau o gogoaşă sau altceva. Cred că leşin dacă nu mănânc ceva în următoarele cinci minute.

Se îndreptară spre bucătărie şi Jamie scotoci prin cutia de la patiserie.

— Două gogoşi, zise ea şi, scoţându-le, le înfăşură într-un prosop de hârtie. Slavă Domnului că se mai fac greşeli!

— Nu-i o greşeală.

— Poftim?

— Nu le-a dublat Anne. E mai degrabă o trecere de dincolo, ca atunci când am încercat să scoatem bolţurile din

carcasele inelului. Le-am putea numi „gogoşi cuantice”.

Jamie cercetă o clipă gogoaşa, apoi ridică din umeri şi muşcă din ea.

— Mor de foame. O să mă ocup de treaba asta dacă o să-mi mai crească un braţ.

— Nu-i nicio magie – e doar dintr-un univers paralel. Uite, vezi? spuse bărbatul şi deschise frigiderul.

Pe raftul de sus se afla mâncarea obişnuită a Annei, mărul şi prânzul în caserolă Tupperware. Doar că pe raft stăteau cinci mere. Patru erau roşii, deşi textul autocolantului de pe unul dintre ele era scris în germană. Mărul din spate era verde şi textul de pe autocolantul lui era în japoneză.

— Grozav! În concluzie, dacă nu reuşim să închidem portalul, vom fi sufocaţi de gogoşi şi de mere.

— Poate şi de câini, zise Mike. Ar putea fi o problemă de autocorecţie.

Jamie pufni în râs şi închise frigiderul.

Nesolicitate, furnicile oferiră planul complexului şi adăugară etichete pentru gogoşi, frigider, dispariţia lui Glitch şi reapariţia lui Tramp. Bărbatului îi trecu prin minte un gând, aşa încât adăugară şi distanţele. Un cerc roşu înflori pe harta lui, având în mijloc inelele rămase.

O ultimă furnică se agită grăbită şi puse o etichetă imediat în afara cercului. Mike se concentră asupra problemei şi stabili un şir de marcaje temporale pornind de la inele, prin etichetă şi până la o rulotă. Mai multe furnici dădură fuga să umple calea cu amintiri.

— Uau…

Tânăra mai luă o îmbucătură din gogoaşă.

— Ce-i?

— Am folosit rulota ta şi gogoşile ca să marchez zona afectată. O hartă care să indice la ce distanţă de inele se schimbă realitatea.

Jamie arcui o sprânceană.

— Rulota mea?

— Din cauza lui Glitch şi a lui Tramp. Cadavrul omului-insectă a început să se mumifice în momentul în care ne-

am apropiat de marginea zonei. Şi s-a descompus la câţiva metri de rulota ta.

— Serios?

Mike cercetă amplasarea şi traseul imaginilor.

— Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Ar putea să aibă oarece legătură cu inelele.

— Noi n-avem nicio treabă. Am ieşit toţi din campus.

— Eşti încă în viaţă. Şi nu eşti om-insectă.

— Mersi că ai observat.

El ridică din umeri.

Jamie îşi umplu imensa cană de cafea şi se îndreptară din nou spre sala de şedinţe. Tramp lătră spre ei şi dădu din coadă când deschiseră uşa. La auzul lui, femeia reuşi să-şi ascundă în mare parte neliniştea.

Sasha şi Olaf stăteau de o parte şi de alta a mesei. Se aflau în capătul cel mai îndepărtat de uşă, cel mai îndepărtat de inele. Pe masă se aflau întinse scheme şi modele matematice.

Arthur nu se clintise. Ţinea în continuare palmele pe mânerul bastonului. Din spatele lentilelor, ochii lui îl fixau pe Tramp.

Sasha bătu cu degetul într-o schiţă. Avea pe braţ şase copci, iar bandajele păreau mult mai profesional prinse decât cele pe care Mike şi le fixase pe abdomen cu leucoplast.

— Poate că se alimentează din câmpul magnetic al Pământului?

— Asta-i prostie science-fiction! izbucni Olaf.

Un şir de plasturi mici i se întindea de-a lungul obrazului, făcând ca o parte a feţei să rămână rigidă în timp ce vorbea.

— Este ceea ce face un cablu electrodinamic, îi atrase atenţia femeia.

— În cel mai bun caz, este o ipoteză ştiinţifică, în cel mai rău, este o prostie science-fiction.

Mike îi aşteptă să termine şi puse cartea pe masă, apoi numără până la cinci.

— Cred că avem o problemă. Una foarte mare.

Tramp sări la picioarele lui, lătră scurt şi se învârti în jurul cozii. După care se lăsă jos şi începu să dea din coadă, lovind piciorul mesei.

— Când se deschide, portalul ajunge într-unul dintre universurile „din apropiere”, rosti Mike. Fiind, prin natura lor, mai apropiate de noi, ele sunt mai puţin divergente. De aceea aţi reuşit să depăşiţi momentul fără prea mari probleme odată ce aţi schimbat universurile. Existau numai diferenţe minore.

— Cu excepţia lumii celuilalt Bob, interveni Olaf. Şi a lumii moarte.

— Dar nici ele nu erau chiar atât de divergente, explică Mike ridicând un deget. Ştim că această clădire a existat în ambele lumi. Ştim că acolo au existat echipe care au construit portaluri Albuquerque. Ceea ce înseamnă că au fost aproape paralele până acum un an sau doi.

— Apoi o lume a început un război, iar cealaltă a fost distrusă, spuse Arthur. Îşi sprijini bastonul de masă şi scoase ochelarii. Mie îmi par oarecum divergente.

Mike clătină din cap.

— Nu – dacă ceea ce a provocat schimbările acelea a venit din afara Universului dat.

Toţi se holbară la el.

— Despre ce naiba vorbeşti? făcu Olaf clătinând din cap.

— Koturovic, răspunse Mike întinzându-se şi lovind uşor cartea. Anexa trei.

Sasha încuviinţă din cap.

— Acolo unde începe să vorbească despre toate chestiile alea de pe History Channel privind bariere dimensionale şi sfârşitul lumii, nu?

— Toate chestiile din cauza cărora i s-a făcut vânt de la universitate, completă Olaf.

— Da, zise Mike, doar că nu sunt chiar atât de sigur că-i o nebunie. De fapt, foarte multe aspecte încep să capete sens dacă luăm în considerare toate teoriile lui. Trase spre el o bucată de hârtie şi scoase un pix. Să ne închipuim că acesta este multiversul. Desenă un punct în partea de jos a foii, apoi o duzină de linii care ieşeau din el într-un evantai

îngust. Dacă vreţi, este mănunchiul nostru local de universuri. O mulţime de realităţi care s-au despărţit nu de multă vreme, în marea schemă a lucrurilor. Toate au în comun o bună parte din istorie. Suficient pentru ca cineva care trece dintr-un univers în altul să nu observe nici măcar schimbări majore. Gândiţi-vă la linii ca la ramurile unui copac.

Aruncă o privire în jur. Toţi păreau să-l urmărească – măcar pentru a-i face pe plac.

— Iar acum apare ceva cu o pereche de foarfeci sau unul dintre fierăstraiele alea circulare imense.

— O maşină de tuns gardul viu, interveni Sasha.

— O maşină de tuns gardul viu, continuă el dând din cap aprobator. Şi începe să taie ramurile. Trasă o linie orizontală la jumătatea evantaiului. Portalul face ceea ce a făcut de la bun început – deschide o cale de acces spre altă ramură apropiată. Însă vedem universuri care au fost atinse de lamelele maşinii de tuns gardul. De aceea par diferite.

Olaf bătea darabana în masă. Îşi mişcă falca, iar partea bandajată a feţei se mişcă odată cu ea.

— Şi ce ar reprezenta o astfel de maşină în metafora ta inteligentă?

— Exact ce a spus Koturovic, răspunse Mike bătând din nou cu degetul în carte. Un fel de prădători super-alfa ce devorează totul. Ceva care va sparge barierele dimensionale, ne va vâna şi va distruge omenirea. Un fel de roi interdimensional de lăcuste. El spunea că provin dintr-un univers din afara cosmosului nostru, însă dacă acceptăm că există universuri multiple, ce face ca al nostru să fie atât de special? Oare condiţiile care îi atrag nu există şi în toate celelalte realităţi?

Sasha îşi încrucişă braţele la piept.

— Deci tu zici că ceva… *a devorat* lumea-Lună?

— Probabil. Nu ştiu dacă-i adevărat, ci doar că se potriveşte cu toate dovezile pe care le avem.

— Stai puţin… interveni Jamie aruncând o privire spre nivelul principal, apoi spre rulote.

— Vrei să spui că există mai multe fiinţe ca omul-insectă?

întrebă Sasha.

— Poate mult mai multe, răspunse Mike. Cred că inelele au făcut o gaură în bariera dimensională despre care vorbeşte Koturovic. Iar dacă el are întru totul dreptate, cu cât sunt mai mulţi oameni în jurul găurii, cu atât ea se măreşte.

— Şi cu atât mai mulţi oameni-insectă trec prin ea, concluziona Jamie.

Arthur îşi scoase ochelarii şi căută cravata pe care nu o purta.

— Ne aflăm în mijlocul unui oraş mare. Suntem într-o zonă relativ pustie, dar dacă instabilitatea continuă să crească…

— Exact, zise Mike. San Diego are o populaţie de câteva milioane, nu?

— Da, încuviinţă Arthur. Mai sunt Orange County, Baja, Anaheim, Los Angeles… vorbim de zece-douăzeci de milioane de oameni, în funcţie de cât de departe ajunge.

— Şi câţi oameni-insectă ar putea trece? întrebă Sasha.

— Nu ştiu, zise Mike. Koturovic părea destul de sigur că prădătorii alfa ar putea distruge omenirea şi se pare că în privinţa asta a avut dreptate.

Arthur lovi cu bastonul în podea.

— Creatura aceea era iute şi puternică, dar nu-mi pot imagina ca sute de felul ei să facă faţă câtorva plutoane de puşcaşi marini de la Pendleton.

— Trebuie să-i opriţi, spuse Olaf.

Sasha îşi muta privirea de la unul la celălalt.

— Poftim?

— Ultimele cuvinte ale lui Bob, zise Olaf uitându-se la ea şi la Mike. Celălalt Bob. Era îngrozit de monştri. Spunea că trebuie să-i oprim.

Mike îşi muşcă buza şi aprobă din cap.

— Cred că celălalt Bob venea dintr-o lume în care deja ajunseseră prădătorii alfa. Iar oamenii de-acolo s-au luptat cu tot ce-aveau. Dar n-a fost de-ajuns. Din câte ştim, poate că este chiar lumea-Lună. Doar c-au terminat de devorat.

— Nu pot mânca totul, spuse Johansson. Este absolut…

este imposibil.

Bastonul lui Arthur se legăna înainte şi înapoi sub mâinile sale.

— Un roi mic de lăcuste poate rade un câmp în doar câteva ore. Unul mare poate mânca mai bine de un milion de tone pe zi. Presupun că nu este imposibil.

— Prefer să nu ştiu, zise Jamie.

— Rămânem la planul iniţial, propuse Mike. Ştim că portalul se prăbuşeşte dacă inelele suferă pagube suficient de mari. Asta s-a întâmplat în Zona B.

— Dar nu le putem demonta, spuse Sasha.

— Exact, aşa încât haideţi să trecem la metode primitive. Dacă nu le putem demonta, haideţi să le distrugem.

Arthur tresări. Sceptic, Olaf ridică o sprânceană.

— Nu sunt sigură că putem, zise Sasha. Inelele sunt destul de solide, chiar şi fără ranforsarea asta din altă dimensiune. Carapacele sunt din polistiren de cincisprezece milimetri, iar inelele sunt din metal aproape compact. Cadru din oţel, bobine de cupru, placări cu plumb. Ridică din umeri şi se crispă de durere când mişcă braţul. Am putea munci ore întregi la ele cu picamărele, fără măcar să reuşim să ciobim cadrul.

— Atunci să le izbim cu ceva mai mare, spuse Jamie. Să intrăm în ele cu un camion.

— Repet, cadru din oţel, sublinie Sasha. Şi oricum nu cred că putem aduce un camion la nivelul principal.

— Dar dacă le-am îngheţa mai întâi cu azot lichid? întrebă Mike.

Arthur şi Sasha clătinară amândoi din cap.

— Inelele sunt cufundate în azot lichid de fiecare dată când deschidem portalul, explică Arthur. Se va evapora cu mult înainte să fi produs vreo distrugere structurală.

— În cel mai bun caz, am putea sparge secţiunile cu carapace, spuse Sasha. După care ajungem iarăşi la metalul solid.

— N-am putea construi o bombă artizanală? întrebă Jamie.

Sasha clătină iarăşi din cap.

— Nu avem cu ce s-o construim.

— Nicio substanţă chimică din depozit n-ar fi utilă? întrebă Mike.

Sasha ridică din umeri şi se uită de la Mike la Arthur.

— Eu nu sunt chimistă. Nu ştiu dacă substanţele alea pot fi amestecate pentru a crea explozivi.

— Pudră de frişcă pentru cafea, propuse Jamie. Am văzut odată la televizor un documentar în care au folosit tipul ăsta de pudră pentru a face o bombă.

— N-ar fi suficient de puternică, zise Sasha. Şi nu cred că avem pudră de frişcă.

— În plus, nu sunt convins că ar trebui să ne întoarcem acolo neînarmaţi, spuse Olaf. Ridică mâna şi îşi atinse obrazul. Dacă numai una dintre creaturile alea ne-a făcut aşa ceva, nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea face câteva zeci.

— Mai am în birou un încărcător pentru pistol, zise Arthur. Iar acasă mai am o jumătate de cutie cu muniţie.

— Deci avem nevoie de arme şi de explozibili, concluzionă Mike. Lăsaţi-mă să dau un telefon.

47

— Să recapitulăm, spuse Reggie de pe ecranul tabletei. Ieri, jumătate din complex a fost distrus, dar totul era sub control. Astăzi, Neil Warry e mort.

— Suntem aproape siguri că a murit ieri, interveni Mike. Doar că împrejurările erau puţin mai greu de explicat.

Mike stătea la capătul parcului de rulote. Ţinea tableta în aşa fel încât Reggie să poată vedea ruinele din Zona B. Arthur se afla la câţiva metri, pe treptele rulotei lui Olaf, care stătea lângă el, cu braţele încrucişate la piept şi gata să ofere sprijin în caz de nevoie.

Întoarse tableta şi Reggie se încruntă la el.

— Prin urmare, după ce ai mărturisit toate astea, acum vreţi să aruncaţi în aer cealaltă clădire. Şi asta va rezolva problema?

— Nu clădirea, zise Mike. Doar ultimul set de inele de la nivelul principal.

— Ah, da. Inelele pe care am plătit cam un sfert de miliard de dolari doar în ultimul an.

— Miza e mai mare decât o linie bugetară, sublinie Mike.

Reggie scutură din cap.

— Lasă-mă o clipă să procesez totul.

— Ar fi mai bine dacă m-ai crede pe cuvânt.

— Îmi ceri cam mult în momentul ăsta.

Mike răsuci tableta de la clădirea în ruine şi fixă ca fundal una dintre rulote.

— Ştii că-mi spui mereu să am încredere în instinctul tău?

— Da.

— Ei bine, după tot ce s-a întâmplat aici, instinctul tău ar fi trebuit să sară în aer acum câteva ore. Aşa încât trebuie să te bazezi pe mine. Sunt cel mai important om al tău de pe teren.

Se priviră fix unul pe celălalt prin intermediul ecranului. Reggie îşi aşeză mâinile pe birou.

— Ce putem salva din toată treaba asta?

— De aici?

— Ce anume ai obţinut? Fişiere, scheme, specificaţii de proiectare?

Mike îl privi în tăcere.

— Vorbeşti despre distrugerea întregului loc, explică Reggie, aşa încât trebuie să ne gândim la reconstrucţie.

— Nu-l putem reconstrui.

— De data asta va fi mult mai sigur. Renunţăm la echipa de amatori. Îl vom reface în Virginia sau în altă parte.

— Nu, serios îţi spun, n-o putem face.

— Ba da. Chiar dacă ai doar informaţii parţiale, pot găsi suficienţi oameni care să umple golurile.

— Ai auzit ceva din ce-am vorbit până acum? Despre ce se-ntâmplă cu oamenii care trec prin portal? Trebuie să-nchizi totul şi să distrugi toată documentaţia. Îl aruncăm în aer, îl îngropăm şi nu-l mai scoatem nicicând la suprafaţă.

Reggie clătină din cap. Lăsă bărbia în piept.

— Arthur e bine?

Mike dădu afirmativ din cap şi făcu semn spre stânga.

— E cu Olaf. Vrei să discuţi cu el?

— Nu. Va fi de acord cu tot ce mi-ai zis?

— Da. Ar folosi probabil cuvinte mai mari.

— Nu acum. Chiar nu-mi arde de chestii deştepte. Din ceea ce-mi spui, există o şansă ca azi să mi se încheie cariera dacă o dau în bară.

— Ţi-am zis, e vorba despre o miză mai mare.

— Du-te dracului! Şi ţine-ţi gura!

— Îmi pare rău.

Reggie bătea darabana pe birou. Mike îşi dădu seama că prietenul său era nervos.

— De acord, reluă el. Cunosc un colonel de la Pendleton. Cred că suntem destul de apropiaţi încât să facă treaba asta să ceară detalii mai târziu. Ar trebui să pot trimite acolo o echipă de genişti. Într-o oră, cel mult o oră şi jumătate, ar ajunge la voi.

— S-ar putea să fim nevoiţi să ne apărăm. Ar trebui să le spui să trimită cât mai mulţi soldaţi.

— Niciodată să nu-i numeşti soldaţi pe puşcaşii marini, zise Reggie.

— Credeam că nu trebuie să facem pe deştepţii...

— Eu n-o fac pe deşteptul. Ridică mâinile de pe birou şi se frecă la ochi. Cu ce să le spun că au de-a face?

Furnicile prezentară zeci de variante de răspuns.

— Zi-le că-i război. Că au şansa să lupte într-un război.

— Împotriva cui?

Mike numără până la trei.

— Sincer, n-o să mă crezi.

Reggie se încruntă din nou.

— Îmi pare rău, spuse Mike. O să-ţi explic totul în detaliu, însă mai târziu. Eu, Jamie, Arthur... toţi. Poţi să ne interoghezi. Momentan subliniez importanţa distrugerii inelelor.

— Nu pot cere mobilizarea unui pluton de puşcaşi marini fără mai multe amănunte.

— Îmi pare rău, repetă Mike.

— Ştii cum sună asta, nu? Dacă nu te-aş cunoaşte de aproape o viaţă, aş chema chiar acum Departamentul pentru Securitate Internă.

— Ştiu. Şi e posibil să fii nevoit s-o faci dacă nu se rezolvă problema.

Reggie îşi apăsă din nou mâinile pe birou.

— Vorbeai mai deunăzi despre Ben. Despre motivul pentru care a fost afectat. E valabil pentru oricine a trecut prin portal, nu-i aşa?

Mike se uită la Arthur şi la Olaf. Se îndepărtă câţiva paşi.

— Da, confirmă el. Toţi cei care au trecut prin Portalul Albuquerque au fost înlocuiţi cu câte un echivalent.

— Ceea ce-nseamnă că şi eu.

— Şi Kelli, asistenta ta.

Reggie tuşi.

— Deci eu sunt din alt univers.

— La fel şi ea. S-ar putea să fiţi din acelaşi, de vreme ce aţi trecut amândoi în cadrul aceluiaşi experiment.

Se aşternu un lung moment de tăcere.

— Voiam să-ţi zic după ce se termina toată tărăşenia asta, spuse Mike. Mă gândeam că ar fi fost mai bine faţă în faţă. Poate la un pahar.

Bărbia lui Reggie se mişcă puţin în sus şi în jos. Degetele i se încordară pe birou.

— Deci nu te cunosc.

Mike numără până la trei.

— Nu. Nu prea.

Reggie îşi analiză o clipă biroul, apoi se uită în jur. Privirea îi alunecă din nou spre ecran.

— Ei bine, tot eşti un ticălos. Aşa că nu te umfla prea mult în pene.

Mike zâmbi.

— Lasă-mă să discut cu nişte cunoscuţi, continuă Reggie. Cred că în nouăzeci de minute pot trimite acolo nişte militari. O să le cer să se pună la dispoziţia ta în orice privinţă, fără discuţie.

— Ar fi fantastic.

— Nu-ţi promit nimic.

— Orice ajutor e bine-venit, crede-mă. Asigură-te doar să ştie că trebuie să arunce în aer ceva foarte solid. Să zicem un tanc, pentru mai multă siguranţă. Probabil vor avea nevoie de temporizatoare sau de detonatoare de la distanţă.

— O să te descurci? întrebă Reggie.

— Sincer? Furnicile scoteau la suprafaţă imagini ale omului-insectă, pasaje din cartea lui Koturovic şi imagini din Portalul Albuquerque. Nu ştiu. Totul ar putea decurge foarte rău. Pentru toţi.

— Iar eu îmi fac griji dacă o să mai am job în câteva zile.

— Dacă eşti concediat, data viitoare plătesc eu cina.

— În cazul în care mă împinge cineva sub autobuz, o să te trag după mine. Şi data viitoare o să te bat de n-o să ştii ce-i cu tine.

— Să ştii că sper realmente să mai pot exista ca să fiu bătut de nu mai ştiu ce-i cu mine.

Reggie îşi reprimă un răspuns.

— Ai grijă de tine, ticălosule.

Mike strânse din umeri.

— Încercăm să salvăm lumea. Iar asta presupune un anumit risc.

48

Jamie se sprijini de ghereta de pază.

— Eşti în regulă?

Mike se întoarse şi se uită la ea.

— De ce-ntrebi asta?

— Arthur mi-a spus că ai fost nevoit să-i zici lui Reggie că e dintr-un alt univers.

— Şi-a dat seama singur. A făcut faţă situaţiei.

Tânăra încuviinţă din cap.

— Toţi cei cu sânge-rece fac faţă.

El se întoarse din nou spre drum.

Jamie aruncă în sus moneda de 25 de cenţi.

— Crezi că te va învinovăţi pentru ce s-a-ntâmplat?

— Sunt destul de convins. Trebuie să găsească un ţap ispăşitor. Arthur e prea faimos şi au nevoie de serviciile sale. El poate să mă arate cu degetul, după care să mă protejeze de ce va fi mai rău.

— Va face aşa ceva?

— Cred că s-a obişnuit s-o facă. Să mă protejeze.

Ea arcui o sprânceană.

— Aşa reiese din discuţiile pe care le-am purtat împreună. Mă întreba mereu cum mă descurc, dacă fac faţă. Cred că Mike al lui e ceva mai fragil.

— Poate nu va trebui să învinovăţească pe nimeni.

Mike strânse din umeri.

— Te-ai întâlnit cu consiliul?

— Bob avea gripă, nu mai ţii minte? Gripă din altă dimensiune.

— Doar verificam. Cum crezi că vor reacţiona când Reggie îi va anunţa că am dezactivat portalul şi că nu putem salva nimic pentru că am aruncat totul în aer ca să oprim o invazie de oameni-lăcustă veniţi dintr-o altă dimensiune?

Jamie schiţă un zâmbet.

— Deci eşti şomer acum. Fără liceu, fără DARPA.

— Da, aşa cred, chicoti Mike.

— S-ar putea să te angajeze Arthur.

— Ar fi grozav dacă nu ne-am afla în situaţia de a-i distruge munca de o viaţă.

Tânăra zâmbi şi aruncă din nou banul în sus.

— Ca să vezi, spuse Mike. Exact optzeci şi opt de minute.

Patru vehicule militare Humvee se auzeau în josul străzii. Toate erau vopsite în culori de camuflaj pentru deşert. În copilărie, Mike nu înţelesese niciodată scopul camuflajului. Chiar şi atunci, abilităţile sale de recunoaştere a tiparelor erau prea dezvoltate ca să poată fi indus în eroare.

Mijloacele de transport grele se îndreptară spre intrare şi se opriră în scrâşnet de roţi. Două dintre ele îi flancară pe Mike şi pe Jamie. Celelalte se opriră în faţa lor, blocând drumul spre nord.

Mike înţelese că putea fi o formaţie ofensivă sau una defensivă, în funcţie de ce parte te aflai.

Din fiecare maşină coborâră câte patru puşcaşi marini în echipament de luptă complet, cu vestă antiglonţ, cască şi o armă pregătită pentru tragere sau ridicată în sus. Ecusoanele de pe piept menţionau numele şi rangul. Mike simţi o ciudată strângere de inimă văzând că mulţi dintre ei păreau a fi doar puţin mai vârstnici decât elevii lui. Pe chipul lor se putea citi un amestec de hotărâre şi de confuzie în timp ce se uitau la el, la Jamie şi la clădirea banală din spatele lor.

— Credeam că vor veni mai mulţi, şopti femeia.

— Aşa am zis şi eu.

Recunoaşterea tiparelor intră în funcţiune de îndată ce un puşcaş marin înaintă. Un bărbat cam de vârsta lui Mike, având pe ecuson însemne de căpitan şi numele Black. Se uită la Jamie, apoi la Mike.

— Domnul Erikson?

— Da, eu sunt.

Unul dintre tinerii de lângă vehicule tresări.

— Domnul Erikson?

Furnicile pregătiră nume, date şi imagini. Un test despre Emily Dickinson notat cu 8+. Două conversaţii surprinse pe holuri şi încă una la absolvire. Zâmbi abia perceptibil.

— Bună, Jim. Sau trebuie să-ţi spun sergent Duncan?

Căpitanul aruncă o privire în spatele său.

— Îl cunoşti pe omul acesta, sergent?

— E fostul meu profesor din liceu, domnule. Adică unul dintre ei. Şi unul dintre cei mai deştepţi oameni din câţi am cunoscut.

Jamie zâmbi.

Ofiţerul se încruntă.

— Profesor de liceu?

— Nu mai sunt.

— Şi acum ce sunteţi?

— Oarecum grăbit.

— Am înţeles, spuse căpitanul Black dând scurt din cap.

Făcu un gest în spatele lui, unde doi puşcaşi marini stăteau cu raniţe verzi-măslinii pe umeri. Unul era o femeie al cărei ecuson anunţa că este fruntaşul Weaver.

— Avem pachetul dumneavoastră, zise Black. Aveţi vreun act de identitate?

— Scuză-mă, ce anume?

— Un act de identitate, domnule. Am primit ordin să iau legătura doar cu dumneavoastră.

Mike îşi scoase portofelul din buzunar, îl deschise şi scoase permisul de conducere de Maine. Răsuci permisul în mână şi i-l înmână căpitanului.

Acesta îl ridică şi-l compară cu chipul lui Mike, privind când la el, când la permis.

— Părul pare altfel.

— Este o fotografie de permis de conducere. E de acum şase ani.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse el făcând alt gest, pentru ca puşcaşii cu raniţele să se apropie. Şeful dumneavoastră n-a fost prea clar cu privire la ceea ce încercaţi să faceţi, aşa că avem cinci încărcături de C4. Ar trebui să provoace un crater apreciabil cam oriunde vreţi. Arătaţi-ne doar unde să le montăm.

Mike făcu un gest spre clădire.

— Înăuntru. Să sperăm că va merge repede.

Black aruncă o privire spre structura de beton, apoi se

uită la oamenii lui.

— Clădirea e compromisă, domnule?

— Nu chiar.

— Am fost anunţaţi că s-ar putea să facem faţă unor forţe ostile.

— Aşa este.

Puşcaşii marini priviră în jur.

— Sunt undeva pe teren?

— E mai complicat.

Căpitanul inspiră adânc pe nas şi strânse din buze.

— Poate reuşiţi să simplificaţi, domnule.

Mike numără până la trei.

— Înăuntru e o instalaţie. Un dispozitiv strict secret şi foarte periculos. S-a produs o greşeală şi trebuie distrus. Ar putea exista rebeli care să ne împiedice.

— Vom stabili un perimetru şi…

— Nu, îl întrerupse Mike. Trebuie doar să păzim instalaţia în timp ce oamenii dumitale montează încărcăturile explozive.

Buzele lui Black îi deveniră o linie subţire pe faţă.

— Domnule, zise el, mi s-a ordonat să vă urmez sfatul, dar din punct de vedere tactic este mult mai bine dacă stabilim un perimetru pentru a fi avertizaţi din timp în privinţa unor eventuale atacuri.

— Înţeleg, căpitane. De aceea trebuie să vă instalaţi în interior şi să păziţi dispozitivul.

— Va fi mai clar după ce vom intra, interveni Jamie.

Black dădu rigid din cap şi se întoarse spre puşcaşi. Făcu trei semne rapide cu mâna şi aceştia se împărţiră în două echipe. Una rămase în spate, pe când cealaltă se îndreptă spre clădire.

— Conduceţi-ne, domnule, doamnă, spuse el.

Porniră spre clădire, urmaţi de a doua echipă de puşcaşi.

— Rebeli? îi şopti ea lui Mike.

— Ce era să zic?

Arthur aştepta în hol împreună cu Olaf şi cu Sasha. O sacoşă din pânză cu cel puţin douăsprezece cărţi vechi se

afla pe biroul de la recepţie.

— M-am gândit că ar fi bine să iau cu mine câteva volume rare, spuse Arthur.

Puşcaşii marini se împrăştiară pe la fiecare uşă şi coridor, repetând de fiecare dată „Liber”.

— N-ar trebui să avem probleme până ajungem în laborator, îi zise Mike lui Black.

Căpitanul se uită la el, dar nu făcu niciun gest pentru a-şi chema oamenii.

— Unde-i Tramp? întrebă Jamie.

— L-am dus în rulota ta, răspunse Johansson. M-am gândit că e mai sigur să stea la adăpost în caz că lucrurile merg prost.

— Nu vă faceţi griji, domnule, spuse Black. Vom ţine situaţia sub control.

Olaf îi aruncă lui Mike o privire scurtă şi îngrijorată.

— Ei ştiu ce se întâmplă?

— Încă nu.

Black strânse din nou din buze.

— Ce să ştim?

— Echipamentul pe care trebuie să-l distrugeţi, explică Mike, e puţin mai neobişnuit. Unii dintre oamenii dumitale l-ar putea găsi mai neliniştitor.

— Nu ne neliniştim noi cu una, cu două, domnule. Suntem puşcaşi marini.

Johansson îşi dădu ochii peste cap, fără a căuta totuşi să-şi ascundă gestul.

Black nu-l luă în seamă.

— Aş dori ca orice persoane care nu au ce căuta aici să aştepte fie în hol, fie în parcare, continuă el. Lucrăm cu explozibili şi există un grad ridicat de periculozitate.

— Cred că te referi la mine. N-aş face decât să vă încurc, zise Arthur lovind bastonul de partea laterală a piciorului.

— Noi ceilalţi avem cunoştinţe tehnice legate de echipament, spuse Mike.

— Echipamentul pe care îl aruncăm în aer, zise Black.

— Da.

— Şi am avea nevoie de cunoştinţele dumneavoastră

tehnice pentru că…

— Căpitane, e un echipament neobişnuit.

Buzele lui Black se subţiară din nou. Frustrarea şi furia îi scânteiau în ochi.

— Foarte bine, spuse el, însă dacă văd ceva ce mi se pare periculos, dispăreţi toţi. Chiar şi dumneavoastră, domnule.

Ultimele cuvinte îi fură adresate direct lui Mike, care încuviinţă dând din cap.

— O să iau şi Glockul acela, adăugă Black şi întinse mâna. Aş prefera să fim singurii înarmaţi.

— Suntem în aceeaşi echipă, zise Sasha.

— Da, doamnă. Iar o echipă bună trebuie să ştie cine stă la prima bază şi cine stă pe extrema stângă.

— Urăsc baseballul, bombăni ea.

Black chicoti scurt, însă nu-l slăbi din ochi pe Mike şi nu-şi clinti mâna.

Mike duse mâna la spate, scoase pistolul lui Arthur şi i-l dădu căpitanului. Acesta i-l întinse lui Jim Duncan fără să se uite la el. Sergentul cercetă arma, care dispăru apoi într-unul dintre buzunarele supradimensionate de la coapsă. Tânărul înclină politicos din cap în direcţia fostului său profesor.

Mike le făcu semn înspre coridor.

Doi puşcaşi marini o luară înainte: Duncan şi un bărbat pe nume Chavez. După ei veneau încă doi, urmaţi de Black, Mike şi de restul echipei de la portal. Weaver şi celălalt puşcaş care căra explozibilul, un sergent pe nume Dylan, încheiau formaţia.

Se îndreptau spre uşa mare. Duncan încercă mânerul, aruncă o privire spre cititorul de carduri, apoi se uită la Mike.

— E blocată.

Mike se strecură printre cei din faţa lui şi întinse ecusonul spre cititor, la o lungime de braţ.

— Circumstanţele ar putea părea cam ciudate înăuntru, îi avertiză el. Încercaţi să nu vă pierdeţi cu firea.

Se auziră câteva chicoteli, iar unii schiţară zâmbete

macabre.

— Dacă există înăuntru luptători duşmani, vă rog să înţelegeţi că sunt puternici şi rapizi. E posibil să poarte măşti ca să-şi ascundă feţele. De asemenea, le plac atacurile prin surprindere, aşa încât fiţi cu ochii în patru.

Se auzi mişcare pe coridor. Zâmbetele dispărură, iar puşcaşii marini se transformară dintr-o mică adunătură de tineri într-o grupă de profesionişti experimentaţi. Armele se ridicară câţiva centimetri. Respiraţia le deveni mai liniştită.

Mike îşi trecu ecusonul prin faţa cititorului. Uşa se deschise şi puşcaşii se năpustiră pe nivelul principal. Zgomotele bocancilor părură surprinzător de înăbuşite pe beton.

Se pregăti să-i urmeze, când simţi o mână pe umăr.

— Lăsaţi-i un minut, domnule, spuse Black.

Mike numără secundele. Echipa se afla de unsprezece secunde la nivelul principal, când auzi o bubuitură metalică, asemănătoare unei tamponări uşoare de maşină. Se stârni agitaţie şi desluşi patru voci distincte. Una dintre ele înjura în spaniolă.

— Liber! strigă Duncan, însă vocea îi părea schimbată.

— Sergent! strigă Black.

Şi el îşi dăduse seama.

— Este liber, domnule, zise Duncan, doar că... au avut dreptate.

Black se uită la Mike.

Intrară pe nivelul principal.

Trei lăzi de scule identice se aflau la câţiva metri de uşă. Părţile laterale erau umflate. Pe eticheta uneia dintre lăzi se vedeau şiruri de 1 şi de 0 în loc de litere. Sertarul alteia se deschise brusc, revărsând siguranţe într-o cascadă de albastru şi verde.

Duncan se îndreptă spre ei şi arătă spre lada cu etichete binare.

— O să vi se pară o nebunie, spuse el, dar sunt destul de sigur că atunci când am intrat lada aceea nu era aici.

Schema de culori era inversată pe a patra ladă – margine neagră pe metal argintiu şlefuit. În timp ce treceau pe

lângă ea, lada se cutremură şi, cu un pocnet, mai apăru o umflătură. Sunetul reverberă în sala imensă. Olaf şi Jamie ţipară şi făcură un pas înapoi.

— Aşa a făcut şi acum un minut, zise un puşcaş îndesat şi musculos pe nume Costello.

Căra o armă mai mare decât ale celorlalţi. În locul încărcătorului obişnuit avea o punguliţă în culori de camuflaj fixată în faţa trăgaciului.

— Futu-i, mormăi Sasha uitându-se urât spre lada de scule.

— La fel ca popcornul Jiffy Pop, spuse Mike.

— Da – doar să nu fim în preajma ei când explodează.

Privirea lui Jamie coborî pe partea laterală a lăzii.

— Se mai fabrică?

— Ce anume? Jiffy Pop?

— Da.

— Pe timpuri îl vedeam peste tot în Maine, zise sergentul Duncan.

Sasha pufni.

Ocoliră lăzile. Toţi tresăriră când lada argintie se umflă din nou, de această dată într-o formă lungă şi lată, conturul neclar al unei chei franceze.

Inelele se înălţau în mijlocul sălii. Focul Sfântului Elmo spirală pe circumferinţa unui inel, săltă apoi la celălalt şi se repezi înapoi. Aerul din jur strălucea ca un pavaj înfierbântat. Inelele erau ca un punct perfect clar în mijlocul unei imagini uriaşe cu dublă expunere.

Strălucirea se întindea de la un perete la celălalt şi în sus spre tavan. Imaginea Zonei B se revărsa dincolo de inele, un miraj limpede, suspendat în aer, la fel ca imaginea lumii moarte ce apăruse pe înregistrarea videocamerei de supraveghere. La doi metri mai încolo, imaginea se estompa într-o vedere tremurătoare a nivelului principal.

— Asta-i ceva nou, spuse Olaf.

— E un fel de iluzie? întrebă Black.

— Instabilitatea se extinde, răspunse Mike. Pliul creşte.

De cealaltă parte a inelelor, Mike putea zări lumina de avertizare care pâlpâia în Zona B. Urmări patru pâlpâituri.

La a treia, lumina deveni gălbuie, pentru ca la a patra să redevină roşie.

Sute de gândaci verzi strălucitori se agitau care încotro pe suprafaţa podelei. Desenau traiectorii în jurul staţiilor de lucru şi pe lângă scaune. Se năpusteau de-a lungul cablurilor şi furtunurilor întinse pe podea. Se retrăgeau din calea bocancilor, pentru a reveni în grabă, acoperind iarăşi podeaua.

Un gândac se îndreptă grăbit spre ei şi se opri la douăzeci de centimetri de piciorul lui Mike. Antenele i se agitau în aer. După aceea trecu în fugă prin faţa lui şi dispăru sub una dintre lăzile cu scule.

— Cred că te place, zise Jamie.

Se îndreptară către inele. Gândacii dispăreau din calea lor, îndepărtându-se grăbiţi la fiecare pas făcut pe podea. Monitorul pe care Mike îl spărsese în capul creaturii era bucăţi pe jos şi pe staţia de lucru. Unul dintre scaune era răsturnat, în timp ce geamănul său stătea alături. Picioarele lor erau încurcate ca nişte degete încrucişate.

Cinci puşcaşi ocupară poziţii în jurul inelelor, păstrând o distanţă sigură. Privirile le alergau în toate direcţiile.

— Parc-ar fi una dintre mantiile de invizibilitate despre care ţi-am povestit, spuse Costello adresându-se altui puşcaş.

— Se numeşte camuflaj optic, zise Mike.

— Nu-i vorba despre aşa ceva aici, adăugă Olaf.

— Un fel de hologramă, spuse Weaver într-un fel ce păru mai mult o întrebare. Ca un… imens ecran de proiecţie sau aşa ceva.

— E o uşă, zise Duncan. Ca o gaură de vierme.

Pentru o clipă, Mike se simţi mândru de fostul său elev.

— Nu treceţi prin pliu, rosti el cu voce tare. Rămâneţi de partea asta.

Weaver şi Dylan îşi încetiniră suirea pe rampă.

— Ce se-ntâmplă dacă trecem dincolo? întrebă unul dintre puşcaşii marini de lângă buteliile cu azot.

Ecusonul ei anunţa că se numea Sann.

— Ai putea să mori, îi zise Mike. Sau să dispari.

— Nu poţi să dispari dacă mergi doi metri, murmură Costello.

— E mai mult decât doi metri, sublinie Mike, după care îşi întoarse privirea spre Black. Îl puteţi distruge?

Căpitanul se uită spre Weaver şi Dylan, care făcură o grimasă în timp ce-şi reprimară un zâmbet încrezător. Lăsară jos raniţele de pe umeri.

— Rapid sau tăcut? întrebă Dylan.

Mike se uită la raniţe.

— Există o variantă tăcută?

— Relativ vorbind, domnule, spuse Weaver ridicând din umeri.

— Atunci rapid. Cu cât rezolvăm mai repede, cu atât mai bine.

Femeia aprobă o dată din cap şi cercetă din priviri nivelul principal.

— Trebuie să ferim altceva de pe aici?

Mike se întoarse, uitându-se la ceilalţi. Jamie privi camera ce adăpostea supercomputerul ei personal. Olaf se uita fix la inele. Umerii i se gârboviră puţin.

Apoi întâlni privirea lui Mike şi clătină din cap.

— Nu, îi zise Mike lui Weaver. Puteţi pune la pământ tot ce-i aici, pentru mai multă siguranţă.

— N-ar trebui să fie necesar, domnule. Se uită peste umăr şi o descoperi pe Sasha. Dumneavoastră sunteţi inginerul? Ce se află dedesubt?

Apoi continuă, lovind uşor cu degetele în una dintre carapacele din plastic.

— Putem scoate chestiile astea?

49

După trei minute, puşcaşii marini acceptară faptul că bolţurile ce fixau tronsoanele de protecţie nu puteau fi îndepărtate. Mai bine de douăsprezece piuliţe din cupru stăteau pe platformă ca un mic monument închinat eforturilor lor. După aceea Dylan scoase din raniţă o toporişcă şi îndepărtă câteva tronsoane într-un mod direct. Avu nevoie de încă patru încercări până să-şi dea seama că sub fiecare strat de tronsoane îndepărtat apărea altul.

Încărcăturile erau legături de câte şase pachete de culoare verde-închis prinse cu bandă adezivă. Erau lungi şi de formă paralelipipedică şi, dintr-un motiv inexplicabil, îl duceau pe Mike cu gândul la piesele de Jenga[13]. Furnicile etichetară fragmentele pe care le văzuse. Fiecare pachet cântărea 700 de grame, iar fiecare legătură avea peste patru kilograme. O bucată de plastic negru era ataşată de fiecare legătură – detonatorul.

Sasha şi Olaf le cerură să amplaseze toate încărcăturile pe primul inel. Folosiră punctele de îmbinare pentru a-i îndruma pe genişti. Treisprezece, paisprezece şi cincisprezece aveau câte două încărcături. Puşcaşii se mişcau repede. Mulaseră încărcăturile în jurul secţiunilor cu carapace de parcă ar fi fost din argilă, fixându-le cu bandă adezivă, din care rupeau fâşii lungi pe care le înfăşurau în jurul inelului. Primul rând fusese amplasat în câteva minute.

Weaver scoase un pachet de C4 de rezervă şi-l deschise cu un cuţit. Rupse bucăţi din plastilina albă dinăuntru pe care le îndesă în golurile din jurul încărcăturilor. Dylan se întinse, rupse o treime din pachet şi făcu din el o bilă. Amândoi avură grijă să-şi ţină degetele departe de prag.

Ceilalţi puşcaşi ocupară poziţii în toată sala. Doi stăteau lângă uşa mare, iar alţi doi supravegheau uşa din spate prin imaginea strălucitoare a Zonei B. Patru dintre ei se aflau în

---

[13] Joc de îndemânare în care jucătorii scot pe rând câte o piesă dintr-un turn din cincizeci şi patru de piese. Numele provine din cuvântul „a construi” în swahili (n. red.).

apropierea staţiilor de lucru, asigurând paza în cursul amplasării materialului exploziv. Black stătea în mijlocul lor. Chipul îi era inexpresiv, însă Mike îi urmări ochii, care scrutau agitaţi spaţiul de dincolo de inele.

Ceilalţi îşi roteau privirile, verificând peste tot. Expresiile li se modificau, trecând de la plictiseală la confuzie şi, în cele din urmă, la o stare de nelinişte. Câţiva se uitau spre inele. Toţi ţineau acum armele pregătite.

Gândacii se agitau printre picioarele lor. Costello încercă să-i calce, însă cei mai mulţi îi evitau bocancii, desenând cercuri leneşe. Până şi cei câţiva pe care îi nimerise se îndepărtară iute, încă în viaţă.

Jamie era la staţia de lucru, pentru verificări finale. Ţuguie buzele şi clătină din cap. Toate valorile rămăseseră neschimbate.

— Cum le detonaţi? întrebă Mike.

— Cronometru cu telecomandă, spuse Dylan. L-am improvizat ca să satisfacă specificaţiile primite de la şeful dumneavoastră.

— L-am improvizat… interveni Weaver ca un ecou, rânjind.

Dylan scoase din vestă ceva asemănător unui pistol, dar fără ţeavă.

— Îl armezi, apeşi şi… la revedere.

— La cât e fixat cronometrul?

— La cinci minute şi jumătate.

— Cinci şi jumătate? se auzi ca un ecou vocea lui Jamie, care-şi ridicase ochii de pe monitor. E cam aleatoriu.

— De obicei detonăm manual, doamnă, zise Dylan. Cum spuneam, trebuie să aruncăm în aer chestiile astea simultan, cât se poate de repede şi cu ce avem la îndemână.

Weaver se duse în cealaltă parte a platformei. Desfăcu o bucată de bandă adezivă şi prinse altă încărcătură în punctul trei. Rupse încă o bucată de bandă pentru a o fixa.

Lumina de pe faţa ei se schimbă. Sala se lumină. Ochii i se îndreptară spre stânga. Spre portal. Jumătate dintre puşcaşi se opriră să privească.

— Futu-i! izbucni Sasha de pe platformă. Vedeţi şi voi?

Cealaltă zonă B, cealaltă versiune a celeilalte clădiri, dispăruse. Prin inele se vedea o întindere vastă de nisip cenuşiu, scăldată de razele unui soare în amurg. Se întindea pe mai bine de trei kilometri, cobora într-un canion şi continua pe partea cealaltă. Mirosul uscat de praf şi de nisip plutea prin inele.

— Eu văd, confirmă Mike.

Cu coada ochiului, îi zări pe Olaf şi pe Weaver dând aprobator din cap.

— Ce mama mă-sii?! făcu Black.

Imaginea se întindea de la un perete la altul, dezvăluindu-le puşcaşilor marini cealaltă lume. Şoapte şi mormăieli străbătură nivelul principal.

Mike vedea kilometri întregi de petice de iarbă şi de tufişuri uscate, dar nicio mişcare.

Observă nişte dungi aproximative ce traversau peisajul, acolo unde nisipul acoperise obiecte. Furnicile scoaseră ultima imagine din această parte a portalului, iniţiind recunoaşterea modelului. Dispunerea Zonei B îi apăru în minte, suprapusă peste deşert. Identifică şi câteva clădiri în depărtare. Toate fuseseră distruse, nemairămânând din ele decât praf şi pulbere de beton.

În timp ce privea, un tufiş se mişcă. Nu fusese însă o mişcare efectivă, ci o schimbare de perspectivă, deşi el nu se mişcase – nici măcar nu clipise. Într-o clipită, tufişul se afla la câteva sute de metri de portal, iar în clipa următoare ajunse la opt metri şi jumătate, după estimarea lui. Apoi Mike clipi şi tufişul se retrase.

Mintea lui reluă imaginea lui Arthur îndoind o foaie de hârtie.

De cealaltă parte a portalului, distanţa părea să fie un termen relativ.

Dylan lipi de inel următoarea încărcătură. De data asta, banda adezivă se roti mult mai repede în jurul ei. Sunetul scos de bandă când se desprindea de pe rolă era rapid şi constant.

Sasha coborî rampa. La fiecare doi paşi se uita în spate.

— N-o să dispară, spuse ea răsucind capătul benzii adezive şi apăsându-l în încărcătură.

Jamie o privi pe când se îndreptau spre cealaltă parte a inelelor.

— Ce anume?

— Deşertul. Pustietatea. Cum vrei să-i zici.

Mike îi scrută chipul.

— Ai mai văzut imaginea asta?

— Azi-dimineaţă. Când am încercat să-l demontăm, spuse ea arătând cu bărbia spre inele.

— N-ai zis nimic.

— Acolo l-am văzut prima dată pe omul-insectă. Am crezut că am avut halucinaţii. A durat numai o secundă. Apoi ne-a atacat.

Banda adezivă scoase un zgomot prelung în vreme ce Weaver şi Dylan înfăşurau următoarea încărcătură amplasată între inele.

Căpitanul Black se uită la Sasha şi la Mike.

— Om-insectă?

— V-am spus că poartă măşti, zise Mike.

— Nu prea vă mai cred, spuse căpitanul, apoi continuă, făcând semn spre pustietate. Ce naiba se întâmplă aici?

— Cum zicea sergentul Duncan, este o poartă. Un pliu în spaţiu.

— O poartă care duce… unde? Black se uită atent prin inele, după care întoarse privirea spre Mike şi ceilalţi. Să fie Afganistanul? Suntem la câţiva paşi de Afganistan?

Banda adezivă şuieră, însă rola se terminase. Dylan mormăi şi o aruncă. Weaver scotoci prin raniţa ei, căutând altă rolă.

Şi se opri.

— Ce naiba-i asta?

Toţi îi urmăriră direcţia privirii, prin portal.

La kilometri distanţă, ceva apăruse pe partea îndepărtată a canionului. Mai multe creaturi. Un nor de praf se ridica în urma lor. Erau scunde şi diforme, iar de la distanţa aceea îl duceau pe Mike cu gândul la oameni călare pe crabi uriaşi. Membrele care atingeau pământul se ridicau şi coborau,

propulsând creaturile.

Se mişcau iute.

50

Mike făcu rapid trei paşi mari pe rampă, cu Black alături de el. Jamie, Olaf şi Sasha îi urmară îndeaproape. Se aflau lângă cei doi genişti care stăteau în continuare ghemuiţi pentru a amplasa următoarea încărcătură, însă rămăseseră pierduţi în contemplarea imaginii de neînchipuit.

— Sunt tot creaturile alea? întrebă Jamie.

Înclină capul spre un umăr, încercând să-şi focalizeze privirea peste distanţa imposibilă.

Furnicile scoaseră la suprafaţă imagini cu omul-insectă împotriva căruia luptaseră. Mike cercetă imaginile lui stând în patru labe şi-i studie modul în care i se îndoise şira spinării, înaintând de-a buşilea ca un centaur insectiform. Siluetele mici din depărtare aveau acelaşi profil. Membrele li se mişcau la fel. Numără şapte dintre ele care ţineau suliţe deasupra capului, însă norul de praf putea ascunde şi altele.

— Cred că sunt multe, rosti el. Pe puţin paisprezece, după numărătoarea mea. Ar mai putea fi ascunse vederii de norul de praf.

— Duncan! strigă Black. Ia o echipă şi pregătiţi o linie defensivă în spate.

— Da, domnule.

— Nu sunt în spate, zise Olaf. Sunt chiar acolo.

— Totuşi, îi văd, ripostă Black.

— Îi vezi, dar nu înţelegi, spuse Mike. Nu te uiţi în spatele clădirii, căpitane. Te uiţi printr-un pliu. Iar ei vin aici prin el.

Făcu un gest spre câmpul alburiu de aer încins care se întindea de-a lungul sălii.

— Ce naiba-i chestia asta?

— Ceva periculos ce trebuie distrus înainte ca mai multe asemenea creaturi să-şi facă drum încoace.

Black se hotărî în câteva secunde.

— Asiguraţi sala! ordonă el. Dylan, Weaver, sunteţi gata?

— Da, domnule, răspunseră amândoi într-un glas.

— Puşcaşi, încărcaţi şi armaţi! strigă Duncan – dispăruse

orice trăsătură a fostului elev Mai avem probabil cincisprezece minute până ajung aici. Să-i primim cum se cuvine.

Cei patru din jurul portalului se aşezară în genunchi şi pregătiră armele. Ceilalţi traseră câteva lăzi de scule pentru o acoperire suplimentară. Unul dintre ei arătă cu un deget spre rezervoarele imense.

— Ce sunt alea?

— Butelii cu azot lichid, zise Olaf. Încercaţi să nu trageţi în ele.

— Sunt foarte reci?

— Foarte explozive.

Puşcaşul trase o înjurătură pe înfundate şi se mută câţiva paşi mai încolo. Se ghemuiră în spatele staţiilor de lucru şi al lăzilor de scule. O linie de apărare formată din puşti îndreptate spre portal. Costello puse pe o ladă arma supradimensionată şi desfăcu o crăcană la capătul ţevii.

— Chiar speram că vor trimite mai mulţi, îi şopti Jamie lui Mike.

— Poate ar trebui să plecaţi, spuse el. Nu mai aveţi nimic de făcut.

— E proiectul nostru, zise Olaf.

— Plecaţi de aici, interveni Black. Acum e o situaţie de luptă. Măcar retrageţi-vă la uşă.

Se uită la Mike şi imediat la cei doi puşcaşi care fixau o încărcătură pe suprafaţa inelului.

Imaginea percepută prin inele se văluri, înceţoşându-se. Doar pentru o clipă apăru din nou Zona B. Apoi terenul gol din spatele rămăşiţelor Zonei B. După care se iviră iarăşi întinderea pustie şi creaturile pornite la atac.

— Doamne, făcu Dylan, ce-a fost asta?

— Pliul e instabil, spuse Mike. Celălalt capăt al tunelului oscilează între realităţi diferite.

Weaver se uită în sus la el.

— Poftim?

Black le aruncă o privire şi cei doi puşcaşi se întoarseră la explozibilii lor.

— Futu-i, zise Sasha. Sunt pe partea asta a canionului.

Când a pâlpâit, au făcut un salt de aproape un kilometru.

— Am terminat, spuse Dylan.

Weaver îndesă o ultimă bucată de plastilină în spaţiul liber din spatele ultimei încărcături. Se ridicară.

— Să ne retragem, zise Black aruncând încă o privire spre creaturile ce se apropiau.

Acum se zăreau mai bine de douăzeci, iar în norul de praf se agitau şi mai multe umbre.

— Domnule, vreau să părăsiţi toţi clădirea chiar în clipa asta.

Sasha sări jos de pe platformă. Mike deschise gura să spună ceva, însă percepu o schimbare în zona acoperită de vederea periferică. Pe cealaltă parte a inelelor, încărcătura de la mijloc nu mai exista. Bucăţile de bandă adezivă dispăruseră. Pe carapace nu mai rămăsese nici măcar o urmă lipicioasă.

Jamie se pregătea să coboare, dar îi văzu faţa.

— Ce s-a întâmplat?

— Probleme.

Se întoarse şi îi urmări privirea. La fel făcu şi Black.

— Fir-ar să fie! izbucni Weaver. Unde-a dispărut?

— Futu-i! spuse Sasha.

Căpitanul se holbă la Mike, apoi la fiecare în parte.

Mike se uită la Dylan şi la Weaver.

— Vor fi suficiente două încărcături?

După ce se priviră unul pe altul, Weaver ridică din umeri.

— Aşa ar trebui. Amplasate cum trebuie, patru kilograme şi jumătate ar distruge tot peretele ăla… iar noi mai avem şaisprezece kilograme.

Mike se uită la Black.

— Daţi-i drumul.

— După ce plecaţi de aici. Menţinem poziţia până ce…

— Avem timp să plecăm, izbucni Olaf. Aruncă în aer nenorocirea asta şi haideţi să mergem.

Zgomote de paşi răsunară prin portal. Vuietul produs de o turmă. O învălmăşeală se zărea la vreun kilometru distanţă.

— Cinci minute, domnule! strigă Duncan.

Un bărbat sănătos putea străbate un kilometru în cinci minute. Mike nu ştia cât de repede se putea deplasa un patruped, însă era convins că aveau să ajungă la ei în mai puţin de cinci minute.

— Am o încărcătură de rezervă, zise Weaver.

Căpitanul se uită la hoarda ce se apropia.

— Cât de repede o fixezi?

Femeia nu răspunse, ci scoase imediat explozibilul din raniţă.

Black îl apucă pe Mike de umăr şi-l împinse în josul rampei.

— Plecaţi toţi acum, spuse el întinzându-se după Sasha.

Mike se împletici pe rampă şi privirea i se îndreptă spre podea. Surprinse mişcarea pe beton. Privi trei secunde pentru a fi sigur. Abilităţile sale de recunoaştere a tiparelor erau foarte bune.

— Gândacii, zise el.

Black îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-i cu ei?

— Se îndepărtează de inele.

Dylan se uită în spate. Black se răsuci. Jamie şi Olaf mai făcură câţiva paşi pe rampă şi cuprinseră cu privirea nivelul principal.

Gândacii verzi se zăreau între lăzile de scule şi mobilier, dar se retrăseseră. Cei mai apropiaţi erau la aproape trei metri de baza rampei şi continuau să se îndepărteze.

— Futu-i! repetă Sasha.

Un gândac se opri între staţiile de lucru şi aplecă antenele spre inele. Vârfurile străluceau ca nişte fire minuscule de fibră optică. Se mişcară înainte, înapoi, înainte, pe urmă gândacul se întoarse şi se îndepărtă în fugă.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Black.

— Înseamnă că trebuie să acţionăm acum, spuse Mike.
Căpitanul trase adânc aer în piept şi încuviinţă din cap.

— Sergent, ai auzit.

— Da, domnule, replică Dylan.

În spatele lui, Weaver îşi strânse sculele şi resturile, pe

care le băgă în raniţă. Se auzi un sunet ascuţit, între fluierat şi şuierătură. Era sunetul produs de un obiect care se deplasa rapid prin aer.

Dylan se îndepărtă de inele. Păşi de pe margine şi se prăbuşi în faţa camarazilor săi. Trupul i se răsuci într-o parte, iar suliţa care i se înfipsese în piept zăngăni izbindu-se de beton. Vesta blindată i se umflă în spate, împiedicând să iasă vârful lăncii.

Fulgerul altei arme albe ţâşni prin inele. Lovi peretele din spate cu un pocnet şi căzu pe podea. Următoarea îi sfâşie mâneca lui Olaf, după care se înfipse treizeci de centimetri într-o ladă de scule.

Mike o prinse pe Jamie şi o trase în jos. Sasha se aruncă la podea. Olaf făcu un salt de pe platformă, aterizând cu graţie în poziţia ghemuit. Weaver se aruncă pe burtă şi se rostogoli de pe platformă, aterizând peste Sasha.

Black se răsuci şi o suliţă îi străpunse braţul, înfigându-i-se în coaste. Douăzeci de centimetri din vârful ei îi sfâşiară uniforma în cealaltă parte a corpului, însângerând-o. Era cu ţepi şi însângerat. Genunchii i se îndoiră şi se chinuia să-şi menţină echilibrul cu o lance de un metru şi jumătate atârnându-i de braţ. Scuipă o gură de sânge, însă reuşi să ordone:

— Aruncaţi-l în aer.

O a doua suliţă îi trecu prin şold, spărgându-i osul. Răcni şi se încovoie pe platformă. Lăncile îl împiedicară să cadă, ţinându-l într-o poziţie înclinată, care aproape că aducea cu o postură de yoga.

Sunetul paşilor cutremură sala. Zeci de lănci zburau prin inel şi valul de căldură din jur, căzând ca ploaia.

Mike şi Jamie se chirciră în colţul dintre rampă şi pasarelă. Bărbatul se uită sub rampă şi-i văzu pe Sasha, Olaf şi Weaver în colţul opus. Johansson privea fix ceva de pe podea. Suliţele şuierau deasupra lor.

Încă trei puşcaşi muriră străpunşi. Un al patrulea căzuse în spatele unei lăzi de scule şi-şi înăbuşea strigătele în timp ce-şi ţinea braţul distrus şi însângerat. Alţi doi deschiseră focul. Unul dintre ei era Costello, cu imensa lui armă

automată.

Sunetul reverbera din pereţii din beton. Duncan strigă ceva, însă vorbele lui se pierdură în ecoul ca un tunet. În mintea lui Mike, recunoaşterea tiparului selectă cuvântul „ascuţit”.

Zgomotul înfundat al paşilor se transformă într-un zăngănit de oţel când oamenii-insectă năvăliră prin portal şi săriră de pe platformă. Black se prăvăli la podea în faţa lui Mike şi a lui Jamie, azvârlit din cale de invadatori. Bărbia şi pieptul căpitanului erau întunecate de sângele pe care-l vărsase tuşind în ultimele lui clipe.

Oamenii-insectă îi atacară pe puşcaşii rămaşi. Mantiile li se răsfirau ca nişte aripi, proiectând umbre prin sală. Unii aveau lănci. Alţii întinseseră mâinile cu gheare. Toate cele trei mâini.

Rafale de gloanţe cu calibru mare îi loviră în plin salt. Unii se prăbuşiră făcuţi bucăţi. Alţii aterizară cu suficientă vlagă pentru a-şi arunca suliţele în trăgători. Pe toată întinderea nivelului principal, mugetul armelor şi urletul monştrilor îşi disputau întâietatea în sonoritate.

Costello doborî cinci creaturi, însă termină muniţia. A şasea îşi înfipse suliţa în gâtul lui. Vârful zimţat ieşi printre omoplaţi, iar omul-insectă împinse trupul la podea. Smulse arma şi se îndepărtă. Câteva clipe mai târziu, puşcaşul îşi dădea duhul, bule de sânge scurgându-i-se din gură.

Podeaua era împroşcată de sânge întunecat. Puşcaşii erau străpunşi de suliţe şi de gheare. Puţinii supravieţuitori se retraseră. Mike numără cinci, printre care şi Jim Duncan.

Weaver se ridică şi luă arma. Înaintă şi împuşcă în spate trei oameni-insectă. Al patrulea se întoarse, însă primi în faţă trei rafale.

Olaf sări în spatele femeii. Sasha îl apucă, însă el îi respinse mâna. Făcu un salt pe după Weaver, îndreptându-se spre Dylan.

Duncan şi ceilalţi puşcaşi deschiseră foc încrucişat. Uciseră încă doi oameni-insectă. Însă arma unui puşcaş ţăcăni în gol, iar un monstru se năpusti asupra lui. Se prăbuşiră într-o învălmăşeală de mantii şi de urlete. Un alt

puşcaş, Sann, încercă să schimbe încărcătoarele. O lance i se înfipse în ochiul drept şi ieşi prin spatele craniului, sfărâmându-i casca.

Unul dintre oamenii-insectă smulse o suliţă dintr-un cadavru şi o aruncă spre Weaver. Îi străpunse abdomenul, iar pe Olaf îl lovi în umăr. Femeia reuşi să omoare creatura cu încă două rafale, după care scăpă arma şi se încovoie cu palmele pe burtă.

Johansson îşi înăbuşi un ţipăt. Suliţa cu vârf ascuţit îi atârna de umăr ca tija unei marionete. Îşi agită braţele către corpul lui Dylan, întinzând degetele. Apoi altă suliţă şuieră prin aer şi îi străpunse pieptul. Cele două arme îl ţineau în picioare, formând un trepied cu şira spinării.

Jamie duse palma la gură şi ţipă.

Weaver încercă să se mişte. Cu greu reuşi să-şi schimbe poziţia în lateral, ţinându-şi mâna lipită de abdomen. Sângele ţâşnea abundent din rana corespondentă din spate. Îi îmbibă uniforma, curgând apoi pe podea. Palidă la faţă, se crispă din cauza durerii şi căzu în genunchi în balta ce se formase. Umerii i se gârboviră, iar bărbia i se înfipse în piept.

Mike văzu totul. Furnicile efectuară reluări instantanee, stop-cadre şi imagini asamblate pe care i le puseră la dispoziţie în vederea analizei. Numărară morţii şi viii din ambele tabere. Douăzeci şi doi de monştri ucişi. Paisprezece puşcaşi. Toţi rămaşi în memorie pe veci.

Mai erau în viaţă patru oameni-insectă. Doi dintre ei erau răniţi. Îi urmăreau pe ultimii doi puşcaşi.

Trecuse mai puţin de un minut de când prima suliţă îl străpunsese pe Dylan.

Black avea un pistol. Îl purta la şold, într-un toc. Nu-l scosese. Era la o jumătate de metru de mâna stângă a lui Mike.

De ce intenţionase Olaf să ajungă la trupul lui Dylan? Ce voia? Arma puşcaşului era pe platformă, unde o scăpase, chiar lângă…

Furnicile îi arătară imaginea din trei unghiuri diferite. O văzuse când prima lance îşi atinsese ţinta, apoi când el o

apucase pe Jamie de antebraţ, şi în sfârşit când săriseră pentru a se adăposti.

Arma lui Dylan era chiar lângă telecomanda pentru detonatoare. Mike se uită în sus prin oţelul expandat şi desluşi cele două contururi la câţiva paşi în spatele Sashei.

Răsunară trei gloanţe rapide, altă rafală, şi unul dintre oamenii-insectă mugi. Altul căzu cu craniul făcut terci.

Lângă lăzile de scule, Jim Duncan urlă când o suliţă îi străpunse umărul şi-i intră în piept. Creatura răsuci lancea, sfâşiindu-l pe dinăuntru, însă fostul elev al lui Mike reuşi să-şi ridice puşca. Mantia omului-insectă se încreţi, lovită de nouă gloanţe. Cei doi se prăbuşiră împreună.

Mai rămăseseră doi oameni-insectă şi un puşcaş marin. Potrivit numărătorii lui Mike, ultimul supravieţuitor era Banner, iniţiala J. Conform ecusonului ei, era sergent şi avea grupa sangvină O pozitiv.

Mike îi arătă lui Jamie telecomanda. Deschise larg degetele de două ori şi rosti neauzit „Bum!”. Jamie înţelese. El flutură apoi din mână spre Sasha. Mişcarea atrase privirea femeii şi Mike îi repetă gestul simplu. Încuviinţă şi ea din cap.

Undeva pe podeaua sălii, sergentul J. Banner trase două rafale şi muri urlând.

Mai rămăseseră doi oameni-insectă, poate unul singur.

Mike îşi folosi degetele pentru a mima alergarea, arătă spre sine, apoi spre partea îndepărtată a nivelului principal. Avea să alerge spre butelii, departe de uşă. Femeile puteau să înşface telecomanda şi să fugă.

Se întinse şi scoase din toc pistolul lui Black. Era mai greu decât crezuse. Se răsuci, o sărută pe Jamie pe frunte şi, dintr-un salt, se ridică în picioare.

Mai rămăseseră două creaturi. Una avea gluga trasă pe cap. Cealaltă îl fulgeră cu trei ochi strâmbi.

Niciuna nu schiţă vreo mişcare ca să-l urmeze.

Mike auzi sunet de paşi pe nisip. Ceva împinse spre el, prin aer, mirosul deşertului. Şi odată cu acesta mai simţi un miros.

Toţi gândacii dispăruseră acum. Nu zărea niciunul,

nicăieri. Fugiseră toţi, urmând instrucţiunile primare din creierele lor nedezvoltate.

Mike se întoarse.

Prin portal venea altceva.

51

Furnicile munceau nebuneşte. Numărau, catalogau şi cuantificau. Îi dădeau mai multe detalii decât ar fi vrut să ştie.

Braţul creaturii se întinse în jurul primului inel. Avea şase degete ca nişte cabluri, fiecare dintre ele cu câte şapte articulaţii. Se înfăşurară complet, ca nişte tentacule, în jurul inelului larg. Mâna se afla la capătul unui braţ lung, plin de suturi. Mike număra două coate pe membrul acela.

O a doua mână se întinse şi prinse partea opusă a portalului. Apoi a treia mână ieşi din inele ca să apuce lângă cea dintâi.

Jamie se îndepărtă în grabă de rampă şi aproape că se izbi de Mike. Sasha făcu la fel şi ajunse în apropierea trupului străpuns al lui Olaf. Se îndepărtă, însă creatura de pe platformă îi reţinu privirea.

— Ce dracu-i asta?!

Silueta slăbănoagă se târî prin portal. Era înaltă, cu prea multe articulaţii la braţe şi la picioare. Mike văzu pe fiecare membru nişte brasarde negre, zdrenţuite. Îi trebui un moment până să identifice liniile ca fiind suturi. Văzu firele grosolane, iar furnicile scoaseră o imagine a mantiei omului-insectă.

Membrele nu i se îndoiau. Unduiau ca nişte şerpi, căutând prăzi în lume, târând în urma lor un trunchi încovoiat.

Creatura se trase prin portal şi se ridică pe platformă cât era de înaltă.

Fiecare picior era format din mai multe membre prinse laolaltă, cap la cap, pentru a forma unul singur, lung, şi avea trei genunchi. Braţele fuseseră reconstruite în acelaşi fel, cu câte două coate ce duceau la un umăr umflat, acoperit de suturi. Un al treilea braţ era cusut sub axila dreaptă a creaturii. Torsul arăta ca două corpuri aşezate unul peste altul, cu altă linie de fire grosolane acolo unde şoldurile întâlneau umerii. Avea cinci sfârcuri şi două

ombilicuri. Mike nu putea fi sigur, dar i se păru că gâtul avea vertebre suplimentare. Capul îi părea minuscul pe un trup atât de mare.

Furnicile scoaseră diverse imagini anatomice, dar se blocară pe măsură ce datele contradictorii îi dădeau de înţeles lui Mike cât de imposibilă era creatura aceea. O astfel de arătare nu se putea deplasa. Nu putea trăi.

Ea se legănă o clipă pe platformă şi se uită în jur. Respiră de câteva ori, lent şi şuierător, după care scoase un clic, la fel ca omul-insectă din dimineaţa aceea. Apoi îşi întoarse faţa spre ei.

Părea să fi fost cândva om. Buza superioară îi fusese tăiată într-o duzină de fâşii subţiri şi semăna cu o mustaţă din tentacule cărnoase. Părul îi fusese smuls şi doar cicatrici şi cruste acopereau ţeasta cheală. Una dintre nări fusese spintecată până la şaua nasului.

Ochiul drept nu mai exista. Două sfere ca nişte mărgele se iveau din carnea vie a găvanului. Buzele i se întinseră într-un zâmbet ce dezveli dinţii umani. Dinţi obişnuiţi, normali, pe o faţă de monstru.

Resturile croasantului pe care îl mâncase cu câteva ore în urmă se învârtejeau în stomacul lui Mike. Furnicile se agitau şi se înfruntau în mintea lui, căutând un punct de referinţă. Unica parte stabilă, unica parte care nu se străduia să găsească ceva logic în monstrul ilogic, era concentrată asupra detonatorului. Mike nu se uită la el. Nu voia să atragă atenţia asupra lui.

Monstrul slăbănog privi în urmă şi scoase un sunet ciudat, între râs nervos şi lătrat. Prin portal intră altă creatură deformată, purtând mantie şi înarmată cu o suliţă. Apoi încă una. Şi încă una.

Arătarea îşi concentră atenţia asupra lui Mike şi se aplecă în faţă. Cele două mâini drepte dădură drumul inelului. Se balansă pe braţul stâng şi părăsi platforma. Ateriză pe cadavrul lui Black şi ceva trosni în corpul căpitanului.

În timp ce se îndepărta, încă doi oameni-insectă intrară prin portal.

Omul peticit se înălţă ameninţător deasupra lor. Mike

văzuse expresia aceea la copii în cantină. Şi la animale de companie, când era ora mesei. El culese pistolul din mâna lui Mike, ţinu arma în degetele cu gheare lungi şi o aruncă în staţia de lucru.

Îşi mută după aceea privirea spre Jamie şi Sasha. Adulmecă de două ori aerul din jurul lor, iar ceea ce-i mai rămăsese din nas se încreţi. Se uită la trupul lui Olaf, proptit în suliţe, şi trecu unul dintre degetele sale subţiri, ca de păianjen, peste scalpul mortului. Se îndreptă spre Weaver, o atinse şi o examină, după aceea îi duse la tâmplă un deget îngherat şi-i răsturnă corpul în balta de sânge din jur.

— Măi, măi, măi, zise.

Vorbea sâsâit şi glasul păru filtrat de buzele tăiate, deşi Mike nu era sigur dacă efectul se datora buzelor sau unei oarecare… preţiozităţi a vocii. O încercare de a suna corect şi important. Vocea aspră lăsa impresia că arătarea nu vorbise – sau poate nu vorbise engleza – de mulţi ani.

— Pare să fie o zi minunată.

Se îndreptă şi îşi înfăşură braţele în jurul pieptului. Capul i se lăsă pe spate şi se uită la ei în lungul nasului necrozat. Scoase câteva clicuri, asemenea oamenilor-insectă, de parcă ar fi revenit la un limbaj mai confortabil.

Una dintre creaturi scrâşni din dinţi. Trei dintre cele de pe platformă se întoarseră spre inele. Sunetul de bandă adezivă sfâşiată umplu din nou nivelul principal. Cele patru încărcături se desprinseseră. Una dintre ele se rupse în două, iar omul-insectă adulmecă materialul expus, împunse cu o gheară plastilina albă.

Omul peticit mai scoase un sunet şi siluetele în mantii se făcură nevăzute prin portal cu explozibilii.

Telecomanda se afla în continuare pe platformă. Fusese lovită şi îndepărtată din cale, astfel că acum era mai aproape de baza inelelor, însă părea întreagă. Şi puşca lui Dylan fusese mişcată din loc, iar patul îi era destul de aproape de telecomandă, astfel încât, la o privire fugară, să poată părea un singur obiect.

Totuşi, pe inele nu mai erau încărcături. Una dispăruse şi

patru fuseseră luate. Weaver nu avusese timp să monteze încărcătura de rezervă. Mike nu ştia ce se întâmplase cu ea. Sau dacă avea montat un detonator. Văzuse cândva un scurt videoclip despre C4 şi ştia că are nevoie de un detonator. Focul sau gloanţele n-o puteau exploda. Poate că şi omul peticit ştia asta.

Mintea începu să-i caute scenarii şi soluţii posibile. Furnicile înşirară obstacole şi avantaje. Patru oameni-insectă rămaşi în sală, gândi Mike, şi făptura înaltă. Iar ei erau doar trei. Plus o grămadă de echipamente militare pe care nu ştiau să le folosească.

Reţinu trei variante. Nu avea resurse pentru niciuna dintre ele.

Sasha se târî, încercând să li se alăture. Unul dintre oamenii-insectă îi dădu ocol, pentru a o flanca. Sângera din umărul ridicat. Mai făcu un pas în direcţia lor, se întinse şi smulse suliţa din umărul lui Olaf. Cadavrul se înclină şi căzu cu zgomot la podea. Ochii îi erau pe jumătate deschişi.

Monstrul înalt se uită în jos la ei şi clipi din singurul ochi uman. Se deplasă în jurul lor. Se mişca aidoma unei caracatiţe, fiecare membru încovoindu-se şi întinzându-se ritmic.

Mike se întoarse să-l privească. La fel făcură şi Jamie şi Sasha. Încercară să păstreze distanţa faţă de creatura cusută din bucăţi şi Mike lovi ceva cu călcâiul. Ajunseseră lângă trupul lui Black.

La mai puţin de trei metri de telecomandă.

— Ce norocos, sâsâi omul peticit printre buzele sfâşiate. Mai întâi să-l hrănim pe Marele Domn.

Se deplasă spre rampă, iar ei se retraseră din nou, mergând cu spatele către butelii. Creatura îi lăsă. Gura i se întinse într-o grimasă. Telecomanda dispăru din vederea periferică a lui Mike.

Apoi el clipi, iar când deschise pleoapele, lucrurile se schimbaseră.

Procesul de recunoaştere a tiparului interveni prompt. În copilărie se descurcase întotdeauna la jocul în care trebuia să depisteze diferenţele dintre două imagini similare.

Reuşea mereu să le rezolve în câteva secunde, mai repede decât ar fi putut scrie sau spune răspunsurile cu voce tare.

Avu nevoie de patru secunde să depisteze toate diferenţele de pe nivelul principal. La staţia de lucru, tapiţeria unui scaun se schimbase din verde-închis în bleumarin. Cu coada ochiului, văzu că acum erau trei lăzi de scule negre. În partea îndepărtată a camerei, pe perete apăruse o a doua lumină de avertizare. Şi…

Numără câteva secunde în plus. Unul câte unul, ceilalţi observară schimbările. Peticitul privea fix în spatele lor. Mike se uită peste umăr şi-l zări pe unul dintre oamenii-insectă studiind o a patra butelie cu azot care apăruse. Sasha se uita la scaune. Omul-insectă ce-i dăduse ocol îşi întoarse capul spre butelie pentru a vedea ce-i captase atenţia.

Jamie se uită la lumină, după care privirea îi alunecă spre…

— Uită-te la mine, îi şopti Mike.

Ea se întoarse şi se uită la obrazul lui, apoi la ochiul lui stâng. Inspiră profund de trei ori pe nas şi expirând şuierător în timp ce încerca să se controleze.

— Uită-te la lăzile de scule. Câte sunt?

— Ai văzut…

— Nu. Câte sunt?

Jamie înghiţi un nod.

— Patru. Trei negre şi cea argintie. Jamie clipi. Nu, stai. Acum e aurie. Cred că aurie cu margine neagră.

— Bine. Nu te uita la ea. Încearcă să-i spui şi Sashei să nu-i dea atenţie.

Jamie încuviinţă dând din cap şi se deplasă imperceptibil spre Sasha.

Mike se forţă să-l privească pe omul peticit. Acesta îl observă după o clipă şi-i susţinu privirea. Cei doi ochi mici erau doar puncte negre, însă ochiul uman se uita în jos la el. Pleoapa îi clipi lent, deliberat.

Bărbatul zărea inelele în vederea periferică. Nu chiar în coada ochiului, ci puţin mai sus, unde ar fi fost ora zece pe un ceas analogic. Monştrii nu priveau la inele când se

produsese schimbarea. Nu o făceau nici acum. În mintea lor, inelul era singurul loc din care nu aveau să apară probleme.

La ora paisprezece de pe ceasul imaginar reapăruse o bucată de bandă adezivă. Era lată de opt centimetri şi argintie pe albul-murdar al carcasei din plastic. Greu de observat printre piese de susţinere, furtunuri şi cabluri.

Mike putea să vadă încărcătura de C4 ieşind în relief între cele două inele.

52

Profesorul chemă furnicile. Toată viaţa le ţinuse închise, permiţându-le să iasă doar în grupuri. Acum avea nevoie de toate.

Mike trebuia să înceteze să mai fie Mycroft şi să devină Sherlock.

Furnicile rânduiră numeroase imagini, sunete şi date brute. Modelul la scară al nivelului principal crescu, se roti, se mări iar şi iar, pentru a-i oferi diverse detalii.

Alte furnici scoaseră din nou secvenţa din *Legea e lege,* chiar dacă nu era tocmai relevantă. Mike analiză momente şi imagini similare din filme şi din viaţa reală. Era destul de sigur că avea tot ce-i trebuia.

— Acelaşi plan ca înainte, îi şopti lui Jamie.

— Poftim?

— Tu nu eşti un prădător alfa, îi spuse Mike peticitului.

Creatura înaltă se întoarse dinspre Portalul Albuquerque şi clipi de două ori.

— Pardon? zise ea.

Pe Mike îl surprinse din nou preţiozitatea expresiei. Oricine ar fi fost omul peticit înainte, probabil că avusese rang înalt.

— N-am înţeles.

Mike încercă să se ridice pe vârfuri, pentru a părea ceva mai înalt. Gesticulă spre omul-insectă de lângă staţia de lucru.

— Nu eşti un prădător alfa ca ei. Atunci ce eşti?

Ochiul uman al peticitului se mişcă. Sprâncenele lipsite de păr se încruntară. Buzele spintecate se mişcară, formând cuvinte tăcute, incognoscibile. Lui Mike îi veni în minte imaginea unui peşte.

Apoi vietatea scoase câteva sunete plescăite. O clipă profesorul crezu că se sufoca. Văzu aceeaşi speranţă şi în ochii lui Jamie.

După care chicotitul se transformă într-un râs în toată regula.

— Serafimii nu sunt prădători alfa. Pieptul său făcut din bucăţi se umflă. Sunt şacalii ce aşteaptă întoarcerea leului. Praful de dinaintea nesfârşitei furtuni de nisip. Ei sunt mareea ce se înalţă înainte să apară talazul.

Recita cuvintele cu pauze şi accente. Rang înalt şi destulă infatuare, gândi Mike. Cadenţa îi amintea de bigoţii care citeau din Biblie, deşi nu recunoscu niciunul dintre pasaje.

— Aşadar, ce eşti?

Dihania deşirată desfăcu un deget lung şi-l duse la buzele crăpate.

— Am fost om, răspunse după o clipă. Un familist care credea că înţelege lecţiile congregaţiei sale. Acum sunt ca Enoh, înălţat să devin vocea Domnului meu şi să mă refac în chip divin cu carnea lui Charles şi Lucas, Howard şi Timothy.

Degetul se deplasă în jos pe braţul opus, atingând fiecare porţiune dintre suturi.

Furnicile căutară o referinţă la numele respective, înşirate în diferite ordini, dar nu găsiră nimic. Mike încuviinţă din cap şi numără până la şase. Nu întrerupse contactul vizual cu creatura.

— Încă o întrebare.

— Bineînţeles. Te rog să profiţi cât mai mult de timpul rămas până la venirea Domnului meu.

Mike îşi fixă privirea asupra ochiului uman.

— Ştii ce este propriocepţia?

Omul peticit clipi în direcţia lui. La fel făcură şi Jamie şi Sasha.

— E unul dintre puţinii termeni neurologici pe care îi ştiu, recunoscu Mike după o clipă. Unul dintre acele simţuri suplimentare de care nu auzi prea des. Înseamnă să ştii unde se află părţile corpului tău chiar şi când nu le poţi vedea. Ca atunci când poţi duce mâna la buzunarul din spate fără să te uiţi.

Creatura se înălţă ameninţătoare, iar Mike se îndepărtă cu trei paşi repeziţi. Însă menţinu contactul vizual. Cu coada ochiului, o văzu pe Jamie încordându-se.

— În cazul meu, continuă el fixând în continuare ochii hidoşeniei, mă ajută pentru că eu îmi pot aminti şi unde se află toate celelalte obiecte. Aşa încât pot sta mult timp cu lumina stinsă. Nu trebuie să mă uit la obiectele din jur ca să ştiu unde se află. Pot şi să ţintesc în felul ăsta.

Se întinse înapoi fără să se uite, luă de pe staţia de lucru pistolul lui Black şi trase spre ţinta din spatele lui.

Evenimentele îşi încetiniră desfăşurarea pe măsură ce Mike absorbi toate detaliile posibile.

Reculul îi smuci încheietura mâinii, dar furnicile îi arătară diagrame şi unghiuri şi el ţinti din nou.

Peticitul îşi mută privirea după prima împuşcătură. Scoase un răcnet. Stropi de salivă îl împroşcară pe Mike în faţă când trase a doua oară. Îl auzi pe unul dintre oamenii-insectă – serafimi – şuierând în spatele lui.

Cel de lângă buteliile cu azot.

Jamie tresări la auzul focurilor de armă şi făcu un salt înainte. Sasha era la câţiva paşi în urma ei.

Creatura înaltă îl împinse pe Mike la a treia împuşcătură. Trecu prin faţa lui.

Singurul om-insectă de pe platformă ridică unul dintre braţe. Cel cu suliţa. Pregătit s-o arunce, îi fixa pe rând pe Mike şi pe Jamie, alegând o ţintă. Mike auzi în spate un şuierat mai puternic. O adiere rece îl lovi în spinare. Se încordă şi se îndepărtă de butelii. Îndreptă pistolul spre serafimul de pe platformă.

Celălalt serafim de lângă staţia de lucru mai îndepărtată, cel cu braţul rănit, mârâi spre el. Se întinse după suliţa ce-o străpunsese pe Sann, însă mişcările îi erau lente.

Jamie păşi pe rampă.

Mike mai făcu un pas şi apăsă trăgaciul de încă două ori. Primul glonţ perforă mantia şi-l lovi pe serafim în coapsă. Al doilea trecu prin mantie şi dispăru prin inele, în timp ce serafimul azvârli lancea.

Buteliile cu azot explodară.

Nu se simţi căldură, ci un suflu de aer îngheţat care-l izbi pe Mike de staţia de lucru îndepărtată, salvându-i astfel viaţa. Suliţa ce zburase spre pieptul lui fu abătută puţin şi-l

atinse în flanc, sub braţ. Forţa şi viteza loviturii îi zdrobiră osul. Coastele i se aprinseră de durere şi de fierbinţeală. Lancea îi spintecă haina, carnea şi muşchii.

O bucată de metal îl lovi puternic în spate, iar a doua îi crestă gamba.

Mai trecu o secundă. Bărbatul îşi simţea coastele de parcă sub piele ar fi avut sticlă sfărâmată. Îşi putea imagina aşchii de os desprinzându-se şi frecându-se între ele. Sângera. Braţul în care ţinea pistolul îi tremura. Nu ştia cum reuşise să nu-l scape.

Un frison îi străbătu trupul, ca şi cum ar fi intrat într-o apă rece. Putea fi din cauza aerului rece sau a pierderii de sânge. Nu era sigur.

Jamie zăcea răşchirată pe rampă. Mike nu văzu urme de sânge. Aşteptă încă o secundă şi o văzu că respiră. Nu o zări nicăieri pe Sasha şi bănui că fusese doborâtă pe cealaltă parte a rampei.

Serafimul de pe platformă se ridică în patru labe. Sângele negru i se scurgea dintr-o tăietură în partea laterală a corpului. Ochiul mare îi era o alveolă umedă. Cei doi mai mici se uitară la el, apoi în jos spre Jamie. Gura i se deschise, dezvelindu-i mulţimea de colţi înguşti.

Mike ridică braţul în care ţinea pistolul şi trase de două ori. Explozia încă îi răsuna în urechi, aşa încât detunăturile se auziră înfundat şi neclar. Ambele gloanţe loviră arătarea în tors, dar fără să atingă o zonă vitală. Creatura mai scoase un clic mârâit şi se ghemui mai mult. Îi amintea lui Mike de un câine pregătindu-se de atac.

Apoi un braţ se frânse sub el şi se prăbuşi pe platformă. Mantia se răsfiră în jurul său şi rămase nemişcată.

Cel puţin doi serafimi muriseră. Poate trei.

Mike îşi lăsă greutatea pe staţia de lucru şi încercă să-şi recapete echilibrul. Genunchii îi tremurau. Părea că deveniseră nişte articulaţii sferice, iar corpul lui avea nevoie de timp pentru a-şi da seama cum funcţionau. Şi şoldurile îi păreau desprinse de restul trupului. Partea laterală o simţea foarte umedă, deşi nu era chiar aşa dureroasă şi era destul de sigur că avea să intre în stare de

şoc.

Vederea i se înnegură. Crezu că îşi pierde cunoştinţa, apoi îşi dădu seama că era o umbră.

Omul peticit se înălţa ameninţător, mârâind ceva. Mike nu desluşi nimic şi-i era imposibil să citească de pe buzele sfâşiate. Bucata de metal curbată, de dimensiunea unui Kindle, înfiptă în umăr avea pe ea o parte dintr-o etichetă verde de avertizare. De-a lungul umărului, şase suturi se rupseseră. Îi dispăruseră trei degete de la mâna suplimentară, iar întregul membru îi scânteia, acoperit de chiciură.

Se întinse şi-i apucă arma. Degetele lungi i se înfăşurară de două ori în jurul bicepsului. Mike simţi prin mânecă nodurile cusăturilor. Peticitul smuci brusc şi durerea arzătoare din flancul bărbatului explodă. Degetele îi scăpară pistolul.

Cu coada ochiului, o văzu pe Jamie sărind peste serafimul mort de pe platformă şi înşfăcând telecomanda. Manipulă o clipă comenzile şi apăsă cu forţă, apoi din nou. Mike se crispă. Femeia apăsă din nou telecomanda şi ceva ţăcăni. Pe încărcătura pe jumătate ascunsă licări o lumină.

Peticitul mârâi din nou şi-i dădu drumul lui Mike. Un junghi incredibil de dureros îi străbătu coastele. Tăietura de la picior îl ardea. Bandajele înfăşurate peste abdomenul rănit se simţeau calde şi umede. Se sprijini de staţia de lucru, străduindu-se să rămână în picioare.

Creatura deşirată se îndreptă spre inele.

Unul dintre serafimii supravieţuitori apăru târându-se de după staţia de lucru. Gluga mantiei îi era ferfeniţită şi din craniu îi ieşea o bucată de metal. Pe faţă îi curgea sânge negru. Peticitul mârâi şi clicăi în direcţia lui, iar serafimul încercă să-l urmeze.

Jamie îi văzu venind. Puse telecomanda sub braţ şi ridică arma lui Dylan, luptându-se o clipă cu greutatea ei.

Serafimul ridică ghearele şi mârâi. Tălpile îi răsunară pe rampă. Peticitul mai făcu un pas mare spre femeie.

Jamie se uită la ei, apoi la Mike.

După care se întoarse şi se năpusti prin portal.

PUSTIUL DE LA CAPĂTUL TUTUROR LUCRURILOR

53

Jamie ateriză cu picioarele pe nisipul zgrunţuros şi se împletici. Trecuse prin portal de vreo patruzeci de ori, dar întotdeauna fusese aceeaşi experienţă – era ca o trecere dintr-o cameră în alta pe platforma de oţel. Dacă nu ţinea cont de alte puncte de referinţă, părea aproape firesc.

Acum era în exterior.

În exteriorul a ceea ce rămăsese din Zona B.

O luă la fugă şi alergă aproape un minut. Simţea adrenalina pompând. Nu ştia dacă peticitul avea să vină după ea. Se strădui să înainteze pe nisip până când bătăile inimii îi încetiniră.

Deşertul se întindea în faţa ei – nisip cât vedea cu ochii, presărat de bolovani şi de petice de iarbă ofilită. La câţiva metri era un fel de tufiş ce nu părea să fi văzut apă de zece ani.

Deasupra, soarele atârna pe cer ca un tăciune aproape stins. Ştia că *atârnat* era cuvântul potrivit. Soarele acesta era obosit, aproape epuizat, secătuit de toată forţa şi puterea lui. Era roşu şi lipsit de strălucire, nu avea galbenul strident cu care era ea obişnuită.

Se uită în spate şi zări pliul, o gaură în aer, înceţoşată pe contur.

Imediat dincolo de el putea zări conturul unui set de inele ce se înălţau pe nisip şi sfărâmături de beton. Jamie înţelese că platforma putea fi încă acolo, la vreo jumătate de metru sub suprafaţa acelui deşert ciudat.

Rămase locului o clipă, încercând să se concentreze asupra marginii fisurii, ignorând inelele, însă ochii continuau să i se abată. Era ca şi cum ar fi încercat să focuseze asupra unei părţi dintr-o iluzie optică. Partea la care se uita se stabiliza, dar totul din jur se înceţoşa şi se rotea mai repede.

De cealaltă parte a pliului încă putea să vadă o porţiune întinsă din nivelul principal. Omul-insectă mort zăcea pe platformă. Dincolo de el se zăreau staţiile de lucru şi

podeaua din beton, puşcaşii morţi, cadavrul străpuns al lui Olaf şi o grămadă de lăzi de scule.

Şi serafimul ce se târa pe rampă.

Şi omul peticit care o săgeta cu privirea.

Jamie se îndepărtă de gaură. Nisipul scrâşni sub tălpile ei. Nu părea în regulă. Era prea aspru şi prea cenuşiu.

Se întoarse şi mai alergă câţiva metri.

În depărtare, să fi fost trei kilometri, putea zări canionul din spatele Zonei B. Ea şi Bob merseseră o dată acolo în drumeţie, pentru a privi de sus clădirile de birouri şi depozitele din zonă. Bob insistase că una dintre construcţii aparţinea unui grup guvernamental anonim care avea ca atribuţie monitorizarea activităţii lor.

În apropierea canionului se vedeau patru puncte. Oamenii-insectă cu încărcăturile de C4. Nu putea fi sigură de la distanţa aceea, însă avu impresia că se îndreptau în cealaltă direcţie.

Aerul îi mângâie faţa şi mâinile. Îşi dădu seama că până în momentul acela nu simţise nicio adiere, aerul părând la fel de lipsit de viaţă ca deşertul. Nicio briză, nici cea mai mică diferenţă de temperatură.

Auzi un mormăit în spate şi se răsuci.

Sasha se ridică din nisip şi se îndepărtă de pliu în patru labe. Scuipă o gură de ţărână şi păşi nesigur pe suprafaţa deşertului. În mâini ţinea strâns arma unui puşcaş.

Apoi ridică privirea şi se holbă la Jamie.

— Slavă Domnului! spuse ea.

Se apropie împleticindu-se. Pentru o clipă, căzură una în braţele celeilalte.

Jamie o depărtă după aceea puţin, ca s-o privească.

— Eşti bine?

Sasha aprobă din cap şi îşi frecă maxilarul.

— Nu ştiam că va arunca buteliile în aer.

— Nici eu.

— Am fost lovită de un ştuţ. Noroc că nu mi-a rupt falca.

— De ce-ai venit după mine?

— Nu erau prea multe opţiuni, răspunse Sasha uitându-se peste umăr. După ce-ai plecat, slăbănogul ăla imens a

pornit după mine. Privi în jur, la întinderea pustie. Futu-i…

— Nu acum.

— Şi nu aici, încuviinţă Sasha. Ridică ochii spre soarele stins. Ultimele zile ale lui Krypton. Unde dracu' suntem?

Era o pustietate aridă ce se întindea cât vedeai cu ochii. La orizont se zăreau dealuri şi munţi, dar până şi aceia păreau lipsiţi de viaţă. Singurele culori vii erau portalul în spaţiu şi tricoul WALKING RED al Sashei.

— Cred… zise Jamie, cred că aşa arată lumea fără noi.

— Lumea fără oameni?

— Lumea fără nimic. Cred că Mike avea dreptate. Totul a fost devorat. Totul, adăugă ea arătând soarele.

Sasha clătină din cap.

— Ai setat explozibilul?

— Aşa cred. Nu putem rămâne aici. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— Da, dar ce facem… Rahat! Se uită dincolo de Jamie, în direcţia canionului. Ăia sunt oamenii-insectă?

— Probabil.

— Trebuie să plecăm înainte ca ei…

Aerul undui din nou. Se întoarseră amândouă.

Omul-insectă rănit se târa spre ele în patru labe. Se opri, trase adânc aer în piept şi se sculă în două picioare. Capul i se înclina înainte şi înapoi, uitându-se când la una, când la cealaltă.

Mârâi şi îşi arătă colţii numeroşi.

Jamie se retrase, împleticindu-se în nisip. Apoi îşi dădu seama că avea în mână o greutate – puşca.

O ridică din nou. Nu era sigură de ce nu trăsese înainte şi se întrebă dacă nu cumva rămăsese fără gloanţe. Sau poate exista vreo piedică de siguranţă. Oare puştile aveau piedici de siguranţă?

Se întrebă dacă omul-insectă avea să fie intimidat de armă.

Nu părea îngrijorat. Continuă să înainteze prin nisip în direcţia lor, flexându-şi ghearele. Sporovăia în silabele plescăite şi clicăite ale celeilalte limbi, iar ceva din ritmul sunetelor făcea să pară o rugăciune sau un psalm.

Jamie agită arma.

— Stai pe loc! strigă ea. Nu te apropia.

Paşii creaturii ridicau fuioare de praf din solul arid. Mantia plutea în jurul corpului. Tânăra vedea cusăturile grosolane.

Jamie apăsă trăgaciul. Părea însă înţepenit, de parcă s-ar fi blocat. Mai făcu un pas în spate. Cu coada ochiului, o văzu pe Sasha făcând la fel.

Se uită în jos şi întoarse arma. În lumina slabă, văzu pe lateral o pârghie metalică. O linie ce trecea prin ea arăta spre cuvântul SIGURANŢĂ. O împinse cu degetul mare şi linia se roti cu nouăzeci de grade, în dreptul cuvântului SEMI.

Apăsă iarăşi pe trăgaci şi de data asta puşca bubui. Îi zvâcni în mâini şi un glonţ lovi nisipul în faţa omului-insectă. Acesta sări în spate, săgetând-o cu privirea.

Rugăciunile monotone încetară. Creatura porni din nou, încet, spre Jamie.

Ea ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Alt glonţ atinse pământul la vreo treizeci de centimetri de făptură.

Omul-insectă o ignoră.

Jamie ştia că există o modalitate de a trage mai multe gloanţe, dar nu îndrăznea să coboare privirea pentru a studia arma.

Un răget străpunse liniştea. Sasha ridicase arma ei şi trase succesiv două rafale de câte trei gloanţe. Proiectilele muşcară nisipul, apoi sfâşiară mantia din piele. Omul-insectă se răsuci şi se împletici. Braţele i se agitară prin aer, zvâcnind spre femei, deşi se afla la cinci metri de ele.

Sasha apăsă trăgaciul până când goli încărcătorul.

Pocitania se clătină un moment şi se prăbuşi aproape fără zgomot pe spate. Degetele îi zvâcniră, iar falca se încleştă. Omul-insectă rămase nemişcat.

Sasha se holbă la cadavru. Îşi ţinu puşca îndreptată spre el şi respiră adânc, şuierător, de cinci ori. Clipi de două ori.

Jamie îşi înăbuşi impulsul de a ţipa.

Urlă însă altcineva. Era un sunet îndepărtat, străin, atenuat de întinderea deşertului. Strigătul nu se rostogolea pe suprafaţa nisipului, cât mai degrabă aluneca pe ea, lipit

aproape de sol.

Oamenii-insectă se întorceau dinspre canion. Toţi se lăsaseră în patru labe şi alergau agitându-şi în aer braţele suplimentare înarmate cu suliţe lungi.

Semănau cu nişte centauri deformaţi, dar se deplasau ca nişte gândaci. Ca nişte gândaci uriaşi.

Jamie aruncă o privire spre Sasha.

— Mai ai gloanţe?

— Nu cred.

— A durut?

— Da, chicoti Sasha, cred că l-am omorât.

— Nu, spuse Jamie, pe *tine* te-a durut? Braţul.

— Despre ce vorbeşti?

Amândouă se uitară în jos la mâinile neacoperite ale Sashei.

Jamie simţi un fior pe şira spinării.

— Ce s-a întâmplat cu suturile tale?

— Cu ce?

Se uită spre pliul din spaţiu.

— De unde ai luat puşca?

— Poftim?

— De unde ai luat-o?

Sasha ridică din umeri.

— De la… nu ştiu cum îl cheamă… de la un genist. Era pe platformă, aşa că am înhăţat-o înainte să plonjez încoace.

— Nu, zise Jamie clătinând din cap, eu am înşfăcat-o pe aia de pe platformă.

Se holbară pentru o clipă una la cealaltă. Ochii le căzură pe armele identice pe care le ţineau.

— Futu-i! făcu Sasha. Nu din nou.

Făpturile-insectă urlară în depărtare. Sunetul o duse pe Jamie cu gândul la oameni flămânzi sau la animale hămesite. Nu era un strigăt care să dea de înţeles că ar fi fost dispuse să ia prizonieri.

Dacă ea calculase corect, oamenii-insectă făcuseră aproape cinci minute până la canion. Iar la întoarcere se mişcau mult mai repede. Doi dintre ei îşi foloseau braţele suplimentare pentru a-şi agita suliţele în aer. Ceilalţi le

ţineau aproape de umeri.

— Chiar *trebuie* s-o ştergem de-aici, spuse Jamie.

— Unde?

— Înapoi prin portal. Jamie îşi îndreptă spre cadavru puşca descărcată, apoi spre creaturile ce se apropiau. E mai sigur acolo şi nu cred să avem la dispoziţie mai mult de două-trei minute până să detoneze explozibilii.

Făcu câţiva paşi spre gaura ce licărea.

Sasha nu o urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt deja acolo.

— Poftim? Jamie se uită prin pliu. Da, ea este acolo, dar tu eşti aici. Iar acum noi trebuie să mergem acolo.

— Dar dacă eu o să… Sasha flutură pistolul-mitralieră spre gaura din spaţiu. Dacă noi o să anulăm totul sau ceva de genul ăsta?

Jamie se opri.

— N-o vei face.

— De unde ştii?

— Va fi ca în cazul merelor, lăzilor de scule sau al gogoşilor. Vor fi pur şi simplu mai multe exemplare din persoana ta.

— La naiba!

Oamenii-insectă răcniră din nou, însă acum tonul era diferit. Optimist. Părea aproape… fericit.

Se opriseră la jumătatea întinderii deşertului şi se părea că se aruncau ei înşişi la pământ. Plecându-şi capetele, îngenunchind. Braţele li se întinseră spre Jamie şi Sasha.

Spre ceva de dincolo de ele.

Jamie se uită în spatele lor ca să verifice dacă omul peticit ieşise prin portal. Însă nisipul grosolan din faţa inelelor era pustiu, la fel şi platforma de oţel din cealaltă parte.

Sasha aruncă o privire înapoi spre oamenii-insectă, întinşi în continuare pe pământ, după care făcu câţiva paşi spre dreapta, în nisip. Alţi paşi o purtară peste şirul de bolţari ce alcătuiseră zidul din Zona B, oferindu-i o imagine clară a pustiului ce se întindea dincolo de pliu. Nimic altceva decât

petice de iarbă uscată…

— Doamne Dumnezeule! şopti ea.

Jamie înaintă încet peste nisip, ca să vadă ce ascunsese pliul.

Ceva se mişca prin văzduh. La început se gândi că era un avion; dar îşi dădu seama că era imposibil chiar şi în condiţiile distanţelor ciudate ale deşertului. Era prea departe. Prea mare.

Şi era viu.

54

La prima vedere, îi amintea lui Jamie de un documentar despre balena-cu-cocoaşă în care uriaşele mamifere alunecau spre camera de filmat. Chiar văzute din faţă, transmiteau impresia de masă şi de mărime. Iar chipurile lor erau întotdeauna paşnice, aproape zâmbitoare.

Ceea ce venea prin văzduh spre cele două femei transmitea aceeaşi impresie de masă, dar şi de ostilitate. De pericol. Furia emana din el asemenea căldurii. În locul unui zâmbet de balenă, faţa îi era acoperită cu blană groasă sau cu un fel de coamă, neclară din cauza distanţei.

Fiinţa uriaşă se deplasa folosindu-şi aripile. Bucăţi enorme de carne întinse pe o structură osoasă – membrele unui liliac la o scară absurdă. Jamie văzuse asemenea aripi în *Urzeala tronurilor,* dar până şi acelea păreau mici prin comparaţie.

Când aripile enorme băteau, nori de praf şi de nisip se împrăştiau peste deşert. Un copac scheletic fu despicat de suflu, iar resturile se rotiră în aer şi se împrăştiară în spatele creaturii.

Asta o ajută pe Jamie să-şi facă o idee asupra dimensiunii monstrului. Se afla la şapte-opt kilometri depărtare. Orice ar fi fost, era mai mare decât un jumbo-jet. Era *imens.*

— Prădători alfa, şopti Sasha palidă la faţă.

Venea spre ele. Spre pliul din spaţiu.

În depărtare, oamenii-insectă se tânguiau şi strigau.

— Hai să plecăm de-aici, zise Jamie.

Sasha nu se clinti.

— Hei!

Buzele Sashei se întredeschiseră moi. Scăpă puşca din mână şi se clătină spre înainte. Ochii i se căscară şi mai mult, privind făptura înaripată. Una dintre vinişoarele ce-i străbăteau albul ochiului se umflă şi se sparse. Roşul se împrăştie pe suprafaţa albă.

Aripile de dragon coborâră iarăşi. De data aceasta, Jamie simţi mişcarea aerului. Nisip şi praf de beton de la

dărâmături îi biciuiră faţa şi braţele. Creatura deja redusese distanţa cu o treime.

— Sasha! strigă Jamie apucând-o de braţul moale şi trăgând-o către ea.

Cele două tinere se împleticiră în nisip şi căzură. Sasha se rostogoli câţiva paşi în josul unei dune mici şi arătarea dispăru în spatele lor.

Se eliberă din strânsoarea lui Jamie.

— Ai auzit? întrebă ea. Ai auzit şi tu?

— Ce s-aud?

Sasha se uită peste umăr la monstrul din văzduh, apoi îşi mută privirea la fel de repede. Ochiul îi era injectat de sânge.

— Îi este foame, spuse ea. La dracu', a vorbit. E atât de flămândă…

— A vorbit?

Sasha îşi apăsă palma peste ochiul congestionat.

— Îi este foarte foame, repetă ea.

Auzeau zgomotul aripilor uriaşe, care băteau aerul ca nişte tobe. Vântul era constant acum. Jamie trebui să mijească ochii pentru a-i feri de praf şi de nisip.

— Trebuie să mergem, zise ea. Trase cureaua şi puse puşca pe umăr. Era aproape sigură că mai avea gloanţe. Trebuie să mergem înainte să explodeze bomba.

Sasha se lăsă ridicată în picioare.

— Da, spuse ea închizând ochii şi ferindu-se de pietricelele ridicate de suflu. Da, haide.

Traversară încet întinderea pustie, întorcându-se spre zidul distrus din Zona B. Nisipul îngropase deja jumătate din omul-insectă mort, iar vântul continua să arunce peste el şi mai multă ţărână. Dincolo de cadavru, la nici zece metri distanţă, Sasha văzu strălucirea pliului din jurul inelelor.

Altă rafală de vânt cu nisip le opri din drum când monstrul de pe cer bătu din nou din aripi şi produse un vârtej de moloz. Îşi feriră ochii şi se aplecară una spre cealaltă.

Când ridicară capetele, prădătorul alfa acoperise cerul în faţa lor. Era la mai puţin de un kilometru şi jumătate. Avea

probabil o anvergură a aripilor de trei sute de metri. Aripile i se ridicau lent în sus, asemenea cuiva care se întinde dimineaţa în pat.

Partea anterioară a creaturii, despre care Jamie crezuse că era faţa, avea un mănunchi de tentacule ce se întindeau şi se răsuceau într-un dans continuu. Cele mai multe păreau să aibă cincisprezece metri lungime, însă vreo şase dădeau impresia că sunt de trei-patru ori mai lungi. Două dintre cele lungi lăsau urme adânci în nisip în timp ce vietatea înainta prin aer.

Sub fiecare aripă, Jamie zări picioare subţiri, sau poate erau braţe, strâns lipite de trup, aşa cum ţin păsările de pradă picioarele în timpul zborului. Încovoiate şi lipite de corpul gigantic, îi aminteau de un Tyrannosaurus rex, cu braţele lui mici.

Aripile atinseră punctul maxim de înălţime, pe urmă se lăsară din nou.

Rafala puternică de curent despică deşertul în jurul lui Jamie şi al Sashei. Se prinseră din nou una de alta şi închiseră ochii. Nisipul le sfâşie hainele şi pielea şi li se prinse în păr. Jamie se dezechilibră şi făcu un pas în spate, târând-o pe Sasha după ea. Apoi mai făcu un pas. Şi încă unul.

Pământul îi fugi de sub tălpi. Mâna îi alunecă pe braţul Sashei. Se ţineau de încheieturi, de mâini, de degete, apoi îşi dădură drumul. Jamie riscă să deschidă ochii şi o văzu pe Sasha rostogolindu-se pe nisip. Vântul le luase pe amândouă pe sus.

Iar în acea jumătate de secundă ceva ocultă soarele.

Prădătorul alfa trecea pe deasupra lor. Era interminabil, asemenea mărfarelor ce hodorogeau în miez de noapte pe lângă apartamentul în care locuise Jamie după facultate. Când dădu să închidă ochii pentru a-i feri de vârtejul de praf, zări unul dintre tentacule brăzdând nisipul. Era ca un trunchi de copac din carne şi muşchi.

Apoi furtuna de nisip o trânti într-o dună şi vântul se năpusti asupra ei. Rămase fără aer, iar gura i se umplu de ţărână, care, amestecându-se cu saliva, se transformă în

clisă. Încercă să o scuipe printre respiraţii şuierătoare.

Jamie îşi acoperi gura şi nasul. Simţi cum nisipul se adună în jurul ei. Duna alunecă, ameninţând să-i îngroape şoldurile şi picioarele. Îi intră în blugi şi în tenişi. Scutură nisipul, care i se adună în poală. Cu ochii închişi, încercă să se ridice, însă greutatea nisipului şi vântul o culcară din nou la pământ.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Se forţă iarăşi să se ridice şi de data asta reuşi. Vântul se domoli. Rafala de nisip se transformă într-un răpăit pe hainele şi pielea ei.

Îşi şterse nisipul de pe gene şi riscă să deschidă ochii.

Creatura de pe cer trecu mugind. Coada lungă i se legăna într-o parte şi alta în văzduh. Aripile coborâtă din nou, înălţând încă un val de nisip, însă ajunsese deja destul de departe, încât pe Jamie o atinseră numai câteva fire de nisip, ca într-o zi vântoasă la plajă.

Se uită după Sasha. Nici urmă de ea. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să strige, dar se opri. Dacă prin preajmă erau mai mulţi oameni-insectă? Aruncă o privire peste umăr. Dacă atrăgea atenţia prădătorului alfa?

Îi trecu prin minte imaginea tentaculului ce se târa pe nisip. Îl văzu descoperind-o pe Sasha pe jumătate îngropată în nisip, înfăşurându-se în jurul ei, ridicând-o…

— Sasha!

Strigătul se pierdu pe întinderea pustie. Nu se auzi niciun ecou. Jamie privi în jur şi strigă din nou.

Ceva roşu aprins ieşi din nisip la vreo zece metri de ea. Sasha se ridică în patru labe şi tuşi, scuipând nisip, apoi se aşeză pe călcâie.

Jamie se clătină, apropiindu-se de ea.

— Of, Doamne, zise. Am crezut că te-a mâncat.

— Eu am crezut că te-a înşfăcat. Probabil că nenorocitul ăla de tentacul a trecut chiar printre noi.

Jamie o ajută să se ridice în picioare.

— Eşti gata să plecăm de-aici?

— La naiba, sigur că da.

Jamie se uită în spatele ei şi văzu deşertul unduindu-se pe zeci de kilometri. Se întoarse şi-l văzu pe prădătorul alfa

îndepărtându-se. Norii de nisip şi de praf ridicaţi în urma lui ascundeau acum canionul. Căută urmele creaturii în sens invers, dar nu reuşi să descopere rămăşiţele din Zona B. Sau cadavrul omului-insectă. Sau tremurul din aer.

Chiar şi fără inele, se părea că tremurul era vizibil într-o singură direcţie.

Sasha îşi şterse ultimele fire de nisip din ochi.

— Futu-i! făcu ea. Unde-i portalul?

55

Chiar şi din unghiul lui, Mike o văzu pe Jamie împleticindu-se în nisip de cealaltă parte a portalului şi îndepărtându-se. Făcu un pas spre dreapta, dar ea dispăruse deja.

Numără cinci minute şi douăzeci şi două de secunde până când încărcătura avea să explodeze. Îşi creă un cronometru mental cu numărătoare inversă pe care îl lăsă în grija furnicilor.

Omul peticit se uită cu ură prin inele, căutând-o o clipă pe Jamie, apoi se aplecă şi-l împunse pe serafim. Îşi trecu degetele peste el, căutând semne de viaţă. Oftă şi îşi ridică umerii încovoiaţi.

Mike se gândi să ajungă la pistolul de pe podea, însă renunţă la idee. Nu era indicat să facă mişcări bruşte. Îi luă câteva clipe până să-şi găsească echilibrul. Tăietura din lateral era mai lungă de o palmă, totuşi nu credea că se afla în pericol să-şi piardă cunoştinţa ori să i se facă mai rău. Putea încă să se mişte.

Serafimul cu bucata de metal în cap sui iute pe rampă şi pe platformă. Şi trecu prin portal fără ezitare. Mike îl văzu străbătând deşertul pe urmele lui Jamie. O auzi strigând în depărtare.

Peticitul continua să se uite în inele. Pe partea îndepărtată a rampei, ascunsă privirii creaturii, Sasha zăcea la pământ. Fusese aruncată de suflul exploziei. Mike zări o mică tăietură sub urechea ei şi alta în partea laterală a gâtului. Suturile îi sângerau, dar nu foarte mult. Numără până la patru şi-i văzu pieptul ridicându-se într-o respiraţie lentă, constantă.

Bărbatul respiră adânc de câteva ori. Aerul avea un gust ciudat.

Se forţă să se îndepărteze de staţia de lucru şi simţi săgeţi de durere sfâşiindu-i coastele. Temperatura din încăpere scăzuse deja cu zece grade. Azotul absorbea căldura. Ceea ce însemna şi că înlocuia oxigenul din

cameră.

Se chinui să se mişte. Încercarea lui de a fugi era mai degrabă o împleticire controlată. De fiecare dată când îşi mişca piciorul drept, un junghi îl împungea în coaste, dezechilibrându-l. Era convins că Arthur l-ar fi întrecut. Se uită înapoi. Răsucirea gâtului şi a umerilor îi trimise junghiuri în coaste.

Omul peticit veni după el cu paşi mari, rotindu-şi picioarele asemenea unui personaj dintr-un vechi desen animat. Îşi flexa braţul pe jumătate îngheţat.

Unde era celălalt serafim? De fapt, mai era vreunul? Sau nu rămăsese decât peticitul?

Mike şchiopătă spre uşă, apoi se întoarse printre lăzile de scule. Cea neagră pocni din nou în timp ce trecu pe lângă ea. Un nit plesni şi peretele lateral ieşi puţin în afară.

Dincolo de lada aceea se afla sergentul Jim Duncan. Corpul îi era pe jumătate acoperit de serafimul pe care îl ucisese înainte de a muri. În cădere, cadavrul monstrului îi îndepărtase arma puşcaşului.

Mike se lăsă în genunchi şi înlătură de pe trăgaci degetul rece al lui Duncan. Smuci de puşcă. O curea o ţinea prinsă de braţul tânărului într-un mod care, în alte circumstanţe, ar fi fost probabil foarte eficient.

Auzi zgomote în spate. Lipăitul unei tălpi desculţe pe beton. Ţăcănitul unor unghii mult prea lungi de la degetele de la picioare. Scârţâitul rolelor unei lăzi de scule date la o parte.

Trase din nou de armă. Cureaua se mişcă, se răsuci, dar nu se desprinse. Furnicile desenară cureaua, studiară trupul, trasară linii de tensiune. Degetul lui Mike se repezi să apese o clemă şi puşca ajunse în mâinile sale.

Se rostogoli, făcând rănile să-i reamintească de existenţa lor, şi trase o rafală în mâna ce se întindea spre el. Peticitul mârâi. Îi dispăruseră două degete. Un altul se legăna în trei cusături.

Profesorul încercă să imite poziţia de tragere a puşcaşilor marini când erau întinşi la pământ şi apăsă iar trăgaciul. Trase la întâmplare jumătate din gloanţe. Trei atinseră

superficial creatura. Două dintre acelea loviră suturile care o ţineau legată. Celelalte o împinseră înapoi câţiva paşi.

După a şasea rafală, arma ţăcăni în gol.

Sângele se scurgea din cinci-şase răni ale omului peticit, însă acesta nu părea să observe niciuna dintre ele. Un singur deget se ridică şi se mişcă dintr-o parte în alta. Arătarea scoase un soi de cloncănit, sunetul unui profesor dezamăgit.

Un vuiet veni dinspre inele. În spatele peticitului, un val de nisip se năpusti prin portal, răpăind pe platformă, podea şi cadavre.

Omul peticit înlemni. Ochii i se măriră, chiar şi cei mici. Buzele crăpate începură să-i tremure, încovoindu-se la colţuri.

— În sfârşit, şopti el. Domnul meu a sosit.

Dincolo de şuierul vântului, Mike mai auzi ceva. Un sunet monoton, ca de valuri, ca o rafală de aer bătând într-un zmeu sau un drapel imens. Pe măsură ce sunetul se amplifica, vântul se înteţea.

Peticitul se întoarse spre inele şi Sasha îl izbi cu patul armei în falcă, răsucindu-i capul. Hidoşenia îşi reveni, însă tânăra îl lovi din nou. De data asta, câţiva dinţi zornăiră, lovind lada de scule.

Mike se forţă să se ridice în picioare.

Sasha încercă să-şi ia avânt pentru a treia lovitură, dar peticitul o înhăţă de braţ, strângând linia de suturi şi bandaje. Ea ţipă şi dădu drumul puştii. Făptura o apucă de gât, înfigându-şi unghiile neregulate în carnea ei.

Mike înşfăcă de ţeavă arma descărcată şi, balansând-o ca pe un baston de baseball, îl izbi pe peticit în ceafă. Ignorând durerea pe care o resimţi în coaste, ridică iarăşi ciomagul improvizat pentru a ataca din nou.

Omul peticit se clătină. Sasha căzu la pământ, ducându-şi mâinile la gât. Degetele i se înroşiră.

Monstrul se întoarse spre Mike. Ochiul lui uman era dilatat.

— Iertare voi cere Domnului meu, mormăi el, căci n-are mâncare vrednică pentru sosirea lui. Nu eşti demn să i te

alături.

Mike îl lovi în faţă cu patul armei. Creatura dădu înapoi şi, împleticindu-se, se prăbuşi peste lada de scule şi căzu apoi la pământ, răsturnând peste ea lada din oţel, din care se revărsă o ploaie de siguranţe.

Rămase nemişcată, însă respira.

Sasha abia mai sufla. Mike aruncă arma descărcată şi îngenunche lângă ea.

— Ţi-a retezat vreo arteră? Ai probleme cu traheea?

— Nu pot respira, horcăi ea.

— E din cauza azotului din aer. Încearcă să te linişteşti. Îi atinse degetele. Lasă-mă să văd.

Tânăra scutură din cap, ferindu-se.

— Simţi pulsul la mână? Dacă ţi-a tăiat carotida, ar trebui să simţi ca şi cum ai bloca un furtun.

Ea scutură iarăşi din cap, însă mai puţin ezitantă.

— Ai încredere în mine. Lasă-mă să văd, insistă Mike.

Sasha închise ochii şi îndepărtă degetele de gât. Erau năclăite de sânge, din care mare parte curgea pătându-i gulerul cămăşii.

Avea totuşi un flux regulat, nu pulsa.

— O să te faci bine. Arată mult mai rău decât e-n realitate. Haide, spuse bărbatul ridicând-o în picioare.

Tânăra apăsă o mână pe gât, iar cu cealaltă arătă spre omul peticit.

— Ce-i cu Frankenstein?

— De ce nu l-ai împuşcat, pur şi simplu?

— Pentru că, spre deosebire de nişte nenorociţi care se cred genii, nu pot să trag în direcţia unuia dintre prietenii mei.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Deci acum suntem prieteni?

— Hai, valea! Ce facem cu el?

— Deocamdată nimic. Încărcătura explodează peste patru minute şi nouă secunde.

Mike se îndreptă şchiopătând spre portal. Noul val de adrenalină şi de endorfine îl ajuta să-şi ascundă durerea.

Sasha aruncă o privire spre peticit, ridică puşca şi se duse pe urmele lui Mike.

— Nu-i suficient. Nu va distruge portalul.

— Ştiu. Dar mai întâi trebuie s-o aducem pe Jamie.

— Cum?

El se aplecă şi înşfăcă un furtun cu azot. Explozia îl aruncase în mare în zona cea mai îndepărtată a încăperii, însă flanşa grea care îl conectase la inele rămăsese lângă rampă. Se ridică şi trase mai mult de el. Capătul îndepărtat era sfâşiat de explozie, dar tot avea vreo doisprezece metri.

— Mă duc după ea.

Sasha privi nisipul ce se învârtejea în pustiu. Vânturile din cealaltă parte a portalului nu aveau forţa unui uragan, dar nici nu păreau cu mult mai slabe. Ea citise poveşti despre furtuni de nisip care rupseseră oameni în bucăţi şi se întrebă cât de adevărate erau.

Apoi lumina deşertului se schimbă. Sasha se uită în sus prin ceaţa tremurătoare ce înconjura inelele şi văzu ceva întunecat care acoperea cerul. Putea fi un nor, însă părea prea solid şi se mişca prea repede. Dincolo de vuietul vântului, i se păru că aude ceva, un fel de murmur, şi era…

— Ia ăsta, zise Mike şi-i îndesă în mâini capătul furtunului cel mai apropiat de flanşă.

— De ce? făcu ea clipind şi uitându-se nedumerită.

— Am de gând să desfăşor furtunul prin portal.

Arătă nisipul ce se învolbura. Părea că începe să se domolească, dar nu putea fi sigur.

— Sper doar să se comporte ca o coardă de salvare, oferindu-mi un punct de reper. Poate va ajuta şi să menţinem portalul deschis. Să nu treacă spre altă realitate.

— Şi dacă se schimbă?

— Atunci probabil că vom ajunge în altă parte.

Lângă rampă erau cinci puşcaşi morţi. Niciunul dintre ei nu avea arme de mână. Mike nu credea că s-ar putea descurca cu o puşcă. Furnicile înregistraseră suficiente imagini de referinţă ca el să poată schimba încărcătorul pistolului lui Black, însă pistolul era la vreo doi metri spre dreapta, cadavrul lui Black se afla în stânga, iar Mike nu

dispunea de timp să scotocească după încărcătoare.

Inspiră adânc. Aerul din apropierea inelelor mirosea a uscăciune şi a moarte, dar avea mai mult oxigen. Mai inspiră o dată şi îşi limpezi mintea. Nu-şi dăduse seama că fusese confuz.

— Trei minute şi patruzeci de secunde. Dacă nu mă-ntorc în două minute, ar trebui să fugi în parcare. Poate chiar mai departe.

— Te aştept aici, zise Sasha dând hotărâtă din cap, după care înfăşură o mână în jurul furtunului, ţinând puşca în cealaltă. Dă-i drumul.

Mike adună sub braţ o buclă largă din furtun. Făcu rapid trei paşi în susul rampei şi mai inspiră o dată. Nisipul se revărsa prin inele, cernându-se prin oţelul expandat al platformei. Simţea pe limbă gust de praf şi de beton.

Păşi prin portal.

56

Mike se împletici prin nisip. Terenul era cu vreo jumătate de metru mai înalt în partea asta. Vântul îngropa inelele.

Înaintă fără să fugă. Nu avea nici timp, nici putere să cadă şi să se ridice întruna. Când va avea motiv să alerge, o va face.

Furtunul se întindea în spatele lui. Erau vreo doi metri şi jumătate între el şi Sasha, aflată în pragul inelelor. Avea la dispoziţie cel mult zece metri din pustietate, în funcţie de cât se întindea furtunul.

Procesul de identificare a tiparelor se declanşă la patru metri de inele. Mike plimbă privirea peste o serie de creste şi cute din nisip. Furnicile pregătiră modele şi extrapolări bazate pe direcţia vântului şi acumulări de nisip. Un trup era îngropat la doar câţiva centimetri dedesubt.

Avea trei braţe. Se gândi că ar putea fi puşca luată de Jamie, însă toate cele trei membre erau strâmbe. Şi corpul era prea lung.

Merse mai departe. Vântul se mai domolea, dar vizibilitatea era în continuare redusă. Pustiul fusese golit de orice urmă de culoare. De orice urmă de viaţă.

Zece metri de furtun se terminară foarte repede. Bărbatul se uită înapoi spre inele, apoi scrută deşertul. Furtuna de nisip se rostogolea spre orizont, totuşi suficient de densă încât să ascundă canionul.

Ceva se mişcă. O umbră sus pe cer. Încercă să reconstruiască frântura pe care o zărise, însă furnicile continuau să facă bucăţi imaginile. Nimic nu putea avea aripi atât de mari.

— Jamie!

Numără până la trei şi strigă din nou. Pustiul îi înghiţi chemarea fără niciun ecou.

O pereche de furnici negre îi arătară cronometrul. Trei minute şi treisprezece secunde.

Dădu drumul capătului sfâşiat al furtunului şi continuă să meargă. Când o văzuse ultima oară pe Jamie, se îndrepta

spre stânga, aşa încât o luă şi el în aceeaşi direcţie. Furnicile îi urmăriră paşii, unghiurile de deplasare şi direcţia. Puţinele repere erau cartografiate şi catalogate.

Soarele nu se afla la locul lui. Era prea sus pe cer pentru o după-amiază târzie. Şi prea departe spre sud. Nu se putea baza pe el pentru stabilirea direcţiei.

Înainta greu pe nisip. Jamie purtase o cămaşă albă şi blugi decoloraţi. Nu o combinaţie ideală pentru a ieşi în evidenţă pe suprafaţa deşertului, însă Mike era destul de sigur că aceleaşi abilităţi mentale care-l ajutau să perceapă camuflajul aveau să-i faciliteze şi depistarea tinerei.

În depărtare se vedeau turbioane de praf de mărimea unor tornade. Furnicile se concentrară asupra unor linii şi umbre din apropierea meandrelor desenate de vânt şi de nisip. Simţi o strângere de inimă la gândul că ar putea s-o găsească prea departe pentru a reuşi să se întoarcă la inele în timp util. Apoi îşi dădu seama că siluetele erau prea numeroase.

Unsprezece serafimi se distingeau în depărtare, aproape perfect camuflaţi de mantiile lor. Unii în picioare, alţii părând să îngenuncheze. Îşi ţineau mâinile ridicate spre cer, în direcţia furtunii de nisip ce tocmai trecea pe deasupra lor. Nu se uitau spre Mike. Vântul se mai domoli puţin şi observă că în spatele acelora mai erau douăsprezece creaturi.

Furnicile reluară momente cu serafimi gonind peste întinderea de nisip când atacaseră portalul.

— Jamie! strigă Mike din nou.

Întoarse capul, dar nu văzu nimic.

Se puse iarăşi în mişcare.

Trecu un minut. Era la vreo treizeci şi cinci de metri de capătul furtunului, la patruzeci şi cinci de pragul inelelor. Suprapuse harta simplă a deşertului peste amintirile legate de zona campusului din jurul portalului. Se îndrepta spre nord-nord-est. Se afla pe locul unde, în lumea sa, se afla o veche cale de acces est-vest, cât o alee.

Schimbă direcţia spre nord. Jamie nu trecuse înapoi prin câmpul lui vizual, aşa încât mersese probabil mai departe

într-acolo. Îşi croi drum peste o dună şi-i strigă iarăşi numele de două ori. Înaintă timp de treizeci de secunde. Pe ceas mai erau un minut şi patruzeci şi opt de secunde.

Abia cât să ajungă înapoi la portal.

— Jamie! strigă el din nou.

— Mike?

Se răsuci. Femeia păşea anevoie peste o dună, alături de altcineva. O persoană înaltă, cu o cămaşă roşu strălucitor şi păr negru care avea o şuviţă albă.

Furnicile petrecură câteva secunde schiţând ipoteze. Modalităţi prin care Sasha ar fi putut ajunge în deşert şi s-o găsească pe Jamie fără ca Mike s-o audă sau s-o vadă. Tânăra ridică privirea şi el constată că nu avea suturi pe braţ şi nici urme pe gât. Ochiul drept îi era injectat.

Doi croasanţi cu ciocolată identici. *Gogoşi cuantice.*

Îndepărtă furnicile şi, cu paşi mari, traversă întinderea pustie pentru a le ieşi în întâmpinare. Ele veneau de departe, din spatele portalului, de parcă s-ar fi deplasat într-un cerc larg.

— Ce faci aici? strigă Jamie.

— Te căutam.

— N-a explodat bomba?

— Mai avem cam un minut şi jumătate.

— Ai resetat-o?

— Poftim?

— Nu reuşim să găsim portalul, spuse cealaltă Sasha.

Furnicile scoaseră harta şi o redară în trei dimensiuni. Mike se uită peste umăr. Inelele se aflau la cincizeci şi opt de metri distanţă, printre rămăşiţele îngropate sub nisip ale Zonei B. Carcasele alburii se confundau cu deşertul, iar tremurul din aer nu era vizibil din direcţia asta. Dacă n-ar fi ştiut unde să se uite, n-ar fi reuşit să descopere iarăşi locul.

— Pe aici, zise el.

Se întoarseră, iar furnicile din capul lui o luară razna. Forma de pe cer se întorcea, înălţându-se din spatele furtunii de nisip. Era ca şi când ar fi urmărit un jumbo-jet, ceva care trebuia să mai străbată câţiva kilometri pentru a schimba direcţia de zbor. Aripile i se repeziră în jos,

măturând partea îndepărtată a canionului.

Mike evaluă dimensiunile, tentaculele şi aripile, ajungând la concluzia că aşa ceva era imposibil. Furnicile se agitară energic, dar nu stabiliră nicio comparaţie, nimic să poată explica existenţa monstrului.

Apăreau tot mai multe furnici, pe care însă Mike le îndepărtă. Cele care contau aveau în grijă cronometrul. Un minut şi treisprezece secunde. Pierduse şapte secunde privind uluit cum se rotea făptura aia pe cer.

Serafimii păreau să strige şi să ovaţioneze arătarea, chiar dacă vântul stârnit de trecerea ei îi arunca în aer sau îi trântea la pământ.

Praful de dinaintea nesfârşitei furtuni de nisip, spusese peticitul. *Sunt mareea ce se înalţă înainte să apară talazul.*

Urmări traiectoria prădătorului alfa. Se ducea înapoi spre portal. Direct acolo.

— Cred că ar trebui să ne mişcăm, spuse Sasha.

Mike arătă din nou direcţia şi fugiră spre portal. Era timpul să fugă. Dar picioarele li se afundau în nisip şi se trăgeau unul pe altul.

Bărbatul făcu un pas şi tremurul apăru în aer ca şi cum ar fi trecut pe după un colţ şi l-ar fi găsit. În exterior, fără pereţi şi un plafon care să-i împiedice vederea, era clar cât de mult se accentuase fisura. Pâcla produsă de căldură se ridicase aproape cincisprezece metri în aer şi se întinsese treizeci de metri de la un capăt la celălalt.

Destul de mare pentru ca monstrul de pe cer să-şi croiască drum prin portal.

Găsiră furtunul aproape acoperit de nisip. Mike se împiedică de bolţarii îngropaţi, iar partea laterală a corpului îl fulgeră, arzător şi umed. Femeile îl traseră după ele şi se îndreptară spre inele.

Douăzeci şi opt de secunde.

Abia parcurseră cei câţiva metri de la omul-insectă mort până la pliul din spaţiu. Aerul care sosea prin el era îngheţat.

— Haideţi repede, zise Mike. Există o singură încărcătură, îndeajuns încât să ne omoare dacă suntem prea aproape.

Fugiţi cât mai departe.

Trecură prin portal.

Platforma din oţel zăngăni sub tălpile lor. Îi cuprinse un val de frig. Ocoliră cadavrul omului-insectă şi, clătinându-se, coborâră rampa.

Sasha – Sasha de la baza rampei, cu gâtul însângerat şi braţul bandajat – îşi roti arma. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat ridică mâinile.

— Hopa!

— Futu-i! spuse Sasha.

— Nu-i momentul, strigă Mike. Hai!

— Poftim? Abia a trecut un minut.

Mike se opri brusc şi aproape căzu. Jamie îl prinse de braţ.

— Poftim?

— Cel mult un minut, zise Sasha care avea puşca şi era bandajată.

Furnicile se împrăştiată. Distanţa relativă. Tufişurile şi serafimii deplasându-se înainte şi înapoi prin pustiu. Ridică privirea spre încărcătură şi se uită la Jamie.

— Cât timp aţi stat acolo?

— Poate zece minute, răspunse Jamie.

Sasha-cea-cu-ochiul-injectat aprobă din cap.

— Cam aşa ceva.

— Bine atunci, spuse Mike. Mai avem vreo două minute ca să salvăm lumea.

— La naiba! exclamă Sasha-bandajata. S-a dus.

Se uitară toţi încotro arăta femeia. Carapacea din plastic ciopârţită de Dylan cu toporişca reapăruse. Era intactă şi netedă. Încărcătura de C4 dispăruse.

— Cred că-i în interiorul carapacei, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Mike închise ochii. Partea laterală a cămăşii îi era leoarcă. Aerul era viciat de azot. Furnicile se agitau, roşii şi negre, purtând date, fragmente şi idei. Ce declanşa transferul de elemente dintr-o parte în alta? Elementele în sine? Anumite acţiuni, temperaturi sau…

Sau ce spusese Koturovic că ar putea ajuta la dărâmarea

barierelor?

— Noi suntem cauza, i se adresă el lui Jamie. Cu cât suntem mai mulţi aici, mai aproape de portal, cu atât sunt mai multe rezultate posibile. Un potenţial sporit. Cu cât potenţialul creşte, cu atât se intensifică procesul de trecere dintr-o parte în alta. Noi facem ca realitatea să basculeze buclele temporale.

— Poftim?

— Aşa am făcut să apară bolţuri suplimentare şi am adus înapoi una dintre încărcături, când ne-am apropiat toţi prea mult. De aceea au apărut mai multe lăzi de scule când au ajuns aici puşcaşii marini şi totul s-a liniştit după ce ei au fost ucişi. Haideţi să ne apropiem, adăugă el păşind pe rampă.

Sasha-bandajata ridică sprâncenele.

— Să ne apropiem?

Jamie se uită pe lângă bărbat. Prădătorul alfa îşi încheiase virajul imens şi se îndrepta iarăşi spre ei. Era deasupra canionului, la vreo trei kilometri distanţă.

Însă timpul se scurgea mai repede acolo.

Jamie urcă pe rampă. La fel făcură şi cele două Sasha.

Mike căută din priviri o pulsaţie sau o schimbare. Clipi o dată, de două ori. Când deschise ochii a doua oară, puşca lui Dylan şi telecomanda se aflau din nou pe platformă.

— Ce facem? întrebă Sasha-cea-cu-ochiul-injectat uitându-se peste întinderea pustiei.

Prădătorul alfa se apropia.

— Căutăm gogoşi cuantice, zise Mike.

Inelele pâlpâiră. Carapacele dispărură din nou. Un minut şi douăzeci şi una de secunde. Fuseseră trei în apropierea inelelor când reapăruse prima încărcătură, iar acum erau patru. Viteza schimbării trebuia să fie mai mare. Doar dacă nu cumva ambele Sasha erau considerate o singură conştiinţă. Sau…

În apropierea inelelor fuseseră *patru* oameni când revenise încărcătura.

Mike se uită prin sală, apoi la Sasha-bandajata.

— L-ai ucis pe Frankenstein?

Ea scutură din cap.

— Doar ce stăteam…

— Trageţi-l aici. Avem nevoie de mai multe minţi. De un potenţial mărit.

Cele două Sasha dădură fuga şi-l târâră pe omul peticit. Creatura slăbănoagă lăsă pe podea urme de sânge negru. Mike zări pe cap trei umflături şi contuzii de dimensiuni apreciabile cauzate de loviturile primite cu patul armei.

— El a fost om, le spuse femeilor. Sunt convins că are în continuare creier uman. Suficient cât să conteze, cel puţin în ecuaţiile lui Koturovic. Cu cât sunt mai multe minţi, cu atât este mai puternică fisura şi cu atât mai intensă trecerea de elemente dintr-o parte în alta.

Târâră pe rampă corpul contorsionat. Câteva cusături se desprinseră în timp ce-l trăgeau anevoie peste oţelul expandat. Degetele de la o mână zvâcniră şi pleoapa ochiului uman tremură.

— Cred că se trezeşte, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Cincizeci şi trei de secunde.

Mike întoarse capul şi cârlige de durere îl săgetară în coaste. Prădătorul alfa acoperea cerul din pustiu. Îi separa mai puţin de un kilometru şi jumătate.

Tentaculele i se deschiseră ca o floare verde. Mike zări ochi chihlimbarii imenşi, fiecare cu diametrul de aproape şase metri.

Apoi inelele unduiră în vederea lui periferică.

— Înapoi! le strigă el. Daţi-vă repede în spate.

Săriră peste peticit şi coborâră de pe rampă. Coastele şi abdomenul lui Mike ardeau din cauza durerii, stârnite de şocul aterizării. Jamie îl prinse şi trase de el.

Primul inel devenise argintiu şi cu suprafaţă neregulată.

— Ce… făcu Jamie.

Era bandă. Bandă adezivă. Întregul inel era înfăşurat în bandă adezivă.

Banda fixa încărcături de C4. Zeci de încărcături. Erau de două, de trei sau chiar de patru ori mai multe în fiecare punct al inelului. Toate aveau detonatoare improvizate. La cel puţin patru cincimi dintre ele, detonatorul lucea roşiatic.

Amplasate cum trebuie, patru kilograme şi jumătate ar distruge tot peretele ăla.

Făcând o estimare conservatoare, Mike ajunse la concluzia că pe inelul din faţă fuseseră amplasate aproape patru sute de kilograme de C4.

57

— Nu cred! făcu Sasha de lângă Mike.

Patruzeci şi două de secunde.

— Du-te! spuse el. Trebuie să plecăm acum.

Trase de Sasha-bandajata. Femeia dădu drumul puştii, îi trecu braţul pe după umerii ei şi, târându-l, străbătură încăperea. Pe Mike îl sfâşia o durere care parcă îi zgâria oasele.

Jamie se repezi înainte şi el auzi deschizându-se, cu un pocnet, încuietorile magnetice ale uşii mari.

Cealaltă Sasha, cea cu ochiul injectat, încuviinţă scurt din cap şi-i trase celălalt braţ pe după umărul ei. Bărbatul gemu când oasele i se întinseră şi junghiurile săgetară şi mai profund.

Trecură în fugă prin cameră, iar Mike aruncă o privire înapoi, spre omul peticit. Acesta ridică o mână asemenea unei gheare şi se rostogoli pe rampă, aruncându-i o privire duşmănoasă.

Alergară pe coridor, spre intrarea din faţă.

— Unde mergem? strigă Jamie.

— Afară, zise Mike. Aerul de pe coridor era cald şi umed, dar îi umplea plămânii. La baza scării.

Se repezi înainte cu paşi mari şi, împingând, deschise una dintre uşile de sticlă. Cele două Sasha îl purtară pe Mike pe lângă recepţie, ajutându-l să iasă şi să coboare treptele din beton. Se îndreptară spre parcare.

— Nu, acolo! răcni bărbatul răsucindu-se şi arătând aleea ce ducea la rulote.

— Trebuie să ne îndepărtăm, spuse Sasha-bandajata. Sunt prea multe…

Mike renunţă la sprijinul lor, ignoră cuţitele ce-i sfârtecau flancul corpului şi, împleticindu-se, înaintă cam un metru pe alee. Se opri în faţa palierului şi se lăsă în genunchi.

— Aici.

Jamie alergă până la el. La fel făcură şi cele două Sasha.

— Eşti sigur? întrebă Jamie lăsându-se pe vine.

Bărbatul se întinse şi lovi cu mâna în peretele de lângă ei.

— Între peretele ăsta şi fundaţie sunt aproximativ douăzeci de metri de beton care ne despart de…

Pământul vui.

Uşile din sticlă şi geamurile se făcură ţăndări sub presiunea unui val de foc. Ceva izbi balustrada de deasupra lor şi bucăţi din recepţie aterizară în buruienile crescute în exces. Aerul le pârjoli ochii, buzele şi plămânii, după care dispăru cu totul, tăindu-le răsuflarea. Nori negri se învârtejeau în jurul lor făcând lumea nevăzută – ei urlară, iar flăcările se abătură peste capetele lor şi prin părţile laterale ale scării.

Trei bolţari se izbiră de alee, în apropierea lui Jamie. O bucată de armătură se prăbuşi la pământ, nu departe de Mike. Ceea ce părea să fie o grindă zbură pe deasupra vegetaţiei şi, după ce reteză şase copaci, lovi pământul suficient de tare încât să-l facă să se cutremure. O ploaie de praf şi de pietriş căzu peste ei. O piuliţă hexagonală argintie supradimensionată izbi pământul în apropierea uneia dintre cele două Sasha.

Zgomotul copleşitor se transformă în tunete şi alarme stridente de maşini. O fisură sfâşie peretele de lângă ei. Balustrada se înclină şi se prăbuşi. Alunecă în lungul peretelui şi se prăvăli peste ei.

Vuietul şi norii se domoliră. Mike încercă să-şi scuture capul şi se lovi de unul dintre montanţii balustradei.

— A, da, mormăi Sasha-cea-cu-ochiul-injectat, eşti un geniu.

Avea în păr praf şi bucăţi de pietriş. O mânecă a tricoului i se rupsese şi îi aluneca pe braţ. O zgârietură mare îi sângera pe umăr.

— Toată lumea e bine? întrebă Mike frecându-şi tâmpla.

— Aşa cred, răspunse Jamie.

Faţa avea dungi de funingine şi părul îi era pârlit la vârfuri.

— Mi-am prins piciorul sub balustradă, zise Sasha – Sasha-bandajata. Ar putea fi scrântit. Îmi zvâcneşte.

Încet, Mike se strecură de sub balustradă, stârnind acele, cârligele şi lamelele din torsul lui, care se răsuciră şi înţepară. Simţea din nou umezeala sângelui. Jamie şi Sasha-cea-cu-ochiul-injectat se eliberaseră deja dintre dărâmături şi-i săriră în ajutor.

Împinseră balustrada suficient de mult ca Sasha-bandajata să-şi scoată piciorul. Glezna îi preluase o mare parte din greutate. Deja i se umfla. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat înaintă pentru a-i veni în ajutor, însă privirile li se întâlniră şi amândouă rămaseră împietrite. Preferă să-l ajute pe Mike. Jamie îi oferi Sashei-bandajata un umăr de care să se sprijine. Se îndepărtară anevoie de scări, apoi se întoarseră să vadă mai bine dezastrul.

O structură din oţel înnegrit se înălţa în locul zidurilor din beton. Etajul superior al clădirii dispăruse. Nu era clar dacă se surpase peste nivelul principal sau fusese aruncat în aer. O pâclă de praf şi de cenuşă se întindea peste parcare şi ghereta de pază. Mike observă că aceasta rămăsese fără ferestre.

Aproape orice parte din complex care putea să ardă era cuprinsă de flăcări. Imaginea era deprimantă. O coloană de fum negru se înălţa spre cer, avertizând toate unităţile de pompieri de pe o rază de câţiva kilometri că vor fi solicitate.

— Ei bine, zise Mike, a fost tulburător.

Sasha de lângă Jamie ridică sprâncenele în direcţia lui.

— Care parte?

Bărbatul strânse din umeri.

— Cea mai mare parte.

— Cea mai mare parte? repetă Jamie.

— Futu-i! izbucniră la unison cele două Sasha.

Se priviră una pe alta şi rânjiră.

Atenţia celei de lângă Jamie se îndreptă spre ceva.

— Arthur!

Bărbatul zăcea lângă o maşină cu geamurile sparte. Praful şi pietrişul îl transformaseră într-o fantomă monocromă. Nu se clinti când îl strigă din nou.

Sasha care era cu Mike – cea cu ochiul injectat – alergă spre el. Jamie aruncă o privire către Sasha, care încuviinţă

cu un gest al capului, pe urmă sprintă şi ea prin parcare. Răniţii se sprijineau unul pe celălalt.

— Respiră! le strigă celorlalţi Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Probabil a fost la limita suflului exploziei.

— Încearcă să nu-l mişti, spuse Mike. Dacă respiră şi are puls bun, lasă-l deocamdată în pace.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă, zise Jamie.

Mike se uită la clădirea cuprinsă de flăcări şi la coloana de fum ce se înălţa la mai bine de şaizeci de metri.

— Cred că e pe drum, spuse el.

Un incendiu mai mic îi atrase privirea. Se duse într-acolo cu Sasha cea bandajată, care acum şchiopăta. Tânăra se echilibră într-un picior, în timp ce el merse chircit. Se crispă de durere, reprimându-şi un urlet. Îşi simţea coastele de parc-ar fi fost fărâmate, măcinându-i nervii între ele ori la fiecare mişcare. Nu era sigur că va reuşi să-şi mai revină vreodată la normal.

Părea că sacoşa din pânză înăbuşise cea mai mare parte a flăcărilor. Trei dintre cărţile vechi fuseseră aruncate de explozie şi alcătuiseră un şir de focuri mici ce ducea până la sacoşă. Mike îndepărtă cartea cea mai apropiată şi trase sacoşa spre el.

— Ce-s astea? întrebă Jamie.

— Cărţile lui.

O ridică pe cea de deasupra, cu grijă, să nu fie tăciuni care să izbucnească în flăcări în prezenţa unui volum mai mare de aer. Pânza fumega puţin, dar celelalte volume păreau intacte.

A treia carte era legată în piele şi avea o formă ciudată. Era prea groasă şi mai îngustă în comparaţie cu o carte modernă. Pe cotorul învelit în pânză fuseseră imprimate, cu cerneală neagră ce se estompase intrând în material, iniţialele *A.K.*

Arthur tuşi. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat îngenunche şi-i şopti ceva lui Mike. El murmură un răspuns, după care tuşi din nou şi tăcu.

— Poate vorbi, zise ea. E bine, nu?

— Cred că da, încuviinţă Mike. Ce-a zis?

— Să am grijă la moloz.

— Niţel cam târziu, interveni Sasha-bandajata. N-ar trebui să-l acoperim cu o pătură sau cu altceva?

— Tocmai voiam să propun şi eu asta, spuse Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Mike se uită la maşinile distruse din parcare.

— Are cineva în portbagaj aşa ceva? O pătură sau un prosop? Chiar şi o haină de rezervă…

— Am un prosop pentru plajă, zise Jamie. Nu l-am folosit de câţiva ani, dar ar trebui să fie în stare bună.

— Nu cred să existe aşa ceva în maşina lui Jamie, spuse Mike.

— Aha! făcu ea. Bună observaţie.

— S-ar putea să am un hanorac, ziseră ambele Sasha.

— Dacă nu te-ai plictisit deja de el… le ironiză Jamie.

— Du-te dracului! răspunseră ele într-un glas.

Şi, uitându-se una la cealaltă, rânjiră din nou mulţumite. Cea de lângă Arthur se duse în parcare şi găsi o maşină cu trei geamuri sparte.

Mike încercă să ridice sacoşa, însă coastele îl dureau prea rău.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Jamie.

— Rămâi cu Arthur, spuse el clătinând din cap.

Luă tratatul lui Koturovic, pe urmă, schimonosindu-se de durere, se ridică rezemându-se de teancul de cărţi. Sasha sări peste ele şi se sprijiniră reciproc suficient pentru ca Mike să reuşească să stea drept.

— Aud sirene, zise el.

— Şi eu, spuse Sasha înălţând privirea.

O adiere de vânt mătură parcarea, purtând cu ea o parte din fum. Mirosea a curat şi a viu. Mike urmări cum se răsuceau norii ce înconjurau clădirea. Erau grămezi de moloz, dar nivelul principal se putea reconstrui destul de uşor…

— La naiba! făcu el.

— Of, futui! izbucni Sasha-bandajata.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jamie întinzând gâtul să vadă din locul în care se ghemuise în apropierea lui Arthur.

Apoi adierea îndepărtă ultimul fuior de fum şi ea căscă ochii de uimire.

În mijlocul molozului, înconjurate de flăcări şi de fum, se înălţau inelele Portalului Albuquerque.

SHERLOCK

58

Sasha-bandajata dădu drumul unui şir de imprecaţii.

— Cum? făcu Jamie. Cum mai poate fi întreg?

Sasha-cea-cu-ochiul-injectat se întoarse de la maşină cu un hanorac bleumarin cu care îi acoperi pieptul şi braţele lui Arthur. Apoi văzu la ce se holbau toţi şi dădu drumul propriei ei liste de înjurături.

Mike se uita uluit la inele. Vântul alungase fumul, dar inelele erau adânc îngropate în dărâmături. Trecu aproape un minut până să-şi formeze o imagine completă.

— Sunt nefuncţionale, zise el. Portalul s-a închis. S-a terminat.

— Poftim? făcu Sasha-bandajata întorcându-se şchiopătând ca să-l privească. Eşti sigur?

— Da. Întinse braţul stâng şi schiţă conturul inelelor. Sunt doar două inele. Nimic în partea cealaltă. Portalul e ca acela din Zona B. L-am distrus suficient încât să se închidă.

— Dar cum de mai sunt în picioare? se miră Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Explozia ar fi trebuit să le facă bucăţi.

— Cine ştie? spuse Mike ţuguindu-şi buzele. Fiind loc deschis, poate că o parte din suflul exploziei s-a propagat în deşert. Suficient încât să nu distrugă totul aici.

— Inclusiv pe noi, spuse Jamie. Se uită peste umăr, în direcţia dinspre care se auzeau sirenele. Au venit pompierii. Şi poliţiştii.

— Şi ambulanţele, zise Mike ridicându-şi braţul teafăr şi îndreptându-l spre Arthur, care era întins la pământ.

Paramedicul avea capul ras recent. Mike se uitase, vreo zece minute, la perii foarte fini şi moi ce începuseră să răsară, în timp ce bărbatul îi oblojea rana din dreptul coastelor. Se crispă când îi scoase pansamentele pline de ţărână.

Paramedicul ridică privirea.

— Doare aşa tare?

— Da, încă doare…

— O schijă metalică ţi-a provocat rana?
— Mai mult ca sigur.
— Dar ce-i cu tăieturile astea pe abdomen?
— Nu-i mare lucru… M-am încăierat cu un câine azi-dimineaţă.
— Vrei să faci plângere?
— Mă descurc eu… icni Mike în timp ce bandajele îi acopereau din nou coastele.
Paramedicul clătină din cap.
— Ai avut o zi de tot rahatul.
— Mie-mi spui…
— Trebuie să le îngrijeşti însă ca lumea. Ai nevoie de copci. Şi de radiografii, să te asiguri că nu ai vreun volet costal.
— Un ce?
— Traumatism toracic. Fractura multiplă a unei coaste, ceea ce face ca un fragment osos să poată provoca leziuni pulmonare sau mai ştiu eu ce.
— Grozav! Deocamdată doar bandajează-mi coastele.
— Nimeni nu mai procedează aşa, explică medicul. Riscul apariţiei pneumoniei e prea mare din cauza limitării respiraţiei.
— Pe bune?
— Da.
— Am înţeles. Vreau doar să mă asigur că totul e-n regulă aici. Îţi promit că până la sfârşitul zilei o să ajung la un spital.
La câţiva metri distantă, ambulanta în care se afla Arthur închise uşile şi porni sirenele. Bărbatul avea comoţie, un braţ rupt, zeci de zgârieturi şi de tăieturi de la resturile purtate de suflul exploziei, însă ceilalţi paramedici păreau convinşi că va scăpa cu viaţă. Ambulanţa ieşi pe poartă şi se strecură prin baricada poliţiei.
Paramedicul lui Mike îl bătu uşor pe braţ.
— Asta-i tot ce pot face. Încearcă să nu iei aspirină… Ai pierdut destul de mult sânge. Trebuie să bei multe lichide. Fără alcool. Ia-o mai uşurel până îţi faci radiografia.
Mike încuviinţă din cap, îşi strânse cămaşa şi se îndreptă

anevoie spre Jamie şi Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Se uitau la tulumba cu care pompierii stingeau incendiul. Jamie avea sub braţ teancul de cărţi.

— Toţi sunt bine?

— Destul de bine, răspunse Jamie. Dar tu? continuă ea privindu-i bandajele.

— N-o să mor. În rest? făcu el semn înspre clădire.

Jamie clătină din cap.

— Nimic. Niciun semn de viaţă.

— Au… au găsit ceva?

— Pe Frankenstein? rânji Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Mâneca ruptă îi dispăruse, iar peste umăr avea fixată o bucată de tifon. Era în apropierea câtorva sute de kilograme de C4.

— Dar era chiar lângă inele, care au rămas pe poziţie, spuse Mike.

— N-a supravieţuit.

— La fel n-a mai rămas nimic din Olaf sau din vreun puşcaş marin, zise Jamie. Pompierul cu care am discutat e de părere că mai avem de aşteptat pentru începerea căutărilor. Vor căuta… resturi după ce se va stinge incendiul. Ar putea dura ceva vreme.

Sasha-bandajata apăru şchiopătând cu o legătură albă în jurul gleznei.

— O uşoară entorsă, spuse ea. Medicul crede că m-am plâns ca un copil.

Jamie îşi mută privirea de la o Sasha la cealaltă, apoi se asigură că nu se afla nimeni în apropiere.

— A întrebat cineva de… voi?

— Le-am zis că suntem gemene, chicoti Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

— Şi eu la fel, spuse cealaltă.

— Gemene cu acelaşi nume? întrebă Mike.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Credeam c-o să dai un nume fals, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

— De ce eu? M-am gândit c-o să faci tu asta.

Mike ridică mâna.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri pentru a nu apărea suspiciuni.

— De acum înainte eşti Dasha, spuse Jamie arătând spre Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. *D* pentru că ai fost cu mine în deşert.

— Dasha? replicară cele două Sasha ca un ecou.

— Doar pentru moment, zise Mike.

— Pare un nume de star porno, spuse Dasha.

— Vedete porno gemene, completă Sasha.

— De ce trebuie să-mi schimb eu numele? întrebă Dasha.

— Serios? făcu Mike aruncându-le Privirea. Temporar. Obişnuieşte-te cu el. Gândeşte-te că ar fi subiectul unui episod din *Star Trek* sau ceva de genul ăsta.

Un zâmbet uşor se înfiripă pe chipurile celor două.

— Ah, futu-i! izbucni Dasha. Eu sunt Thomas Riker[14].

— Tu eşti, zise Sasha. Din cap până-n picioare.

— Înainte să se alăture rezistenţei Maquis.

— Poate.

— Nu, niciun „poate”.

— Apropo de întrebări incomode, interveni Jamie, cred că ţi-a venit şeful.

Se întoarseră spre poartă. Doi indivizi în costume negre, un bărbat şi o femeie, stăteau lângă o maşină sport neagră şi strălucitoare care se strecurase prin acelaşi loc pe unde ieşise ambulanţa. Discutau fără a-i lua în seamă pe poliţişti şi pe pompieri.

Bărbatul era înalt şi lat în umeri. Avea păr îngrijit, dat pe spate şi lucios. Ochelarii fumurii ar fi fost mai potriviţi pentru plajă decât la costum. Ridică de două ori din umeri şi îşi aranjă gulerul. Mike era aproape sigur că nici măcar nu-şi conştientizase gestul. Arăta mai degrabă obişnuit să poarte blugi şi tricou.

Femeia părea să fie arabă sau poate indiancă. Părul negru era tuns scurt, iar nasul vulturesc semăna cu al lui Mike. Purta ochelari cu rame argintii care s-ar fi potrivit cu cei ai lui Arthur. Chiar dacă tipul lat în umeri nu s-ar fi aflat

---

[14] William Thomas Riker, personaj fictiv din universul Star Trek, ofiţer secund al navei USS Enterprise, apoi comandant al USS Titan (n. red.).

lângă ea, tot ar fi lăsat impresia că e mărunţică. Cravata din mătase avea nod Windsor simplu.

Bărbatul scoase din buzunar un telefon verde strălucitor şi făcu câţiva paşi spre clădire, transmiţând cuiva informaţii.

— De când conduc agenţii federali maşini Tesla? întrebă Sasha.

— Păi, nu plătim taxe? rânji Dasha.

— Nu cred că sunt de la DARPA, spuse Mike.

— Atunci cine sunt?

— Încă nu sunt sigur, răspunse el cercetându-i pe cei doi nou-veniţi.

Un poliţist se apropie de Jamie cu un carneţel. Ea aprobă din cap spre Mike şi ei doi se îndepărtară. Femeia în costum îşi aranjă ţinuta şi porni spre profesor. Doi ofiţeri de poliţie din interiorul perimetrului priveau clădirea din care încă ieşea fum, se încruntară când o văzură pe femeie, iar unul dintre ei murmură ceva ce lui Mike îi păru a fi o înjurătură.

El îi ieşi în întâmpinare.

— Bună, o salută când femeia se opri în faţa lui.

— Ai fost acolo înainte de explozie? îl întrebă ea arătând clădirea.

Mike încuviinţă din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că am voie să fac declaraţii. Nu fără verificarea unor autorizaţii. Sunteţi de la Departamentul Apărării?

Femeia clătină din cap. În spatele ei, bărbatul ocolea baricadele pentru a se apropia de clădire. Continua să vorbească la telefon.

Mike îşi aminti de Forrester, medicul legist obsedat de oamenii care ajung în saci negri.

— Securitatea Internă?

— Nu. Facem parte dintr-o companie ce-şi are sediul în afara Los Angelesului. În ultimele luni, echipamentele noastre au fost afectate de nişte interferenţe de slabă intensitate. Situaţia s-a înrăutăţit, iar în cele din urmă am depistat că sursa se află aici, adăugă ea făcând semn cu

capul spre ruinele clădirii.

— Nu-i posibil aşa ceva. Nu am emis semnale care să poată fi înregistrate în Los Angeles.

— Avem echipamente destul de specializate.

— Sunt aproape două sute zece kilometri. De la distanţa asta, San Diego abia dacă poate afecta Palomar cu o uşoară poluare.

Femeia zâmbi.

Mike se uită din nou la ea. La croiala costumului. La butoni. La cusături. Furnicile oferiră o serie de imagini. Atât bărbatul, cât şi femeia purtau costume de-a gata, deloc modificate. Mai văzuse sacoul bărbatului, în urmă cu două săptămâni, când mersese cu Bob la Target. Se duseseră să cumpere un minifrigider şi trecuseră pe lângă un magazin de confecţii pentru bărbaţi în faţa căruia se afla un stativ cu costume.

— De la ce agenţie ziceai că sunteţi?

Femeia îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi. Însă nu avea o expresie prietenoasă.

— N-am precizat că am fi reprezentanţi ai Guvernului.

— Bună treabă, spuse bărbatul apropiindu-se din spatele lui Mike şi arătându-i femeii telefonul verde strălucitor. Tocmai am aflat. Am ajuns de unde am plecat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mike. Cum adică „am ajuns de unde am plecat”?

Celălalt îl bătu pe umăr şi coastele îi pulsară de durere.

— Asta înseamnă că tocmai ai salvat lumea, omule. Un sentiment grozav, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap în direcţia femeii, apoi se îndreptă din nou spre clădire, făcând fotografii cu telefonul.

Mike şi femeia se uitară pentru o clipă unul la altul.

— Îmi pare rău pentru ceea ce vi s-a întâmplat, zise ea.

— Au murit nouăsprezece oameni.

Furnicile se învălmăşeau în mintea lui Mike. Şaisprezece puşcaşi marini, printre care Black, Weaver şi fostul său elev, Duncan. Olaf. Neil. Bob.

— Îmi pare rău, repetă necunoscuta.

— Deci cine sunteţi? insistă profesorul.

— Nu cred c-ai auzit de noi. Dar suntem oarecum subvenţionaţi de guvern. Ce-mi poţi spune?

— Pardon?

— Făceaţi aici nişte experimente dimensionale, nu-i aşa? Pornind de la lucrările unui savant nebun din perioada victoriană.

Mike se încruntă.

— De unde ştii?

— Am fost de câteva ori martoră la astfel de experimente. Şi totul se desfăşoară cam la fel.

— Sper că glumeşti…

— Aş vrea eu. Ce-ai sesizat înainte să sară totul în aer?

El încercă să-i descifreze expresia.

— Nu sunt sigur că m-ai crede.

— Ai putea fi surprins. Se uită spre clădire. Dă-mi voie să te întreb un lucru. Aţi avut probleme cu gândacii?

— Da, făcu Mike ridicând sprâncenele.

— Gândaci verzi, cu un picior suplimentar?

— I-ai mai văzut.

Femeia dădu aprobator din cap.

— Pe ei şi ceea ce vine după ei. Se uită dincolo de el, spre clădire. Repet… Îmi pare foarte rău.

Urmă un moment de tăcere.

— Cine eşti?

— M-am străduit mult să citesc dosarele de personal, zise necunoscuta neluându-l în seamă. Ştiu totul despre tine, Leland Erikson, care preferă să i se spună Mike. Arătă din bărbie spre Sasha şi Dasha. Dar nu ştiam că au angajat gemene.

— Da, au angajat.

Femeia strânse din buze.

— E ceva nou, spuse ea după o clipă. Eşti sigur că nu-i un dublu malefic sau mai ştiu eu ce?

— Da, destul de sigur.

— Atunci cred că aş putea da o mână de ajutor în clarificarea problemei. Că sunt pur şi simplu gemene care au lucrat aici dintotdeauna.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Măcar atât să facem şi noi.

Jeturile de apă aruncate de furtunuri desprinseră din zid doi bolţari, care se sfărâmară de podeaua din beton. Potrivit diagramei interne a lui Mike, căzuseră chiar în locul unde se aflaseră lăzile de scule.

— Deci, zise el, care-i rolul acestei discuţii?

Femeia făcu un semn cu capul spre bărbatul lat în spate.

— Cum spune Roger, e vorba despre salvarea lumii.

— Chiar trăieşti din prevenirea invaziilor extraterestre din alte dimensiuni?

— Când şi când. În cea mai mare parte, treaba mea ţine mai mult de cercetarea istorică. Şi de ceva hacking.

— Pare interesant.

— Nici n-ai idee.

Un pompier se apropie şi stătu puţin de vorbă cu Jamie şi cu cele două gemene. Sasha şi Dasha se relaxară. Jamie zâmbi. Îi aruncă o privire lui Mike, evaluă conversaţia pe care o avea cu indianca şi-i făcu semn spre aleea ce ducea la rulote. El încuviinţă din cap. Tânăra îi răspunse la fel şi plecă însoţită de cele două femei identice.

— Deci, zise indianca în timp ce Jamie se îndepărta, nu mai eşti profesor de engleză. Acum câteva zile s-a dat anunţ pentru ocuparea unui post. Ai de gând să lucrezi pentru prietenul tău, la DARPA?

— Mă cam îndoiesc.

— Rămâi fără job. Mi se pare că nici n-ai unde să stai.

— Ce urmăreşti, de fapt, cu chestia asta?

Femeia îşi înclină capul într-o parte şi-l privi fix o clipă. Apoi scoase din buzunar un telefon verde strălucitor. Degetele începură să i se mişte pe ecranul telefonului.

— Avem un post vacant. Două, dacă vrei să-ţi aduci şi prietena. Putem oricând să apelăm la serviciile altcuiva cu abilităţi în IT, fiindcă m-am săturat să fac eu totul.

— Post vacant?

— Da.

— Şi ce presupune?

— Deocamdată nu-ţi pot spune nimic. Dar ştii ce?

Se întoarse şi se îndreptă spre Tesla.

Mike păşi repede în urma ei încercând să ţină pasul, deşi coastele îl ardeau întruna.

— Ce?

— Chestia asta nu te va lăsa să închizi un ochi toată noaptea, răspunse ea. Te va măcina. Aşa am păţit şi eu. Şi Roger. Şi alţii ca noi. Am găsit indicii. Am văzut diverse lucruri. Şi am vrut să aflăm mai multe. *Trebuia* să ştim mai multe. La fel cum şi *tu* simţi nevoia să ştii mai multe.

— Cine spune asta?

— Eu. Acum, că ai văzut ce se află dincolo, nu poţi decât fie să negi profund totul, fie să afli celelalte răspunsuri. E nasol, ştiu, dar asta-i treaba.

Profesorul simţi cum îi zvâcnesc colţurile gurii.

— Nu sunt făcut să neg.

— Exact. Ai aici un număr, continuă ea întinzându-i telefonul. Gândeşte-te şi sună-ne. Ai o săptămână la dispoziţie.

Mike luă aparatul din mâna ei.

— Şi ce se va întâmpla după aceea?

— Numărul va fi desfiinţat, iar telefonul transformat într-un prespapier. Nu vei mai primi răspunsuri şi-ţi va fugi somnul.

Bărbatul, Roger, se întoarse dinspre clădire şi ajunse la maşină. Îşi băgă telefonul în buzunarul hainei şi deschise portiera şoferului.

— O săptămână, zise femeia deschizându-şi portiera. Nu uita.

Tesla făcu un viraj strâns în interiorul cercului vehiculelor de urgenţă, se strecură printre două baricade şi porni pe stradă.

59

Aleea spre rulote era curată, dar ascunsă de fumul care venea dinspre clădirea principală şi de vegetaţia crescută în exces. Mike parcurse pe jos drumul lung. Simţea un junghi în coaste, însă avea să reziste.

În timp ce mergea, încercă să strecoare telefonul verde în buzunarul de la spate, dar îşi simţi din nou coastele arzând când întinse braţul înapoi şi în sus. Renunţă şi-l băgă în buzunarul din faţă. Era cam incomod acolo, însă putea ajunge la el destul de repede.

Nu Mycroft avea să sune la numărul acela. Ci Sherlock, într-adevăr, dacă Mike avea să fie de acum Sherlock, va suna la numărul pe care îl văzuse când Roger îşi ridicase smartphone-ul după ce vorbise cu şeful lui. Furnicile prezentară o imagine a ecranului cu APEL ÎNCHEIAT şi numărul 323 de la NATE. Se aştepta să poarte o conversaţie interesantă.

Prima rulotă, a lui Olaf, era o carcasă arsă şi udă. Nici a lui Bob nu arăta cu mult mai bine. În jur erau bălţi de apă ce se infiltra în stratul de pietriş.

Rulota lui rămăsese fără acoperiş şi o parte dintr-un perete. O deschidere suficient de mare pentru a arde totul. Salteaua dispăruse. La fel şi tableta de la Reggie. Îşi pierduse şi hainele, şi raniţa. Şi toate rapoartele despre portal.

Cel puţin toate copiile pe hârtie.

Gazonul artificial dintre rulote arsese pe alocuri, iar în alte părţi se topise. Apa de la furtunurile de incendiu băltea la suprafaţa lui. Într-o singură zi, peluza se transformase în mlaştină.

Rulota lui Jamie rămăsese fără geamuri din cauza suflului exploziei şi avea câteva pete întunecate acolo unde căldura decolorase vopseaua. A Sashei avea pereţii înnegriţi şi geamurile sparte, dar în general părea intactă. Rulota cu scheletul serafimului, cea mai îndepărtată de clădirea principală, părea în regulă.

Jamie ieşi din rulotă şi ceva ţâşni pe lângă gleznele ei. Cu limba scoasă, Tramp alergă pe pietriş şi descrise cercuri în jurul lui Mike.

— E bine?

— Da. Ieşise, dar stătea leoarcă sub remorca mea. Tocmai l-am uscat.

— Aha, făcu Mike apropiindu-se, iar Tramp ţopăi în jurul lui.

— Obişnuia să se ducă acolo… ştii, înainte să i se întâmple ceva.

Mike dădu aprobator din cap.

— Cred că tocmai mi s-a oferit un job.

— De către indiancă?

— Da. Şi ţie.

— Cool. Ce să facem?

— Putem vorbi mai târziu despre asta, dar cred că te va interesa.

— Pe bune?

— Da. Am de gând să accept.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu. Totul e-n regulă aici? continuă el făcând semn din cap spre rulotele arse.

— E grozav. Şi ştii de ce?

Tânăra îi făcu semn să intre înăuntru.

— Îmi place turnura asta, zâmbi Mike.

— Te rog. Nu vreau să te aud plângându-te de coaste în timp ce eu încerc să te folosesc pentru nevoile mele imunde.

Bărbatul izbucni în râs şi se crispă de durere când îşi simţi coastele întinzându-se şi contractându-se. Jamie îl ajută să urce treptele în rulotă.

Pe jos erau o mulţime de cioburi, dar şi câteva porţiuni curate. Existau şi bălţi de apă, însă componentele calculatorului nu păreau să fie afectate.

— Ce trebuie să văd?

Radiind de fericire, Jamie îi arătă ceva în spatele lui.

La început, Mike nu-şi dădu seama. Erau atât de multe diferenţe, încât avu nevoie de aproape patru secunde ca să

izoleze ghemul de blană de pe raft. Glitch căscă, dezvelindu-şi colţii albi, îşi întinse labele, apoi îşi schimbă poziţia.

— Băga-mi-aş! făcu Mike.

Ea izbucni în râs.

— De acum nu mai eşti profesor. Poţi să-njuri.

— Asta sunt, aşa că obişnuieşte-te.

— Aşadar, dacă portalul e închis şi amândoi se află aici, spuse ea, asta înseamnă că-i… pentru totdeauna?

— Aşa cred.

— Şi Sasha – adică Sashele?

— Da, rânji el. Asta va fi un pic mai ciudat pentru ele. Pentru ea.

— Şi noi?

— Noi?

Ea îl cuprinse cu braţele, atentă să nu-i apese coastele.

— Ce se va-ntâmpla cu noi?

— Ce vrei să spui?

Cocoţat pe raft, Glitch îi aruncă o privire intrusului canin. Tramp ţopăia înainte şi înapoi pe suprafaţa podelei, nerăbdător să-şi vadă mai îndeaproape noul prieten de joacă. Motanul şuieră spre el.

— Nu eşti Mike de care m-am îndrăgostit, zise Jamie. Iar eu nu sunt femeia de care te-ai îndrăgostit. În condiţiile astea, va mai fi ceva între noi doi?

— Eu aşa sper.

— De unde ştiu că ai aceleaşi obiceiuri care m-au atras? Acelaşi râs? Aceeaşi tendinţă agasantă de a debita tot felul de informaţii?

— Sunt agasant în orice realitate. Pe bune.

Ea izbucni în râs.

— Cel mai important indiciu, fireşte, este croasantul cu ciocolată.

Jamie ridică privirea spre el.

— Bine, îmi retrag cuvintele. M-ai pierdut.

— Au început să aducă croasanţi pentru mine a doua zi după ce ai trecut prin portal. Dar ai comandat cu o zi înainte.

— Da, şi?

— Deci a comandat şi ea. Cealaltă tu.

Un zâmbet uşor se întinse pe faţa ei, în timp ce braţele îl strângeau mai tare. El se schimonosi din cauza durerii.

— Domnule Erikson, vrei să spui că m-aş îndrăgosti de tine în orice realitate posibilă?

— Cert este că există multe asemănări.

Tramp lătră din nou, iar Glitch răsturnă o carte pe care o trimise înspre căţel. Acesta hămăi drept răspuns şi mai ţopăi de câteva ori.

— Şi acum ce facem? întrebă Jamie.

El o sărută pe frunte.

— Salvăm ceea ce putem. Mergem să vedem ce-i cu Arthur, apoi…

— Apoi?

— Continuăm să ne cunoaştem unul pe celălalt.

POSTFAŢĂ

Aşa cum se întâmplă uneori, am avut cartea aceasta mulţi ani în minte.

Când eram în primul an de facultate, la un curs de scriere creativă am scris o povestire numită „Portalul Albuquerque”, în care am abordat câteva dintre ideile prezentate aici, dar cu mult mai puţine personaje şi cu mult mai puţin talent. Inutil să spun că nu s-a ridicat la înălţimea gusturilor „literare” ale profesorului şi, deşi nu am fost de acord cu multe dintre părerile sale, am rămas cu un gust amar, ceea ce m-a făcut să renunţ la povestirea respectivă.

Prin 2006 am regăsit-o şi, având mai multă experienţă, mi-am dat seama că ar putea deveni un roman. Am muncit puţin la ea şi am ajuns la vreo 30.000 de cuvinte dintr-o carte pe care mă gândisem s-o intitulez *Mouth (Gura).* Moment în care s-au întâmplat câteva lucruri care au făcut ca *Mouth* să fie lăsată deoparte, ca să pot lucra la o idee pe care o avusesem despre nişte supereroi care luptau împotriva unor zombi apocaliptici.

Fac acum un salt în timp, până în decembrie 2012. Minunata mea doamnă şi cu mine ne întorceam acasă de la o mică petrecere de Crăciun şi-i solicitam părerea în legătură cu unele idei pentru o posibilă continuare a unei cărţi destul de apreciate pe care o scrisesem – *14.* Şi m-a surprins faptul că numeroase elemente din *Mouth* se potriveau cu unele chestii din cartea aceea, cele două volume putând merge destul de bine împreună. Totuşi, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tare credeam că ar fi mai potrivită ca poveste paralelă – mai degrabă ca un univers comun decât ca o continuare a aceleiaşi poveşti.

Şi asta m-a făcut să ajung la San Diego Comic-Con, unde am băut un păhărel cu câţiva tipi de la Crown, care m-au întrebat ce aveam de gând să fac în continuare.

Am muncit mult la cartea asta – şi, ca întotdeauna, există câteva persoane care merită mulţumiri deosebite pentru

ajutorul lor. Dacă descoperiţi pe undeva vreo greşeală, ea îmi aparţine mie, care am tot deformat datele, şi nu lor, care m-ar fi îndrumat greşit. Fără a prefera o ordine anume…

Mary a răspuns nenumăratelor întrebări despre traume, răni, cancere, necropsii, cauze ale morţii şi multe altele.

Tatăl meu, care a fost consultant în radioprotecţie, mi-a explicat unele pericole ce apar în timpul lucrului cu materiale radioactive şi diferitele leziuni şi efecte pe care le pot avea radiaţiile asupra organismului uman. De pildă, dacă v-aţi deplasa printr-o zonă afectată de un război nuclear.

Tansey mi-a vorbit despre tipurile de testări la care sunt supuse tehnologiile înainte de a fi lansate pe piaţă.

A existat o întreagă intrigă secundară creată în jurul alergării de rezistenţă. A dispărut din mai multe motive, însă SukGin m-a ajutat foarte mult, aşa că merită în continuare mulţumirile mele.

Misiunea: Pământ a fost unul dintre episoadele mele preferate din *Star Trek: Seria originală.* M-am simţit extrem de inteligent prin faptul că am stabilit o legătură între Gary Seven şi toţi ceilalţi şi începutul vieţii lui Khan Noonien Singh, până când am aflat (pe la a treia ciornă) că Greg Cox făcuse deja asta în romanul său în două părţi *The Eugenics Wars.*

David, C.D. şi John au citit o versiune iniţială a acestei cărţi şi au indicat câteva locuri în care mă descurcasem bine şi alte câteva în care o cam dădusem în bară. Craig m-a lăsat să divaghez pe tema respectivă preţ de câteva ore atunci când s-a aflat în Los Angeles pentru lansarea cărţii sale.

O vreme ne-am străduit să găsim un titlu, aşa încât într-o zi le-am oferit mai multe opţiuni admiratorilor de pe pagina mea de Facebook. Le mulţumesc tuturor celor care şi-au exprimat opinia.

Agentul meu literar David mi-a adresat şi el multe critici preţioase, oferindu-mi şi unele sugestii foarte bune, şi am ajuns să discutăm o serie de idei pe parcursul multor

convorbiri telefonice lungi.

Redactorul meu Julian a îndurat o versiune mult mai anemică a acestui manuscris, după care m-a ajutat să o demontez şi să o remodelez, astfel încât a rezultat în cele din urmă cartea pe care o ţineţi acum în mână. Este incredibil de perspicace şi de răbdător.

În fine, mii de mulţumiri, ca întotdeauna, minunatei mele doamne Colleen, care mă ascultă ore întregi vorbind despre diverse lucruri în termeni vagi, mă lasă să mă plâng luni la rând despre cât de îngrozitor îmi merg treburile şi nu insistă să mă ia în râs când ajung până la urmă la concluzia că cineva ar putea fi dispus să citească chestia asta.

P.C.

Los Angeles, noiembrie 2014

După cum ați văzut din rapoartele noastre, Portalul Albuquerque a fost o încercare de a crea o metodă viabilă pentru transfer de materie energetică, obiectivul pe termen lung fiind crearea unui sistem practic de transfer instantaneu de materie.

Profesorul de liceu Mike Erikson e foarte mulțumit de slujba pe care o are și de traiul său liniștit; deși posedă un coeficient de inteligență ce se învecinează cu geniul, a decis să ducă o viață cât mai normală posibil. Un vechi prieten îl convinge însă să-l ajute să afle ce nu este în regulă cu proiectul secret pe care îl finanțează. Privit inițial cu suspiciune de către cercetătorii care lucrează la proiect, Mike trebuie să afle ce se întâmplă și dacă experimentul a deviat de la scopul propus. Pe măsură ce investigațiile avansează, el începe să se teamă de răspunsul găsit – s-ar putea să fie doar o chestiune de timp până când proiectul va distruge viața pe Pământ.

Koturovic credea că într-o zi omenirea va forma un soi de structură telepatică globală, un subconștient colectiv care va deschide o breșă dimensională între lumi. Iar monștrii din acele alte lumi vor veni să ne atace.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-67-0